

MARCEL GOBINEAU

TIỂU SỬ VÀ TÌNH CẢM - PHIÊU LƯU

GIÁ CỬA TỰ DO

STEPHANIE
PHÂN
MÃ HỒNG

PHẦN MÃ HỒNG

CÁI GIÁ CỦA TỰ DO

Tác giả: **Marcel Gobineau**

Dịch giả: **Vũ Đình Phòng**

Dịch từ bản tiếng Pháp *Stephanie* nhà xuất bản **J”AILU** Paris,
1979-1980

Phát hành: **Phương Nam**

NXB: **Hội Nhà Văn**

****★****

ebook©vctvegroup

TOC

1. LÁ THƯ CỦA YVES KENDELEC
2. RA ĐI
3. LÀNG KENDELEC
4. KHÁCH SẠN ILE
5. CHIẾC MŨ CỦA STEPHANIE
6. CHUYỂN ĐI
7. THUNG LŨNG HẸO LÁNH
8. ĐÊM HỘI TÌNH ÁI
9. CUỘC ÂM MƯU
10. NGỤC TÙ
11. TÔI SẼ TRỞ LẠI
12. CHUYỆN RẮC RỐI VỚI NGÀI TOÀN QUYỀN ĐẢO
13. TIẾN ĐẾN AUSTRALIA
14. TRẠNG TRẠI GIA ĐÌNH O'HARA
15. TRỞ VỀ NOUMÉA
16. VỤ XÉT XỬ VÀ CHIẾC KHUY TRÊN THẮT LƯNG
17. ATAI VÀ ĐÊM HỘI TÔN GIÁO
18. TÀU ARAUCARIA CẬP BẾN
19. MOISE
20. ĐẢO THÔNG
21. NHỮNG NGÀY CUỐI CÙNG
22. STEPHANIE VÀ RENÉ

LÁ THƯ CỦA YVES KENDELEC

Stephanie giận dữ lao ra khỏi phòng khách như kẻ mất trí. Xiêm áo, đăng ten, dải lụa sột soạt theo bước chân giận dữ của nàng. Cánh cửa đóng sập lại theo cái khoát tay của nàng.

Toàn thân run lên vì uất ức, Stephanie đi thẳng đến phòng giấy, giật mạnh cánh cửa, bước vào, đóng sập lại cùng với động tác giận dữ như lúc nàng đóng cửa phòng khách. Lại một lần nữa nàng khẳng định quyền tự do của nàng trước René. Cái quyền này là điều kiện nàng đã đặt ra với chàng ngay từ khi cưới nhau.

Tại sao René không chịu hiểu rằng không thể bắt vợ chỉ chăm lo đến áo quần, đầu tóc, chiêu đãi, tiệc tùng, đến chuyện phiếm với những kẻ kiêu kỳ nhưng ngu xuẩn? Tại sao chàng lại không muốn hiểu rằng Stephanie đâu phải loại người cam chịu sống theo dư luận, sợ hãi những lời đàm tiếu để không dám làm cái này cái nọ theo ý mình?

Stephanie đâu thuộc loại người quan tâm đến ý kiến nhận xét của những kẻ đạo đức giả, những kẻ không dám sống theo ý mình và không để người khác sống theo ý họ? Những kẻ chỉ chăm chăm tạo cho mình vẻ ngoài sang trọng, quý phái, kiểu cách phù phiếm? Stephanie thuộc loại phụ nữ hiếu động, yêu cuộc sống, thích lao vào những tình huống phức tạp, không sợ nguy hiểm, thích luôn luôn đương đầu với những hoàn cảnh bất ngờ...

Đúng là gần đây nàng ít xông pha vào những tình huống nguy hiểm, nhưng nỗi lo lắng về số phận tàu thuyền của nàng ngoài biển, niềm kiêu hãnh khi nàng chiến thắng trong cuộc giành giật những mặt hàng quý với các đối thủ, niềm phấn hứng khi nàng vạch ra những ý đồ

táo bạo, tính mạo hiểm trong việc bỏ vốn vào những vụ kinh doanh liều lĩnh... tất cả những thứ đó René đều tìm mọi cách tước đi của nàng.

Stephanie đã ba lần giật sợi dây chuông gọi Aimé. Nàng dấm mạnh xuống mặt bàn mà vẫn không ghìm được cơn giận dữ. Lần này René đi quá mức. Chàng dám nói: “Khi mang danh hiệu cao quý phu nhân Guinchamp thì...” Cao quý gì? Cao quý chỗ nào? Nếu không do bà mẹ bán cái mã đẹp trai của con mình cho Agnès lấy món tài sản kếch sù của dòng họ Lomanais thì chàng đâu có cái biệt thự sang trọng “De Guinchamp” này?... Lương sĩ quan được là bao?

Stephanie khinh thói nhu nhược, sợ dư luận của René nhưng vẫn không thể thôi không yêu chàng. Nghĩ cho cùng thì René xưa nay vẫn là người như thế. Nàng chẳng nói với Pompette ngày nào rằng “Tôi biết tất cả những nhận xét của bác về anh ấy, nhưng tôi yêu anh ấy với tất cả mọi ưu điểm và khuyết điểm. Biết làm sao được, tôi không thể không yêu René!” Nàng đã yêu chàng đến mức bất chấp nguy hiểm, bỏ nhà cửa, con cái, đuổi theo chàng ra tận chiến trường. Yêu đến mức nàng nhận lấy chàng để có chàng bên cạnh tất cả các đêm, để được nhìn thấy chàng cười, chàng đi lại, được nghe thấy giọng nói nồng ấm và âm đẵng của chàng thăm thì gọi tên nàng.

Mỗi khi René thăm thì gọi “Stephanie”, lập tức nàng rung mình tưởng như môi chàng đang lướt trên da thịt nàng. Nàng đã bỏ qua thói phù phiếm, thói sợ dư luận của chàng để được yêu chàng, để được hưởng những cơn ân ái cuồng nhiệt của chàng. René chỉ là người đàn ông để yêu đương. Tình ái là sở trường của chàng, là phẩm chất duy nhất của chàng. Than ôi, đúng là duy nhất! Ngoài khả năng yêu đương và ân ái ra, René không còn bất cứ phẩm chất nào khác!

- Cứ vào! Nàng nói to khi nghe thấy ba tiếng gõ ngoài cửa. Đây là mật hiệu giữa họ. Ba hồi chuông và ba tiếng gõ cửa! Âm hiệu giữa nàng và Aimé.

Ngay sau lần cãi nhau đầu tiên, hôm ấy Stephanie báo chồng biết nàng có thai và René lợi dụng hoàn cảnh đó đã yêu cầu nàng thay đổi cách sống, bỏ những công việc quen thuộc của nàng, Stephanie lại trở về với Aimé. Nàng khôi phục mối quan hệ thân tình với anh. Với Aimé nàng có thể nói hết, bởi anh hiểu rõ nàng hơn cả chính nàng hiểu bản thân mình.

Giữa Stephanie và Aimé có bao nhiêu sợi dây gắn bó với nhau: quê hương, những kỷ niệm thuở nhỏ, Charles, cùng bao nhiêu yếu tố bí hiểm khác.

Trước kỳ sinh nở, René lại một lần nữa yêu cầu vợ rời bỏ công việc kinh doanh mà chàng gọi là “công việc của một mụ nhà buôn”. Sau khi Stephanie sinh cho chàng bé Diane, con gái không phải con trai như nàng mong ước, thì René lải nhải không biết mệt, ngày này sang ngày khác:

- Bao giờ em mới chịu thôi cái việc la cà các hãng buôn? Bao giờ em mới chịu thôi đến phố Vivienne, thôi bàn bạc tranh cãi giá cả với đám chủ hiệu đồ gỗ?

- Không bao giờ! Em trả lời anh lần này là lần cuối cùng. Đừng bao giờ anh nhắc lại câu hỏi đó với em nữa!

Hôm đó, nói xong nàng đã băng ra ngoài và đóng sập cửa lại.

- Bà chủ gọi tôi?

Thoạt nhìn, Stephanie thấy ngay Aimé giữ thế rồi. Chỉ mấy tháng mới cưới tình thân giữa nàng và anh đã bị giảm bớt, sau đó họ đã lấy lại được tình thân ngày xưa. Lẽ tự nhiên là Aimé lại không ngần ngại tỏ thái độ ương ngạnh với nàng mỗi khi anh không tán thành việc gì đó.

- Anh lại thế rồi!

- Bà chủ muốn nói tôi lại tiếp tục chứ gì?

Nàng cau mặt lườm anh.

- Đến bao giờ René mới chịu thôi cái việc dẫn dắt tôi?

- Thì bà chủ có thôi bỏ thói ương ngạnh, thôi hành hạ ông ấy đâu?

- Anh định nói rằng...

- Theo cách suy nghĩ của ông chủ, thì ý kiến ông chủ đúng.

Stephanie nổi cơn thịnh nộ.

- Anh tán thành René à?

- Tôi hiểu ông chủ.

- Thế thì ích gì chứ? - Stephanie gầm lên.

- Ích chứ! - Aimé nói bằng giọng ương ngạnh, cái giọng bao giờ cũng làm Stephanie điên người.

- Anh cố tình nói thế để chọc tức tôi thêm!

Đúng là Aimé làm thế. Anh thấy nên đẩy cơn giận của Stephanie đến tột đỉnh, sẽ có lợi cho nàng hơn. Phải sau khi lên đến đỉnh điểm, cơn uất giận của nàng mới chịu lui và khi đó anh sẽ lựa lời nói cho nàng hiểu. Tất nhiên không khí thuận hòa giữa hai vợ chồng họ chẳng thể kéo dài được mãi mãi. Dù sao trong một quãng thời gian, họ cũng được hưởng niềm hạnh phúc trong yêu thương.

- Anh cũng khuyên tôi đừng hoạt động gì nữa?

- Tất nhiên là tôi không khuyên như thế. Bản chất bà chủ đã như vậy làm sao thay đổi được?

- Bản chất tôi làm sao?

- Bà chủ là người thích leo trèo.

- Tôi chưa hiểu - nàng bực tức Aimé giở cái giọng bí hiểm quen thuộc ra.

- Ý tôi muốn nói hồi nhỏ còn ở lâu đài bà chủ đã thích tụt lan can cầu thang gác, thích nhảy vài bậc một lúc, thích trèo cây, thích leo vách núi dốc đứng.

Mỗi khi định thuyết phục nàng điều gì, Aimé luôn gợi nhớ lại thời thơ ấu của nàng ở quê nhà, gợi lại cuộc chiến tranh Crimée, khi

nàng làm cấp dưỡng cho trung đoàn Bắc Phi.

- Như thế thì sao?

- Bản chất bà chủ là hiếu động. Tính hiếu động ấy tất nhiên phải được bộc lộ ra trong một công việc nào đó. Hồi cụ bà còn sống, phu nhân Hortense...

Stephanie xưa nay vẫn cố học theo mẹ nhưng kết quả nàng lại khác xa mẹ. Bà Hortense ngày xưa không bao giờ nổi nóng. Mẹ nàng bao giờ cũng nói với giọng dịu dàng, nhỏ nhẹ tình cảm trong khi vẫn kiên quyết. Không ai lay chuyển được điều gì một khi mẹ nàng đã quyết.

- Mẹ tôi ngày xưa được làm việc theo ý riêng. Cha tôi không bao giờ cản trở.

- Bởi cụ chủ ngày xưa đâu có giống ông chủ René de Guinchamp bây giờ?

Stephanie hiểu câu đó như Aimé định nói: “Bà chủ đã sai lầm là lấy ông ta!” Nàng còn phạm thêm sai lầm nữa là chịu đến sống ở biệt thự Guinchamp. Như vậy thành ra nàng là người khác chứ không phải là nàng. Lẽ ra nàng phải tậu hoặc xây một tòa nhà khác. Nhưng hồi đó nàng đang khao khát tình yêu, Stephanie đâu có nghĩ gì. René bảo gì nàng cũng răm rắp nghe theo.

Chính vì vậy bây giờ thằng bé René năm nay lên 2 cùng hai chị nó sống với nàng, trong khi bốn đứa con nàng đẻ ra - hai đứa sinh đôi con Armand và hai đứa một trai một gái con André, lại không được sống cùng với mẹ chúng.

Bốn đứa vẫn sống với mẹ chồng thứ nhất của nàng, bà Francoise. Tình trạng này là do một loạt tình huống. Sau cái chết thương tâm của André, Stephanie một thời gian nằm liệt giường, đành để các con sống bên biệt thự Dytteville. Hồi đó chính Aimé đã khuyên nàng như thế. Vả lại bà Francoise không hề phân biệt đối xử giữa hai đứa cháu nội của bà với hai đứa em cùng mẹ khác cha của chúng.

Còn thêm một nguyên nhân nữa khiến Stephanie dễ chấp nhận lời đề nghị của René là sau khi Agnès qua đời chàng đổi tên biệt thự Lomanais thành biệt thự Guinchamp. Nàng đã trở thành phu nhân Guinchamp, việc sống tại biệt thự Guinchamp đâu có gì không hợp lý?

Tuy biết không thể lay chuyển những định kiến đã hình thành nên trong đầu Aimé, Stephanie vẫn cố tìm cách lay chuyển chúng. Nàng nói giọng xót xa:

- Ôi nếu anh biết vừa rồi René nói với tôi như thế nào, dẫn vật tôi ra sao... Anh ấy dám bảo tôi: “Khi đã mang danh hiệu cao quý “phu nhân Guinchamp” thì có những loại người em không nên tiếp xúc. Quá lắm là đến nhà họ nếu như em buộc phải gặp!”.

- Chắc ông chủ định nói đến Vaudières!

- Ông Vaudières quen biết tôi lâu năm. Ông lại là chủ ngân hàng, tôi cần quan hệ với ông ta.

- Nhưng bà chủ cũng biết, ông chủ không ưa ông Vaudières!

- Tôi đang muốn tậu khu đất ở Chesnay thuộc ngoại thành Vaudières và nhất định tôi sẽ tậu, nàng nói giọng dứt khoát - Tôi đã “ngửi” thấy đó là miếng đất tuyệt vời, sẽ có lãi rất lớn. Vụ này cần tiến hành nhanh chóng kéo có người thợ gậy bánh xe. Tôi không thể đưa chuyện đó ra bàn ở phố Vivienne vì cha tôi quá thận trọng, còn chú Hippolyte thì trước mỗi việc cứ cân nhắc quá lâu. Tôi bàn chuyện với ông Vaudières và hai cố vấn thì có gì là xấu?

- Tất nhiên rồi. Nhưng hình như bà chủ lại yêu cầu ông chủ bắt tay họ, những người ông chủ vẫn khinh thường, thậm chí ghét nữa.

Quả là Stephanie có yêu cầu René chào hỏi, bắt tay họ! Nàng rất biết rằng Antonin Vaudières cũng như hai người cố vấn kia nếu được nghe René Guinchamp niềm nở chào hỏi, họ sẽ “mềm” hơn khi nàng trao đổi với họ về các khoản trong hợp đồng. René đã hai lần chịu tiếp họ tại biệt thự Guinchamp, nhưng lần nào cũng bảo vợ: “Chỉ lần này thôi đấy”.

Đến hôm nay, chàng lại bảo: “Anh đã nói rồi, anh không muốn ai bàn chuyện hàng hóa, buôn bán trong cái nhà này. Em muốn bàn bạc ở đâu tùy em. Tại các văn phòng công ty, tại cửa hiệu hay quán giải khát nào cũng được, miễn không phải ở đây! Em nhớ rằng đã mang danh hiệu cao quý phu nhân Guinchamp thì...”

Chính câu đó làm nàng điên tiết. Danh hiệu cao quý Guinchamp! Bà mẹ René không đào mỏ mấy cô gái nhà giàu thì lấy đâu ra sự “cao quý” của cho Guinchamp.

- Mà một cái bắt tay, một nụ cười niềm nở và một câu chào lịch sự thì có gì mà không thể làm được? - Stephanie rầu rĩ nói.

- Xin phép bà chủ tôi xin nói thế này. Bà chủ có lý thì ông chủ cũng có lý. Mọi người đều có lý hết. Tuy nhiên Bắc cực và Nam cực không bao giờ đến với nhau. Riêng tôi thì bà chủ hãy tin rằng tôi thi hành mọi điều bà chủ yêu cầu và các vị khách đó tôi sẽ tiếp họ chu đáo: cà phê, trà, nước ngọt, bánh trái... tất tất đều có đủ.

Trong lòng Stephanie lại trào lên nỗi căm giận René! Vì tình yêu nàng, tại sao chàng không thể bỏ ra năm phút “quý giá”, chào hỏi khách để chiều vợ? Trong khi nàng từng đã dám bỏ cả gia đình để theo chàng ra chiến trường, sẵn sàng chịu đựng bao nỗi gian truân ở Dobroudja. Alma, ở Sebastopol? Đến đây nàng chợt nghĩ đến Boris!

Boris! Đến nay nàng vẫn luôn, nghĩ đến chàng. Chàng là tình yêu không gợn sóng mây, tình yêu của tình yêu. Trong thời gian cuộc chiến lâm thương mại ở Paris, Boris đã quan tâm đến công việc của nàng. Chàng đã tính sẽ trở lại Paris để nghiên cứu những kinh nghiệm trong hoạt động kinh doanh của nước Pháp. Boris là người thật sự hiểu mình. Stephanie thầm nghĩ, chàng chịu nghe những lời khuyên của nàng. Boris vờn nàng tuyệt đối, nhưng rồi... chiến tranh, cuộc bao vây Paris, cái chết của Agnès, René tự do và nàng lấy René! Hoàng thân Boris Petrovitch Biotsky và quận chúa Nalasa vợ chàng đã gửi thư chúc mừng đám cưới Stephanie. Nhưng nàng cũng nhận được một lá thư của Boris mà nàng vẫn còn giữ, một lá thư tuyệt diệu...

“... Anh hiểu rằng anh không thể dâng cho em danh hiệu dòng họ anh, tài sản của anh, cuộc đời anh, nhưng anh yêu em và trong ký ức anh, em gần gũi với anh hơn nhiều so với phu nhân Guinchamp đang sống ở Paris. Tha lỗi cho anh. Trong mấy năm tới anh chưa thể sang Pháp. Anh rất đau lòng. Anh vẫn gìn giữ em trong tim anh, trong linh hồn anh, trong con mắt anh. Mong em hạnh phúc, Stephanie! Stephanie của anh, chỉ của riêng anh thôi!...”

Cuối thư chàng viết, ám chỉ René:

‘Anh đã cứu sống con người ấy trên bãi chiến trường, cứu hãn vì em, vậy mà bây giờ em lại ở đó với hãn, trở thành vợ hãn... Chúa đã an bài như thế biết làm sao được’? Anh chỉ cầu Chúa một điều, em thân yêu, là sau đây Chúa sẽ cho hai ta được chung sống bên nhau mãi mãi. Đây là lời cầu Chúa duy nhất của anh!’.

Stephanie đưa tay lên gạt những hình ảnh hiện ra trước mắt. Mơ màng làm gì? Boris đã có cuộc đời chàng. Nàng có cuộc đời nàng, cuộc đời mà nàng tự ý lựa chọn. Bao tháng nay cuộc đời ấy biến thành nỗi đau khổ ngấm ngấm, không làm sao chữa được. Thói ngoan cố của René mỗi ngày làm nàng thêm cay đắng trong lòng. Tại sao René bất công làm vậy? Tại sao René thiên cận làm vậy?

Lúc ăn bữa trưa, nàng đã tính sẽ giảng hòa với chồng và thuyết phục thêm đôi chút. Nhưng lúc nàng gọi lấy cà phê, René nói ngay:

- Phu nhân tha lỗi...

Cách xưng hô nhạt nhẽo “phu nhân” nàng rất ghét. Cách đó nàng chỉ chịu được nơi đông người.

- Tôi sang uống cà phê bên biệt thự Resmont. Achille đã có lời mời tôi, bởi biết phu nhân hôm nay bận tiếp khách kinh doanh.

- Anh ấy biết là do anh kể chứ gì? - Nàng bức tức nói.

- Chính phu nhân báo trước cho tôi biết chuyện đó và tôi muốn phu nhân hoàn toàn thoải mái, hoàn toàn tự do làm những công việc quan trọng của phu nhân. Phu nhân coi tự do là thứ quý giá nhất. Cũng

nói thêm, nếu phu nhân định mời những vị khách kia đến ăn tối, xin phu nhân cho tôi biết trước để tôi liệu.

Đúng là thái độ khiêu khích! Stephanie không nhịn được, quật mạnh khăn xuống bàn, giận dữ đứng phắt dậy, cặp mắt tóe lửa nhìn thẳng vào mắt René, nhưng René làm như không thấy, thản nhiên bước ra cửa.

- René!

René vẫn thản nhiên mở cửa, điềm tĩnh bước ra ngoài, coi như không nghe thấy vợ gọi. Anh ta đã biến thành vừa câm vừa mù vừa điếc! Stephanie cắn ngón tay, lăm bắm một mình:

- Mình sẽ không chịu! Mình không muốn chịu nhún. René phải hiểu mình... Mình buộc anh ấy phải hiểu... Còn anh ấy vẫn ngoan cố, mình sẽ tiếp Vaudières tại đây. Mình sẽ tậu bằng được khu đất ở Chesnay!

Tối hôm ấy, Stephanie thấy chồng về, nàng không buồn hỏi xem ngày hôm ấy chàng có gì vui không. René tỏ ra vẫn đẹp trai, duyên dáng và đáng yêu như mọi khi. Chàng hỏi vợ nên nhận hay thoái thác lời mời đến dự buổi vũ hội ở biệt thự nữ công tước Lozencoise.

Không muốn gây chuyện thêm, Stephanie nở nụ cười rất tươi, bảo chồng rằng nàng sẽ rất vui đến dự buổi vũ hội ấy. René nghiêng mình cảm ơn vợ tỏ ý chàng rất sung sướng thấy nàng cũng muốn dự.

“Mình đành đầu hàng vậy - Stephanie thầm nghĩ - Mình có mong ước gì đâu, ngoài việc làm cho chàng vui. Rồi chàng sẽ phải hiểu như thế, sẽ chiều mình và niềm nở tiếp những khách kinh doanh của mình”.

Nhưng trong khi nghĩ thế, nàng lại càng thấy ghét nữ công tước Lozencoise. Bà ta góa chồng, công tước Wedborg, nhưng còn rất trẻ. Đó là một phụ nữ tóc vàng vô cùng xinh đẹp, được nam giới khao nhau là “người phụ nữ mặc áo có cổ rộng nhất Paris!” Đã một thời gian dài Lozencoise là nhân tình lén lút của René, ngay từ hồi Agnès

còn sống. Stephanie rất ghét bà ta vì mỗi lần hai vợ chồng nàng gặp bà ta trong một cuộc hội họp đông người nào đó, Lozencoise đều tỏ thái độ thân mật quá mức với René và hai người trò chuyện theo kiểu nói như ngấm ám chỉ những kỷ niệm ân ái với nhau, Stephanie rất khó chịu thấy Lozencoise lảng lơ quá đáng, cổ áo bao giờ cũng mở rất rộng, chỉ vừa đủ che núm vú, còn cả nửa trên cặp vú nhô hẳn ra ngoài, miệng thì bôi son đỏ chót và lúc nào cũng như sắp hôn người đàn ông đang tiếp chuyện bà ta.

Cặp mắt Lozencoise nhìn René như muốn nói với chàng: “Em yêu anh. Em không thể quên anh. Bất cứ lúc nào anh muốn, em cũng sung sướng được chiều anh. Thân xác em đang khao khát thân xác anh. Cặp môi em đang khao khát cặp môi anh!”

Một lần sau cuộc vũ hội René gặp “mụ ta”, Stephanie đã to tiếng với chồng. René chỉ cười... nhưng chuyện đó đã lâu rồi, nàng chỉ còn coi là một kỷ niệm êm ái. Vì nàng ghen với “mụ ta” thì đúng là điên rồ. Nàng là vợ của René và nàng biết René chỉ yêu một mình nàng. Tuy nhiên Stephanie vẫn lẩn cấn thế nào đó mỗi khi chồng gặp Lozencoise. Chính vì vậy hàng tháng, “mụ ta” đều gửi thiệp mời hai vợ chồng nàng đến dự vũ hội ở nhà mụ.

Mọi lần Stephanie đều khoái thác, nhưng hôm nay vì muốn làm lành với chồng nên nàng chiều chàng, bằng lòng đi dự. Nàng thầm nghĩ: “Em bằng lòng đi với anh đến nhà mụ ta dự vũ hội chỉ vì anh thích đến đó. Nhưng để đáp lại, anh cũng phải chiều em trong một số việc”.

Khốn nỗi từ khi René chịu rời khỏi nhà để vợ tiếp khách kinh doanh cũng như nàng chịu cùng chồng đến dự vũ hội ở nhà người đàn bà đáng ghét, thì sự rạn nứt giữa họ cũng bắt đầu. Sự nhượng bộ nhau tạo cho quan hệ giữa họ mất đi niềm tươi mát, sự thoải mái không thể thiếu được trong tình yêu. Theo đà ấy cuộc sống chung giữa René và Stephanie biến thành một thứ mỹ lệ giả tạo, một lớp sơn phết bên ngoài để che giấu những bất đồng bên trong.

Cuối cùng đến lúc quá mệt mỏi, Stephanie đã nghĩ đến chuyện xa lánh chồng. Không khí trong biệt thự Guinchamp ngày càng làm nàng khó chịu. Nàng đâm ghét mọi thứ xa hoa phù phiếm ở đây, từ những bức họa khoe mẽ đến những hàng mỹ nghệ đắt tiền nhưng vô tích sự. Stephanie cảm thấy sống trong tòa nhà cực kỳ sang trọng này không thoải mái bằng sống trong phòng giam chật chội tại pháo đài Sebastopol!

Ban ngày nàng cố không ở nhà. Buổi tối buộc phải về thì lòng nàng nặng trĩu. Nhiều buổi tối nàng ngồi với các con trong biệt thự Dytteville và chỉ ao ước được ngủ lại đây, không phải về biệt thự Guinchamp. Đang trong tâm trạng rối bời, đang nghĩ cách nào thoát khỏi cuộc sống ngột ngạt căng thẳng này thì một lá thư bay đến tay nàng.

Lá thư của Yves Kendelec. Ông ta là người nàng chưa gặp bao giờ, chỉ một lần nàng viết thư cho ông ta hỏi tình hình ở đảo Nouvelle Calédonie^{[\[1\]](#)}, tại sao việc khai thác kền ở đó lại không tăng lên được... Lá thư “*hỏi tình hình*” đó phải một năm sau nàng mới nhận được phúc đáp.

Thư viết:

- “... Nouvelle Calédonie là một nơi đất mới. Công việc hiện đại hóa nó đòi hỏi rất nhiều tiền bạc và thời gian. Các phương tiện khai thác ở đây hiện rất thô sơ. Thiếu nhân công châu Âu. Dân bản địa, người Canaques, quen sống nhàn tản, mặc dù họ rất hiền lành chất phác. Bản thân tôi lại đang rất mệt mỏi và đau ốm. Vài năm nữa, tôi lại giao công việc lại cho con trai tôi và họ sẽ trình bày tình hình với ngài Georges Dytteville...”

Bức thư làm Stephanie sôi máu. Nàng thấy rõ nếu cứ để tình trạng như thế này thì việc kinh doanh ở đảo không sao tiến triển được. Nàng thấy cần phải sang xem xét tình hình tại chỗ, thuyết phục mọi người ở đó và thực hiện cải tiến công nghệ bằng mọi giá, trang bị kỹ thuật hiện đại...

“Không, không phải việc của mình - Stephanie suy nghĩ - Mình không thể sang đó. Đây là việc của Hippolyte. Những cậu ta lại quen hưởng cuộc sống yên ổn, nhàn hạ, sung túc rồi. Cậu ta ngại khó khăn, “sợ gian khổ”.

Mỗi mâu thuẫn đó ám ảnh Stephanie và nhiều lúc nàng thấy phải đích thân nàng sang mới được. Ngoài nàng không ai khác. Nhưng nếu đi nàng sẽ phải xa gia đình, bỏ lại con cái. Nàng không muốn xa hẳn René... Nàng đã bốn mươi tuổi rồi, đâu còn trẻ trung để đi đây đi đó nữa...

Nhưng một ý nghĩ khác bác lại. Tình trạng ở Nouvelle Calédonie cần phải giải quyết ngay. Chờ mười năm nữa thì sẽ quá muộn! Đảo Nouvelle Calédonie đang là vùng đất mới. Người ta đã phát hiện những mỏ kền ở đó từ nhiều năm rồi. Nếu nàng sang đó, bắt tay vào xây dựng, việc khai thác thứ kim loại đáng quý này mới có cơ phát đạt mạnh mẽ... Đành để các con xa mẹ chúng trong mười tháng, mười lăm tháng... Nàng phải sang nhìn tận mắt mới nghĩ ra cách phát triển. Sau thời gian đó nàng trở về Pháp tuyển mộ một đội ngũ thợ kỹ thuật trẻ, đồng thời mua sắm máy móc...

“Thôi được mình sẽ suy nghĩ thêm. Nếu thật sự cần thiết. Nếu không có ai khác ngoài mình... Và sau một thời gian xa cách, rất có thể mình và René nối lại được...” nàng kết luận.

^[1] Còn gọi là Tân Calêđôni hoặc Tân Đảo, nằm ở Nam Thái Bình Dương (N.D)

2.

RA ĐI

Ra đi với niềm hi vọng lúc trở về hai vợ chồng sẽ hòa thuận. Stephanie không tin vào điều đó lắm nhưng dù sao đây cũng là khả năng duy nhất để cứu vãn tình cảm với chồng và khôi phục lại tình yêu nồng cháy đã bị lụi tàn do khác biệt tính tình. Để tránh đổ vỡ hoàn toàn chỉ còn cách duy nhất là tạm xa nhau một thời gian.

Thật ra cũng không phải kim loại kèn hấp dẫn nàng đến thế, mà chủ yếu vì những mỏ kèn đó nằm ở tận Nouvelle Calédonie! Một chuyến đi xa! Đi xa dài ngày! Đến đó nàng sẽ được sống thanh thản, không bị những nỗi cay đắng dẫn dắt ngày đêm như ở Paris. Nàng sẽ được nghỉ ngơi tâm hồn là thứ nàng đang cần nhất. Nàng chưa tính sẽ đi bao nhiêu tháng. Chưa cần bàn khoản chuyện đó, hãy cứ đi rồi tính sau.

Stephanie không hề ảo tưởng. Nàng biết không đời nào René tán thành cho nàng thực hiện một chuyến đi xa điên rồ, vô ích và mạo hiểm đến như thế. Đảo Nouvelle Calédonie được chàng coi là tận cùng thế giới, một hòn đảo hoang dã, đồng thời là nơi giam cầm những thành viên của Công xã bị kết án đi đày. Phải đấu tranh để đạt bằng được mục tiêu! Bây giờ đã có mục đích rõ ràng, nàng không từ một biện pháp nào để đạt mục đích ấy.

Dùng thủ pháp nhẹ nhàng, dịu hiền chăng? Hay cần nói mạnh? Liệu có phải sử dụng đến “tối hậu thư” không? Cần đề ra những điều kiện như thế nào? Còn nhớ thời gian lễ cưới Hoàng đế Napoleon III lấy hoàng hậu * Eugénie, Stephanie đặt điều kiện dứt khoát với René: “Hoặc em hoặc mẹ anh, anh phải chọn một!” René đã chọn mẹ và bây giờ, mặc dù mẹ René đã mất, nàng vẫn phải chiến đấu với cả hai mẹ con bà, bởi dường như bà vẫn còn tồn tại trong con người, trong cách

suy nghĩ của René. Đường như câu mẹ chàng nói vẫn luôn thăm thẳm thì bên tai chàng:

- Con thuộc dòng họ cao quý Guinchamp. Con đẹp trai. Con phải được quyền hưởng mọi thứ!

Bao nhiêu ngày trôi qua, Stephanie vẫn chưa dám đem câu chuyện ra nói với chồng. René đã biến nàng thành một kẻ nhút nhát. Một hôm René về nhà nét mặt hớn hở, niềm vui lộ ra tràn trề:

- Em yêu quý! Vậy là cuối cùng vẫn phải dựa vào một quân nhân! Mọi thứ sắp thay đổi rồi!

Chắc hẳn René nói đến thống chế Mac Mahon, vừa được bầu làm tổng thống nước Cộng hòa Pháp. Nàng đã định bật lên một câu phản nộ. Bởi chính đám quân nhân đã để quân Đức tràn vào nước Pháp. Cuối cùng phải một nhân vật dân sự, ông Thiers, cứu nguy, đẩy được quân Đức ra ngoài. Vậy mà không hiểu tại sao ông ta lại bị buộc phải từ chức. Nhưng nàng ghìm lại, nói bằng giọng ngọt ngào:.

- Anh cho rằng như thế là hay ư?

- Chỉ vài tháng nữa là anh sẽ được thăng đại tá!

Nàng đột nhiên khinh bỉ thói tự cao tự đại vô căn cứ của chồng. Nhưng nàng chỉ nói:

- Thì đã sao?

Mắt René sáng lên:

- Còn sao nữa? Vài năm nữa anh sẽ được phong tướng! Anh sẽ là người được xã hội trọng vọng kính nể. Đúng là em đứng ngoài lề cuộc sống. Nếu anh chọn con đường binh nghiệp thì chính là vì anh sẽ đạt được vinh quang lớn trên con đường ấy cho thỏa nỗi ao ước.

- Thôi được, anh có những ao ước của anh thì em cũng có những ao ước của em. Em sống, em tồn tại và em tính toán.

René nhún vai, cau mày. Tại sao vợ chàng lại nói bằng cái giọng ấy? Việc thông chế Mac Mahon lên chức tổng thống đang mở ra bao

nhiều triển vọng rực rỡ cho con đường thăng quan tiến chức của chàng, vậy mà Stephanie lại giở giọng chua chát như vậy?

- Em nói thế là ý làm sao? - René nói giọng kiêu kỳ.

- Là ý em sẽ sang Nouvelle Caledonie. Bên ấy đang rất cần em. Em không thể không đi.

René sững sốt... Chàng chớp chớp mắt như thể chàng không cho là mình nghe đúng:

- Em điên rồi!

Stephanie vẫn cầm nĩa điềm tĩnh nói:

- Chưa bao giờ em tỉnh táo như lúc này. Em không điên hơn cái hôm em quyết định... đi theo anh ra mặt trận! Nếu như ngày đó em không cứu mạng anh trên cao nguyên “bao cát” thì hôm nay anh chẳng có được những ao ước như anh vừa nói. Em không điên chút nào hết. Vợ anh sẽ đi Nouvelle Caledonie!

Nàng nói bằng giọng chọc tức chồng. René vẫn cau mặt.

- Nhưng địa vị của anh...

Lại sắp giở cái giọng kênh kiệu đó ra đây! Stephanie thầm nghĩ và nàng quyết định khôi phục tính ngang tàng của cô cấp dưỡng Phanie ngoài mặt trận.

- Anh biết không anh giảng dạy ở trường sĩ quan. Anh làm việc trong Hội đồng Quốc phòng. Nhưng em đứng bên ngoài đám hễ sân khấu ấy. Em yêu anh, yêu say đắm tha thiết vì anh chứ không phải vì những huân chương trên ngực anh, vì đôi lon cấp tá trên vai anh. Em biết nói thế làm anh bất bình, nhưng em không cần. Anh đã hủy hoại mọi thứ. Em cần phải tự giải phóng. Em phải đi khỏi đây anh hiểu chưa? Em muốn được hít thở tự do, được sống, bởi vào tuổi bốn mươi người ta vẫn sống. Em chưa phải bà cụ già nhưng anh lại muốn em thành một cái xác ướp! Một đại tá phu nhân. Một đại tá phu nhân thì để làm gì kia chứ? Anh hãy sống cuộc sống của anh, em không quan tâm. Và anh hãy để em sống cuộc sống của em, theo cách em muốn.

René choáng váng. Chàng không sao hiểu nổi:

- Cuộc sống của em cũng là cuộc sống của anh! Em chưa hình dung ra được đâu. Bao giờ anh được phong tướng, em sẽ tha hồ vinh quang, oai vệ. Em sẽ là một phu nhân quyền quý...

- Anh vội vã quá đấy. Hiện giờ anh cũng chưa được là đại tá.

- Khi thống chế Mac Mahon đứng đầu nhà nước thì chuyện anh thăng chức là chắc chắn. Xưa nay ngài đối với anh rất tốt...

- Mac Mahon! Em đã gặp ông ta ở Sebastopol trên lũy pháo đài. Chính ông ấy đã tháo huân chương trên ngực ra gắn lên ngực bác Pompette và nói rằng bác ấy xứng đáng đeo tấm huân chương kia hơn ông ấy! Mà như thế là đúng! Pompette là con người tuyệt vời!

- Một nữ cấp dưỡng quèn!

Stephanie tái người. Nàng chăm chăm nhìn René khiến mặt chàng đỏ bừng. Chàng nói rất khẽ:

- Xin lỗi! Anh nói quá lời. Tha lỗi cho anh. Anh không định nói thế...

Stephanie biết René không định hạ thấp người bạn gái thân thiết của nàng. Nhưng như thế lại càng đáng buồn. Mấy chữ “Cấp dưỡng quèn” khinh bỉ thốt ra khỏi miệng chàng đâu phải do cố tình mà chỉ là bột phát một cách bản năng.

- Không. Tôi không tha thứ cho anh, René! Anh không có quyền dùng giọng khinh bỉ như thế để nói về một anh hùng. Một anh hùng đích thực.

- Không. Em hãy tha thứ cho anh, em phải tha thứ cho anh - René ngắt lời vợ - Và em nên biết rằng em tiếp tục dùng cái giọng ấy, anh sẽ không kiềm chế nổi đâu.

Stephanie im lặng, một kiểu im lặng đáng sợ.

- Dù anh hùng hồ đến đâu, dọa dẫm đến đâu, thô bạo đến đâu, anh cũng không có quyền sỉ vả chúng tôi, những người cấp dưỡng.

Anh khinh bỉ bác Pompette tức là anh khinh bỉ tôi. Chính nhờ bác ấy mà tôi đã cứu anh thoát chết. Và anh sống sót cũng nhờ cả Boris...

- Im! Cô đừng nhắc đến tên cái thằng nhân tình ấy của cô ra đây.

- Tại sao? Bởi hai chúng ta đang tính sổ với nhau kia mà? - Nàng lấy giọng thơ ngây nói - Boris đã cứu anh bằng cách dùng tay không chặn lưỡi kiếm bổ xuống ngực anh. Anh không thích Boris làm như thế thì anh cũng chẳng thể làm gì khác. Lúc này anh nói đến vinh quang, đến thăng quan tiến chức, nhưng tôi phải nhắc để anh nhớ rằng anh sống được đến ngày hôm nay và lại còn thăng quan tiến chức chính là nhờ công của ba người: Pompette, Boris và tôi!

René đẩy đĩa thức ăn ra, chống khuỷu tay lên bàn, nhìn thẳng vào mắt Stephanie. Nàng cũng quắc mắt nhìn lại, không chịu kém.

- Thôi được, tôi tạm cho rằng những câu cô nói vừa rồi là chưa suy nghĩ chín chắn. Nhưng tôi xin nói cô rõ. Vợ tôi, phu nhân Guinchamp, không bao giờ một thân một mình đi đến tận nơi cuối biển chân trời như thế.

- Tôi có lý do mà không phải chỉ có một lý do. Tôi có những sở hữu đất đai bên đó, tại đảo Nouvelle Caledonie.

- Đã có người trông coi, không cần đến cô phải sang.

- Anh nói đùa!

- Tôi hoàn toàn không đùa! Tôi là chồng cô và tôi có những quyền của người chồng.

- Quyền! - Nàng mỉa mai nói.

- Tôi có thể cấm cô đi.

- Anh không cấm được! - Nàng nói và đứng phắt dậy.

René cũng đứng lên, cố giữ điềm tĩnh. Chàng thay đổi nét mặt, làm ra vẻ dịu dàng, trù mến. René tiến lại gần vợ, định ôm nàng. Chàng đóng vai kẻ tán tỉnh, vai kịch chàng đóng rất giỏi và bao giờ cũng thành công. Stephanie lại thấy chồng trẻ trung, đáng yêu như

ngày nào khi lần đầu họ gặp nhau trong đám cưới Amelie và Achille tại lâu đài Fermondy.

René thì thầm âu yếm:

- Stephanie !...

Chàng nói khẽ, giọng trù mẩn và kéo dài, để hé miệng ra một chút như thể chìa ra cho nàng hôn, mắt đắm đuối nhìn thẳng vào nàng như gọi cho nàng những kỷ niệm nồng cháy. René đúng là loại đàn ông có biệt tài tán tỉnh phụ nữ. Chàng thấu hiểu những chỗ yếu của nữ giới... Nhưng Stephanie đã thừa biết các ngón của chồng.

- Nhưng anh cũng cứ suy nghĩ về điều em vừa nói - nàng khẽ nói với thái độ bình đẳng, để René biết rằng nàng đã quyết thì không gì, không ai có thể ngăn cản.

René mỉm cười, nụ cười dịu dàng, như thể chàng đã chịu thua. Nhưng Stephanie biết quá rõ rằng chồng nàng sẽ tìm mọi cách cản trở cuộc đi này, sẽ cầu viện Francoise, sẽ thuyết phục ông Georges cử Hippolyte sang đó. René còn vận động cả Aimé. Nhưng Aimé tán thành với quyết định của nàng. Aimé ủng hộ nàng vì anh yêu nàng. Stephanie biết Aimé yêu nàng và nàng cũng yêu anh, mặc dù họ xưng hô với nhau là bà chủ và người làm, mặc dù họ chưa bao giờ ân ái, thậm chí chưa bao giờ hôn nhau, và nhất là chưa bao giờ nói với nhau chữ “yêu!”

- Ta sẽ bàn chuyện ấy sau, Stephanie.

Lại một câu xoa dịu!

René bước đến gần, ôm và hôn nàng một cái hôn dài, say đắm. Bàn tay chàng đưa dần xuống, ve vuốt nàng, kích thích sự thèm muốn ân ái của nàng. Stephanie cũng bị xúc động và hứng tình, nhưng... dù chàng làm gì đi nữa...

- Tối nay nhé! - René nói lúc hai cặp môi chạm vào nhau, bằng thứ giọng nồng nàn.

“Anh ta tự tin quá. Nhưng anh ta lầm!” Stephanie nghĩ thầm.

- Tối nay! - Nàng đáp, nhìn vào mắt chồng, nhận lời.

René hi vọng dùng ân ái cuồng nhiệt để thuyết phục

Stephanie rằng nàng không thể xa chàng, rằng thiếu vắng chàng, Stephanie sẽ chẳng còn là bản thân nàng nữa. René tự phụ tin vào sức mạnh quyến rũ của tấm thân chàng đến mức mù quáng, khiến Stephanie thấy tội nghiệp. Chàng là loại con trai được mẹ quá nuông chiều trở thành ích kỷ cao độ, cho rằng mọi người, mọi thứ đều phải phục vụ chàng. Mà đúng như vậy thật! Cuộc đời đã ban cho René mọi thứ: tình yêu, tài sản và việc thống chế Mac Mahon được bầu làm tổng thống đang hứa hẹn với chàng mọi vinh quang, chức tước.

“Tội nghiệp René!” Stephanie tự nhủ, lúc chàng ra khỏi phòng ăn. “Đêm nay anh hưởng cuộc ái ân theo cách của anh. Tôi cũng hưởng theo cách của tôi. Nhưng anh sẽ mất tôi!”

Đêm hôm đó, René đúng là người tình tuyệt vời. Nhằm chiếm đoạt Stephanie, chinh phục nàng, thuyết phục nàng tuân theo mình, chàng đã trở thành người tình say đắm, cuồng nhiệt của thời gian trước khi chàng ra mặt trận Crimée... Hồi đó René ra đi, còn bây giờ người ra đi là Stephanie.

René không hề nghi ngờ đêm nay là đêm Stephanie vĩnh biệt chàng. Nàng muốn cuộc ân ái cuối cùng trước khi chia tay là cuộc ân ái hết sức mặn nồng, một cuộc ân ái không có ngày mai. Với ý nghĩ đó nàng hoàn toàn buông thả. Nàng hiến dâng thân xác không chút gìn giữ, tự nhủ rằng sau đêm diệu kỳ cuồng nhiệt này, ngày mai nàng sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.

Động cơ khác, nhưng cả hai đều mong muốn như nhau. Suốt ngày họ suy nghĩ rất nhiều và đêm nay họ khôi phục dĩ vãng yêu đương với niềm khao khát cháy bỏng. Họ vuốt ve nhau, ngấu nghiến nhau, dâng hiến cho nhau. Những cử chỉ điên cuồng, những lời rên rỉ đam mê mà đã lâu họ quên lãng thì hôm nay được họ nhớ lại, tái hiện đầy đủ... Nhưng than ôi, cuộc ân ái tuy mãnh liệt, say đắm nhưng cả hai vẫn đều tỉnh táo.

“Ôi, em đã từng yêu anh biết chừng nào!” Stephanie thầm nghĩ lúc âu yếm thọc tay vào làn tóc chàng. René đặt đầu lên ngực nàng và Stephanie nghe rõ hơi thở nồng ấm và đều đặn của chàng. Một nửa trọng lượng thân thể chàng đè lên nàng, một bên đùi chàng gấp lại đặt lên bụng nàng. Stephanie thở một hơi rất dài.

René cựa mình, duỗi thân thể lên người nàng, một chân nằm giữa hai chân nàng. Tay René ôm ngang người nàng. Stephanie nhắm mắt. Nàng không buồn mà thả hồn về dĩ vãng với đôi chút luyến tiếc. Biết làm sao được? Cuộc sống là như vậy!

Hôm sau, đình ninh là đã chinh phục được vợ, René âu yếm nhìn nàng, thì thầm:

- Stephanie! Em suy nghĩ lại rồi chứ?

Nàng ngập ngừng như thể chưa hiểu chồng nói gì:

- Chuyện gì, anh?

- Chuyện hôm qua em nói với anh ấy.

Stephanie nói bằng giọng thản nhiên, không chút gậy sự:

- Em đã bảo em đi mà lại. Nghĩa là em sẽ đi.

Nàng thấy nét mặt chồng căng lên bất động. Những ngón tay từ từ nắm lại. Khi chàng đã ghìm được cơn thịnh nộ, chàng nói điềm tĩnh, hơi mang chút đe dọa:

- Chưa đâu. Chúng ta chưa quyết định đâu.

- Riêng em thì quyết định rồi - nàng nói dứt khoát.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau đầy thách thức,

René thoát đầu năn nỉ, thấy không có kết quả, chàng chuyển sang đe dọa. Stephanie điềm tĩnh nghe. Cuối cùng nàng nói bình thản:

- Tôi mong rằng anh sẽ không dùng những biện pháp mà anh gọi là biện pháp quyết liệt. Không đạt được gì đâu. Tôi nói một lần này để mãi mãi không bao giờ phải nhắc lại nữa. Tôi có tính đã định làm gì là sẽ làm bằng được, không ai có thể ngăn cản. Nếu xảy ra chuyện gì thì chỉ là lỗi tại anh thôi. Tôi sẵn sàng bỏ nhà ngay lập tức. Nếu anh sử

dùng đến pháp luật để trói buộc tôi, tôi cũng sẽ dùng pháp luật để chống lại anh. Tôi càng mừng nếu tên tôi được đưa lên báo để sỉ vả anh. Anh thấy đấy, tôi không sợ bất cứ thứ gì hết. Tôi sẽ đấu tranh đến cùng để bảo vệ quyền sống của tôi.

René định ngắt lời, nhưng Stephanie đưa tay ngăn:

- Tôi chưa nói hết. Tôi dám chấp nhận mọi thứ. Bây giờ tôi nói anh nên xử sự như thế nào. Về phần tôi thì tôi đã biết. Anh hãy nói với mọi người rằng chính anh khuyên tôi đi. Do anh thấy tôi buồn rầu, lo lắng nên anh đã động viên tôi đi. Anh yêu tôi, hiểu tôi và rất mong tôi được sung sướng. Anh thấy chưa, tôi chấp nhận cách dối trá ấy là vì anh, để giữ thể diện cho anh. Phần tôi, tôi cũng sẽ nói với mọi người rằng anh rất tốt, anh rất cao thượng.

Anh cần tôi đến đâu chào chia tay, tôi xin sẵn sàng đi. Không những tôi bố trí cho anh một vai kịch, vai chính diện mà tôi còn để anh tùy ý đạo diễn việc đi của tôi theo cách anh muốn. Tôi sẵn sàng đóng vai người vợ phục tùng chồng, biết ơn chồng và khâm phục chồng. Anh cần tôi đóng vai thế nào tôi sẽ đóng vai như thế. Nếu không...

- Nếu không thì sao?

- Không sao! Vừa rồi anh đã lầm. Không phải tôi cần suy tính mà anh. Chỉ mình anh phải suy tính thôi.

- Nhưng cuối cùng...

- Không cuối cùng gì hết - Stephanie lắc đầu nói - Tôi khuyên anh hãy chấp nhận, chấp nhận ngay lập tức, bởi ngay lúc này, khi chúng ta ký kết giao ước cũng như những ngày tới, cho đến khi tôi lên đường... hiện chưa biết cụ thể ngày nào... tôi chịu làm con rối ngoan ngoãn trong tay anh. Cho nên anh nên chấp nhận đề nghị của tôi và giữ lấy thể diện của anh.

René nhìn vợ. Chàng biết tính độc lập suy nghĩ của Stephanie. Chàng biết lần nàng rời Paris để sang chiến trường Crimée còn khó khăn gấp vạn lần, vậy mà nàng dám đi và đi được. Rồi lần sang Italia

cũng đâu phải dễ dàng. Tuy nhiên “tối hậu thư” nàng đưa ra quá đau đối với René. Tối hậu thư đó làm thương tổn nặng nề lòng tự ái nam nhi của chàng.

Đêm qua, trong lúc ân ái, René tưởng phen này sẽ đưa được Stephanie trở lại người vợ ngoan ngoãn, phục tùng, say mê chồng. Vậy mà bây giờ... Cuộc ân ái hôm qua không có tác dụng gì hết. Thêm nữa chàng sẽ đóng vai người chồng hào hiệp, rộng lượng, yêu thương vợ cách nào đây? Chàng sẽ phải nói những lời như thế nào trong văn phòng Hội đồng Quốc phòng, trong các phòng tiếp khách? Vị tướng “tương lai” để vợ đi đến tận nơi chân trời góc biển một mình! Mọi người sẽ đánh giá chàng ra sao? Nghĩ về chàng thế nào?

- Stephanie! Phải nói em làm anh rất khó xử!

- Biết làm sao được? Chúng ta đành xa nhau thôi. Khi tôi trở về...

- Nàng làm một cử chỉ mơ hồ, như gợi cho René phảng phất một hi vọng.

- Vậy là em đã quyết?

- Đúng thế, René.

René đứng dậy, đi đi lại lại những bước dài, rồi băng ra cửa, sập cửa rất mạnh. Stephanie ngẩng đầu nhìn ra cửa, xoa tay nói khẽ:

- Vậy là xong!

Con tàu Araucaraia. Thuyền trưởng Noel Plantain, đã tháo sợi cáp buộc tàu vào kè. Bốn ngày hội hè nhẩy múa thế là đã trôi qua. Mỗi ngày Stephanie thay đổi ba lần y phục, toàn những bộ hết sức sang trọng, diêm dúa.

René đã làm theo đúng bài bản nàng gợi ý. Chàng cho đăng trên tất cả những tờ báo lớn ở Paris tin vợ chàng sắp đi một thời gian. Liên sau đó chàng tổ chức tiệc tùng, chiêu đãi, vũ hội suốt bốn ngày liền tại biệt thự Guinchamp. Giới thượng lưu Paris đều có mặt. Họ chúc tụng

“phu nhân Guinchamp” lên đường may mắn, sớm làm xong công việc kinh doanh để trở về Pháp.

Hôm nay tại cảng Marseille, cuộc đưa tiễn vô cùng rầm rộ. Thảm trải đỏ rực. Trai thanh gái lịch, các quan chức địa phương, khách thân tình từ Paris theo tiễn xuống đây, đứng chật trên bến cảng. Stephanie bây giờ càng hiểu thêm bản chất René, tại sao chàng lại làm tất cả những nghi thức đó, mặc dù chàng thừa hiểu, thực chất đây là một cuộc “bỏ chồng” của Stephanie !

Con tàu xa dần bến cảng. Stephanie đứng trên boong, vẫy khách đưa tiễn đứng đen nghịt trên bến.

Rồi đột nhiên nàng bật cười. Mượn kim loại kèn làm cái cớ, lá thư của Yves Kendelec làm cái cớ, nàng lại trở về là cô thiếu nữ Stephanie de Boisnaudouin, cô gái suốt đời chỉ tuân theo bản thân! Nàng trầm ngâm nhìn khoảng cách giữa bến kè và con tàu mỗi lúc một xa dần. Vậy là nàng đang rời khỏi nước Pháp, rời xa René.

Khi đã không nhìn thấy bờ nữa, Stephanie quay bước nhìn ra khơi, hít làn không khí biển trong lành. Luồng mắt nàng bắt gặp Aimé cũng đang nhìn “bà chủ”! Anh mỉm cười rạng rỡ.

- Anh đến đây! - Stephanie nói rồi cất bước.

Aimé theo chân nàng. Họ đứng lại bên lan can tàu, nhìn ra mặt biển mênh mông hiền hòa, tiếng chân vịt chạy và những đám bọt trắng rẽ sang hai bên mũi tàu.

LÀNG KENDELEC

Tối hôm đó, Stephanie bảo Aimé:

- Từ mai anh lại đem khay điểm tâm vào phòng tôi rồi chúng ta cùng ăn như ngày trước.

“Ngày trước!” - Chỉ có hai từ đó, nàng đã xóa sạch ba năm chung sống với René. Aimé không đáp nhưng sáng hôm sau, anh bưng khay điểm tâm vào phòng, phết bơ lên ba khoanh bánh mì, trong đó một khoanh phết thêm mứt quả đúng như “ngày trước”. Làm xong, anh ngồi vào ghế bên cạnh chiếc bàn con, chiếc ghế bây giờ bắt đầu là “của anh”. Họ cùng dùng điểm tâm với nhau.

- Dễ chịu quá! Chỉ còn thiếu những tờ báo nữa là hai chúng ta hoàn toàn trở lại cuộc sống trước kia! - Nàng nói lúc Aimé bưng khay thức ăn ra ngoài.

Stephanie đã quyết định bỏ lại những y phục diêm dúa sang trọng nhưng vướng víu. Nàng mặc vào người loại áo quần bình dân để đi lại hoạt động cho thoải mái. Bà Françoise đã cẩn thận chuẩn bị cho con dâu hai hòm áo quần. Bà gửi chúng đến Marseille kèm theo bản chỉ dẫn tỉ mỉ. Ba chiếc hòm này chỉ được đưa vào cabin trên tàu sau khi tàu Araucaria nhổ neo. Ba hòm này đựng những áo quần giản dị, tiện lợi, không chút diêm dúa, những đôi ủng bằng da có dây buộc, những đôi giày vững chãi đi trên đầm lầy, trong rừng rậm và leo núi.

Những trang bị đó làm cho Stephanie cảm thấy thoải mái, không còn lo bị René nhìn vào. Vừa giở ra gấp vào, Stephanie và Aimé vừa nhìn nhau cười vẻ “đồng lõa”. Họ có với nhau bao nhiêu kỷ niệm từ thuở thơ ấu cho đến ngày hôm nay.

Trên tàu, căn phòng của Stephanie được bố trí sang trọng, đầy đủ tiện nghi: ngoài phòng ngủ là phòng khách nhỏ, phòng tắm và vệ sinh. Việc thu xếp này do René và bà Francoise trực tiếp tiến hành, để cuộc sống của nàng trên chuyến vượt biển dài ngày được thoải mái. Aimé ngủ trong căn phòng nhỏ ngay bên cạnh phòng khách, để bất cứ lúc nào Stephanie lắc chuông gọi, anh cũng có thể sang ngay xem “bà chủ” cần gì.

- Bà chủ còn cần đến tôi nữa không?

- Tôi thay bộ đồ ngủ này sang bộ áo váy để ra ngoài tham quan con tàu và gặp gỡ mọi người.

Aimé nhìn nàng. Anh hiểu bà chủ đang thay đổi cách sống để được hưởng tự do hoàn toàn. Việc khôi phục lại tác phong ăn điểm tâm ngay trong phòng ngủ cùng với Aimé chứng tỏ mong muốn sâu kín của nàng. Sĩ quan, thủy thủ trên tàu nghĩ gì về nàng không quan trọng. Họ sẽ dần dần quen với tác phong của “bà chủ” vì ở đây nàng là bà chủ của họ. Con tàu này là của công ty Dytteville, cũng là của nàng.

Bữa tối hôm qua, lúc ngồi ăn tối trong cabin thuyền trưởng, cùng với thuyền trưởng và hai thuyền phó, Stephanie đã nói giọng vui vẻ, duyên dáng, cách nói vừa nhẹ nhàng vừa kiên quyết không ai có thể cưỡng lại được:

- Các ông lấy thêm một bộ thìa nĩa. Ông Becave sẽ ngồi ăn với chúng ta.

Rồi nàng vui vẻ giải thích:

- Ông Becave với tôi đã sống với nhau từ ngày cả hai chúng tôi còn nhỏ. Ông ấy gần như là anh tôi, hai chúng tôi không bao giờ rời nhau. Ông ấy là người thân thiết tin cẩn của tôi.

Nàng quay sang nhìn Aimé, nói tiếp:

- Anh ngồi vào chỗ đối diện với tôi, Aimé.

Sau buổi tối hôm qua, mọi người đã bắt đầu hiểu mối thân tình giữa bà chủ và ông Becave mặc dù hai người đó vẫn ở hai vị trí khác nhau. Tuy Aimé gọi Stephanie là bà chủ, nhưng mọi người đã thấy mối gắn bó đặc biệt giữa họ.

Stephanie và Aimé lên đến boong tàu. Nàng bắt gặp cặp mắt ngạc nhiên của viên thuyền trưởng thấy nàng trong bộ y phục giản dị và tiện lợi này: tấm áo liền váy rộng rãi bằng vải trơn, không có thêu thùa gì hết, không bó chặt eo, không có đăng ten, dải buộc. Stephanie mỉm cười:

- Tôi có phải đi dự hội hè chiều đãi đầu, ông thuyền trưởng Plantain? Tôi muốn được đi lại cử động thoải mái. Trong hai tháng ngồi trên con tàu này tôi không muốn bị gò bó.

Hai tháng sau, con tàu đã đến gần đảo Nouvelle Caledonie. Cầm ống nhòm đứng bên cạnh thuyền trưởng Plantain trên boong, Stephanie nhìn những núi đá của đảo đang nhô dần phía chân trời. Từ xa nàng đã thấy hòn đảo là một rặng núi đá dài. Đến gần thêm nàng thấy tất cả hòn đảo phủ kín một kiểu rừng nhiệt đới xanh ngắt, bên trên nhô lên những dãy núi đá. Rừng lan cả xuống biển, cắm rễ cây xuống nước mặn. Nàng bắt đầu nhìn thấy những dải đất hẹp, khô cằn và những bãi trông ẩm ướt, chắc là đầm lầy.

- Vòng đá ngầm bên ngoài bao quanh đảo - viên thuyền trưởng nói.

- San hô - Stephanie nói. Nàng đã được nghe Aimé cho biết, bao quanh hòn đảo là san hô.

Suốt hai tháng lênh đênh trên biển, Aimé chăm chỉ đọc đủ loại các cuốn ký sự, nhật biên của các nhà thám hiểm đã đến đảo này ghi chép lại. Bởi Stephanie bảo anh hãy tìm hiểu kỹ và cho nàng biết càng nhiều càng tốt về hòn đảo.

Cho đến nay Stephanie còn biết rất ít về nó. Nàng chỉ biết sơ qua là hòn đảo này không có rắn độc, không có thú dữ nguy hiểm. Thời tiết quanh năm nắng và nhiệt độ trung bình ở thị trấn thủ phủ Nouméa

là 23 độ C. Độ dài của ban đêm hầu như chỉ xê xích chút ít trong năm, chênh nhau không quá một tiếng đồng hồ giữa mùa đông và mùa hạ.

Stephanie cũng mang theo bản sao những lá thư của Yves Kendelec để nghiên cứu thêm. “Rõ ràng ông ta và những người của ông ta tác phong chậm chạp, quen thói sống nhàn tản cho nên kinh tế của đảo mười năm qua không tăng tiến được gì. Mình sẽ giúp đỡ họ, huấn luyện họ”.

Trộn lẫn những kỷ niệm của dĩ vãng và hiện tại, Stephanie cảm thấy mình trở lại tuổi hai mươi. Nàng ngắm nhìn vùng biển. Hòn đảo nhỏ Nou, theo cách gọi của viên thuyền trưởng, là một rặng núi đá nhô lên ngoài khơi, che chắn cho vùng biển để tàu bè đậu an toàn. Do vậy có hai lối vào vũng biển, một phía đông và một phía tây. Thị trấn trải dài ven bờ, đằng sau là dải núi đá cao và dốc đứng.

Thuyền trưởng Phantatin trở một ngọn đồi:

- Đồi Conneau kia chẳng bao lâu sẽ bị san bằng cũng như ngọn đồi Horn ở mũi biển, để lấy đá đắp con đê bao quanh bãi lầy.

- Ông bảo có rất ít khách sạn phải không?

- Ít và đơn giản, thưa bà Stephanie, rất đơn giản là chẳng khác.

- Tôi không ngại. Nhưng ông nói tiếp đi.

- Khách sạn khá nhất là khách sạn Ile, ngoài ra còn có khách sạn Ouen Toro, lấy tên ngọn núi ở đó, khách sạn... Theo tôi đoán thì khách sạn Boulari hôm nay đã xây xong.

- Thôi được. Tôi muốn nghỉ ở khách sạn nào đầy đủ tiện nghi nhất, bởi tôi phải ở lại đây một thời gian dài để xem xét thăm thú mọi nơi. Tôi muốn đề nghị ông...

Tiếp đó nàng nói một thôi một hồi, cảm thấy đầu óc quay cuồng. Nàng hỏi liên tiếp, không đợi câu trả lời. Óc nàng đang nghĩ đến Armand, người chồng đầu tiên của nàng. Vừa rồi viên thuyền trưởng nhắc đến khách sạn Boulari. Armand bị nạn chính là lúc vượt qua eo

Boulari, con tàu của chàng đâm vào đá ngầm. Chàng đã chết... tại đó... những con cá mập... ôi, nàng không muốn nghĩ đến chuyện ấy nữa.

- Tôi sẽ lên bờ trên chiếc xuồng đầu tiên! Tôi muốn không ai đón tôi, không ai biết tên tôi. Tôi muốn chinh phục cảm tình mọi người bằng cách cư xử của tôi chứ không phải bằng chức danh. Tôi không muốn đến đây đã là “bà chủ”. Tôi muốn những ấn tượng đầu tiên của tôi về hòn đảo này và những con người ở đây hoàn toàn là ấn tượng cá nhân, của riêng tôi. Tôi muốn tạo quan hệ cá nhân với những nhân viên đại diện của tôi tại đây. Tôi xin theo lời khuyên của ông, nghỉ ở khách sạn Ile.

- Trên đường phố Alam - viên thuyền trưởng nói thêm.

Nàng ghen lại. Alam! Trận đánh đầu tiên trong cuộc đời nàng. Tại đó nàng đã chạy bỏ hơi tai cùng với Pompette trên bãi chiến trường giữa tiếng đạn rú rít, tiếng trái phá nổ ùng oàng bên tai và tối hôm đó nàng đã giữ đầu Aimé kẹp chặt giữa hai đùi nàng để bác sĩ quân y chữa cánh tay anh...

- Ở đây có cả đường phố Sebastopol! - viên thuyền trưởng nói tiếp.

Nàng lại sức nhớ Boris, những kỷ niệm về chàng. Boris hiện đang ở cách xa nàng bao nhiêu! Tận nước Nga xa xôi...

- Có cả phố Austerlitz!

- Toàn những địa điểm chiến thắng! - Stephanie gượng cười để che lấp bao ý nghĩ xốn xang, quay cuồng trong đầu óc. Nàng nhìn thuyền trưởng Plantain rồi nhìn hai thuyền phó đứng cạnh đó - Tôi xin mời các ông đến dự bữa ăn tối nay với tôi tại khách sạn Ile.

Ba người khẽ gật đầu nhận lời.

- Về khách sạn, tôi muốn báo thêm với bà rằng...

- Ông đừng nói gì vội - Stephanie gắt lời thuyền trưởng - Để tôi tự tìm hiểu.

Con tàu Araucaria đã thả neo. Thuyền trưởng nói:

- Xin bà tha lỗi. Tôi xin lên trước...

- Không - Stephanie nói kiên quyết - Tôi không muốn ai ra đón tôi. Tôi không muốn nghi lễ gì hết. Tôi muốn mọi người chưa biết tôi là ai. Chỉ xin nhắc ba ông rằng, tối nay, tôi đợi ba ông đến ăn tối với tôi tại khách sạn. Và đề nghị gọi tôi chỉ là bà Stephanie. Ngoài ra không ai biết gì thêm về tôi. Tôi đã có ông Aimé Becave cùng đi, thế là đủ.

Stephanie đi chuênh choạng trên mặt đất trơn tuột, đầy bùn lỏng, vịn vào tay một thủy thủ. Nàng ngước nhìn lên: trời xanh biếc. Một số người đang chờ đá trên đồi xuống, đổ lên bãi lầy ven biển để đắp đê quai...

- Vậy là chúng ta đã đến - nàng nói với Aimé, lúc đặt chân lên nền đất khô ráo.

- Sau đây một trăm năm, thị trấn này sẽ thành một thành phố tuyệt đẹp - Aimé trầm trồ nói.

- Tại sao lại một trăm năm? Không sớm hơn được sao? Anh biết tôi đang nghĩ gì không? Nghĩ đến nơi nào không?

- Bà chủ nghĩ đến Gallipoli, nơi mọi thứ phải làm lại từ đầu.

- Đúng thế. Tại đây cũng vậy. Chúng ta sẽ làm mọi thứ từ đầu.

- Vậy bà chủ biết tôi nghĩ đến cái gì không?

Stephanie nhìn anh trù mẩn:

- Không và tôi cũng không muốn biết. Aimé! Tôi hi vọng anh cũng sung sướng như tôi, được đặt chân lên vùng đất mới mẻ này.

Aimé thán phục nhìn nàng:

- Tôi thấy bà chủ đã nhập làm một với hòn đảo của thiên nhiên ở đây rồi.

Câu nói của Aimé gợi nhớ cho Stephanie nghĩ đến nguyên nhân nào khiến lúc ấy nàng thấy dễ chịu đến như vậy. Nàng lão đảo như người say rượu. Bây giờ thì nàng hiểu. Nàng được tự do! Được tự do

đi lại, nói cười, được sống hoàn toàn theo ý mình không phải giữ ý với ai khác. Nàng được tự do khỏi René, khỏi những văn phòng phố Vivienne, khỏi bố chồng, ông Georges Dytteville sai bảo. Nàng say sưa nhìn thị trấn lạ lẫm.

Lác đác mới có nhà hai tầng. Hầu hết là nhà một tầng, nhà nào cũng có hiên rất rộng. Nhà nào cũng có vườn tược bao quanh và tất cả đều nằm dọc hai bên những đường phố rất rộng, thẳng như kẻ chỉ và cắt nhau tạo thành những góc vuông, giống như những phố mới của vua Napoleon III cho xây dựng ở Paris. Thị trấn trông như một bàn cờ lớn được ánh nắng chiếu xuống, lóng lánh như thủy ngân.

- Kia rồi chẳng? - nàng nói và nhìn một tòa nhà đồ sộ.

Tòa nhà của khách sạn Ile trông khá hơn nhiều so với nàng dự đoán. Aimé bình luận:

- Trên tầng hai, bảy cửa sổ cách xa nhau, chứng tỏ các phòng nghỉ rất rộng. Nhìn mái chỉ hơi dốc thế kia, tôi đoán ở giữa là hành lang và mặt bên kia cũng có gần ấy phòng nghỉ.

- Đẹp đấy chứ? - Stephanie thốt lên thán phục, khoác tay vào cánh tay Aimé - Chúng ta hãy khôi phục lại thông lệ ngày trước, Aimé. Suốt tự thời Công xã đến giờ, tôi với anh mới được sống thân tình thế này.

Mặt trước tòa nhà, hàng chữ màu đen kẻ trên nền tường màu trắng đến chói mắt: Khách sạn Ile. Chủ nhân: Vincent Coqfigue. Hiên nhà chạy dài suốt chiều ngang của tòa nhà. Dưới mái hiên kê rất nhiều bàn ghế. Một số khách ngồi ăn uống đều là người Âu.

Quán giải khát ngoài trời! Y hệt các đại lộ xanh ở Paris. Tuyệt vời.

Stephanie không ngờ gian tiền sảnh và quầy tiếp tân sang trọng đến thế. Rõ ràng chủ nhân bắt chước những khách sạn châu Âu.

- Xin mời quý khách!

Một người đàn ông da nâu trạc ba mươi tuổi, bước ra niềm nở, lễ phép chào. Đột nhiên Stephanie ân hận là mình mặc quá đơn giản. Nàng mỉm cười duyên dáng nói:

- Chắc ông đây là Coqfigure?
- Vâng thưa bà. Chính tôi đây.
- Hân hạnh thưa ông Coqfigure! Tôi cần phòng nghỉ.

Coqfigure chăm chú cúi đầu lắng nghe. Stephanie nói thêm:

- Ba phòng, một phòng ngủ cho tôi, một phòng tiếp khách và một phòng cho ông đây - nàng hất nhẹ đầu về phía Aimé.
- Thưa bà, xin bà cho biết quý danh...

Stephanie tảng lờ như không nghe thấy, bởi nàng muốn dành sự tự giới thiệu đầu tiên cho ông tù trưởng Yves Kendelec.

- Ông có thể cho tôi xem phòng được không, ông Coqfigure?
- Thưa quý bà, chúng tôi chỉ có phòng ngủ cho khách thuê. Còn nếu quý bà yêu cầu phòng khách riêng, chúng tôi phải thu xếp một chút.

Ông ta chạy đi và lát sau, một nhân viên dẫn Stephanie và Aimé lên gác. Họ đã có ba phòng liền nhau, được bố trí theo cách nàng yêu cầu.

Stephanie bảo Aimé:

- Anh ở đây lo chuyển hành lý lên phòng. Tất cả mười bảy kiện...
- Chủ khách sạn tròn mắt. Bà khách này là ai vậy? Thuê ba phòng liền nhau, cả phòng khách và hành lý những mười bảy kiện...
- Quý bà đi trên tàu Araucaria? - Ông ta bắt chuyện.
 - Đúng thế - Stephanie đáp, muốn lắng sang đề tài khác - Văn phòng công ty Dyttville ở chỗ nào, thưa ông.
 - Nếu quý bà cần gặp họ về chuyện gỗ hay kền, quý bà phải báo trước, bởi văn phòng công ty Dyttville không mở cửa thường xuyên.
 - Ồ, không. Tôi chỉ hỏi nó ở chỗ nào.

- Trong bản làng của họ, thưa quý bà.
- Bản làng? - Stephanie ngạc nhiên hỏi.

- Vâng. Gọi là bản làng nhưng là một trại lớn có nhiều nhà cửa và nhiều kẻ ăn người làm. Tôi sẽ báo là có quý bà muốn đến gặp là họ sẽ ra đây ngay, nhất là ông Yann. Họ đều là những người tốt bụng đáng mến...

Thì ra thế, Stephanie thầm nghĩ, cổ đông của công ty đâu biết văn phòng đại diện công ty Dytteville tại Nouvelle Calédonie lại đóng trong một bản làng!

- Ông vui lòng chỉ đường cho tôi đến đó.

- Xin sẵn sàng hầu quý bà. Xin mạn phép hỏi, phải chăng quý bà là con của ai tại đó?

- Không - Stephanie duyên dáng đáp lại - Tôi chỉ là người bạn rất thân của gia đình họ. Tôi đem đến cho họ tin tức gia đình họ bên Pháp.

- Tôi sẽ sai người đi tìm họ, mời họ đến đây gặp quý bà.

- Không nên. Tôi muốn đến đột ngột tạo cho họ niềm vui bất ngờ. Cho nên, thưa ông Coqfigue, xin ông đừng báo cho họ biết vội. Và cũng chẳng nên cử người mời họ đến đây.

Lát sau Stephanie đã đi trên đường phố Nouméa. Nàng đi một mình, để Aimé ở lại khách sạn. Vừa đi nàng vừa ngắm nghía, đánh giá. Còn bao nhiêu đất trống, bao nhiêu chỗ có thể xây những tòa nhà tuyệt đẹp. Nàng nhớ con số dân cư tại đây viên thuyền trưởng đã cho nàng biết: Hai ngàn người da trắng! Sao ít thế? Viên thuyền trưởng nói thêm: Con số đó mỗi ngày một tăng. Nguyên số dân Alsace ở Pháp sau Công xã Paris bị đẩy và di cư sang đây đã khoảng bốn trăm. Toàn bộ số người bị đẩy hồi đó là bốn ngàn. Nhưng họ không sống ở Nouméa.

Nói đến Công xã, Stephanie đột nhiên nhớ đến Elisabeth Dimitrief! Liệu chị có bị bắt và đẩy sang đây không? Nàng định sẽ đến thăm những người tham gia Công xã Paris.

Nàng mang sẵn một tình cảm đặc biệt với họ. Biết đâu nàng sẽ gặp một số người quen.

Theo chỉ dẫn của chủ khách sạn Ile, Stephanie ra khỏi thị trấn, băng qua một thung lũng, đến một khu rừng. Đường đi ướt át, nhiều bùn và nàng phải lội một quãng dài. Nàng đi qua một khe núi và bất ngờ trước mắt nàng hiện lên một làng nhỏ, chũng trên chục nóc nhà hình chữ nhật, tường bằng tốc si và nhà nào cũng có hiên rất rộng.

“Thung lũng di dân” - nàng nhớ cái tên viên chủ khách sạn cho nàng biết, khi thấy những người da trắng, cả đàn ông, đàn bà, trẻ con. Chắc họ là công nhân của công ty Dytteville. Nàng chào họ một cách giản dị, thân tình. Họ chào đáp lại và nàng thấy rõ họ đều nói theo âm sắc vùng Alsace nước Pháp.

- Cho tôi hỏi thăm, nhà ông Kendelec đi lối nào?

Một phụ nữ lực lưỡng đứng trên hiên nhà đáp:

- Đến ngã tư kia, bà rẽ tay trái. Đến một làng có nhiều túp lều lợp bằng lá cọ là đúng đấy.

“Bản làng” rồi bây giờ lại “túp lều lợp lá cọ”!

- Bà cần ngựa để đi cho nhanh không? Tôi cho mượn và lúc về bà trả cũng được - người phụ nữ lực lưỡng nói thêm.

- Không, cảm ơn - nàng nói ngay, ngạc nhiên thấy lòng tốt của người phụ nữ.

- Bà lội qua một con ngòi là thế nào cũng gặp một người nào đó của bộ lạc Canaque. Họ thường canh ngoài bờ ngòi. Chúc bà đi đường được yên ổn và chóng tìm được đến nơi bà cần đến.

- Cảm ơn - Stephanie đáp và khẽ cúi đầu cảm ơn.

“Sao lại có người canh gác nhỉ?” Mỗi lúc Stephanie càng thấy cách sống của dân tộc Canaque và thủ lĩnh của họ, “tù trưởng” da trắng Kendelec có nhiều điều bí ẩn. Sau mười phút đi bộ, nàng hiểu ngay tại sao viên chủ khách sạn Ile không muốn nàng tự đi và tại sao

người đàn bà lực lưỡng quê vùng Alsace kia hỏi nàng “Bà có cần ngựa không?”

Thì ra trước mắt Stephanie là một bãi lầy rộng, chạy dài từ chân núi thẳng ra ngoài biển. Nàng đoán “con ngòi” nằm ở giữa bãi lầy. Bãi lầy phủ một lớp cây đước rộng chừng hai trăm mét. Đành phải lội vậ thôi. Từ lúc rời khỏi khách sạn, nàng đã xắn váy cao lên lúc qua thung lũng, bây giờ nàng cúi xuống xắn váy cao thêm nữa.

Bùn ở đây là bùn biển, khác hẳn những bãi lầy ở sông Dobrduja hồi chiến tranh Crimée. Nàng lội xuống, dò dẫm. Bùn ngập ngang đầu gối, có chỗ gần đến bẹn. Nàng đi vấp vả và mấy lần thụt xuống những hõm khá sâu. Một lần, nàng bị thụt xuống và cố gắng mãi chưa rút chân lên được thì có một tiếng người đột nhiên vọng tới:

- Bà đứng yên, đừng động đây.

Tiếng người vọng ra từ một bụi rậm. Chưa nhìn thấy người, nàng đoán ngay, đấy là người “canh gác” của bộ lạc Canaque. Anh ta đã nhô ra. Đó là một cậu trai lai, chỉ ở tuổi hai mươi đến hai lăm. Cậu chỉ đóng một cái khố. Cậu ta cười ngây ngô:

- Bà chưa quen đi bãi lầy, thưa bà da trắng.

Cậu trai bước đến, đưa tay cho Stephanie nắm. Cậu ta kéo nàng lên. Bùn ngập đến ngang lưng, cậu ta phải vấp vả lắm mới lôi nàng lên được. Bây giờ cậu ta ôm đùi nàng kéo thêm:

- Bà ôm lấy cổ tôi.

Lúc này trông tư thế họ rất hài hước. Stephanie chột nghĩ, ai có thể ngờ phu nhân kiêu diễm Guichamp lại rơi vào hoàn cảnh quái đản thế này. Bây giờ cậu trai đã lôi được nàng lên chỗ đất tương đối rắn.

- Chắc bà mới sang đây? - Vừa lôi cậu vừa hỏi.

- Đúng thế. Tôi muốn gặp ông Kendelec.

- Ôi, ông già rất mừng khi có khách đến thăm. Bà ăn ở đó chứ?

- Tôi chưa biết.

- Bây giờ bà đi theo tôi.

Stephanie theo chân cậu trai đi vào một khu rừng rậm rạp. Ánh nắng chỉ lách vào được qua những kẽ lá trên đầu. Trong rừng rất nhiều dây leo chằng chịt. Váy nàng buông xuống dính hết vào bắp đùi.

- Tên bà là gì, bà da trắng xinh đẹp?

Nàng chưa kịp trả lời, còn đang nghĩ xem nên xưng tên thế nào với cậu này thì cậu chàng đã liếng thoảng nói:

- Tên tôi là Napoleon.

- Napoleon?

- Mẹ tôi bảo đấy là tên một ông vua vĩ đại, đúng thế không bà?

- Đúng thế.

Lát sau họ ra đến một bãi trống với nhiều túp lều lợp lá cọ trong khu đất hình chữ nhật. Napoleon trở túp lều to nhất:

- Ông chủ lớn ở kia. Còn ông chủ nhỏ, con trai ông chủ lớn thì ở kia - cậu trở một túp lều khác nhỏ hơn.

Dân bản chạy ra cửa nhìn “bà da trắng” đến bản. Stephanie nhận thấy họ hầu như không mặc quần áo gì trên người. Đàn ông chỉ đóng khố. Đàn bà để hở hân phần trên, cặp vú thỏn thẹn, phần dưới chỉ che một mảnh vải vào đúng chỗ kín. Tất cả họ đều đi chân đất, mặc dù họ đều cười thiện cảm, Stephanie vẫn thấy mình là kẻ đến quấy rầy cuộc sống của họ.

Nàng quay sang, vui vẻ nói với Napoleon:

- Nhờ cậu đến báo với ông chủ Yves Kendelec biết tôi muốn gặp cụ.

- Vâng - chàng trai hớn hở nói rồi chạy về phía túp lều to nhất.

Stephanie rào bước theo. Những cặp mắt tò mò của dân bản nhìn theo nàng. Nàng tươi nét mặt, gật gật đầu chào họ.

Đến trước cửa nhà Yves Kendelec, cậu trai Napoleon vén tấm vải treo thấy cánh cửa, gọi vào trong:

- Một bà da trắng muốn gặp cụ đấy!

Stephanie bước vào, cố lấy vẻ tự nhiên. Túp lều chỉ có một phòng, hai cửa sổ chiếu sáng. Đồ đạc chỉ gồm một chiếc bàn mộc lớn có sáu chân đỡ vì nó rất dài. Trên bàn chất nhiều tập hồ sơ. Giữa nhà một ông già mặt như phù, có lẽ vì uống quá nhiều rượu.

- Ông là ông Yves Kendelec?

- Vâng, chính tôi. Bà cần gặp tôi có việc gì?

Giọng ông chậm chạp, khẽ và mệt mỏi.

- Tôi là phu nhân Guinchamp, nàg nói như nhận lỗi vì thấy ông già có vẻ rất mệt mỏi.

- Mời bà ngồi - ông già trở chiếc ghế.

Stephanie vẫn đứng. Nàng có cảm giác ông già chưa biết nàng là ai. Nàng nhắc lại:

- Tôi là phu nhân Guinchamp, thưa ông Kendelec.

Vẫn giọng thản nhiên và mệt mỏi đó, ông già nói:

- Tôi nghe rõ rồi. Tôi đang mong bà đến và mong được gặp bà trước khi tôi chết. Tôi đã đọc nhiều bài nói về bà. Bà là vợ ông Armand, là con dâu cụ chủ Georges, nguyên thế là đã đủ lắm rồi... bà tha lỗi... tôi không đứng lên được... hai chân tôi... xin mời bà...

Ông già đưa bàn tay run rẩy trở chiếc ghế.

- Cảm ơn ông - nàng nói rồi đỡ ông già dậy, dìu đến ngồi vào bàn.

Một người da trắng cũng già như ông già Kendelec đứng lên, đi ra ngoài. Lúc này nàng không nhìn thấy ông ta vì ông ta ngồi xổm dưới đất trong bóng tối, đằng sau Kendelec, như con chó trung thành.

- Khi nhận được thư của cụ, thưa cụ Kendelec...

Ông già chấp tay hướng lên trời như thể cảm ơn trời.

Ông ngắt lời nàng:

- Tôi đã mất nhiều thời gian để viết trả lời câu bà hỏi. Thời gian ở đây ít ỏi lắm. Bao nhiêu thứ, bao nhiêu chuyện. Tôi hàm ơn cụ

Georges rất nhiều. Cụ vẫn khỏe chứ, thưa bà?

- Cha tôi vẫn thế, thưa cụ Kendelec. Cha tôi bảo tôi chuyển lời hỏi thăm và chúc sức khỏe cụ. Cha tôi vẫn sung sức và năng nổ lắm.

Người nhà mang hai nửa vỏ quả dừa, trong đựng một thứ nước trắng như sữa. Stephanie nếm thử. Ngon một cách không ngờ.

- Uống được không, thưa bà Stephanie?

Stephanie ngạc nhiên thấy lại có người gọi mình bằng cái tên ấy. Nàng quay ra cửa và thấy một chàng trai vạm vỡ, ở trần. Bộ ngực rất nở, cánh tay rắn chắc. Anh ta mặc thứ quần lửng, không ra soóc cũng không ra quần dài, đi chân đất.

- Yann, con trai tôi.

- Rất vui được biết ông - nàng nói khẽ và đưa bàn tay cho Yann hôn.

Vì không biết phong tục giới thượng lưu châu Âu, chàng trai nắm bàn tay nàng, đặt bàn tay bên kia của anh ta lên, tỏ ý anh ta sung sướng thấy nàng đến đây.

- Không gì làm cha tôi sung sướng bằng bà xuất hiện ở đây, thưa phu nhân Dytteville.

Yann cao tầm bố, cặp mắt đen lánh. Nàng nhìn kỹ và ngạc nhiên thấy vẻ mặt anh ta khô ngô đến thế. Vóc dáng rất cân đối, cặp môi đầy, mái tóc đen bù rối. Nàng nhìn bộ ngực vạm vỡ bằng con mắt phụ nữ nhìn đàn ông và cố ghìm một nỗi xúc động trào lên trong lòng.

- Bà ở lại dùng bữa với chúng tôi được chứ?

Stephanie đã biết thổ dân ở đây hiếu khách và bữa ăn đãi khách đối với họ không phức tạp gì mấy.

- Cảm ơn ông, Yann. Nhưng tôi phải về. Tôi đã hứa mời ông thuyền trưởng và hai thuyền phó tàu Araucaria đến ăn tối với tôi tại khách sạn. Nhân đây tôi mời luôn ông Yann, và cụ Kendelec cùng đến đó dự bữa ăn tối với chúng tôi.

Nàng nói hướng vào Yann. Biết ông già đau ốm thế kia sẽ không thể ra khỏi làng bao giờ nữa.

- Cha nghĩ sao, thưa cha? - Yann nói với cha rồi quay sang Stephanie nói tiếp - Cha tôi vẫn thường ra thị trấn Nouméa bằng kiệu. Cha tôi không bao giờ buông văn phòng. Bây giờ cụ không đi được mấy nên chúng tôi thay cụ làm việc ngoài đó. Nhưng bà thấy đấy, cụ vẫn đem hồ sơ về đây để theo dõi công việc.

Yann tỏ ra rất quý cha và anh ca ngợi cụ hết lời.

- Hôm nay thì không được đâu, thưa bà. Ôi,... cụ Georges... ôi, cậu Armand tội nghiệp... và cả bà nữa, tội nghiệp...

Ông già nói như người mê sảng. Ông nhìn nàng như thấy ở nàng một nơi bầu vú nào đó. Mắt ông nhòa lệ và đột nhiên nàng thấy ông già run lên bần bật. Nàng rất ngạc nhiên sao không thấy Yann chạy đến đỡ cha, trong khi vừa rồi anh nói với ông cụ những lời ca ngợi như vậy.

Nàng thấy Moise, ông già da trắng lúc này, chạy vào. Chắc ông ta là đầy tớ của cụ Kendelec và đã quen với những đợt lên cơn của cụ. Moise giơ hai tay đỡ ông cụ như ta đỡ một quả chín nẫu sắp rụng. Stephanie hốt hoảng, nhưng nàng vẫn ngồi yên, bắt chước Yann. Là người mới đến, chưa biết cách xử sự ở đây nên nàng hãy cứ bắt chước theo chàng trai vạm vỡ kia.

Yann gọi, giọng rất trầm:

- Hélène!

Một phụ nữ trẻ dân tộc Canaque chạy vào. Cặp vú chị ta rất to và rất nặng. Dáng chạy của chị ta lắc lư cặp mông núng nính. Hélène quỳ xuống, đỡ đầu ông già Kendelec đặt lên giữa cặp vú đồ sộ của chị như chuẩn bị cho đứa con bú, rồi đỡ bầu rượu trong tay Moise, rót vào miệng ông già.

- Sao lại rượu? - Stephanie thì thầm sửng sốt.

- Chứ sao nữa? - Yann điềm tĩnh đáp.

Stephanie đứng phắt dậy, định chạy đến ngăn nhưng Yann đã nắm chặt cứng cổ tay nàng.

- Họ biết chữa cho cha tôi giỏi hơn chúng ta.

- Họ điên thì có! Thương binh ngoài mặt trận mới dùng rượu. Còn ông già thì không được. Rượu sẽ làm hại tim ông cụ! Tôi biết chứ! Tôi đã từng là...

- Cấp dưỡng! Tôi biết - Yann nói giọng rất trầm làm nàng vội im bật.

- Tại sao anh ta biết? Stephanie quay mặt, nhìn thẳng vào mắt Yann, nói - Ông là con trai cụ, tại sao ông lại để họ dùng rượu chữa bệnh cho cụ?

- Tôi là con cụ, nhưng nếu gặp trường hợp cha tôi lên cơn như thế kia, tôi cũng sẽ cho cụ uống rượu. Tôi sẽ cắt nghĩa cho bà sau, thừa phu nhân Dytteville. Ta ra ngoài thôi.

- Không! - Stephanie cưỡng lại - cần đặt cụ nằm xuống, phải...

- Ở đây, mọi người đều phục tùng cha tôi. Không ai dám trái lệnh cụ. Mỗi khi cụ lên cơn, cụ không cho tôi được ở bên cạnh cụ. Chỉ Moise và Hélène được quyền ở lại trong nhà này. Bà cũng phải ra, thưa bà Dytteville.

Tại sao anh ta cứ gọi mình bằng cái tên mình đã không dùng nữa? Nhưng giọng nói của Yann rõ ràng là ra lệnh cho nàng. Anh ta nói thêm:

- Tôi sẽ giảng để bà hiểu, nhưng không phải trong nhà này.

Yann vén tấm vải dùng làm cánh cửa, kéo Stephanie ra ngoài. Ánh nắng bên ngoài chói lòa, khác hẳn không khí trong nhà tối tăm. Yann nói tiếp:

- Lát nữa tôi sẽ đi với bà ra thị trấn. Nhưng trước tiên tôi cần giới thiệu bà với dân làng, với bộ lạc đã. Bà hãy quên đi mọi thứ bà vừa chứng kiến. Bà hãy lấy tư thế đàn hoàng oai vệ trước tất cả mọi

người, thừa phụ nhân Dytteville. Bà hãy là bà chủ, là Nữ chủ soái! Bà nghe rõ chưa?

Stephanie chưa hiểu. Nàng ngược cặp mắt nhìn Yann và thấy mắt anh ta như thôi miên nàng.

- Nữ chủ soái? - nàng sửng sốt.

- Đúng! Bà là Nữ chủ soái.

Bộ lạc Canaque này đúng là quái đản. Chữa bệnh cho một ông già lên cơn bằng rượu! Bây giờ lại đòi mình là Nữ chủ soái! Nhưng trong lúc bối rối nàng đã để mặc Yann muốn bảo nàng làm gì nàng cũng làm theo.

Yann đã dắt nàng ra giữa một bãi rộng. Xung quanh là những túp lều của dân Canaque. Anh gọi lớn:

- Ê! Toàn thể dân bản ra đây! Ê! Ê!

Người trong tất cả các túp lều chạy ra bãi trống, cả đàn ông, đàn bà, trẻ con. Họ vây quanh nàng và Yann. Tất cả chừng gần trăm người. Stephanie thầm đoán, chắc họ làm cho công ty Dytteville.

Yann đồng dục:

- Hỡi dân chúng bản làng! Tôi giới thiệu phụ nhân Dytteville (lại cái tên đã xưa ấy), Nữ chủ soái của chúng ta, đã vượt bao nhiêu biển khơi để đến đây với chúng ta. Nữ chủ soái rất sung sướng được gặp mọi người và nhận che chở cho thần dân của ngài.

Yann nói giọng trịnh trọng như phùng tuồng, nhưng Stephanie rất ngạc nhiên trước phản ứng của dân bộ lạc. Yann vừa dứt lời mọi người reo hò, tung hô vang động. Đàn ông nhảy cẫng lên. Đàn bà chạy đến hôn gấu váy nàng. Trẻ con cũng reo hò như điên như dại.

- Bà hãy cười với họ. Cười oai vệ vào! - Yann nói khẽ.

Stephanie lại vâng lời anh ta. Nàng nở một nụ cười rộng lượng, phúc hậu và duyên dáng, đưa mắt nhìn một lượt tất cả dân làng. Mọi người quay tròn nhảy múa xung quanh nàng. Các bàn tay vẫy về phía

nàng, nhưng không dám động vào người Nữ chủ soái! Nàng đã biến thành thần tượng của họ!

Yann ra hiệu cho một người đàn ông đứng gần đó. Anh ta chạy đi và lát sau dắt một con ngựa tới.

- Tôi đưa bà đi, thưa phu nhân Dytteville! Bà thích ngồi sau hay ngồi trước?

Vậy là nàng sẽ cưỡi ngựa không yên? Hồi nhỏ ở lâu đài Vendée nàng đã từng cưỡi theo kiểu này. Nhưng lần này nàng sẽ ngồi trên lưng ngựa cùng với Yann...

- Tôi ngồi trước!

Cậu trai Naponeón hớn hở được vinh dự đỡ Nữ chủ soái lên ngựa. Yann nhảy lên sau. Mọi người reo hò vang động. Stephanie lấy dáng vẻ oai vệ tươi cười vẫy tay chào. Yann thúc ngựa. Stephanie tựa vai vào bộ ngực trần vững chãi của anh ta. Con ngựa cất bước. Mọi người reo hò chạy theo, tiễn Nữ chủ soái ra đến đầu làng rồi đứng lại nhìn theo.

Yann ngồi trên yên, một tay nắm bõm ngựa, một tay ôm ngang người nàng như bế trẻ con. Stephanie bỗng thấy mình như đang sống trong mơ, hoặc ít nhất cũng giống như một không khí chưa bao giờ nàng có thể hình dung ra.

Con ngựa đã đi vào bãi lầy. Yann nói khẽ:

- Phu nhân Dytteville...

- Tôi là...

- Đối với dân bản làng bà phải là phu nhân Dytteville. Đây là tên của công ty. Những tên khác: Guinchamp, Boisnaudouin, Bourdeilles họ đều không biết và không cần biết.

- Vậy là anh đã biết hết?

- Cụ chủ công ty Georges Dytteville có viết thư đều đặn cho cha tôi. Hai cha con tôi cùng đọc những lá thư đó và rất yêu bà.

- Yêu tôi?

- Cụ chủ Georges coi bà như người sẽ thay cụ làm chủ công ty. Chúng tôi đã coi bà là chủ nhân tương lai. Và chúng tôi đã làm cho toàn bộ bản làng kính trọng bà như một thần tượng... Để tỏ lòng yêu bà, cha tôi đã đặt tên cho đứa em gái tôi cũng là Stephanie...

Stephanie đi hết từ rừng sốt này đến rừng sốt khác. Yann vẫn nói tiếp:

- Hình như bà chưa biết mối quan hệ thân tình giữa cha tôi và cụ chủ Georges?

- Chưa.

- Hai người xưa là bạn thân thiết. Hồi ấy cha tôi đang làm việc ở Australia thì nhận được thư của cụ Georges Dytteville mời cha tôi đến đảo Nouvelle Calédonie này đứng đầu văn phòng đại diện của công ty cụ Georges. Cha tôi đem mẹ tôi và tôi đến đây. Nhất là từ ngày ông Armand chồng bà bị nạn, cha tôi phải tự động lo mọi hoạt động kinh doanh của công ty ở đây.

Stephanie xúc động trước câu chuyện Yann kể nhưng đồng thời nàng cũng bối rối, bởi bàn tay vạm vỡ của anh ôm trước bụng nàng chạm vào chỗ dưới của cặp vú nàng. Nàng thấy rõ hơi nóng của bàn tay đó và của bộ ngực trần Yann áp vào sống lưng nàng. Một nỗi thèm khát xác thịt bùng lên trong lòng và nàng phải cố dằn lại.

Stephanie tự nhủ: “Không, không thể yêu anh ta được. Ta không thể ngủ với chàng trai này. Anh ta chỉ hơn con mình chục tuổi và kém mình chục tuổi! Không, ta có điên rồi mới nghĩ đến chuyện đó...” Nàng cố lấy lại giọng tỉnh táo nói:

- Hélène là thế nào đối với cha anh?

- Sau khi mẹ tôi mất, cha tôi chọn Hélène để hầu hạ cụ. Cô ta rất tận tụy với cụ. Cha tôi thích loại phụ nữ to béo và nở nang như vậy.

- Còn Moïse?

- Cha tôi tình cờ tìm thấy ông ta lạc lõng trong một bộ lạc Canaque bên bờ biển. Ông ta bị bệnh ngớ ngẩn.

- Ông Kendelec...
- Hãy gọi tôi là Yann.
- Cảm ơn anh đã nói hết mọi điều đó ra cho tôi biết.
- Tôi quý bà và tôi sẵn sàng làm mọi thứ vì bà. Tôi sẵn sàng quỳ dưới chân bà, thưa Nữ chủ soái! Tôi đưa bà đến khách sạn nhé?
- Không! - Stephanie vội nói vì đã thấy đến đầu thị trấn.
- Tùy bà, thưa phu nhân Dytteville.

Yann đỡ Stephanie xuống ngựa. Nàng mỉm cười nhìn anh.

- Sáng mai, tám giờ tôi sẽ có mặt ở văn phòng công ty.
- Chúng tôi quen đến lúc bấy giờ. Xin chào bà chủ.

Stephanie phật ý. Yann lại lấy giọng lễ phép nói với nàng rồi! Nhưng nàng vẫn mỉm nụ cười duyên dáng gật đầu. Yann lên ngựa phi nước đại không ngoái đầu lại. Stephanie bàng hoàng nhìn theo.

- Mình phải rời khỏi đây thôi. Phải lên tàu Araucacie để về Paris thôi. Phải không gặp anh ta nữa. Còn ở đây mình sẽ ngã vào tay anh ta mất. Mà như thế là không được! Hoàn toàn không được!

Nàng lẩm bẩm một mình và bỗng sức nhớ, hôm ở lâu đài Fermondy sau khi lần đầu gặp mặt René, nàng đã lẩm bẩm một câu tương tự như câu vừa rồi.

KHÁCH SẠN ILE

Tiếng chuông báo động về mối tình có thể sẽ mắc vẩn vằng vằng bên tai Stephanie. Nàng không sao không nghĩ đến Yann, đến tấm thân vạm vỡ của anh, đến cảm giác nóng hổi của bàn tay Yann ôm ngang người nàng, chạm vào phía dưới cặp vú nàng, của bộ ngực trần áp vào lưng nàng. Cảm giác nóng hổi ấy truyền qua lần áo vải mỏng đến mức gần như không có. Trên đường về khách sạn, Stephanie miên man suy nghĩ:

- Y hết cảm giác hôm mình mới quen René! Hai chục năm trôi qua, mình đã già thêm hai chục tuổi, vậy mà nổi xồn xang vẫn y hết ngày đó! Dòng họ Kendelec quê vùng Breton. Mà trai vùng đó nổi tiếng làm tình dữ dội, đam mê và tàn bạo.

Nàng thầm mỉm cười nhớ lúc Yann giới thiệu mình với dân bản làng Canaque. Nàng là bà chủ, là Nữ chủ soái của họ, là thần tượng mới của họ.

Về đến khách sạn, nhìn những người da trắng ăn mặc lịch sự, Stephanie tưởng như mình vừa trải qua một giấc mộng tuyệt đẹp và bây giờ tỉnh dậy. Thấy nàng bước vào phòng khách của khách sạn, chủ khách sạn Vincent Coqfigue đến vồn vã chào.

- Ông nói đúng! - Stephanie nói - Dân bản làng Canaque đúng là lạ. Ông già Kendelec và cậu con trai thái độ rất nhiệt tình. Họ đã là những con người dễ mến.

Nàng đi nhanh lên phòng. Aimé đã sắp xếp đâu vào đấy. Áo váy của nàng đã treo trên mắc trong tủ gọn gàng. Stephanie nhìn gian phòng rộng quá khổ so với phòng khách sạn châu Âu. Và nàng tự hỏi,

tối nay sẽ mặc thế nào cho thích hợp. Nàng quyết định tối nay sẽ phải là một người đẹp Paris, một phụ nữ kiều diễm, duyên dáng.

Lát sau, soi vào gương, Stephanie mỉm cười hài lòng. Nàng đã chọn bộ váy áo màu xanh lam, với những mảng đăng ten đính rất đúng chỗ. Những nữ trang bằng ngọc trai và kim cương tôn thêm giá trị của bộ đồ. Trông nàng lại lộng lẫy, rực rỡ, như trong đêm vũ hội tại hoàng cung Tuilerie thuở nào. Một cô hầu phòng đón nàng ngoài hành lang, cúi đầu lễ phép nói:

- Thưa quý bà, phòng ăn dưới kia.

Thấy nàng, chủ khách sạn Vincent Coqfigue vội vã chạy từ ngoài sân vào. Ông ta trợn tròn mắt rõ ràng không thể tưởng tượng khi mặc áo quần sang trọng và trang điểm vào, bà khách giản dị lúc trước lại thành như thế này! Ông ta đâm luống cuống, ấp úng nói:

- Thưa quý bà... Thưa phu nhân...

- Phu nhân Dytteville, thưa ông Coqfigue. Tôi thuộc công ty Dytteville.

Há hốc miệng, ông ta như người bị cấm khẩu, không nói được lời nào. Stephanie mỉm cười nói tiếp:

- Có gì lạ đâu, thưa ông Coqfigue? Tôi sang đây để kiểm tra hoạt động của công ty tại đảo này. Vì bữa ăn tối nay tôi có mời ông thuyền trưởng và một số sĩ quan trên tàu Araucaria cho nên tôi muốn xuống trước xem bàn ăn chuẩn bị ra sao.

Aimé đã lo liệu rất chu đáo. Anh đã cho đem bày lên bàn những bát hoa nhiệt đới màu sắc sặc sỡ và cả những chậu nhỏ trồng cây xanh. Sau khi tỏ ra hài lòng về cách bày biện bàn tiệc, Stephanie quay sang trò chuyện với chủ khách sạn. Nàng nói, công ty Dytteville của nàng chuyên nhập các loại gỗ quý trên khắp thế giới. Nàng phải sang đây, nghiên cứu tại chỗ để có những chủ trương kinh doanh thích hợp về sau. Nàng đã đi rất nhiều nước và từ lâu đã ao ước được đến hòn đảo Nouvelle Caledonie này...

Nàng cố tình kéo dài thời gian trò chuyện để chờ hai thứ: sự xuất hiện của Aimé và các sĩ quan, thủy thủ da trắng trên tàu Araucaria.

Aimé bước vào phòng ăn. Tối nay anh ăn mặc rất lịch sự, sang trọng. Các sĩ quan trên tàu Araucaria đã đến và đứng chật cửa phòng ăn. Cả sĩ quan, thủy thủ da trắng của những con tàu khác đang đậu ngoài bến cảng Nouméa ngồi các bàn xung quanh cũng đang trăn trăn ngó nàng thán phục.

Stephanie mở đầu:

- Thưa ông Vincent Coqfigue thân mến. Tôi xin hân hạnh giới thiệu những người bạn của ông thuyền trưởng Plantain. Bởi tôi biết giới hàng hải đều quen biết nhau và là bạn của nhau.

Họ lần lượt đứng dậy bước đến cúi chào nàng và hôn tay nàng. Giữa lúc đó xuất hiện cô gái điếm của khách sạn Ile. Stephanie thầm nghĩ: “Mình không thể lừa cô ta. Bởi rất có thể cô ta đã từng ngủ với toàn quyền Pháp và vua Canaque ở đảo này”.

Viên chủ khách sạn ngượng ngịu giới thiệu:

- Cô Yolande de Perriere, thưa phu nhân Dytteville.

Stephanie trùu mến khẽ nói:

- Tôi rất sung sướng được quen biết cô, thưa cô Yolande.

Stephanie nhắc thấy sự lúng túng của ông chủ khách sạn và của những người đàn ông có mặt. Cách ăn mặc diêm dúa và hờ hang của Yolande cũng như thái độ lẳng lơ của cô ta cũng làm họ ngượng thay.

- Tôi cũng rất hân hạnh được quen biết bà, thưa phu nhân Dytteville - cô gái nói với giọng hơi xược.

- Thưa ông Coqfigue - Stephanie nói - Tôi có điều đề nghị với ông, được không?

- Tất nhiên là được, thưa phu nhân.

- Tôi đề nghị tối nay ông hãy tạm quên ông là chủ nhân của khách sạn đáng yêu này và cho phép tôi được tiếp rượu tất cả những người có mặt tại phòng ăn này.

Stephanie ra hiệu cho Aimé. Lập tức các thứ rượu quý được bưng ra. Aimé điều khiển các cô hầu khách sạn rót rượu ra. Nàng mời tất cả các sĩ quan, thủy thủ có mặt trong phòng ăn chạm cốc. Lúc quay lại, nàng ngạc nhiên thấy cô gái điếm Yolande đã đứng lẫn trong đám thủy thủ, vừa ngả ngớn vừa cười rúc rích với họ, trong khi họ sờ nắn, bầu véo cô.

Stephanie làm như không nhìn thấy, duyên dáng đến với từng người, hỏi thăm và trò chuyện vui vẻ. Thuyền trưởng Plantain đến và ông vô cùng ngạc nhiên thấy bà khách đã từng chinh phục cảm tình của giới quan chức và tầng lớp thượng lưu ở Marseille bây giờ lại chiếm được lòng yêu mến của mọi người ở đây nhanh chóng như vậy. Và ông thấy hôm nay bà chủ Stephanie đẹp tuyệt vời, duyên dáng hết mức.

Bữa tiệc diễn ra vui vẻ và thân tình. Stephanie không ngờ món ăn ở một khách sạn ngoài hòn đảo thuộc địa xa xôi này lại ngon như vậy. Trong lúc ngồi ăn với Aimé cùng ba viên thuyền trưởng thuyền phó tàu Araucaria, Stephanie nhìn qua cửa sổ ra sân trời, thấy ở đó người rất đông.

Sau này nàng mới biết, tin đồn phu nhân Dytteville đến đã lan truyền khắp thị trấn và hầu như tất cả người da trắng trong thị trấn đều kéo đến đây xem mặt nàng và buổi tiệc nàng chiêu đãi những người chỉ huy tàu Araucaria.

Stephanie thấy Aimé ra hiệu, nàng hiểu anh muốn nói: “Đủ rồi, bà chủ nên thoái lui...”

Mà anh nghĩ thế là đúng. Cô gái điếm Yolande nốc quá nhiều rượu đã say khướt và phanh hết cả ngực ra. Đám sĩ quan và thủy thủ trong phòng bắt đầu văng tục và cười hớ hớ vang động.

- Thưa ông thuyền trưởng, xin ông...

Thuyền trưởng Plantain đứng lên, đưa tay để nàng khoác và hai người rời khỏi phòng ăn. Một số người đứng dậy định chào nàng, Stephanie nhẹ nhàng nói:

- Tôi hơi mệt, xin lỗi các quý vị. Xin các vị cứ tiếp tục vui chơi.

Nàng đã ra ngoài kín đáo. Lúc đi theo hành lang về phòng, Aimé nói:

- Bà chủ đã tính toán chính xác. Ấn tượng của bà chủ gây cho mọi người ở đây rất mạnh. Bữa tiệc tối nay thành công mỹ mãn.

- Sáng mai anh đánh thức tôi sớm một chút. Tám giờ sáng tôi phải có mặt ở văn phòng đại diện của công ty.

Đang ngủ say, những tiếng thét làm Stephanie choàng thức dậy. Xung quanh tối đen, chỉ một ngọn đèn nhỏ hắt ánh sáng lù mù. Nàng thấy tiếng chân ai chạy ngoài hành lang. Tiếng thét gọi và tiếng rên rỉ đau đớn. Tiếng rên rỉ là giọng phụ nữ. Tiếng gọi và quát là giọng đàn ông.

Stephanie vội với tấm áo choàng mặc đêm, không kịp xỏ chân vào dép; cứ thế mở cửa chạy ra ngoài xem chuyện gì.

Dưới ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn ngoài hành lang, nàng nhìn thấy một cảnh tượng nàng không tưởng tượng nổi. Một người đàn ông to lớn, đi ủng, trần truồng hoàn toàn, tay cầm ngọn roi ngựa đang khật khưỡng đuổi theo cô gái điếm Yolande. Cô ta cũng hoàn toàn trần truồng, vừa hốt hoảng chạy, vừa né tránh ngọn roi chỉ chực vụt xuống. Lúc này trên vai, trên ngực cô ta đã đầy những vết xước dài rướm máu. Cô vừa chạy vừa rên rỉ đau đớn. Đến cuối hành lang, hết đường chạy, Yolande hoảng hốt thụp xuống, chuẩn bị đón những ngọn roi tới tấp sắp quật xuống nữa.

Stephanie lập tức với chiếc ủng ngựa để ngoài cửa, chạy tới. Nàng lấy đà quật chiếc ủng xuống gã đàn ông. Đinh sắt ở đế ủng làm tóe máu trên làn da trắng trẻo của gã. Gã đàn ông quay ngoắt lại, ngạc nhiên nhìn nàng rồi giơ ngọn roi, quất xuống. Stephanie đưa chiếc ủng ngựa lên đỡ. Đồng thời nàng giật mạnh ngọn roi ra khỏi tay gã đàn ông.

Stephanie vừa nhận ra đó là viên thiếu tá Đức Ludwig von Reimbinggen. Vừa lúc ấy các cửa phòng bật mở, khách nghỉ trong các phòng khách sạn bước ra hành lang xem. Vì vội họ ăn mặc luộm thuộm, một số vẫn còn mặc quần cộc. Họ lao đến túm cánh tay gã đàn ông Đức, nhưng gã hất mạnh một cái, mọi người bắn cả xa. Gã sắp lao vào Stephanie. Nhưng nàng lại đưa ủng lên đỡ, và thuận tay đang cầm ngọn roi ngựa nàng quất lên ngực gã. Mọi người lúc này đã tới kịp. Họ ôm chặt gã đàn ông. Bây giờ Stephanie mới nhận ra là ngọn roi có mấu ở đầu !

... Nàng chợt nhớ đến Sebastopol... Nàng đã từng bị tra tấn bằng ngọn roi như thế này và chỉ lát sau khắp người nàng đã đầy máu...

Nghe tiếng rên rỉ của Yolande, lúc này Stephanie mới quay đầu lại. Cô gái tội nghiệp nép vào một góc, xấu hổ co chân, khép đầu gối hai tay ôm gáy, đầu gục xuống cặp vú để trần, đang chờ người đến, giúp đỡ. Stephanie tiến hai bước về phía gã đàn ông Đức.

- Đồ khốn kiếp! - nàng quát vào mặt gã, như thể trút lên gã nỗi căm hờn đã tích tụ hai chục năm nay.

Nàng quăng ngọn roi vào bên rìa hành lang, bước nhanh đến gần Yolande, ném cho cô ta tấm áo choàng mặc nhà.

- Cô khoác tạm vào rồi sang phòng tôi.

Nàng đang cúi xuống, nâng Yolande đứng lên thì thấy bàn tay ai nắm vai mình. Nàng ngoái đầu lại: Aimé! Qua con mắt anh, nàng sức nhớ rằng, mặc dù nàng mặc tấm áo ngủ nhưng vải áo quá mỏng khiến mọi người đều nhìn thấy rõ thân thể nàng bên trong. Gã Ludwig cũng đang nhìn nàng thèm thuồng. Thấy nàng ngoái lại, gã lúng túng:

- Xin lỗi...

Stephanie lộ vẻ ngạc nhiên. Chẳng lẽ gã lại nói với mình? Thấy vậy Ludwig nhắc lại:

- Bà thứ lỗi cho...

Stephanie nhún vai khinh bỉ, bảo những người có mặt ở đây:

- Đổ rượu lên cho tên khốn kiếp này rồi gọi thầy thuốc băng bó cho hắn. Tôi lo cho cô gái này.

Nàng quay sang Aimé:

- Anh đem sang cho tôi những thứ cần thiết.

Được đặt nằm trên giường Stephanie, Yolande khóc nức nở. Chốc chốc lại rên rỉ và quằn quại đau đớn, nhất là khi Stephanie chấm thuốc sát trùng lên những chỗ rướm máu của cô ta. Nàng phải thừa nhận thân thể cô ta rất đẹp, theo kiểu mỡ màng. Cặp vú to, nặng mà vẫn cao. Nàng bỗng nhận xét chắc Yolande phải mất nhiều công phu lắm để giữ cho cặp vú lúc nào cũng vẫn đầy khêu gợi như thế này. Bởi trông tuổi thì cô ta không còn trẻ nữa.

- Đầu đuôi thế nào? - nàng hỏi cô gái điếm.

- Chỉ tại cái nghề này thôi! - cô ta rầu rĩ đáp - Biết làm sao được? Thiếu gì đàn ông như thế. Lúc bình thường thì hiền dịu lắm nhưng khi nốc rượu vào thì khủng khiếp. Bọn này lại còn thói làm tình cứ như tra tấn con gái nữa.

- Tôi biết...

Tuy Stephanie nói rất khẽ nhưng nàng thấy cả Yolande lẫn Aimé đều ngạc nhiên nhìn nàng.

- Là tôi đoán thế - nàng mỉm cười nói chữa - Nhưng thế nào mà cô lại lưu lạc đến thị trấn Nouméa này?

- Chiến tranh. Tại chiến tranh! Hồi đó tôi đâu có nghèo, chưa kể một người đàn ông giàu có còn định tậu nhà cho tôi. Nhưng rồi quân Phổ kéo đến. Bao vây! Tôi chạy đi Versailles, bởi tôi không thích Công xã.

Yolande kể tiếp những hoàn cảnh xô đẩy khiến cô ta lưu lạc đến hòn đảo này.

- Chiến tranh là một tai họa lớn! Tôi không hiểu nổi tại sao lại có chiến tranh! - Cô ta đột nhiên ngừng nói, nhìn Stephanie vẻ biết ơn, nói - Bà có cái tên rất đẹp lại đơn giản: Stephanie... Trong khi tên khai

sinh của tôi là Eulalie. Eulalie Bouton! Tên xấu như vậy thì làm sao góc mũi sủi tăm lên được. Cho nên tôi trả thù đời.

- Vậy là cô tự ý chọn cái nghề này?

- Cũng một phần là do tôi. Ngày ấy một thằng cha tặng tịu với tôi. Hắn gọi tôi là Yolande, nghe sao mà êm tai thế. Tôi tưởng hắn là người tốt. Hắn đưa tôi ra khỏi nông trại, đem về nhà hắn. Hắn làm tình rất giỏi. Nhưng rồi hắn lấy vợ và tổng cổ tôi đi. Tôi bèn đến Paris, vẫn giữ cái tên Yolande. Tôi đổi họ là Ferriere bởi tôi thích cái họ ấy, nghe có vẻ quý tộc.

Aimé ho một tiếng, Stephanie nhìn lên và thấy anh hơi nhăn mặt. Anh không muốn nàng mất thời giờ quá nhiều với cô gái này. Đêm nay nàng còn phải ngủ để ngày mai bao nhiêu công việc khác đang chờ nàng.

- Cô dễ chịu rồi chứ, Yolande? Cô về phòng nằm ngủ đi.

Yolande ngồi dậy:

- Cảm ơn bà, phu nhân Dytteville! Tôi mang ơn bà và xin bà biết cho rằng bất cứ bà yêu cầu điều gì tôi cũng xin hết lòng làm giúp bà.

- Cảm ơn cô - nàng mỉm cười thân tình.

Vừa lúc ấy có mấy tiếng gõ cửa khe khẽ. Aimé ra mở cửa. Vincent Coqfigue cùng một người lạ bước vào. Vincent nói lúng túng:

- Bác sĩ Verdonnent muốn được gặp cô Yolande.

- Xin mời bác sĩ - Stephanie nói, trở Yolande.

- Ông thấy không, Vincent? - Yolande reo lên đắc thắng - Vậy mà lúc chiều ông định giới thiệu tôi với phu nhân Dytteville.

Trong lúc Vincent ngượng ngùng thì bác sĩ xem những vết thương trên lưng Yolande.

- Bà chữa chạy cho cô ấy tốt lắm. Thầy thuốc cũng chưa chắc đã làm tốt hơn.

- Cô cho tôi đưa cô về phòng chứ? - Vincent nói.

Qua thái độ, cử chỉ của họ, Stephanie đoán quan hệ giữa viên chủ khách sạn và cô gái điếm không phải quan hệ bình thường.

Văn phòng đại diện của công ty Dytteville quá tồi tệ. Một ngôi nhà quét vôi trắng với tấm biển kẻ nguệch ngoạc. Cửa ngoài là loại cửa dùng ở các nhà nông dân. Bốn phòng liền nhau trông ra bến cảng và sau nhà là sân, nơi buộc nhiều ngựa.

Yann khẽ nói, giới thiệu với bà chủ hai cô gái thổ dân Canaque vừa quỳ xuống dưới chân Stephanie:

- Ở Pháp thì gọi là thư ký. Tên hai cô này là Eugénie và Antoinette. Công việc chung của hai cô ấy là xếp đặt các thứ. Chúng không biết viết, đọc thì rất kém, nhưng lại có trí nhớ kỳ lạ. Tôi hi vọng bà chủ sẽ cùng đi với chúng tôi lên rừng để lựa gỗ cho chuyến hàng sau.

Yann nói “chúng tôi” thoải mái, khiến Stephanie thoáng nghĩ, chắc anh ta ngủ với cả hai cô gái này. Chuyện ấy ở đây là bình thường, cả hai đều trẻ, đẹp nhưng khá giống nhau, khiến Stephanie phải cố tìm ở mỗi cô một nét nào đó để phân biệt cho khỏi lẫn cô này với cô kia. Cả hai cô đều để vú trần. Ở đảo này hầu hết phụ nữ, già hay trẻ đều không che cặp vú.

- Chào hai cô - nàng nói giọng bà chủ - Tôi sẽ đến đây luôn. Hai cô hãy làm quen với tôi và cần hỏi gì cứ trực tiếp với tôi cũng được.

- Cha tôi cũng có đến - Yann nói thầm vào tai Stephanie.

- Tôi đã chào cụ rồi và tôi thấy chưa cần phải...

Yann đặt lên môi ý nhắc Stephanie là đừng quá dễ dãi với cấp dưới. Hai cô gái Canaque làm công kia không được quyền trực tiếp với bà chủ, với “phu nhân Dytteville”.

Nghĩ đến tranh thủ, chiếm lĩnh cảm tình và uy tín của Yves Kendelec, Stephanie cùng Yann sang phòng giấy của ông già.

Nàng cười duyên dáng, nói với ông già:

- Thưa ông Yves Kendelec. Mai ông có đến văn phòng không? Tôi rất muốn hàng ngày được gặp ông và hỏi ý kiến của ông về công việc của chi nhánh.

- Mai tôi sẽ đến. Riêng chiều nay tôi bận. Tôi phải ra bến, điều khiển việc chuyển hàng lên tàu Arancaria.

Trong mấy ngày đầu ở Nouméa nàng đã nhận xét thấy vì thị trấn nhỏ nên toàn bộ mọi người da trắng ở đây quen biết lẫn nhau. Nàng biết thêm cả bác sĩ Verdonnet cũng sử dụng Yolande. Vậy ra cô ta ngủ với hầu hết dân trong thị trấn. Ở đây, nếm mùi gái da đen, da nâu mãi họ muốn nếm mùi gái da trắng. Bây giờ thì nàng biết rõ cả hai cô “thư ký” Eugénie và Antoinette đều thường xuyên ngủ với Yann.

Đây là một điều khiến nàng bớt thấy khao khát tấm thân vạm vỡ tuyệt đẹp của anh ta. Anh ta ngủ với quá nhiều gái. Tuy nhiên ban đêm, hình ảnh Yann vẫn ám ảnh nàng và nhiều lúc nàng mơ thấy ân ái với anh ta. Ôi, Yann! Yann!

CHIẾC MŨ CỦA STEPHANIE

“Thế là mọi thứ sang trọng cuối cùng đã rời khỏi mình!” Stephanie buồn rầu nghĩ, khi nhìn tàu Araucaria rời xa dần bến cảng. Từ nay nàng không còn hào hứng gì ăn diện để ra mắt các buổi tối ở khách sạn Ile nữa.

Nhưng nàng sang đảo Nouvelle Calédonie xa xôi này đâu phải để tiếp tục cuộc sống hào nhoáng? Chỉ tám ngày nữa thôi, nàng sẽ lên đường cùng với đoàn người thăm thú các loại gỗ trong những khu rừng nhiệt đới trên đảo.

Với khả năng thích ứng tuyệt vời và với ý chí quyết tâm cao độ, Stephanie đã thành công trong việc đưa mọi người vào ý nghĩ rằng nàng là một phụ nữ tuyệt đối độc lập, người phụ nữ bất chấp mọi dư luận đàm tiếu. Việc nàng khoác tay “viên quản lý” Becave đi ngoài đường đã thành quen mắt đối với thị trấn và họ thôi không xì xào gì nữa.

Trong một buổi chiều dài ở dinh toàn quyền đảo, Stephanie còn dám tuyên bố nàng sẽ ra đảo Nou và bán đảo Ducos thăm những tù nhân bị kết tội tham gia Công xã! Mọi người sửng sốt nhưng nàng thản nhiên coi như đấy là chuyện hoàn toàn bình thường. Nàng muốn đi đâu, muốn thăm ai là quyền của nàng.

Việc Stephanie quyết định cùng đoàn người ngựa lên vùng rừng núi cũng làm hầu như tất cả phụ nữ trong thị trấn Nouméa ghen tị. Họ thèm được sống tự do như nàng, được độc lập như nàng. Đối với tất cả mọi đàn ông, Stephanie đều nhìn họ theo con mắt đàn bà, đánh giá thân thể của họ bên trong quần áo họ mặc.

Bằng những lời cảm ơn, những câu khen ngợi, những ánh mắt đưa duyên, Stephanie nhanh chóng chiếm được cảm tình toàn thể nam giới. Nàng cũng chiếm được cảm tình của toàn thể nữ giới vì họ tin cậy nàng. Đây là thành công lớn của Stephanie. Nhưng một điều nàng vẫn chưa đạt được, đó là cưỡng lại sức hấp dẫn của Yann. Mọi lý lẽ nàng tự nêu ra để đánh bật lòng khao khát anh ta đều tan ra như tuyết dưới ánh sáng mặt trời.

Stephanie thừa biết Yann ngủ với hàng chục đàn bà con gái, rằng hai cha con anh ta có con hoang với không biết bao nhiêu cô, đến nỗi chính họ cũng không biết hết. Tuy nhiên Stephanie lại thấy kiểu sống tự do, bất chấp mọi thứ của Yann giống kiểu sống của nàng. Nàng biết Yann cũng rất thèm nàng, nhưng anh ta chưa dám...

Nhưng mọi sự đã đổi chiều từ sau hai cái bạt tai vang lên ở phòng bên cạnh phòng giấy của Stephanie, nơi nàng để khăn, mũ và dù.

Nghe hai tiếng bạt tai. Stephanie ngẩng đầu lên xem thử có chuyện gì. Nhưng ông già Yves Kendelec đã nhìn nàng, nói:

- Chuyện vặt ấy mà, thưa phu nhân Dytteville. Chúng làm sai thì bị phạt là chuyện thường. Phải làm cho chúng phục tùng. Thổ dân bộ lạc Canaque rất biết kính sợ cấp trên. Người da trắng chúng ta không được quyền rộng lượng với chúng.

Đúng là Yann rồi, Stephanie biết chắc như thế. Nàng chứng kiến nhiều lần anh ta đối xử với hai “vợ” của anh ta, Eugénie và Antoinette, như nô lệ. Nhưng khi có nàng ngồi làm việc trong phòng giấy, chưa bao giờ Yann đánh họ. Stephanie lắng nghe, không thấy tiếng rên rỉ, khóc lóc nào, nhưng nàng đã nghe rõ có tiếng đánh đập ở phòng bên. Lại một tiếng đánh nữa và tiếng một thân người ngã xuống sàn. Đúng là một vụ trừng phạt... Tiếng gót giày Yann trên sàn rồi lại mấy tiếng dậm đá nữa và tiếng một cô gái khẽ thét lên. Không chịu được nữa, Stephanie chạy sang. Vì vội, nàng làm đổ chiếc ghế đang ngồi.

- Bà Stephanie! - ông già Yves Kendelec gọi, nhưng Stephanie đã ra khỏi phòng.

Eugénie nép ở phòng đang đưa tay đỡ những đòn đánh của Yann hết đêm hôm trước cô gái điếm Yolande đỡ những ngọn roi của gã sĩ quan Đức.

- Anh điên rồi sao? - Nàng thét lên, nắm cánh tay Yann giữ lại để cứu Eugénie.

Yann hất mạnh tay ra, quay người nắm chặt tay nàng:

- Tại sao bà chen vào việc của chúng tôi với chúng nó?

- Anh buông tôi ra!

Stephanie uất giận! Xứ sở gì lạ vậy? Đánh đập phụ nữ thoải mái! Nàng giật tay khỏi Yann, chạy đến bên Eugénie. Yann bước đến nắm tay nàng và đẩy mạnh một cái, lần này nàng quay tròn băng ra giữa phòng.

- Anh không biết xấu hổ à?

- Không hề - Yann nói rồi đi thẳng về phía nàng - Con này phạm một tội không thể tha thứ.

- Dù cô ấy có phạm tội gì đi nữa, anh cũng không có quyền...

- Tôi có mọi quyền!

- Không tội nào anh được phép dùng nhục hình. Anh còn tồi tệ hơn bọn cai ngục. Anh làm tôi đau lòng đấy!

Stephanie tiến một bước về phía Eugénie, Yann chặn nàng lại.

Nàng định gạt anh ta ra, nhưng anh ta đứng vững như khối đá. Cơn giận làm nàng tối mắt tối mũi.

- Để tôi đi!

- Không. Phu nhân Dytteville! Tôi cấm bà không được đụng vào người nó.

Giọng nói dứt khoát và bình tĩnh của Yann làm nàng không ghìm nổi nữa. Giọng nàng nghẹn lại:

- Anh dám cấm tôi làm một việc nào đó chẳng?

- Bà không thể hiểu! Bà từ nơi xa xôi đến. Bà không nên dính vào những việc ở đây, thừa phụ nhân Stephanie. Tôi xin bà để mặc chúng tôi.

Đây là điều Stephanie hoàn toàn không chịu nổi. Yann nhìn nàng bằng cặp mắt của kẻ chỉ huy! Không được! Nàng nhìn thẳng vào mắt anh ta xem kẻ nào trong hai người chiến thắng. Nhưng cặp mắt của Yann có nét gì như thể cầu xin và Stephanie trong khi cưỡng lại vẫn bị xúc động.

- Eugénie đã phạm tội gì? - nàng hỏi.

Yann cắn môi, ngập ngừng. Nàng biết anh ta đang nắm chặt bàn tay lại. Cặp mắt anh ta thoáng hiện lên một nét bối rối.

- Tôi yêu cầu ông giải thích, ông Yann Kendelac.

Cánh mũi Yann phập phồng, môi anh run run. Anh thở gấp. Định ninh rằng nếu mình nói xong, Stephanie sẽ lảng lạng rời khỏi gian phòng này, Yann nói khẽ:

- Nó đã dám đụng vào... mũ bà.

Stephanie bật cười. Nàng cười chảy cả nước mắt, nhìn mấy bông hồng và phẳng xê cài trên mũ nàng.

- Anh định nói là cô ta đã cài những bông hoa kia lên mũ tôi? Thế thì tội tình gì đâu?

Thấy Yann quắc mắt nhìn lại, nàng đâm bối rối. Thế nghĩa là sao? Cô gái kia cầm vào mũ nàng, cắm mấy bông hoa lên đó thì có gì lạ? Chỉ là tính con gái, thích thứ gì đẹp nên tò mò ngẫm ngía và lấy hoa cài cho đẹp. Vả lại mọi thứ nàng dùng, từ quần áo, giày mũ đến các vật cầm tay đều được phụ nữ khác khen ngợi là nàng có thẩm mỹ tinh tế. Việc cô Eugénie kia thích thú hoàn toàn là chuyện bình thường.

- Nếu cô ấy thích cái mũ của tôi thì... - nàng bước về phía mắc áo. Yann chặn lại.

- Sao vậy? - nàng ngạc nhiên.

- Tôi đề nghị bà để yên! Để yên chiếc mũ ở đó.

Càng ngày Stephanie càng không thể hiểu.

- Tôi cho cô ấy thì sao?

- Bà muốn cho thì để tôi cho nó. Tôi thay mặt bà cho nó. Tôi sẽ giải thích tại sao. Tôi hứa với bà là như thế. Tôi chỉ đề nghị bà một điều là bà đừng yên. Sau đây tôi sẽ nói để bà hiểu.

Vừa lúc ấy, Eugénie định lách chạy đi. Yann nhảy bổ đến chặn lại và quắc mắt nhìn cô gái khiến cô ta hoảng sợ lùi lại, nép vào góc tường như cũ.

- Để tôi giải quyết chuyện này, bà để tôi lo chuyện này. Bà hãy để yên cho tôi làm. Tôi van bà, nhân danh...

Yann chăm chăm nhìn vào Stephanie và bước đến. Khi tới sát bên nàng, anh ta nói khẽ vào tai nàng:

- Nhân danh tình yêu của tôi đối với bà.

Stephanie sửng người lại, không dám nhúc nhích, đúng như Yann yêu cầu. Nàng chăm chú theo dõi từng động tác của Yann. Anh ta giơ cao tay dùng hai ngón nhắc cái mũ ra rồi hất nó ra khỏi mắt. Sau đó anh ta từ từ tiến lại gần Eugénie, dáng đi chậm rãi và mềm mại như mèo. Dáng điệu ấy, kiểu đi ấy khiến Stephanie nhớ đến Serguiev. Tên sĩ quan Nga Serguiev khủng khiếp ở pháo đài Sevastopol.

Stephanie nhớ đến kiểu cách của tên sĩ quan Nga thô bạo ấy. Mỗi lần làm tình với nàng, y đều biết cách đẩy nàng đến trạng thái hưng tình cao độ. Nàng căm ghét y nhưng cuối cùng vẫn không cưỡng lại được nỗi khao khát tình ái cứ dâng lên trong cơ thể nàng. Tên Serguiev quái đản ấy dùng những động tác thô bạo mặc dù nàng căm thù, nàng vẫn cứ chịu khuất phục và đáp lại y một cách nhiệt tình, đam mê! Cho đến nay nàng vẫn không sao hiểu nổi cách đánh thức bản năng xác thịt ở nữ giới của y. Nàng cho Serguiev là người duy nhất trên đời làm được như thế.

Nhưng bây giờ Stephanie thấy một người giống hệt Serguiev. Yann cũng có cái kiểu ấy. Và nàng thích thú ngắm cách anh ta sắp sửa

làm với cô gái Eugenie. Anh ta đang tiến đến cô ta với bước đi mềm mại, hơi nhún nhảy một chút. Eugenie sợ hãi nép vào góc tường. Ôi sao giống mình đến như thế, Stephanie thầm nghĩ, nhớ lại những lần Sreguiev chuẩn bị hành hạ nàng.

Kia rồi, Yann đã chồm lên người Eugenie, một tay anh vẫn cầm quai mũ và chiếc mũ lắc lư bên dưới, một tay anh túm mớ tóc trên đầu cô gái, ấn đầu cô vào tường, rồi chụp chiếc mũ vào mặt cô ta. Eugenie thét lên kinh hoàng, ngạt thở trong chiếc mũ chụp lên mặt cô ta một cách thô bạo.

Stephanie hoảng hốt. Nàng lao về phía Yann, áp người vào lưng anh ta, hai tay nắm cổ tay anh ta cố kéo anh ta lại. Yann bị bất ngờ, ngạc nhiên cố gỡ hai bàn tay nàng ra. Do đó anh phải buông Eugenie. Tranh thủ lúc đó, cô gái tội nghiệp vùng chạy ra ngoài.

Stephanie không buông anh ta ra và thế là anh mất thăng bằng ngã ngửa người ra. Stephanie cũng bị ngã và Yann đè lên người nàng. Yann xoay người lại và thành nằm úp lên trên nàng. Tất cả chỉ diễn ra trong khoảnh khắc và bây giờ nàng nằm dưới anh ta giãy giụa. Stephanie không còn nghĩ được gì nữa. Trong lúc giãy nàng thấy bùng lên một niềm khao khát. Có gì lạ đâu? Đã bao nhiêu buổi tối, nàng nghĩ đến Yann, tấm thân vạm vỡ cân đối của anh ta. Đã bao nhiêu đêm nàng nằm mơ thấy được tấm thân ấy đè lên mình. Và bây giờ đây, nàng ở trong một mâu thuẫn quái đản. Vừa muốn đẩy Yann ra vừa muốn được trọng lượng thân thể anh đè lên mình.

Yann đã nắm chặt hai cánh tay Stephanie như hai gọng kìm. Nàng chỉ còn giãy giụa được thân mình. Trong lúc giãy, nàng thấy bụng và người Yann áp chặt cọ sát trên người nàng. Yann áp miệng vào miệng nàng ấn xuống. Nàng thấy hơi thở của anh ta phả vào miệng nàng. Mệt quá, Stephanie không giãy được nữa, nàng để yên cho Yann đè lên mình. Sau khi đã hôn ngẫu nhiên, Yann ngẩng đầu lên, giọng anh ta khàn đặc lại.

- Vì tình yêu của đôi ta, Stephanie...

- Anh là...

Nhưng Yann đã lại hôn nàng và nàng không nói được nữa. Vậy là anh ta sắp cưỡng hiếp nàng? Ngay tại đây, tại văn phòng đại diện của công ty Dytteville tại đảo Nouvelle Calédonie? Không thể để như vậy được. Thu hết tàn lực, nàng dùng hết sức anh ta ra, quay sang một bên để tránh cặp môi anh ta. Nàng hỗn hển nói:

- Anh tồi tệ lắm... Tôi căm ghét anh...

- Tại sao? Vì tôi trừng phạt một con thổ dân Canaque có tội? Vì tôi yêu bà chẳng, Stephanie? Vì tôi yêu bà hơn tất cả những phụ nữ trên đời chẳng? Stephanie! Bà không biết tôi yêu bà đến chừng nào sao?

Giọng Yann bây giờ dịu dàng, trù mến, âu yếm, khác hẳn giọng mọi khi. Lợi dụng lúc Yann không cảnh giác, nàng hất anh ta ngã ngửa sang bên cạnh, đứng phắt dậy. Nhưng Yann đã đứng dậy theo và đè nàng áp vào tường, hai bàn tay anh lồng vào hai bàn tay nàng, giữ chặt nàng, Stephanie thấy hai đùi anh ta ấn chặt vào đùi nàng. Nàng có cảm giác như giữa nàng và anh ta không còn áo quần gì hết. Hoặc chúng quá mỏng và không tạo một sự ngăn cách nào giữa hai cơ thể.

- Không! Anh buông tôi ra! - Stephanie hỗn hển nói.

- Stephanie, hãy hiểu cho tôi. Hãy nghe tôi nói, để hiểu tại sao lúc này tôi lại trừng phạt nó!

- Không, tôi không cần hiểu. Tôi không muốn hiểu. Nếu tôi không vào anh đã đánh chết cô gái ấy mất... Tôi biết anh có thể đánh chết cô ta. Thật khủng khiếp, thật tàn bạo.

- Nhưng nó định giết bà, Stephanie! - Yann nói và giọng anh như khóc - Bà phải hiểu là như thế. Con Eugénie mưu giết bà.

Stephanie sững sờ nhìn Yann. Eugénie mưu giết nàng? Nhưng tại sao cô ta lại căm ghét nàng đến mức ấy?... Vô lý, nàng có làm gì để cô ta ghét đâu? Nàng đối xử với cô ta và cả với Antoinette rất tốt. Không Yann nói không đúng! Yann nói dối, để nhẹ bớt tội.

- Stephanie! Nó mưu yểm bà để bà chết! Bởi nó ghen với bà. Từ hôm bà đến đây tôi chỉ nghĩ đến bà và bỏ rơi chúng. Trước kia tôi vẫn ngủ với cả hai đứa và nhiều đứa nữa. Nhưng từ hôm gặp bà tôi không muốn ngủ với đứa nào nữa. Buổi tối con Eugénie và con Antoinette đến hiến thân xác cho tôi nhưng tôi không nhận, tôi đuổi chúng ra ngoài. Chúng tức giận, chúng oán bà. Chúng ghen. Chúng sẵn sàng để tôi ngủ với đứa khác nhưng không được bỏ chúng. Từ hôm tôi đuổi chúng ra khỏi phòng tôi, chúng thấy bị lãng nhục, chúng uất ức...

Thấy Yann nói huyền thuyên như kẻ điên, Stephanie điềm tỉnh nói:

- Anh tin vào những chuyện yểm bùa, những chuyện phù thủy ấy ư? Chúng ta đang ở thế kỷ 19 rồi, Yann.

- Không chuyện kia là có thật. Tôi đã thấy tận mắt. Tôi đã thấy những người bị yểm bùa ốm đau liếng xiếng, nhiều người chết bởi không biết cách giải bùa.

Yann nói trong lúc miệng anh ngay sát miệng nàng, môi anh mấp máy chạm vào môi nàng. Ngực anh vẫn áp chặt vào ngực nàng. Yann nói tiếp:

- Vừa rồi, lúc tôi úp cái mũi vào mặt nó bà không nghe thấy nó rú lên kinh hoàng sao? Tại cái mũi của bà đã bị yểm bùa! Cái mũi đó úp vào mặt nó, nó sẽ chết, nếu không thì cũng sống dở chết dở.

- Yểm thế nào? - Stephanie cố quay mặt đi để khỏi đụng vào môi Yann.

- Nó lấy bông hoa hồng, dùng gai thiêng chọc vào các cánh hoa rồi cài lên mũi bà. Nếu bà không biết, đội vào, bà sẽ chết.

- Gai thiêng là sao? - Stephanie cố tránh nói vào miệng Yann.

- Là cái gai được lấy ở cây hoa hồng ra vào đúng lúc mặt trăng đêm rằm chưa mọc, chưa nhô hết từ dưới biển lên. Tôi đã bắt quả tang nó còn rắc lên hoa thứ bột độc.

“Mình không thể tin những trò mê tín dị đoan như thế được”. Stephanie thầm nghĩ lúc nghe Yann nói. Tuy nhiên giọng nói và cặp mắt của anh như đánh đống cột khiến nàng đâm tự hồ nghi. Yann bảo vệ nàng, che chở cho nàng, điều đó đã rõ ràng. Và giống như người theo chủ nghĩa vô thần, không tin vào thánh thần gì hết vậy mà trước khi chết cũng tự hỏi: “Hay là có trời thật?” -Stephanie lúc này hết như vậy. Nàng đâm nghi ngờ bản thân. Hay tất cả những thứ bùa yểm và mọi thứ hoang đường khác đều có thật?

Nàng lấy giọng dịu dàng hỏi:

- Nhưng tại sao anh biết Eugénie tìm cách hại tôi?

Yann đáp như thể chuyện đó không phải kiểm tra gì hết:

- Moise bảo tôi trước để đề phòng.

Moise? Ông già da trắng ngớ ngẩn ấy sao? Nàng càng không tin:

- Ôi, anh đi tin vào những loại người như vậy sao, Yann?

- Stephanie! - Yann nói giọng trách móc - Bà đừng bao giờ nói những lời sàm sỡ như vậy. Moise ngớ ngẩn nhưng chính những người ngớ ngẩn như thế lại gần với thánh thần ma quỷ hơn chúng ta đây. Bà hứa với tôi đi, Stephanie! Đừng bao giờ nói lời phỉ báng thánh thần kiểu như vậy.

Thấy vẻ mặt lo lắng của Yann, Stephanie bật cười. Thì ra anh ta quý mình thật, “yêu” mình thật. Anh ta sợ mình chết. Nàng mỉm cười trêu mếu:

- Thôi được, tôi hứa, Yann.

- Moise đã sống lâu năm với thổ dân Canaque. Ông ta đã thấy được những hiện tượng huyền bí của họ. Chính vì thế mà cha tôi đem Moise về đây, nuôi nấng và để ông ta giúp việc chúng tôi. Moise và Helène! Bà chưa biết đấy. Moise chỉ nhìn lên trời là thấy được bao nhiêu thứ, đoán trước được bao nhiêu việc. Ông ta biết trước ai sắp ốm đau, ai sắp chết, người phụ nữ nào sắp sinh con, con trai hay con gái. Cha tôi rất tin Moise, nhất là từ ngày...

- Ngày nào?

- Ngày... - Yann ngấp ngừng rồi ngược lên trời, sợ hãi - Ngày ông chủ Armand, chồng bà bị nạn. Hôm trước đó, Moise nhìn lên trời, bảo cha tôi: “Ông Armand Dytteville sẽ không đến được đây đâu!” Cha tôi không tin, nhưng hôm sau thì được tin tàu va vào đá ngầm và đắm ở eo đảo Nou, và ông Armand Dytteville chết...

Stephanie rùng mình. Yann chuyển sang giọng thành kính.

- Cha tôi kinh hoàng. Từ đấy người luôn hỏi Moise về mọi chuyện và tin hoàn toàn vào ông ta. Năm sau, khi mẹ tôi có thai, sinh con gái, cha tôi nghe lời Moise, bèn đặt tên em gái tôi là Stephanie, tức là lấy tên của bà đặt cho nó. Moise bảo bà là người phụ nữ đặc biệt và hết sức đáng quý. Cha tôi tin và tuy chưa gặp bà nhưng lúc nào cũng kính trọng bà, yêu mến bà và khao khát được gặp bà.

- Còn anh, Yann? - Stephanie mỉm cười hỏi, muốn chuyển sang đề tài khác cho bớt nặng nề.

- Tôi thì yêu bà ngay từ phút đầu nhìn thấy bà - Yann âu yếm nói - Tôi nghe đồn bà rất đẹp, nhưng không ngờ bà đẹp đến thế và lại có thân hình khiến tôi khao khát. Eugénie biết điều đó. Nó thấy tôi không thiết làm tình với nó nữa, đuổi nó ra. Cả Antoinett, chắc là hai đứa bàn nhau...

Stephanie cảm động. Nàng trù mến nói:

- Cảm ơn anh, Yann!

Yann quàng tay ôm chặt nàng, hai miệng áp vào nhau, mê mẩn. Hai thân quện vào nhau. Qua lần vải áo dài, Stephanie thấy rõ toàn bộ cơ thể cường tráng và dai sức của chàng trai đáng mến này. Nàng ao ước một lúc nào đó sẽ không có lớp vải ngăn cách nữa.

Khi buông nhau ra, họ nhìn nhau nồng nàn. Nhưng chỉ lát sau họ đã trở lại là bà chủ và người đại diện công ty.

Hôm sau Eugénie không đến văn phòng làm việc. Và cả Antoinette nữa. Eugénie thì Stephanie hiểu được, nhưng Antoinette thì

nàng ngạc nhiên. Lát sau Yann sang gặp nàng, thản nhiên báo tin hai cô gái đã bỏ làng trốn đi đâu không biết. Stephanie bỗng rùng mình. Nàng cảm thấy đây là điềm gở...

Trong tâm trạng bồn khoăn, Stephanie trở về khách sạn chiều hôm đó.

CHUYỂN ĐI

Hai người nhìn nhau không nói gì đã năm phút rồi. Hôm nay viện cố cần làm việc riêng với Stephanie về chuyến đi khảo sát tài nguyên trên đảo, Yann yêu cầu nàng ở lại khách sạn và anh đến đó. Lúc đó, Yann đem theo cả một chồng hồ sơ lớn để trình bày với “bà chủ”.

Stephanie bằng lòng và thừa biết đấy chỉ là cái cớ. Yann muốn gặp riêng nàng. Nhưng nàng cũng muốn gặp riêng anh.

- Tôi biết chúng ta phải làm gì cho công ty, nhưng còn cho hai chúng ta... - Yann nói và đặt bàn tay lên bàn tay nàng, từ từ nắm chặt lại.

Stephanie không rút tay ra. Nàng để yên như thế trong khi tim nàng đập rộn rã. Nàng yêu Yann. Tình yêu với chàng trai trẻ trung tràn đầy sức sống này khiến đầu óc nàng bàng hoàng, giống như tình yêu sét đánh nàng đã nhận được sau khi gặp René lần đầu tiên trong đám cưới Amelie và Achille.

Tuy nhiên tình yêu đó đã chết.

Còn lại tình yêu với Boris. Một mối tình tuyệt đẹp nhưng Stephanie đến nay giữ lại chỉ như một giấc mơ. Một giấc mơ không bao giờ thành sự thật nữa. Boris! Liệu mình còn được gặp chàng nữa chăng?

Stephanie lại nhớ đến tình yêu thuần túy xác thịt với Victor Hugo. Thật ra đâu phải vậy? Nàng đã bị chinh phục bởi vinh quang sáng chói của ông. Nàng dâng hiến cho ông như tín đồ dị giáo dâng hiến thần mặt trời, mặc dù tấm thân ông hoàn toàn không phải tấm thân nàng ao ước.

Rồi mối tình với Michel Lambersart, một người tình tuyệt vời nhưng sẽ là một người chồng nhạt nhẽo và khô cứng. Hiện chàng đang ở Nga...

Còn mối tình bây giờ? Chàng trai cường tráng kia đang ở bên nàng. Cặp mắt anh đầy quyến rũ. Hôm trước miệng anh đã áp vào miệng nàng trong một cái hôn mê mẩn. Thân thể anh đã áp chặt vào thân thể nàng đến mức nàng nhận biết được từng thớ thịt từng nét gấp khúc trong thân thể anh qua lớp vải mỏng.

Bây giờ anh đang ở đây, ngay sát bên nàng. Còn đợi gì nữa, Yann? Ta là bà chủ, ta lớn tuổi hơn chàng, nhưng ta sẵn sàng làm nô lệ cho chàng, để được cặp môi đầy nhục cảm kia hôn cặp môi ta, để tấm thân trẻ trung cường tráng kia nằm trong vòng tay ta trong cuộc ái ân cuồng si.

“Không được. Ta điên rồi!” Stephanie tự nhủ và cố thoát ra khỏi cơn thèm khát đang dâng lên ngùn ngụt trong cơ thể.

- Hãy thoái thác chuyển đi này, Stephanie! - Yann nói rất khẽ.

Nàng cố giữ vẻ bình thản nói:

- Anh chịu được gian khổ của chuyển đi thì tôi cũng chịu được. Hồi chiến tranh Crimée, tôi đã chịu những thiếu thốn ghê gớm nhất, những gian nan khổ ải kinh khủng nhất. Giá rét, tuyết lạnh, bùn lầy tôi còn không sợ thì tôi sợ cái gì? Ở đây không những chẳng có giá lạnh mà trái lại, trời lúc nào cũng nắng đẹp tuyệt vời. Bầu trời xanh biếc không một gợn mây...

Bàn tay Yann đang vuốt ve nhẹ nhẹ trên bàn tay nàng, cặp mắt anh đang chăm chú nhìn vào mắt nàng. Chắc anh lo chuyển đi sẽ vất vả. Nhưng nàng vừa nói đến chiến tranh. Yann lẽ ra phải yên tâm chứ?

- Tôi không muốn đặt thêm yêu cầu gì với anh hết. Anh đã bố trí hai con ngựa thồ cho tôi. Như thế là quá đủ. Hôm trước chính miệng anh nói: “Tôi hi vọng bà ban cho chúng tôi niềm vinh hạnh được bà cùng đi!” Không phải vinh hạnh đâu mà tôi rất sung sướng được đi

cùng với anh, với các người. Tôi cần thăm dò đảo, cần biết nguồn tài nguyên ở đây. Mục đích tôi sang đây chính là để làm công việc đó.

Yann quay đi một lát, bây giờ lại nhìn nàng, từ từ chiếu thẳng luồng mắt vào mắt nàng.

- Phu nhân Dytteville, tôi biết bà không sợ gì hết, bà sẵn sàng chịu đựng mọi gian nan vất vả. Tôi biết, nhưng...

Anh cầm cả hai bàn tay Stephanie, bóp chặt đưa lên, đặt vào ngực anh như van nài:

- Nếu tôi kiên quyết đề nghị bà từ bỏ chuyến đi này thì sao?

- Không được.

Hai tiếng đó bật ra khỏi miệng Stephanie nghe khô khốc! Tại sao nàng lại phải từ bỏ chuyến đi nàng ao ước? Nàng không hiểu. Đi là hưởng tự do, là hưởng tình ái. hay Yann sợ?

- Anh sợ thứ gì?

- Nhiều thứ lắm... - Yann lại bóp chặt bàn tay Stephanie như thể anh không chịu nổi luồng mắt của nàng.

- Anh sợ thứ gì? Nói tôi nghe thử, Yann.

- Tôi không biết nói thế nào với bà. Tôi sợ cho bà bởi tôi... yêu bà. Bà không thể hiểu được điều đó đâu. Bà xuất hiện ở đây như thêm một vầng mặt trời. Và vầng mặt trời cũ bỗng nhiên lu mờ đi, không còn giá trị gì nữa.

Yann đứng dậy và kéo nàng đứng dậy theo. Hai tay anh vẫn nắm chặt tay nàng.

- Hãy tin ở tôi, Stephanie!

- Nhưng anh phải nói rõ hơn. Tại sao tôi lại không nên đi?

Một ý nghĩ lóe lên trong óc Stephanie: đúng rồi, Yann sợ Eugénie dùng những ma thuật nào đó để làm hại nàng. Thật là vớ vẩn!

- Nếu tôi từ chối không đi nữa thì mọi người sẽ nghĩ về tôi thế nào? Anh đã suy nghĩ chín chưa đấy?

- Chín hơn là bà tướng, Stephanie.

Cứ mỗi câu Yann lại đệm theo tên Stephanie. Không phải phu nhân Dyttville nữa mà “Stephanie!” Tiếng Stephanie thốt ra từ miệng Yann sao mà trù mến đến thế. Nàng muốn nghe anh lặp đi lặp lại mãi.

- Yann! Anh sợ là vô lý. Đây là ngày xưa ngày xưa, khi con người còn u tối. Làm sao anh có thể tin vào những thứ hồ đồ như thế trong thời đại đèn đốt bằng khí than, khi Remington vừa phát minh ra máy chữ và việc trao đổi thư từ đã lan rộng toàn địa cầu? Anh nên biết rằng tàu hỏa bây giờ chạy tám mươi cây số giờ, con tàu Atlantique đã cải tạo những tàu thuyền chạy bằng bánh xe thành chạy bằng chân vịt! Trong hai chục năm nữa xe chạy không cần ngựa kéo. Giữa thời đại mọi phát minh khoa học nổ ra liên tiếp và thế kỷ này nhân loại hiểu biết bằng tất cả lịch sử loài người cộng lại, mà anh lại còn tin vào cái gai châm vào những cánh hoa sao?

- Tôi bất chấp tàu hỏa, bất chấp chân vịt...

Yann đã áp miệng vào miệng Stephanie, không cho nàng nói tiếp. Hai tay anh ôm chặt ngang người nàng chỉ bằng một động tác lao tới nhanh như cắt.

-... Tôi yêu em, Stephanie! Tôi khao khát được ôm em. Đêm nào tôi cũng mơ thấy em, mơ ân ái với em. Tôi yêu em điên cuồng, say đắm. Tôi chỉ thấy một mình em. Chưa tên đàn ông nào yêu đàn bà mãnh liệt, dữ dội, đau khổ như tôi yêu em, Stephanie! Stephanie! Chính vì yêu em mà tôi muốn em ở lại Nouméa với Aimé. Anh ta là con chó trung thành, tận tụy, sẵn sàng chết vì em cũng như tôi. Tôi không muốn em lên núi, vào rừng, nơi đầy những hung thần. Em cười ư? Nhưng những hung thần đó là có thật. Tôi biết rõ sức mạnh ghê gớm của chúng. Tôi van em. Tôi năn nỉ em...

Như trong cơn tuyệt vọng, Yann áp chặt cặp môi anh vào cặp môi nàng. Stephanie đáp lại và hai tay nàng ôm anh, kéo anh vào thật chặt. Bụng nàng áp vào bụng Yann. Rồi nàng dướn lên để miệng anh áp vào

vú nàng. Stephanie muốn cái miệng nhục dục kia dựa xuống, lướt trên khắp cơ thể nàng.

Yann đã nhắc bổng nàng lên và bế nàng đi. Stephanie sung sướng tận hưởng được nuông chiều như vậy. Nàng mềm oặt người, buông thả trên hai cánh tay rắn như thép của Yann. Anh bế nàng đến giường, đặt nàng xuống rồi chồm lên trên.

- Yann.... dừng...

Tại sao nàng lại năn nỉ như vậy trong khi nàng thừa biết thân thể nàng đang khao khát thân thể anh? Bởi Stephanie là đàn bà và thái độ thô bạo điên cuồng của Yann làm nàng sợ. Bởi là đàn bà, nàng muốn Yann đi vào nàng và lịm đi trong cơn chiếm đoạt. Bởi nàng muốn máu của anh là máu của nàng, cuộc sống của anh là cuộc sống của nàng.

Quen làm tình với những cô gái, những đàn bà đã ở trần sẵn, bây giờ Yann bối rối với đám vải vóc, đăng ten, dải buộc. Hai bàn tay anh lồng vào hai bàn tay nàng cùng đưa xuống. Nhưng hai bàn tay anh đồng thời đang giật đứt những cái móc trên quần áo nàng. Áo nàng đã bung ra để lộ cả một tấm thân ngọc ngà. Lát sau cả áo quần trên người Yann cũng không còn và nàng say mê ngấm làn da màu nâu nhạt nhẵn bóng, với những cơ bắp vạm vỡ.

Nếu như Stephanie có những quần áo lót phức tạp thì anh có đôi ủng. Anh còn giữ lại đôi ủng một lát, ngấm nghĩa thân thể nàng rồi tụt chúng ra, chồm lên nàng. Thú vị biết bao được lẫn trốn anh, như thế nàng kháng cự, đẩy dần cơn thèm khát của anh lên đến đỉnh cao. Yann ôm chặt lấy nàng. Nàng cũng vậy. Anh đến với nàng và nàng đến với anh. Anh đi vào nàng và cả hai đều chiếm đoạt nhau. Họ đưa nhau lên đến tột đỉnh khoái lạc.

Yann vừa trong nàng vừa điên cuồng áp miệng vào trán nàng, cổ nàng, cặp vú nàng. Stephanie níu chặt hai vai anh ghì lại nhưng anh cưỡng lại, tiếp tục trận mưa hôn. Những ngón tay anh vừa dữ dội vừa mềm mại. Họ đã lên đến đỉnh điểm khoái cảm và Yann buông thả và cả tấm thân nặng nề lên thân thể nàng.

- Anh yêu em, Stephanie...

- Em yêu anh, Yann...

Họ thì thảo trong tiếng thở dốc. Và câu nói của họ lặp đi lặp lại, chen lẫn nhau, hòa quyện vào nhau, biến thành như một thứ lời ru đưa đẩy họ bập bênh trên làn sóng tình ái. Âu yếm ôm gáy Yann kéo lại gần mình, Stephanie áp khuôn mặt anh vào mặt mình, cặp mắt anh vào cặp mắt mình, cặp môi anh vào cặp môi mình. Khi hai cặp môi chạm nhau nàng thì thảo:

- Yann, tình yêu của em! Anh quyết định đi một mình, không cho em đi cùng sao?

Yann lắc đầu, vục mặt vào làn tóc nàng, nói giọng trầm như dùng hết toàn bộ hơi thở, nói bằng toàn bộ cơ thể anh:

- Anh yêu em, Stephanie. Em ở lại đây với cha anh, Moise và Aimé, em sẽ an toàn, không sợ gì hết.

Ôi, lại vẫn những mê tín kỳ quái và ngu xuẩn! Trong khi anh đứng mảnh thế kia, đàn ông thế kia, điệu kỳ hơn tất cả mọi người tình nam nhi trên đời.

- Vậy ta đem họ cùng đi.

Yann sững sốt. Anh dướn hẳn người lên nhìn nàng chăm chú.

- Ta sẽ đem họ cùng đi! - Stephanie nhắc lại - Bởi chúng ta không thể xa nhau. Em phải đi với anh.

- Chúng ta phải đi với nhau?- Yann nhắc lại, cặp mắt điên dại nhìn nàng say đắm - Em nói như vậy sao, Stephanie của anh?

Anh lại thả người lên người nàng, ôm chặt nàng.

- Em muốn như vậy sao, người tình tuyệt vời của anh?

- Sao, anh còn hồ nghi gì nữa, Yann?

Bây giờ đối với họ mọi thứ trên đời đều không quan trọng. Chỉ còn tình yêu giữa họ.

Sau chặng đường ba chục cây số đầu tiên, đoàn người ngựa dừng chân trên núi để xuống trại Paita nghỉ qua đêm. Nhưng Stephanie không chịu.

- Em đòi đi để được sống ngoài trời, được ngủ ngoài trời như nhà thám hiểm. Em hoàn toàn không muốn nhìn thấy những người da trắng dưới đó. Em không muốn lại phải làm duyên với họ, đóng kịch với họ...

Stephanie nói với Yann như vậy khi được biết năm 1858, mười sáu gia đình đã đến vùng này và lập trại tại đây, dưới chân họ bây giờ. Hiện nay dân số trong trại đã lên đến năm chục người. Chỉ cần một du khách da trắng đến là họ lập tức tổ chức hội hè đón chào. Họ sẽ bày vẽ đủ thứ tiệc tùng, vui chơi để bộc lộ hết lòng hiếu khách của họ.

Chưa kể đoàn khảo sát của công ty Dytteville lại không phải là đoàn du khách bình thường. Dân trên đảo này đâu đâu cũng biết tiếng ông già Yves Kendelec và yêu kính ông... Stephanie không muốn thứ gì khác ngoài sống bên cạnh Yann và yêu anh. Nàng chỉ muốn lúc nào cũng có anh bên mình và chỉ hai người với nhau.

Ông già Kendelec vốn quen tác phong tù trưởng, đã chọn một cánh rừng thưa thoáng đãng làm nơi đóng trại. Khi đám thổ dân Canaque tháo dỡ hành lý trên lưng ngựa thồ, những cuộn vải bạt để dựng lều, những chảo những nồi to để đun nước, nấu ăn, Stephanie chợt nhớ đến Pompette và những ngày nàng theo bác ta làm cấp dưỡng cho trung đoàn lính Bắc Phi ngoài mặt trận. Nàng nhớ đến thung lũng Dobroudja, đến làng Chersonese.

Lúc Yann lay thử cây cột dựng lều xem đủ chắc chưa và bắt đầu chằng dây thừng, nàng nhồm dậy đỡ anh một tay. Hai người cùng dựng lên túp lều vải bạt của nàng.

- Bà đúng là có bàn tay vàng - Yann nhận xét khi thấy nàng tỏ ra rất khỏe và rất khéo tay.

Stephanie bật cười:

- Tôi đã dựng lều bạt như thế này nhiều lần hơn anh đấy, Yann. Một chị đã dạy tôi cách chôn cọc, cách chằng dây thừng và cách buộc các kiểu nút. Tôi bảo đảm rằng không gió bão nào có thể quật đổ được cỗ xe chở thực phẩm của chúng tôi hồi đó đâu.

- Bà quý những kỷ niệm về chiến tranh lắm nhỉ! - Yann nói.

Stephanie cười vang.

- Ôi, đàn ông đều giống nhau hết!... - Nàng nhớ đến cuộc làm tình với Yann, so sánh nó với những cuộc làm tình trước đây của nàng, vừa đau đớn vừa khoan khoái.

Nàng cúi xuống âu yếm nói khẽ với Yann:

- Anh sẽ ban cho em cả nỗi đau đớn cả niềm sung sướng!

- Stephanie - Yann kêu lên, giọng khàn đặc.

Nàng ngạc nhiên nhìn anh và thấy mặt Yann tái nhợt.

- Yann! Anh làm sao vậy?

- Ôi, xin lỗi phu nhân Dytteville! - Anh nói rất khẽ.

- Sao vậy, hay tôi nói gì làm anh phật ý chẳng?

- Phu nhân Dytteville! Tôi đề nghị đừng bao giờ bà nhắc đến người đàn ông khác. Bất cứ người nào. Tôi không thể chịu nổi khi nghĩ rằng một người đàn ông nào đó có thể ôm ấp bà.

- Yann! Sao anh lại nghĩ vậy?

- Bởi tôi nhìn trong ánh mắt bà, thấy hình ảnh một người đàn ông khác. Tôi biết trong tim bà, trong đáy tâm hồn bà vẫn có một tên đàn ông nào đó khiến bà không thể quên được hẳn! Tôi căm ghét hẳn.

Cơn uất giận trên mặt Yann như có thể làm anh thét lên hung hãn. Nhưng anh chỉ cúi xuống thì thầm:

- Stephanie! Anh yêu em đến mức anh không chịu nổi ý nghĩ rằng có gã đàn ông nào đụng vào em, sờ mó da thịt em.

Stephanie cầm tay Yann, nhìn anh âu yếm nép vào người anh.

- Yann - nàng dịu dàng nói.- Anh nên nhớ em là phu nhân Dytteville. Chính anh đã muốn em là bà chủ, là Nữ chủ soái. Anh đã yêu cầu em giữ cái tên đó thì em phải nhớ mình mang cái tên đó chứ!

- Stephanie! Tôi nghĩ đến ngày bà sẽ rời khỏi hòn đảo này! Ôi, khủng khiếp quá! Tha lỗi cho tôi, phu nhân Dytteville! Tôi là kẻ thô lỗ, tôi hoang dã quá...

- Tôi không tha thứ cho anh đâu...

- Stephanie - Yann thét lên đau đớn như thể anh đã đánh mất nàng - Tôi sẽ quên những gì bà vừa nói. Tôi sẽ không ghen tị với quá khứ của bà nữa. Như thế sẽ tốt hơn cho cả hai chúng ta... Và chỉ còn hai ta, em và anh! Lại đây, Stephanie, tình yêu của anh.

... Lúc buông nhau ra, họ đứng dậy kiểm tra lại túp lều rồi dạo quanh khu đóng trại tạm thời. Đám thổ dân Canaque đã ngủ say sưa dưới bầu trời đầy sao. Chỉ người da trắng là ngủ trong lều. Có bốn chiếc lều vải. Lều lớn dành cho ông già Yves Kendelec, ba lều nhỏ của Aimé, Yann và của nàng...

Nhưng Yann chui sang lều của nàng. Ngay đêm đầu mọi người đều biết Stephanie và Yann ngủ với nhau. Người ta không cần giấu giếm gì đám thổ dân Canaque.

Họ chỉ nhìn dáng điệu cử chỉ là họ đủ biết mọi thứ. Và họ coi đấy là chuyện tự nhiên, thậm chí họ còn mừng. Chính ra, nếu Stephanie không ngủ với người đàn ông nào họ mới thấy lạ. Nữ chủ soái đẹp như thế và con trai tù trưởng vừa trẻ vừa khỏe như vậy! Hai người ngủ với nhau là chính đáng. Trên những hòn đảo quanh năm chan hòa ánh sáng và hơi nóng này, chuyện làm tình bao giờ cũng cuồng nhiệt và đơn giản như ăn uống. Đàn ông thường xuyên phủ lên đàn bà và đàn bà cười sung sướng được hiến dâng thân xác cho đàn ông. Trời sinh ra đàn ông đàn bà để làm tình với nhau và đấy là chuyện hết sức bình thường.

“Lúc về có lẽ mình phải giữ gìn hơn để đám da trắng đồng hương khỏi dị nghị”, Stephanie tự nhủ. Nhưng nghĩ đến chuyện đó làm gì

vậy? Hãy biết ở đây mình được tự do, mình được thoải mái. Mình muốn được sống, được hưởng cuộc sống, hưởng những khoái cảm tạo hóa dành cho đàn bà. Paris cách đây hàng vạn dặm và mình có quyền được sống!

Sáng hôm sau thức dậy, Stephanie không thấy Yann nằm bên cạnh. Nàng chỉ hơi nhớ lơ mờ, có thấy lúc đêm anh dậy và ra ngoài. Anh có thì thầm vào tai nàng... hình như anh bảo anh kiểm tra xem đám thổ dân Canaque có đầy đủ trong trại không... Lát sau Yann quay vào lều, cùng Stephanie làm tình lần nữa. Sau đấy nàng ngủ thiếp đi và không còn nhớ gì nữa.

Nàng vươn vai sung sướng, cảm thấy được nghỉ ngơi hoàn toàn. Trái tim nàng đang lúc bình minh và nàng nghĩ đến đêm sau.

“Mình sẽ cùng mọi người đi đến cùng đảo, vượt qua những rừng núi, băng qua những thung lũng, đi sâu vào những khu rừng rậm rạp... Yann! Yann, tình yêu của em!”

Stephanie cúi đầu bước ra khỏi lều. Lúc ngẩng đầu lên nàng thấy Moise đang ngồi tựa vào một gốc cây nhìn nàng. Thấy nàng bước ra, ông ta giả vờ như không nhìn thấy nàng, đứng dậy đóng ngựa và buộc kiệu cho ông chủ Yves Kendelec. Yann bước đến chỗ nàng.

- Ông ta theo dõi chúng ta - Stephanie khẽ nói.

- Đúng. Đây là lệnh của cha tôi. Bà đã yêu cầu cha tôi và Moise cùng đi để bảo vệ bà, đúng không nào?

- Vẫn lại chuyện dớ dẩn ấy!

- Ta đừng nhắc lại điều đó. Tôi biết bà không thích thế.

Giọng nói của Yann dịu dàng, nhưng Stephanie thấy rõ trong đó có thái độ dứt khoát, buộc nàng phải tuân theo. Nàng thấy cảm động là mọi người chăm sóc, bảo vệ nàng. Và cả mối tình cuồng nhiệt của Yann nữa. Nàng không thể không tuân theo anh. Và trong đáy thâm tâm, nàng cũng tò mò muốn biết các phù thủy chế những bùa phép ra sao, nhất là bùa yêu...

Stephanie đưa mắt nhìn Moise. Nhưng Moise không nhìn nàng. Qua cách nhìn của ông già quái dị đó, nàng có cảm tưởng như mắt ông ta nhìn xuyên qua được núi đồi, cây cỏ, như ông ta đang nhìn thấy thứ gì đó mà nàng không thấy. “Đúng mình mới là người dớ dẩn! Chuyện đó mình có hiểu biết gì đâu mà định nhúng vào?”

- Ta dờ lều chứ? - Nàng hỏi.

- Đây không phải việc của phu nhân. Mời phu nhân ra kia rửa mặt. Có sẵn ấm và cả cà phê. Tôi đã dờ lều của tôi rồi và bây giờ tôi ra dờ lều của cha tôi - Yann nói.

Nàng rất muốn được tham gia vào việc dờ lều và gấp những tấm bạt, nhưng để giữ uy thế trước đám dân Canaque nàng đành nhịn. Nàng không thể sống như cô cấp dưỡng Phanie mà phải là phu nhân Dytteville, Nữ chủ soái của họ. Ngay kiểu sống của nàng mấy hôm nay cũng đã làm họ ngạc nhiên: tại sao không thấy nàng quát tháo, đánh đập mọi người như các bà chủ khác ở Nouméa. Tại sao nàng không suốt ngày chăm lo xống áo, trang điểm, nữ trang quý giá như những “bà Tây” khác ở đất thuộc địa này?

Đám phu thổ dân Canaque thoáng có chút nghi ngờ về uy thế của nàng. Tại sao Nữ chủ soái không che mặt để những tia nắng chiếu đốt khỏi làm xấu đi nước da nuột nà? Và tại sao mỗi khi nói năng với họ, sai bảo họ điều gì, Nữ chủ soái lại vui vẻ, hiền lành như thế? Thậm chí Nữ chủ soái còn cảm ơn họ! May mà Aimé đã cứu vãn tình thế. Anh là người da trắng, là “ông Tây”, nhưng bao giờ cũng kính cẩn, lễ phép một cách cường điệu với nàng.

Đám thổ dân Canaque rất nể sợ Aimé, và thấy anh nể sợ Nữ chủ soái, nên họ nể sợ nàng đặc biệt. Họ thấy lúc phu nhân Dytteville cùng Yann đến gần Aimé, ông này vội vã mở ghế gấp ra mời bà ngồi. Thoạt đầu, Stephanie hơi ngạc nhiên, nhưng Aimé lập tức nói ngay. Anh nói rất khẽ:

- Hôm qua bà chủ ngồi ăn trên bãi cỏ. Đây là bà chủ muốn ném thử không khí của chuyến đi. Nhưng từ hôm nay sẽ không thế. Bà chủ

phải ngồi ăn đằng hoàng, có bàn có ghế cẩn thận. Xin bà chủ tin vào tôi và làm theo đúng như tôi bố trí. Bà chủ không được quên bà là “bà chủ” ở đây!

Stephanie biết Aimé không tán thành nàng tham gia chuyến đi xuyên rừng xuyên núi dài ngày này. Nhưng vì nàng đã quyết định đi, anh phải tuân theo, nhưng Aimé quyết giữ gìn uy thế cho nàng trước đám thổ dân.

Stephanie thầm nghĩ: “Aimé thừa biết mình từng là nữ cấp dưỡng Phanie, thừa biết hiện giờ mình là nhân tình của Yann! Vậy Aimé nghĩ sao về chuyện đó?” Nàng nhìn Aimé, cố phát hiện ý nghĩ thầm kín của anh nhưng không nổi. Nét mặt Aimé vẫn bí hiểm như mọi khi. Câu nói vừa rồi ý muốn nói nàng không được bỏ qua ranh giới phân cách nàng và đám thổ dân Canaque. Không được xóa nhòa phân cách về màu da, về địa vị xã hội!

Aimé bưng tới chiếc khay, trên có thức ăn điểm tâm, một ấm cà phê và hai chiếc tách men sứ. Y hệt như anh thường làm hồi ở trên tàu Araucaria mỗi buổi sáng, vẫn hai khoanh bánh mì phết bơ và một khoanh phết mút hoa quả, trước những cặp mắt thán phục và kính cẩn của đám thổ dân Canaque. Thấy Aimé trình trọng như vậy, Stephanie hơi bối rối. Nàng quay sang nhìn Yann. Yann nói rất khê:

- Ông Becave làm như vậy là đúng. Đây là nghi lễ buổi sáng dành cho Nữ chủ soái! Bà là Nữ chủ soái! Hãy luôn nhớ là như thế.

- Kính mời phu nhân Dytteville! - Aimé nói và kính cẩn đưa tay trở chiếc ghế gấp.

- Cảm ơn Aimé, nàng nói.

- Đội ơn bà chủ! - Anh nói và nháy mắt để nàng quên đi hai chữ “cảm ơn”.

Aimé khúm núm ngồi ghế bên cạnh, cùng ăn điểm tâm với “bà chủ”, sau đấy tự tay mang tách đĩa, ấm cà phê đi rửa. Rồi anh bước đến trước mặt tù trưởng Yves Kendelec, cúi đầu chờ lệnh ông già.

Nhìn tất cả những thái độ cử chỉ ấy, Stephanie thầm cảm phục trí thông minh và tài đóng kịch của Aimé.

Đoàn người ngựa tiếp tục lên đường. Trật tự vẫn y hệt trật tự lúc ở Nouméa ra đi và sẽ giữ mãi trong suốt chuyến đi. Tốp thổ dân đi trước thăm dò. Cách một quãng sau mới đến bộ phận chính. Đầu tiên là ông già Yves Kendelec ngồi trên kiệu đóng vào hai con ngựa thồ do Moise dắt. Tiếp đến phu nhân Dytteville và con trai tù trưởng, Yann Kendelec, ngồi trên lưng một con ngựa. Yann đỡ nàng. Đi sau họ là mấy con ngựa thồ hành lý của các chủ. Cuối cùng là đàn bà trẻ con Canaque, vợ con đám phu thổ dân.

Stephanie thích thú ngắm những bông hoa dại nở trên các bụi cây hai bên đường, những cây leo, những sợi mây, những chùm quả dại vàng, đỏ, những con nai con hoẵng thỉnh thoảng chạy vọt qua đường trước mặt nàng hoặc thấp thoáng đằng xa, sau những thân cây. Nàng tỏ vẻ ngạc nhiên sao hươu nai nhiều như thế. Yann giải thích:

- Phu nhân của quan toàn quyền Guillain chỉ đem sang có hai cặp, vậy mà chúng sinh sôi nảy nở nhiều đến như thế. Loại này rất mắn. Và ở đây không có hổ báo hay dã thú nào ăn thịt chúng. Chúng chỉ có kẻ thù duy nhất là con người.

Đoàn người ngựa đi qua những thung lũng màu mỡ, cây cối rậm rạp, vượt qua những con đèo hẹp. Hoàng hôn ở đây khác hẳn mọi hoàng hôn Stephanie đã từng thấy trong đời. Ráng chiều màu sắc rực rỡ đến mức kỳ lạ và nhạt màu rất nhanh. Bầu trời chuyển sang một màu tím trong vắt. Màu tím thắm đi cũng rất nhanh, và hàng triệu hàng triệu vì sao hiện lên trên bầu trời sâu thẳm.

Dưới bầu trời thăm thẳm kia là Yann, Stephanie thầm nghĩ. Suốt ban ngày nàng ân ái tưởng tượng với anh để ban đêm ân ái thật. Cặp mắt của Yann luôn nhìn nàng. Trước luồng mắt của Yann, Stephanie thấy trên người mình không còn áo quần gì nữa. Và nàng nhìn lại anh, cũng thầm cởi bỏ áo quần trên người anh. Họ nhìn nhau đắm đuối như thể xung quanh họ mọi thứ không tồn tại. Chỉ còn hai người với nhau.

Mỗi khi có ai nói với họ, hoặc ông già Yves Kendelec, hoặc Aimé hay một thổ dân Canaque nào đó, Stephanie và Yann phải cố gắng lắm mới thoát khỏi thế giới riêng của họ để trở về với thực tại.

Đến sáng ngày thứ tư thì mọi chuyện bắt đầu. Stephanie nhìn thấy cách nàng chừng hai chục mét, Moise ngồi xổm, tựa lưng vào một gốc cây, đang chờ nàng chui trong lều ra. Stephanie đã quen với cảnh tượng đó. Khi Moise thấy nàng bước ra, ông ta đứng dậy, đi ra chỗ ông già Yves Rendelec. Bữa điểm tâm do Aimé chuẩn bị và bưng đến cũng chính xác như đồng hồ.

Đưa mắt tìm Yann, nàng thấy anh đang giận dữ quát tháo đám thổ dân Canaque. Nàng biết phải nghiêm khắc tối đa với đám thổ dân mới bắt họ luôn ở thế tuyệt đối sợ hãi và phục tùng. Họ chỉ là những đứa con nít và chủ da trắng là cha mẹ họ. Đám thổ dân đang nem nép run sợ nghe “ông chủ Yann Kendelec” quát tháo thì thấy Nữ chủ soái, phu nhân Dytteville xuất hiện. Họ liếc mắt nhìn sang nàng.

Lập tức Yann quay phắt đầu lại và rảo bước về phía nàng. Đôi chân, đôi vai, bộ hông và dáng đi của Yann gợi nàng nhớ lại cuộc làm tình dữ dội của họ ban đêm. Yann nắm lấy tay nàng, dẫn đến bên nồi nước nóng đang đặt trên bếp lửa.

- Chúng phạm lỗi gì vậy? - nàng hỏi.
- Chúng buộc yên thồ không chặt. Tôi tình cờ bắt gặp.
- Lúc thít dây dưới bụng ngựa chàng?
- Đúng thế!

Yann nói dối. Stephanie biết, bởi lúc này nàng nhìn thấy vẻ mặt đám thổ dân có gì đó không bình thường và lúc này, nụ cười trên môi Yann gượng gạo. Nếu chuyện chỉ có thế, tại sao Yann phải kéo nàng ra xa bọn thổ dân? Rõ ràng anh không muốn nàng biết sự thật.

Lúc Yann sang chỗ Moise giúp ông ta đóng kiệu cho ông già Yves, nàng khẽ hỏi Aimé:

- Có chuyện gì vậy?

Aimé mỉm cười, hờ hững đáp:

- Hai tên thổ dân Canaque đã bỏ trốn.

Stephanie không hỏi thêm gì nữa. Vì câu trả lời của Aimé đơn giản và thản nhiên như khi nàng hỏi: “Anh ngủ có ngon không?” và anh ta đáp “Ngon!”

Hôm đó cũng tương tự mọi hôm khác, mặc dù trong lòng Stephanie còn băn khoăn về chuyện hai thổ dân Canaque bỏ trốn. Nàng không dám hỏi thêm Yann tuy biết anh ta cũng đang băn khoăn chuyện đó. Anh không nói, nàng cũng chẳng hỏi. Vả lại chuyện hai thổ dân Canaque bỏ đi nói cho cùng chẳng phải là chuyện gì ghê gớm. Họ muốn đến thăm người quen gần đây hoặc đi có mục đích gì đó riêng tư. Băn khoăn làm gì? Không, đấy không phải chuyện bình thường.

Tối hôm đó, lúc Stephanie trở về lều, một đàn dơi rất đông ào ào bay lượn hung hãn xung quanh nàng. Những con lớn màu xám, những con nhỏ màu đen. Ban đêm, dơi bay đi kiếm hoa quả thì có gì là lạ. Nhưng sao chúng tập trung đập cánh hung hãn xung quanh nàng? Hay tại rừng nơi đây rậm rạp hơn mọi chỗ và trại của họ đóng ở cánh rừng thưa nên chúng thấy nơi này thoáng mát, bay đến?

Đêm yên tĩnh. Bầu trời xanh thẫm, thẫm thẫm. Đúng lúc Yann sắp sửa đi vào Stephanie thì bỗng có một luồng gió thổi rất mạnh kèm theo tiếng rú rít nghe như tiếng cú kêu lặp đi lặp lại nhiều lần. Tiếng gió rít không làm nàng ngạc nhiên gì mấy, nhưng Yann thì bật dậy, ngồi lên bụng nàng.

- Anh yêu... - nàng thì thào, đuổi phần người đang bị đè dưới thân thể người tình bây giờ được nổi lỏng ra.

- Không có gì đâu, em yêu. Mai chúng ta đóng trại gần mỏ Thio và sẽ không có dơi, không có gió rít nữa. Vùng đó toàn đầm lầy.

Yann lại nằm xuống tiếp tục cuộc làm tình. Đêm đó anh không ra khỏi lều. Anh vẫn ân ái với Stephanie hai lần như mọi đêm. Mỗi lúc

phương đông bắt đầu rạng và ngoài lều không trung trắng đục như sữa, Yann mới dậy. Stephanie cũng dậy theo; nàng mặc áo quần, chải đầu vội vã, bước ra. Gốc cây trước cửa lều trống không. Moise đã biến đâu mất.

Stephanie đưa mắt tìm xem ông ta ở đâu nhưng không thấy. Hôm nay đám thổ dân Canaque phải thay Moise đóng kiệu cho ông già Yves Kendelec. Moise đi đâu? Nàng thấy tim mình nhói đau, cảm thấy có tai họa gì đang xảy ra xung quanh nàng và với đoàn khảo sát của nàng.

Khi cả đoàn lên đường, Stephanie nhìn thấy Moise lại hiện ra, dẫn đầu đoàn người ngựa. Nàng có cảm giác ông ta chui dưới đất lên. Vậy mấy tiếng đồng hồ vừa rồi ông ta ở đâu? Nàng thầm đặt một loạt giả thuyết nhưng không thấy giả thuyết nào hợp lý. Nàng không dám hỏi Yann hoặc Aimé, bởi thấy hai người này vẻ mặt vẫn thản nhiên. Nàng bèn lấy giọng hờ hững nói:

- Sao không thấy chị Denise đâu? Lạ nhỉ!

Nàng đã quen với những tên Pháp đặt cho đám thổ dân Canaque. Linh mục trong bản làng của họ đã đặt tên cho họ như vậy, lúc quàng lên cổ họ sợi dây chuyền có đeo ảnh Chúa, ban cho họ cây thánh giá nhỏ, cuốn kinh thánh. Thổ dân Canaque rất thích được nhận quà.

- Chị ta đi thăm người thân ở gần đây. Vài hôm nữa sẽ về thôi, cũng như Claude và Alfred.

Claude và Alfred là hai thổ dân đã bỏ trốn hôm trước. Chuyện đơn giản có vậy mà nàng băn khoăn làm gì? Tuy nhiên trong lòng Stephanie vẫn cứ ám ảnh nỗi ngờ vực. Nàng thấy như có chuyện gì không bình thường đang diễn ra xung quanh. Hay do đi lâu quá trong rừng, tâm thần nàng bất định? Hay do vẻ lo âu trên mặt Yann mà nàng cũng bị lây? Tại sao lúc này Yann không nói thật với nàng?

Tâm trạng Stephanie dịu đi khi cây rừng thưa dần. Tầm mắt đã bắt đầu thoáng và dần dần nàng nhìn thấy những núi đá cao, những mảnh đất đỏ bên dưới và những bụi cây mọc thành từng khóm nhỏ bên

đường. Mặt đất bắt đầu phẳng và ướt át. Phải chăng đây là bãi lầy rồi? Mặt đất phủ những mảng dương xỉ xanh ngắt. Lần đầu tiên đoàn người ngựa cảm thấy đang đi bên trên mọi thứ, giữa nơi thoáng đãng.

Con đường vẫn lên dốc xuống dốc nhưng đã thoai thoải. Bầu trời xanh thẳm, cao vút. Gió thổi hây hây, Stephanie cảm thấy người lâng lâng nhẹ nhõm. Không trung thoáng mùi i-ốt. Nàng thấy thấp thoáng biển ở rất xa, ló ra giữa những ngọn đồi thấp. Nàng nhìn thấy cả sóng biển tung bọt trắng xóa tạo thành một vòng cung, chắc do nước biển đập vào vành đai san hô.

Yann ôm sát nàng, vai anh chạm vào vai nàng. Anh cầm tay nàng, thăm thò:

- Anh yêu em biết chừng nào, Stephanie!

Stephanie ngược mắt nhìn mắt anh, miệng anh.

- Chúng ta dừng chân ở Thio có lâu không?

- Hoàn toàn tùy em. Sáng mai chúng ta sẽ đi săn hoẵng. Chiều ta xuống thăm mỏ. Chỉ vài ngày là em thấy chán thôi mà.

Đột nhiên một tấm vải chụp vào mặt nàng. Stephanie không kịp kêu, miệng nàng đã bị bịt kín bằng một nắm giẻ. Cả Yann và bốn tên thổ dân Canaque không hề biết, bởi họ không nghe thấy. Họ đang chạy xuống chỗ con hoẵng vừa bị trúng mũi tên, đang nằm rỉ máu dưới khe núi. Stephanie hối hận đã không chạy theo họ.

Liền sau đó hai tay nàng bị hai kẻ nào đó quặt ra sau lưng, trói lại. Hai chân nàng cũng bị trói chặt. Nàng bị nhấc bổng lên. Chắc chắn đám gian phi đã nấp rình ở đây từ sáng sớm, đợi lúc nàng đi một mình, không có ai bên cạnh. Sáng nay lúc Yann đi săn hoẵng anh hỏi nàng có đi không. Nàng bảo không, nhưng sau nghĩ thế nào lại chạy theo họ, không báo Aimé biết. Nàng chạy đến đây thì bị đám gian phi nấp sẵn bắt cóc.

Bọn bắt cóc vác nàng chạy len lỏi dưới bóng cây. Nàng thấy mỗi lần lên dốc hay xuống dốc, có hàng chục bàn tay lướt trên người nàng. Chúng đem nàng đến một nơi không ai biết ở giữa đảo, tới một thung lũng lọt thỏm giữa hai rặng núi đá cao...

Đột nhiên Stephanie thoáng nghĩ một điều khiến nàng yên tâm đôi chút: chắc bọn thổ dân này bắt cóc nàng để lấy tiền chuộc! Trị giá của nàng rất lớn, chúng biết thế. Nàng đã nghe nhiều chuyện về những người da trắng bị thổ dân Canaque bắt cóc để đòi tiền chuộc. Nhưng nếu không phải thế?

Nghĩ đến đó Stephanie rùng mình. Nàng cắn chặt núm giẻ đang chẹn miệng nàng. Một ý nghĩ khủng khiếp lướt qua óc nàng: “Eugénie trả thù!” Nàng đã được Yann cho biết cô ta cũng là con một tù trưởng và xưa nay tính tình kiêu hãnh. Cô ta sẵn sàng chia xẻ thân xác Yann với bất cứ ai, miễn là anh không được vì một “con đàn bà” nào đó bỏ rơi cô ta. “Ôi, Eugénie!” nàng run rẩy.

THUNG LŨNG HÈO LÁNH

Càng suy nghĩ Stephanie càng thấy kinh hoàng. Eugénie sẽ trả thù nàng theo cách nào? Bọn thổ dân này sẽ giết nàng bằng cách nào làm nàng đau đớn nhất. Nàng sẽ phải trải qua đủ thứ tra tấn man rợ trước khi từ giã cõi đời. Chúng sẽ tra tấn theo kiểu nào? Cắt dần từng mảnh da thịt nàng? Đốt cháy dần từng bộ phận trên cơ thể nàng? Ôi, chúng sẽ không từ bất cứ một cách hành hạ nào đau đớn nhất, tàn bạo nhất!

Chúng vác nàng qua bao nhiêu dặm, bao nhiêu tiếng đồng hồ, Stephanie không thể ước lượng nổi. Cuối cùng chúng khiêng nàng vào cửa rất hẹp của một cái hang đá. Hai bên vách là những pho tượng quái đản. Chúng đặt nàng nằm lên một cái ổ bằng lá cây và vài mảnh vải rách rưới. Chúng bỏ giẻ ra. Nàng vội vã hít khí trời. Không khí sực nức mùi rêu, mùi mồ hôi, làm nàng gần như nghẹt thở.

Stephanie nhắm nghiền hai mắt, cố lấy hết nghị lực giữ cho thân thể khỏi run lên, nổi run sợ hãi. “Không được để cho chúng thấy mình sợ!” nàng thầm tự nhắc nhở.

Đám gian phi đang cời trói cho nàng. Chúng làm rất cẩn trọng như thể nâng niu nàng. Chúng bàn tán gì đó nàng không hiểu. Nàng chỉ nhận thấy ngôn ngữ của chúng du dương trầm bổng như hát và rất nhiều âm “A”.

“Phải xem mặt mũi chúng ra sao!” nàng thầm nghĩ.

Stephanie hé mở mắt. Đúng như nàng dự đoán: chúng đều có hình dạng gớm ghiếc trước con mắt người châu Âu! Da nâu bóng loáng như màu sô cô la. Hàm vuông bạnh. Môi dày. Mũi to và tẹt. Trán dô. Mắt sâu. Lông mày rậm và nhô lên. Tóc cứng như dây thép.

Thân hình chúng đều rất đẹp: vạm vỡ, cân đối, các bắp thịt nổi lên cuồn cuộn. Sau khi bàn bạc một lúc, bọn chúng kéo nhau ra ngoài.

“Thế là hết! Mình nguy mất! Nhưng không, chưa chắc. Dù thế nào nữa, mình phải hi vọng...” Stephanie thầm nghĩ. Một ý nghĩ làm nàng yên tâm đôi chút. Nàng nhớ Aimé đã từng bảo nàng: “Dân tộc Canaque không phải là dân tộc tàn ác. Đã bao nhiêu lần họ cứu những người da trắng bị đắm tàu thuyền ngoài biển”. Nàng đã hơi yên tâm đôi chút thì đột nhiên tiếng chân ngoài cửa làm nàng lại hốt hoảng. Một người đàn bà thổ dân, dáng đi nặng nề, vóc to béo bước vào.

Stephanie nhắm mắt, để yên xem chị ta làm gì. Nàng ngạc nhiên thấy người đàn bà Canaque thận trọng xem những vết xây xước trên mặt, cổ tay, cổ chân nàng. Chị ta xem xét kỹ rồi định cởi áo quần nàng, nhưng có vẻ rất lúng túng, bởi không quen với những khuy, những móc, những dải buộc của phụ nữ da trắng.

Stephanie bèn tự cởi. Bây giờ nàng nằm khoả thân trên ổ bằng lá cây. Người đàn bà Canaque lấy dầu thuốc ra thoa lên những chỗ trầy da của nàng. Stephanie thầm nghĩ: “VẬY là mình đoán đúng. Bọn họ bắt cóc mình để lấy tiền chuộc. Chính vì thế, họ mới chữa chạy những vết thương tích cho mình. Nhưng nàng lại rùng mình: nhờ không phải? Nhờ nàng là vật để họ hiến tế thánh thần thì sao? Bởi rất có thể họ muốn làm mình thành đẹp để hiến tế thần linh của họ?”

Khi đã thoa dầu thuốc lên những thương tích trên người Stephanie xong, người đàn bà Canaque kéo áo phủ lên người nàng. Stephanie mỉm cười mệt mỏi, dịu dàng hỏi:

- Cảm ơn. Tên chị là gì?
- Aravihi, thưa bà da trắng.

VẬY là chị ta biết tiếng Pháp. Có nghĩa chị ta đã từng tiếp xúc với người da trắng, cần khai thác chị ta. Trước hết cần khen ngợi chị ta. Những dân tộc chất phác này rất thích được khen.

- Tôi rất biết ơn chị, Aravihi! Chị làm rất giỏi, tôi thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Hai bàn tay chị đáng quý lắm. Nhờ hai bàn tay đó mà tôi được dễ chịu như thế này. Hai bàn tay mềm mại, khéo léo và dịu hiền biết bao.

- Làn da bà cũng mềm mại lắm, thưa bà da trắng! Lúc tôi đụng vào tôi nghĩ da bà làm bằng cánh hoa và tôi tưởng như sắp làm rách, bong ra và bay lên.

Stephanie nghĩ chị ta dùng chữ “làn da” để chỉ vải áo quần của nàng chăng? Thứ lụa nàng may tấm áo này rất mỏng và nhẹ.

- Chị còn đến đây với tôi nữa chứ, Aravihi ?

- Nếu như người ta bảo và nếu như bà muốn.

- Ta rất muốn chị đến đây với ta. Ta rất mến dân chúng trên hòn đảo của chị. Ta đến đây là để tìm hiểu và yêu mến các người.

Stephanie nói thành thật, nhưng trước hết nàng muốn gây cảm tình với người phụ nữ thổ dân chất phác này và muốn chị ta đến đây nhiều lần nữa.

- Tôi biết, thưa bà da trắng.

Câu trả lời của Aravihi làm Stephanie sửng sốt. Nàng nhìn vào mắt người đàn bà Canaque như dò hỏi. Chị ta giải thích:

- Napoleon đã nói cho tôi biết. Bà là Nữ chủ soái!

Tim Stephanie đập rộn ràng. Nàng mừng rỡ. Sau bao nhiêu nỗi lo âu, hoảng hốt... nàng thấy trào lên niềm vui không thể tả xiết. Vậy là Aravihi biết Napoleon! Napoleon đã kể với người đàn bà này mình là ai! Napoleon, cậu trai thổ dân tốt bụng đã vác nàng lội qua con ngòi trên bãi lầy. Vậy là nàng không lo cô độc nữa. Nàng đã có cách tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

- Cậu ta rất đáng yêu, cậu Napoleon ấy. Tôi cũng quen cậu ta. Rất quen ấy.

- Không phải đâu! - Aravihi lắc đầu và cặp vú để trần đồ sộ của chị ta đung đưa - Nó không tốt đâu. Nó đi theo người da trắng. Nó

phản lại tổ tiên.

- Phản! - Stephanie lặp lại như chưa tin là mình nghe đúng - Phản lại ai?

- Phản bội Atai. Atai. Mahana. Bà sẽ gặp Atai.

Nàng chưa kịp hỏi thêm gì thì một người đàn ông Canaque bước vào. Y mắng Aravihi gì đó rồi giận dữ trở ra cửa. Aravihi vội vã đi ra và người đàn ông cũng ra theo. Stephanie hiểu rằng người đàn ông vừa rồi là người có uy thế ở đây và y đã “lập lại trật tự!” Dù sao cuộc trò chuyện ngăn ngủi của nàng với Aravihi cũng làm nàng yên tâm phần nào.

Vốn dũng cảm và lạc quan, Stephanie luôn luôn nhìn về phía triển vọng tốt và nàng tin vào sức mạnh của bản thân. Nàng thấy cậu trai lai da trắng Napoleon kia, hiện bị coi là “phản bội”, là đi theo người da trắng, tất sẽ đến lúc biết “Nữ chủ soái” của cậu bị bắt cóc và đem giam giữ tại đây! Rồi Yann, anh thuộc đảo này như lòng bàn tay và chắc bây giờ đang chia người đi sục sạo. Sớm muộn gì anh cũng sẽ tìm đến nơi này... Stephanie đưa niềm lạc quan đi xa thêm nữa. Nàng nghĩ đến lúc thoát ra khỏi đây, lại nằm trong vòng tay Yann. Toàn thân nàng rạo rực khi nhớ lại những cử chỉ ve vuốt da thịt nàng của chàng trai nồng nhiệt kia...

Dòng suy tưởng của Stephanie đang bay bổng thì đột nhiên bị rơi đến “bịch” xuống đất. Khi nàng nhận ra bóng một người con gái lên vào. Eugénie! Vừa rồi mãi mơ màng, nàng đã quên bằng mất kẻ quan trọng kia: con gái một tù trưởng, cô gái kiêu hãnh, căm thù Stephanie vì nàng đã độc chiếm Yann, khiến cô ta bị anh bỏ rơi! Chưa kể Yann đã bắt quả tang cô ta “yếm bùa” nàng và đã trừng trị khiến cô ta phải trốn đi. Và bây giờ cô ta đến đây để ăn mừng chiến thắng!

- Chào bà chủ! Eugénie cúi rạp đầu cung kính, hệt như cô ta vẫn thường chào Stephanie mỗi khi nàng đến văn phòng đại diện của công ty Dyttville tại thị trấn Nouméa.

Stephanie nhìn thẳng vào mắt Eugénie, không thấy vẻ hằn thù nào đó trong đó. Cô gái trông hiền lành, nhút nhát. Nàng tự hỏi nên trả lời cô ta như thế nào. Nàng nghĩ tốt nhất là nên tranh thủ. Cần tạo không khí thân tình với Eugénie, dẹp đi nỗi ghen tuông đang âm ỉ trong tim cô ta. Nàng lấy giọng dịu dàng nói:

- Chào Eugénie! Cô thừa biết ta rất quý cô. Bao giờ ta cũng đối xử tốt với cô và các anh em của cô. Tại sao cô lại muốn làm hại ta?

- Không phải do tôi. Tôi còn muốn hành hạ bà hơn thế này nữa kia.

- Cô muốn ta phải chết chăng? Cô muốn giết ta chăng?

- Tôi chưa định. Nhưng nếu cần, tôi sẽ giết bà.

“Tại sao lại nếu cần?” Stephanie ngạc nhiên. Ý cô ta định nói gì vậy? Bỗng nhiên nàng rung mình hoảng sợ.

- Vậy cô muốn gì ở ta? - Stephanie nói như mặc cả ngoài chợ - Nếu ta có thể làm, ta sẽ...

- Bà làm được!

Mặt Eugénie bỗng hớn hở, cặp mắt long lanh đưa trẻ khi nghe người lớn hứa cho kẹo.

- Tôi biết Nữ chủ soái có sức quyến rũ ghê gớm đối với đàn ông. Tôi đã nhìn thấy ở khách sạn, đàn ông nào cũng nhìn bà chủ với cặp mắt thèm thuồng. Đàn ông nào cũng muốn ngủ với bà chủ. Tôi biết bà chủ có bí quyết nào đó. Bà chủ có phép thần hay phép phù thủy nào đấy. Chỉ cần bà chủ lộ cho tôi biết cái bí quyết ấy. Nếu bà chủ không chịu nói cho tôi biết, tôi sẽ làm cho bà chủ phải phun ra.

“Vậy là Eugénie sẵn sàng xé xác mình! Sẵn sàng xé xác mình! Sẵn sàng đâm chém mình!” Stephanie thầm nghĩ. “Nhưng mình phải bình tĩnh. Phải làm dịu đi cơn uất hận của cô ta. Mình phải hứa hẹn để Eugénie tưởng thật!” Chưa nghĩ ra nên nói thế nào, Stephanie im lặng. Eugénie đã liếng thoảng nói ngay:

- Không đàn ông nào muốn chỉ ngủ với một người đàn bà! Bao giờ đàn ông cũng muốn ngủ với nhiều đàn bà. Nhưng gặp bà chủ thì đàn ông lại chỉ muốn ngủ với một mình bà chủ. Tại sao? - Eugénie giận dữ hỏi - Bà chủ có phép thuật gì vậy? Bà chủ có bí quyết nào vậy? Nếu bà chủ truyền cho tôi cái bí quyết ấy, tôi sẽ coi bà chủ là bạn. Bà chủ có chịu truyền không?

Trong khi Eugénie thao thao những lời đó, Stephanie thấy cô ta giận dữ. Cô ta gần như hét lên và mắt cô ta quắc lại, mồ hôi ướt đầm trán, hàm răng rít lại. Stephanie thấy hoảng. Nàng làm gì có bí quyết nào? Có thể do nàng đẹp hơn những phụ nữ khác. Hoặc trong nàng toát ra một chất “đàn bà” nào đó khiến đàn ông mê mẩn? Thật ra, mỗi người đàn bà có một sức quyến rũ riêng chỉ có điều nhiều phụ nữ không biết cách khai thác... Nàng cố lấy giọng dịu dàng nói:

- Ta rất muốn truyền cho cô, Eugénie. Nhưng cái bí quyết đó ta lại để ở Nouméa. Ta cất trong hòm quần áo. Nếu cô đưa tôi về đó, hai chúng ta sẽ cùng mở hòm ra tìm, và ta sẽ trao cho cô.

Eugénie thơ ngây có vẻ tin. Đột nhiên cô ta nức nở khóc.

- Sao vậy? Tại sao cô khóc, Eugénie? Tôi đã nói rồi thôi. Ta sẽ lấy và truyền cho cô cái bí quyết ấy.

- Atai không chịu cho tôi với bà chủ đi đâu! Eugénie nện ngào nói, nước mắt vẫn chảy ròng ròng trên hai gò má - Atai muốn giữ bà chủ ở lại đây, không biết để làm gì và đến bao giờ. Ông ấy chưa cho phép thì tôi không thể cùng với bà chủ về Nouméa được.

Stephanie bây giờ mới hiểu vụ bắt cóc này còn có nguyên nhân khác chứ không phải chỉ do Eugénie. Nhưng cô ta bảo Atai không cho đi. Atai muốn giữ nàng ở đây? Atai là ai? Lúc này Aravihi có nhắc đến Atai với vẻ mặt sợ hãi. Nàng nói:

- Vậy tại sao ta lại bị bắt cóc đưa đến đây? Ta là Nữ chủ soái của các người kia mà?

- Tôi không thể nói được. Bà chủ là tù binh của Atai. Ông ấy là Mahana.

Lúc nói đến tên đó, Eugénie có một động tác rất lạ. Cô đưa tay lên trán, đưa dần xuống mũi rồi xuống miệng, bịt miệng lại. Phải chăng đây là cô ta làm dấu thánh? Giống như tín đồ Cơ đốc làm dấu bằng cách vẽ cây thánh giá, thoát đầu sờ trán rồi sờ vai rồi sờ xuống ngực? Mahana là gì? Một cái tên người hay một cái chức tước?

- Ta muốn ra ngoài, được không, Eugénie? - nàng hỏi và định ninh Eugénie sẽ trả lời là không được.

- Được. Tại đây bà chủ hoàn toàn tự do, thưa Nữ chủ soái!

“Tự do!” Làm gì có chuyện đó! Ta ra ngoài được nhưng sẽ bị theo dõi nghiêm ngặt. Tuy nhiên điều làm nàng hơi yên tâm là Eugénie vẫn gọi nàng là “Nữ chủ soái”.

- Bà chủ sẽ truyền cho tôi bí quyết chứ? Nếu bà chủ không truyền, Atai sẽ bắt bà chủ phải phun ra cho tôi. Không ai dám cưỡng lại Atai. Atai là người nhà trời.

- Vậy ta muốn gặp Atai. Ta muốn gặp người nhà trời. Ta sẽ bảo ông ta là nếu đưa ta về Nouméa, ta sẽ mở hòm lấy bí quyết ra truyền cho cô.

- Bà sẽ được gặp Atai.

- Bao giờ?

- Đến ngày lễ.

- Bao giờ đến ngày lễ?

- Etahitaaroa - Eugénie reo lên hớn hở.

Stephanie ân hận là từ sau khi đến Nouvelle Calédonie, nàng không chịu học một số từ ngữ cần thiết của dân tộc bản địa Canaque. Nàng sức nhớ, Aimé có kể nàng nghe dân tộc Canaque tính lịch theo mặt trăng và nàng nhớ Aimé còn kể khi trăng tròn người ta gọi đó là ngày Maitu.

Maitu nghĩa là ngày rằm, ngày trăng tròn. Nhưng Etahitaaroa thì nghĩa là gì?

- Cái chữ cô vừa nói ấy nghĩa là gì?

- Etahitaaroa ấy à? Nghĩa là đêm thiêng, thừa bà chủ. Cũng chính là cái đêm Yann đuổi tôi ra, không cho tôi vào ngủ với anh ấy. Khi đàn bà bị chồng hoặc người tình xua đuổi vào đêm Etahitaaroa thì sẽ phải chịu số phận hẩm hiu, sẽ thành bà già và không thể có con được nữa.

Lại thứ mê tín vớ vẩn. Eugénie đẹp thế kia, khỏe mạnh trẻ trung thế kia, làm sao lại không thể có con?

- Bà chủ muốn ra ngoài không? - đột nhiên Eugénie hỏi.

- Muốn.

Nàng muốn xem xét bên ngoài, xem bản làng thổ dân ở đây ra sao? Nàng đứng dậy, mặc áo quần rồi đi theo Eugénie qua cửa hẹp đi ra ngoài hang. Đang ở trong hang tối tăm, ra đến ngoài Stephanie chói mắt vì ánh nắng. Những túp nhà nằm dưới những bóng cây um tùm. Bản làng nằm trên hai bờ dốc của một con suối lớn. Nàng thấy lợn gà chạy ngoài sân. Cả những con công đang xòe đuôi múa.

- Cô đưa cánh tay ta khoác được không?

Bất ngờ trước vinh dự ấy, Eugénie reo lên.

- Được chứ, thưa bà chủ.

- Làng này đẹp quá!

Phong cảnh ở đây quả là đẹp. Những túp nhà nhỏ nhưng xinh xắn nép dưới bóng những cây đại thụ cao vút. Bên dưới là dòng nước chảy trong vắt. Đúng là mảnh đất của mối tình thơ mộng giữa Paul và Virginie(1). Stephanie thầm nghĩ, giá mình với Yann được sống ở đây, xa lánh thị thành, đắm đuối trong tình ái thì còn gì sung sướng bằng! Không phải giữ ý giữ tứ với ai, không phải đối phó với ai. Không phải lo âu chuyện gì...

Thổ dân Canaque trong làng đi đi lại lại. Chỉ vài người quàng tấm vải nhỏ ngang người. Đàn ông hầu hết đều không mặc thứ gì. Đàn bà

để hở hoàn toàn từ thắt lưng trở lên. Bên dưới cũng chỉ quấn một mảnh vải nhỏ che chỗ kín. Tất cả đều để cặp vú trần, cả những cô gái trẻ vú cao, những bà già vú chảy đến những phụ nữ đang tuổi sinh nở cặp vú to và nặng lắc lư theo bước chân họ.

Thấy Stephanie, mọi người đều nhìn. Nàng thấy những cặp mắt chất phác, tò mò nhìn nàng. Người nào trông cũng có vẻ hiền lành, có phần dần dộn.

- Cô là con tù trưởng, cô là chủ của họ đấy, phải không, Eugénie?

- Atai mới là chủ của họ. Atai là Mahana.

- Mahana nghĩa là gì?

- Là “Thánh”

Họ đi dạo một chút.

- Sao ở đây không thấy hươu nai? - Stephanie ngạc nhiên.

- Hươu nai là do người da trắng đem đến. Chúng sinh nở rất nhanh và ăn hết mùa màng, ngô khoai, cả lúa nương nữa. Nơi đây nằm giữa núi đá cao, hươu nai không vào được.

(1) Cuốn tiểu thuyết lãng mạn “Paul và Virginie” của Bemardin de Saint Pierre được hâm mộ ở thế kỷ 19.

Stephanie thoáng lo. Vậy là đường vào đây hiểm trở đến mức hươu nai cũng không vào lọt? Vậy làm thế nào Yann và Aimé lọt vào được?

- Ta sẽ gặp Atai - Stephanie nói - Ta sẽ nói chuyện với ông ấy. Ông ấy là Thánh, là ông chủ, là người nhà trời. Còn ta cũng là Nữ chủ soái. Ta với ông ấy ngang hàng. Ta sẽ nói chuyện với ông ấy để ông ấy hiểu và cho ta về Nouméa.

- Bà muốn ngủ với Atai không? Atai to, đẹp, khỏe lắm.

- Ngủ với ta ư? Cô nói gì lạ vậy? - Stephanie kiêu hãnh nói - Cô điên rồi. Atai không muốn pha trộn dòng máu. Con cháu ông ta phải thuần khiết Canaque chứ không phải lai, để ông ta còn truyền ngôi

chứ. Bởi sau khi ông ta chết, con cháu ông ta sẽ nối nghiệp làm ‘Thánh’ ở vùng này.

- Atai là dòng dõi vua. Bà chủ là Nữ chủ soái. Atai to, khỏe, làm tình không biết mệt. Bà chủ thì đẹp. Bộ tộc này ngủ với bộ tộc khác có sao đâu? Bà chủ lấy Atai sẽ đẻ con là người Canaque như cha và da trắng như mẹ. Nó sẽ làm thầy ở cái đảo này vì nó mang họ cha.

Stephanie thầm nghĩ: “Mong sao ta không bị hấn mê, mong sao ta không phải ngủ với một tên thổ dân Canaque!” Nàng hoảng hốt không biết cầu cứu ai. Nàng sức nghĩ đến Aravihi. Chị ta quen Napoleon. Mình có thể nhờ cậy Aravihi và qua chị ta đánh tin cho Napoleon biết.

- Eugénie! Lúc người ta đem ta đến đây, họ trói làm ta xây xát và giờ này còn rất đau. Cô gọi bà lang đến đây giúp ta.

- Được, tôi sẽ bảo bà ấy đến chữa cho bà chủ.

Đưa Stephanie về đến cửa hang. Eugénie chạy đi. Stephanie vào trong hang, nằm xuống ổ lá cây nghỉ ngơi. Lát sau Aravihi vào, đem theo bát nước dấm và bắt đầu thoa lên những chỗ đau cho nàng.

- Chị có biết Nouméa không? Chị đến đó bao giờ chưa? - Stephanie thăm dò.

- Chưa! - Aravihi lắc đầu.

- Chị biết ông già Kendelec chứ?

Aravihi lại lắc đầu. Stephanie thấy rõ chị ta nói dối. Sau vài câu hỏi nữa, nàng phát hiện ra là người ta cấm Aravihi không được nói năng gì với nàng nữa. Chị ta có vẻ sợ hãi. Chắc là người ta đe dọa chị ta.

Hôm sau lúc Stephanie thức giấc, ánh nắng đã rọi vào qua cửa hang. Nàng thấy đói. Nàng gọi Eugénie. Aravihi chạy vào, nặng nề bước và đem đưa cặp vú đồ sộ. Dáng chị ta đi khá giống Pompette khiến nàng thấy mến chị ta.

- Tôi đói!

Chị ta quay ra, vẫn đứng đưa cặp mắt. Stephanie nhìn ra ngoài. Nàng đã ở đây gần tròn một ngày. Nàng nhìn những vách núi đá phủ cây cối rậm rạp. “Ta có thể trèo lên bằng cách nắm vào những cành cây kia. Lá cây to và rậm rạp sẽ che kín ta”. Aravihi đã quay lại đem theo một mâm gỗ trên có cá sông, thịt sấy và hoa quả, đựng trên những lá to thay đĩa. Chị ta không nói năng gì. Stephanie đoán là sau cuộc trò chuyện với nàng hôm qua, Aravihi bị cấp trên đe nẹt, cấm nói chuyện với nàng.

Stephanie biết thế, bèn cúi xuống, ghé vào tai chị ta, nói rất khẽ:

- Eugénie đâu?

Aravihi nhún đôi vai u, gấp khuỷu tay lại, xòe các ngón ra lắc lư. Stephanie không biết có phải đấy là ám hiệu gì không. Và nếu là ám hiệu thì nàng cũng không hiểu nó có nghĩa thế nào. Tuy nhiên nàng đoán Aravihi không biết Eugénie ở đâu. Mà cũng có thể chị ta không muốn cho nàng biết.

Stephanie định nhờ chị ta báo tin cho Napoleon biết nàng đang ở đây nhưng lại nghĩ, không nên vội, có thể nguy hiểm. Nàng gọi:

- Eugénie sẽ đến đây vào ngày lễ chứ?

- *Pilou-pilou...* - Aravihi khẽ đáp, hai mắt sợ hãi.

“Ra thế! - Stephanie thầm nghĩ - Ngày lễ của dân tộc Canaque thường tổ chức to kèm theo hội. Và hội của người Canaque bao giờ cũng linh đình, mọi người nhảy múa, hò hét, ăn uống, họ thả mặc cho bản năng và không kiềm chế gì hết!”

- Ngày lễ cả Atai cũng đến chứ? - nàng hỏi.

Aravihi kính cẩn gật đầu, có vẻ coi ông Atai kia là một nhân vật tối cao và sẽ làm chủ ngày lễ sắp tới. Stephanie thầm nghĩ mình sẽ phải nghĩ cách để chinh phục ông ta. Làm sao để ông ta không coi mình là một tù binh đơn giản mà phải kính trọng mình, đối xử ngang

hàng với mình. Chỉ có cách chinh phục được Atai mình mới có thể bắt đám thổ dân Canaque kia nể sợ mình.

- Bao giờ thì có *pilou-pilou*?

- *Raautoro!* - Aravihi vui vẻ nói và lấy ngón tay cái bên phải đếm trên bàn tay bên trái.

“Vây là sáu ngày nữa” - Stephanie thầm nghĩ. Giá Yann tìm đến đây được trước ngày đó thì hay biết chừng nào.

Nàng mong từng ngày. Nàng rất muốn làm việc gì đó để giết thời giờ nhưng không có việc gì để làm. Aravihi ngày ngày đem thức ăn đến nhưng Stephanie không hỏi thêm được câu nào. Nàng ra ngoài hành lang đi dạo, ngắm địa hình để có thể khi cần thì sử dụng đến. Những thổ dân Canaque thái độ có vẻ kính cẩn nhưng xa lánh. Nàng nhìn những khuôn mặt hiền lành chất phác của họ thầm nghĩ, khi cần, những con người kia có thể biến thành dã thú hung hãn, có thể chém, giết, cưỡng hiếp...

Có vẻ họ bị cấm không được trò chuyện với nàng. Tuy nhiên nhờ nghe lỏm, Stephanie biết được vài từ ngữ Canaque. Chẳng hạn, *suoi* là anavaiiti, vú là nau, do mấy lần dân bản địa nói từ đó và ra hiệu bảo nàng bỏ áo ra, che làm gì cặp vú. Có vẻ họ thèm thuồng muốn nhìn cặp vú người da trắng. Một lần Aravihi cũng bảo nàng, nên để vú ra cho thoải mái giống như phụ nữ Canaque.

Chỉ còn hai ngày nữa thì đến ngày lễ. Ngày Etahitaaroa.

- Bà chủ! Bà chủ! Lại đây, nhanh lên, nhanh lên...

Giọng nói của Eugénie hớn hở. Nàng quay mặt lại.

- Bí quyết của bà chủ kia kìa! Bà đi theo tôi.

Cô ta nói gì vậy? Nàng ngần ngại. Nhưng thấy Eugénie cười hớn hở, không có vẻ gì thâm hiểm, nàng bèn đi theo. Cô ta dẫn nàng đi ngược dòng suối, đến chỗ ngọn thác có những hang đá. Bỗng nhiên nàng sững người lại. Phải chăng là giấc mơ? Aimé đứng đó, giữa một bãi trống. Sau lưng anh là hai thổ dân Canaque đeo hai ba lô rất lạng.

- Bà chủ bảo bà chủ cất cái bí quyết trong hòm đựng quần áo ở khách sạn ngoài Nouméa. Tôi đã rình và gặp được ông Aimé. Bây giờ bà chủ hãy bảo ông ấy là bà chủ bằng lòng cho tôi cái bí quyết ấy, tôi sẽ đi cùng với ông Aimé về khách sạn. Ông Aimé sẽ mở hòm quần áo của bà chủ, lấy cái bí quyết ấy đưa tôi. Sau đấy tôi sẽ đưa ông Aimé lại đây với bà chủ...

Stephanie hồi hộp bước đến gần Aimé. Nàng thấy hai mắt anh ướt đầm. Vậy là anh đã tìm thấy nàng. Anh sung sướng quá đấy mà.

“Anh ấy yêu mình biết chừng nào!” - Nàng thầm nghĩ và nuốt dòng nước mắt.

ĐÊM HỘI TÌNH ÁI

Stephanie gục đầu vào bàn tay Aimé, người nàng yêu nhưng lại không được quyền yêu. Nàng ghen ngào thuật lại sơ qua việc nàng bị bắt cóc và đem đến đây. Aimé để yên cho nàng kể xong.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn anh:

- Vậy thế nào bây giờ?
- Bà chủ có đủ mọi thứ.
- Đủ mọi thứ? - Nàng nhắc lại, chưa hiểu.

Vẫn cái kiểu bắt nàng phải chờ đợi, để sự nóng ruột của nàng lên đến mức không thể chịu thêm được nữa.

- Aimé, anh giải thích cho tôi nghe đi. Tất cả nghĩa là sao? Tất cả cái gì? Anh nói đi kẻo tôi phát điên lên bây giờ!

- Tình hình tóm tắt như sau. Một thủ lĩnh Canaque cho bắt cóc bà chủ để làm con tin, con tin chính trị... qua những câu nói lộn xộn và khó hiểu của Eugénie, cuối cùng tôi đã đoán được ra. Việc này hết sức quan trọng, bởi bà chủ sẽ được hưởng quyền miễn trừ của nghị viện và chúng tôi đều đặt hi vọng vào đó. Ngoài chuyện đó, còn chuyện cô gái kia muốn xin cái bí quyết của bà chủ chứ thật ra bà chủ làm gì có và bà chủ cũng không thể truyền cho ai. Bởi cô ta là cô ta, làm sao là bà được? Sức quyến rũ của bà chủ làm sao truyền cho phụ nữ khác được? Cho nên chúng ta phải tiến công cả trên hai trận tuyến.

- Vậy tôi phải làm gì?
- Bà chủ nhìn đây...

Hai thổ dân Canaque đã mở ba lô và Aimé trở vào hai chiếc ba lô ấy. Nàng thấy toàn những áo quần cực kỳ sang trọng, các đồ nữ trang quý, hàng mét chuỗi hạt lóng lánh bằng thủy tinh màu, những dải ruy

bằng đủ mọi màu sắc, những tấm kim loại, bằng đồng, sắt, nhôm, thiếc...

- Sao lại là những thứ này?

Câu hỏi của Stephanie nghe ngoan ngoãn và vâng chịu.

- Tôi đã vét hết tủ kính của hiệu thời trang *Hạnh Phúc Các Bà* đây. Sáng kiến của tôi mà. Bà chủ càng rục rở bao nhiêu, càng sang trọng quí giá bao nhiêu thì bà chủ càng an toàn, càng không kẻ nào dám đụng vào bà chủ bấy nhiêu.

“Aimé đã tính toán chu đáo mọi thứ!” Stephanie thầm nghĩ.

- Anh cho rằng...

- Đúng, thế - Aimé rành rọt nói.

Tuy đã bàn bạc kỹ với Aimé, nhưng nhiều lúc Stephanie vẫn thấy lo. Nàng sợ mọi thứ: Atai, ngày hội, cuộc tháo khoán dân dật...

Đã đến ngày lễ và đêm nay sẽ là đêm hội! Stephanie lo sợ nhìn dân làng háo hức chuẩn bị. Trong không khí chuẩn bị, thổ dân trong bản làng đã gần như phát điên phát rồ. Họ dựng lên một cái bệ cao gần như bực biểu diễn. Họ say sưa quần những bó đuốc bằng sáp ong và bằng nhựa cây. Hoa hái dưới thung lũng được quăng thành từng đồng trên các sàn nhà. Phụ nữ quần dây hoa đầy người, che kín thân thể suốt từ đầu xuống đến chân.

- Đến đâu ta sẽ liệu đến đó - Aimé bình tĩnh nói.

Anh mặc áo quần cho nàng, trang điểm cho nàng và Stephanie rục rở hơn hẳn tất cả mọi khi. Các thứ nữ trang quần khắp người biến nàng thành như con rối, nhưng rõ ràng là một nữ hoàng kiêu diễm, giàu sang, quí phái hết mức. Thấy lờ lợt và diêm dúa quá, mấy lần Stephanie đã bảo Aimé dừng tay, nhưng anh vẫn một mực:

- Cần phải thế!

Aimé mặc và trang hoàng cho Stephanie dưới bóng những cây dương xỉ, bởi không thể làm trong hang. Áo quần lòa xòa với đủ thứ

lúng lúng khiến nàng không thể chui ra cửa hang quá hẹp được.

- Atai sẽ xuất hiện ở đâu? - Nàng lo lắng hỏi.

- Tôi cũng không biết gì hơn cô, thưa tiểu thư Stephanie de Boisnaudouin!

Câu pha trò của Aimé làm nàng bật cười và thế là nỗi lo lắng tan biến.

- Anh tin rằng...

- Tôi tin ở bà chủ! Thế là đủ đối với tôi!

Stephanie có cảm giác đối với Aimé đây là phần chót vui vẻ của một pho tiểu thuyết “có hậu”. Trông Aimé vui tươi lạ kỳ. Vừa đập lên người Stephanie các ruy băng, các dải, các mảnh đăng ten, các thứ trang sức lóng lánh, anh vừa ngắm nàng.

- Hôm nay bà chủ phải là một nữ hoàng! Bà Nữ chủ soái kia mà! Phu nhân Dytteville kia mà.

- Bao giờ y mới tới? - Ý nàng nói đến Atai.

- Toàn bộ thành công hay thất bại đêm nay tùy thuộc ở sự chinh phục của nàng đối với Atai.

- Aravihi sẽ báo chúng ta biết. Chị ta rất yêu bà chủ. Bà chủ đã chinh phục được chị ta hoàn toàn.

Stephanie ngạc nhiên. Aimé chỉ cần vài phút đồng hồ đã đoán thấy ở người phụ nữ có cặp vú và bộ ngực, mông đồ sộ kia một nô lệ tận tụy và sẵn sàng che chở cho “bà chủ”.

- Còn Eugénie? - Nàng hỏi.

- Cô ta khác. Thật ra cô ta hoàn toàn chỉ là đứa con gái khao khát tình ái. Đối với cô ta tình ái là tất cả. Do không được giáo dục, cô ta chỉ sống theo bản năng đàn bà của cô ta.

- Sao lại giáo dục? - Stephanie phát bực thấy Aimé định nói tới sự giáo dục nào.

- Ôi, điều này rất khó nói ra cho hết nhẽ. Đây là chuyện vừa tự nhiên vừa táo tợn. Tôi cảm giác phong tục ở đây gần châu Phi hơn là gần khu vực Melanésie(1).

- Cụ thể là thế nào? - Stephanie phát bực thấy Aimé cứ nói vòng quanh.

- Do các bà mẹ khi thấy con khóc thét lên hay trần trọc không chịu ngủ đã dùng ngón tay sờ mó vào một chỗ kín trên cơ thể con, nhất là con gái. Từ thói quen đó, phụ nữ đam khao khát cảm giác kia ngay từ nhỏ. Chắc bà chủ đã thấy.

- Gãi trẻ con để chúng dễ ngủ là chuyện bình thường, có gì đặc biệt đâu? - Stephanie cãi.

- Không phải gãi thường mà gãi vào nơi nhạy cảm nhất, nơi tập trung các dây thần kinh nhiều nhất. Đáng tiếc là cách ru trẻ ngủ như vậy dẫn chúng đến chỗ sớm có nhu cầu tình dục. Tôi đã đọc thấy hiện tượng này trong những cuốn nhật ký hành trình của các nhà thám hiểm... những nhận xét về dân tộc học.

Stephanie bật cười. Nàng khẽ nói:

- Anh đọc nhiều quá nhỉ. Tôi thì lười đọc sách.

- Tôi đọc cho cả hai chúng ta.

Hai chữ “chúng ta” Aimé nói bằng giọng trêu mếu lạ thường.

(1) Các đảo vùng Nam Thái Bình Dương.

Aravihi đến, đúng như Aimé dự đoán. Chị ta lắc lư cặp vú, bộ hông và cặp mắt chị ta tròn tròn.

- Ngài sắp đến!

Vừa nói xong Aravihi đã chạy biến đi, trông như quả bóng lăn.

- Bây giờ đến lượt chúng ta bước vào ván bài! Bà chủ hãy tự lo lấy. Tôi chỉ còn một tay.

Stephanie một tay vạch lá cây, một tay đặt lên bàn tay nắm chặt của Aimé. Họ vào đến bãi rộng bên cạnh thác nước, nơi tổ chức ngày hội. Vốn chất phác, dễ bị kích động trước mọi thứ, đám thổ dân Canaque, tất cả đều sững người nhìn Stephanie. Nàng đi đến đâu họ dân cả ra, mắt không rời nàng. Một số còn thụp xuống dưới chân nàng. Gần ấy cặp mắt đều hướng cả vào Stephanie. Đến giữa bãi, Stephanie đứng lại, vẫn tựa người trên cánh tay Aimé. Thổ dân Canaque đứng thành vòng bán nguyệt đang chờ đợi gì đó. Họ đợi gì? Một phép thiêng chăng?

Sau này Stephanie mới tự hỏi, Atai làm thế nào để đạt được hiệu quả lớn lao đến thế. Nhưng lúc này đây nàng như bị thôi miên không còn nghĩ được gì hết. Bãi rộng nằm ngay bên bờ suối, bên trên là dòng thác đổ xuống.

Atai xuất hiện từ trong làn nước đổ, hai chân dẹt, đẹp hơn cả thiên thần. Y chỉ đeo chiếc khố làm bằng những vỏ sò đan lại với nhau và cái của y lắc lư làm rung những vỏ sò ấy.

Stephanie không ngờ Atai đẹp đến thế! Chân dài, đùi thon, chắc nịch, bụng phẳng, vóc mảnh, ngực rất to, vạm vỡ như lực sĩ điền kinh, cổ nhỏ... nhưng khuôn mặt xấu hết sức và trông đầy vẻ tàn bạo. hai mắt y sáng rực như hai hòn than. Y đeo rất nhiều dây chuyền chắc bằng cách khâu chuỗi những chiếc răng cá mập y giết được, long lanh như ngọc trai.

Vẻ đẹp hoang dã của thân thể Atai làm Stephanie nuốt nước bọt. Y toát ra một sức mạnh không ai cưỡng được và không muốn cưỡng. Toàn thể dân Canaque gào lên thán phục vị chúa tể của họ. Đột nhiên Atai băng đến trước mặt Stephanie, cúi rạp đầu xuống sát mặt đất rồi ngẩng lên bằng dáng điệu mềm mại như con báo. Y như thể tự nguyện dâng hiến cho nàng:

- Ta chào nàng, Nữ chủ soái Stephanie!

Nàng nghiêng mình đáp lễ:

- Ta chào chàng Atai vĩ đại, Mahana - nàng nói, pha trộn hai thứ ngôn ngữ, tiếng Pháp và tiếng Canaque.

Atai cũng dùng đúng như vậy:

- Nàng đẹp hơn cả Fetia (ngôi sao). Nàng là Tiarama (bầu trời sao).

Tuy không hiểu hai từ Canaque ấy, nhưng Stephanie thấy rõ Atai kính trọng nàng và coi nàng bình đẳng với y.

“Kính trọng ư?” Stephanie thầm nghĩ. Nàng đang đem cả tự do và tính mạng đặt lên chiếu bạc đây!

Aimé trịnh trọng đi sau như vị tể tướng đầy quyền uy đi tháp tùng Hoàng đế và Hoàng hậu.

Stephanie đã ngồi bên cạnh Atai trên bục. Hai chiếc “ngai” làm bằng những dây leo, sợi mây và tết hoa sặc sỡ.

Atai đưa tay lên cao ra hiệu cho buổi lễ bắt đầu. Aimé ngồi dưới chân Stephanie.

Theo một trật tự mang tính chất nghi lễ, dân chúng Canaque đứng thành vòng tròn. Đàn ông hàng trên, đàn bà hàng dưới, xa bục hơn. Tiếng trống nhịp nhàng, tiếng các loại đàn dây và các loại sáo vang lên tạo thành một thứ nhạc vừa từng bừng vừa lôi cuốn. Nhạc ngày càng rộn rã, say đắm. Mọi người bắt đầu nghiêng ngả và bắt vào điệu nhảy phía sau, ưỡn cặp vú trần với những núm nhọn hoặc như mồi mọc.

Phần nhảy này kéo dài khá lâu. Sau đó đàn ông đột nhiên lao về phía đám đàn bà và chen vào giữa họ. Đàn bà lắc hông, uốn người với chủ ý không cần giấu giếm. Họ đang kích thích hứng tình của đàn ông và mời mọc họ lao vào cuộc tình. Đàn ông đã không chịu nổi, lao vào đàn bà như những kẻ mất trí. Đàn bà bỏ chạy, vừa chạy vừa thách thức đàn ông bằng những tiếng kêu thích thú. Mỗi đàn ông đuổi theo một đàn bà. Đàn bà vừa chạy vừa luồn qua những người khác, vừa reo hò và bây giờ đàn ông đã tóm được họ và lúc này những động tác của họ trở nên dâm dật công khai.

Đột nhiên trong tiếng trống liên hồi và tiếng đàn, tiếng sáo âm loạn, tất cả đàn ông quăng khố ra khỏi người, tay ôm chặt người đàn bà họ đã túm được và reo hò đắc thắng. Lúc này đàn bà chuyển sang các động tác chiều chuộng đàn ông. Stephanie nhắm mắt lại không dám nhìn gần ấy bộ phận của đàn ông đang trong tư thế bị kích thích cao độ.

Tiếng trống, tiếng đàn sáo, tiếng reo hò điên dại của đám đàn ông đàn bà Canaque văng đến tai nàng và Stephanie nhắm nghiền mắt biết rằng nếu mở ra nàng sẽ thấy những cuộc làm tình điên dại nhất diễn ra trước mắt. Lát sau, phỏng đoán cuộc làm tình tập thể đã hoàn tất, nghe tiếng trống, tiếng đàn tiếng sáo trở lại nhịp nhàng và say đắm, Stephanie bèn mở mắt.

Nàng ngạc nhiên thấy Eugénie, cô gái Canaque đã từng làm nhân viên trong văn phòng của công ty Dytteville tại Nouméa, đã từng căm ghét Stephanie, lúc này đang nhảy múa ngay dưới chân bực nơi nàng và Atai ngồi. Eugénie, trên người chỉ có một mảnh vải nhỏ che kín, để trần bộ ngực với cặp vú to, tròn đầy khêu gợi, cái bụng thon và cặp đùi nở nang. Cô ta nhảy điệu múa dân dật, phô ra cho người ngồi trên bực những bộ phận ngon lành nhất trên cơ thể. Nhiều lúc Eugénie múa như gợi lên những động tác của nữ giới trong cuộc ân ái. Thậm chí đôi lúc cô như đang ôm ấp, tình tứ với một đàn ông vô hình.

Đột nhiên Eugénie quăng mảnh vải cuối cùng trên người, tiếp tục uốn người, nhảy múa. Bây giờ Stephanie đã thấy rõ cô ta đang hướng về Aimé và kích thích khêu gợi anh xuống làm tình với cô. Cuối cùng Eugénie chống tay lên bực, dưới chân Atai, bằng giọng khàn đặc âm đàng, cô ta hỏi:

- Atai! Đức Thánh ban ông ấy cho con chứ?
- Ta ban cho.

Stephanie bất giác đặt bàn tay lên vai Aimé, nhưng Eugénie đã nắm cổ tay anh bằng những ngón tay quặp chặt. Aimé trừng mắt nhìn cô ta, như để đe cô ta không được thế. Nhưng Eugénie đã kéo Aimé

xuống chân bực và cô đưng vào bộ phận của Aimé, thấy ngay rằng “chàng da trắng khô khản” kia đã hứng tình cao độ. Cô ta quàng tay ôm ngang người anh, ghì chặt rồi ngửa đầu đưa bàn tay ra.

Một bà già Canaque đã móm mém, hết khả năng làm tình, bây giờ chuyên lo chuyện tiếp thức uống cho đàn ông, bước đến đưa Eugénie một nửa gáo dừa đựng thứ nước trắng đục, lóng lánh dưới ánh những ngọn đuốc vây quanh. Eugénie trịnh trọng đưa Aimé uống. Anh uống một ngụm rồi quay sang nhìn Stephanie cầu cứu. Nàng bối rối chưa biết làm thế nào.

Eugénie đã nắm chặt cổ tay Aimé kéo về phía bàn thờ, nơi có nhiều pho tượng thần linh trông gớm ghiếc, giữa có pho tượng vị thần chính yếu. Trong lúc Eugénie kéo Aimé đi đến bàn thờ, đám đàn bà Canaque vây quanh, hò reo điên loạn.

Stephanie đoán trước thấy tình thế: Eugénie sẽ bắt Aimé làm tình với cô ta ngay trước pho tượng vị thần gớm ghiếc kia. Nàng đứng phắt dậy, vội vã lao đến, định van lạy Eugénie buông tha Aimé. Nhưng nhanh như chớp, Atai đã đứng trước mặt nàng cản lại. Y dạng hai chân, ưỡn người, ngửa hai bàn tay. Những vỏ sò y đeo để che bộ phận kín của y rung rung.

- Nàng sợ cái gì, Tiarama?

Giọng nói điềm tĩnh, nụ cười thích thú, cặp mắt nheo lại, y nhìn chăm chăm vào nàng. Hay đấy chỉ là nghi lễ và Aimé không bị sao? Nhưng vẫn đang rất lo cho anh, Stephanie cố điềm tĩnh đáp:

- Nó là của ta!

Stephanie nói với ý Aimé là nô lệ của nàng và không ai có quyền đụng đến anh.

- Nàng phải cho Eugénie mượn thôi. Đừng ghen. Tên nô lệ của nàng sẽ ban cho Eugénie đứa con mà Yann từ chối không chịu ban cho con bé, do hấn mê nàng.

Ra thế! Trong đáy thâm tâm, nàng vẫn coi Aimé là người yêu và nàng không thể để Eugénie “hiếp” anh được. Tội nghiệp cô gái thất tình đang khao khát trả thù và tội nghiệp Aimé!

“Kể ra cũng không có gì đáng thương hại cho Aimé”, Stephanie thầm nghĩ. Eugénie trẻ trung, xinh đẹp, ngon lành thế kia. Aimé có bị cô ta “hiếp” đi nữa thì cũng chẳng khổ cực gì. Thậm chí anh còn được hưởng tấm thân mỡ màng kia nữa chứ. Và như thế ta cũng đỡ nguy hiểm hơn. Bây giờ mới đến chập tối, đã chắc gì đến đêm khuya, tên Atai kia chịu để ta yên!

- Thôi được, ta cho cô ta mượn nó! - Nàng nói bằng giọng oai vệ xứng đáng với vị trí thượng khách của “Thánh Atai”.

Atai mãn nguyện rồi ngồi xuống ghế bên cạnh nàng.

Tuy cố làm ra vẻ điềm tĩnh, trong lòng Stephanie rất lo cho Aimé. Mấy người đàn bà Canaque đang cởi bỏ dần áo quần trên người anh, vừa cởi họ vừa cho anh uống thứ nước gì đó. Aimé giãy giụa, co quắp cường lại chỉ càng làm đám đàn bà Canaque rú lên cười thích thú. Khi trên người Aimé không còn mảnh vải nào nữa, đám đàn bà kia trói anh vào khúc gỗ nằm ngang, theo cách làm người anh vòng lên. Stephanie rất muốn nhắm mắt lại, nhưng Atai đang chăm chú theo dõi nét mặt nàng, chờ đợi nàng thích thú trước đêm hội ái tình của dân chúng dưới quyền y.

“Mình đành chấp nhận, đành giả vờ thuận tình vậy! Thậm chí mình còn phải tỏ ra biết ơn y đã cho mình xem những quang cảnh dâm dật kia”, Stephanie thầm nghĩ như vậy, nhưng nàng lại nghĩ đến Aimé lúc này bị chuốc rượu say, chưa biết những gì sẽ xảy ra với anh. Đầu anh đang lắc lư...

Đám dân chúng Canaque bây giờ đã lùi ra đứng thành vòng tròn xung quanh pho tượng thần góm ghiếc. Eugénie quỳ trước Atai. Tên này cúi xuống mừng cho cô ta:

- Con được một tên đàn ông đẹp trai đấy! Ta mừng cho con!

Eugénie cúi đầu cảm ơn “Thánh”. Stephanie giật mình nghĩ, biết đâu lát nữa sẽ xuất hiện trên tay Eugénie một con dao nhọn; nàng hoảng hốt, lẽ đây không phải chỉ là cuộc làm tình đơn thuần? Rất có thể sau cuộc làm tình Eugénie sẽ đâm một mũi dao vào cổ họng, vào giữa ngực Aimé!

Stephanie hồi hộp theo dõi. Lúc này Eugénie hoàn toàn khóa thân đang xòai hai bàn tay uốn éo múa lượn rồi lao đến bên Aimé, nhảy lên bụng anh, cười lên anh như cười ngựa. Cô ta chồm lên chồm xuống như con điên hiếp anh. Mấy người đàn bà Canaque đứng bên cạnh đỡ cô ta, giữ cho cô ta khỏi tuột ra ngoài.

Nhìn cảnh tượng đó Stephanie thấy cổ họng khô khốc. Đám dân chúng Canaque nhảy cẫng, rú lên reo hò thích thú. Cuối cùng Eugénie đã lăn xuống đất và hôn hên một lử; Mấy người đàn ông bỗng cô lên, khiêng đến đặt dưới một gốc cây. những người đàn bà khác chạy đến bên Aimé, tranh nhau làm tình với anh.

“Đêm hội ái tình!” thật khủng khiếp!

- Đêm chúng bán sẽ được giá cao đấy - Atai khẽ nói giọng vui vẻ.

- Đêm cái gì? - Stephanie hỏi.

- Những đứa con lai ấy! Có đúng là nàng thích thuê thợ dẫn gỗ và khai mỏ là những đứa có dòng máu da trắng hay lai da trắng không?

Ra thế! Nàng sức nhớ một lần Yann đã nói với nàng. Phu người lai đắt giá hơn phu thổ dân hoàn toàn. Vậy là Aimé đã biến thành con đực để đám đàn bà kia lấy giống. Tội nghiệp Aimé!

Tim Stephanie ghen lại nhìn đám đàn bà tranh nhau xin giống của Aimé. Nàng không dám tỏ thái độ gì. Đây là ngày lễ lớn của dân địa phương, là ngày hội mà họ mong đợi bao lâu nay. Và nàng nghĩ, khéo lát nữa Atai sẽ đè nàng xuống rồi tiếp đó sẽ đè những người đàn bà khác. Bởi đêm nay là đêm hội ái tình!

Kia rồi! Aravihi đã lách vào, dùng cùi tay, đầu gối hất những người đàn bà kia ra, để giải thoát cho Aimé. Aravihi cũng muốn xin

giống của Aimé, rõ ràng là như thế. Chị ta bước đi, lưng quay về phía bực. Stephanie chỉ nhìn thấy lưng Aravihi. Nàng thấy chị ta đã quăng mảnh vải nhỏ che chỗ kín, bây giờ hoàn toàn khóa thân, đang cười lên người Aimé. Chị ta vừa “hiếp” Aimé vừa rú lên cười man rợ. Thật ghê tởm. Nhưng rõ ràng đây là lễ hội vui nhất mỗi tháng của dân Canaque, vào đêm trăng tròn.

- Atai! - nàng thì thầm, ghé đầu nói với y.

- Nàng muốn gì?

- Trả lại tên nô lệ kia cho ta.

Atai cau mày, nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Để nó cho hết giống nó có. Khi nó không làm được nữa, ta sẽ trả nó lại cho nàng.

Stephanie nhận thấy trong giọng nói của Atai có nét khinh bỉ. Điều nàng vừa yêu cầu đã hạ phẩm giá của nàng trước tên “Thánh” kia. Nàng vội nói chữa:

- Nhưng ngài ban nó cho Eugénie chứ đâu phải cho những đàn bà khác?

- Vậy nàng có đem bản thân nàng ban cho ta không?

Có nghĩa Atai đòi đổi. Nàng muốn y thả Aimé thì nàng phải hiến thân xác nàng cho y. Stephanie biết không đời nào Aimé chịu, nếu như anh nghe được “điều kiện” của Atai. Stephanie tin chắc Aimé sẽ bảo: “Không! Thà tôi chết còn hơn!” Nhưng nếu nàng từ chối Atai, y nổi giận và mọi việc sẽ hỏng cả. Y sẽ cưỡng hiếp nàng, giết nàng, thả nàng cho đám đàn ông đang hùng hực thèm khát kia thay nhau hiếp nàng.

Trong lúc nguy hiểm tột cùng như vậy Stephanie vẫn cố trấn tĩnh. Nàng thoáng nghĩ: phải tự khẳng định mình, phải chinh phục Atai, phải làm cho y tự nguyện bỏ ý định kia chứ không phải mình khước từ. Nàng nghĩ đến Yann, đến Boris, đến René, dùng những người đó làm chỗ dựa để nàng vững tâm. Và đột nhiên nàng nghĩ đến Moise với

mái tóc bạc trắng, dắt hai con ngựa thồ mang kiệu Yves Keiidelec. Hình như nhờ thần giao cách cảm, sự hiểu biết của Moise đã giúp nàng.

- Ta xin lỗi, Atai, *Mahana*. Ta rất xấu hổ. Ngài là chúa tể của các chúa tể, ngài có tấm thân tuyệt vời, giọng nói của ngài ngọt ngào du dương như suối chảy. Mong thánh thần tha tội cho ta. Đêm nay ta không được sạch. Ta đang thời kỳ...

Stephanie cúi đầu, buồn bã nói.

- Nàng không được sạch? - Atai hỏi giọng thất vọng.

Y giận dữ hất nàng sang một bên rồi đứng phắt lên giữa bụi, hai chân dẹt, ngực ưỡn, đầu ngẩng cao, y hết như lúc y xuất hiện từ trong thác nước ra. Cặp môi mím chặt của y rít lên một tiếng rất lạ, như tiếng mèo đực lúc cần cái. Tiếng rít của Atai kéo dài, lan rộng, lan rộng mãi. Y đưa tay giật chiếc khố tết bằng vỏ sò ra. Đây là một hiệu lệnh.

Đám dân chúng Canaque cũng rít lên tương tự đáp lại. Đám đàn bà Canaque, tất cả đều khóa thân, chạy đến đứng trước “Thánh” ưỡn người, xin dâng hiến cho y. Atai nhảy xuống đất và bắt đầu một cuộc làm tình điên loạn, một mình y đáp ứng cả một bầy đàn bà đông đúc đang khao khát y. Stephanie rùng mình. Vóc dáng tuyệt vời, đầy nam tính của Atai khiến nàng run rẩy, mặc dù nàng “không sạch”.

Tiếng rú man rợ, tiếng rên rỉ vang động. Stephanie nhìn ra chỗ Aimé. Anh nằm đó ngất xỉu. Nàng nhìn thấy ánh trắng vằng vặc chiếu xuống thân thể trắng trẻo lỏa lồ của anh.

Stephanie đắp khăn ướt lên trán Aimé, trong khi Aravihi âu yếm thoa dầu thuốc lên da thịt anh. Do bị trói vào khúc thân cây, hai cổ tay và cổ chân anh rỉ máu. Sau khi anh bị đám đàn bà hiếp đến kiệt sức, đám đàn ông Canaque bắt đầu vào cuộc truy hoan. Họ nằm xuống vòng người lên mời đám đàn bà tha hồ hiếp họ. Đám đàn bà thay nhau hiếp những người đàn ông đó và cả đàn ông đàn bà liên tiếp rú lên những tiếng sung sướng...

Sáng hôm sau, trên bãi rộng ngổn ngang những đàn ông và đàn bà không một mảnh vải trên người mê mệt ngủ.

Gần sáng, lúc Atai vác Aimé đến trả cho nàng, y nói:

- Ta sẽ gặp nhau. Nữ chủ soái! Bây giờ ta trả nàng tên nô lệ của nàng. Thung lũng này sẽ còn giữ nàng ở lại nơi đây.

Vậy nghĩa là sao? Y sẽ giam cầm nàng trong thung lũng này mãi mãi?

Sau một lúc chữa chạy, Aimé đã tỉnh. Aravihi âu yếm hôn anh rồi cáo lui, về nhà nghỉ. Stephanie ngồi lại với Aimé. Họ bàn tính xem bây giờ cần phải làm những gì. Phải làm thế nào thoát được đây trước ngày trăng tròn tháng sau. Bởi cứ đến trăng tròn là dân chúng Canaque lại tiến hành “đêm hội ái tình” khủng khiếp kia.

CUỘC ÂM MƯU

"Mau lên, Nữ chủ soái!

Stephanie choàng thức dậy, mở mắt. Nàng thấy một bóng người cúi xuống phía nàng. Nàng nhận ra giọng nói của Eugénie. Hoảng hốt, nàng vùng đứng lên, chân dẫm lên nền hang và nhìn thấy sau lưng Eugénie một bóng người to béo: Aravihi! Phía xa, bóng những người đàn ông chân dài, vóc thon, vai rộng.

- Chuyện gì vậy?

- Phải đi thôi.

Nỗi hoảng sợ làm Stephanie đầu óc rối bời. Từ ngày đến sống trong thung lũng này, cảm giác an toàn đã tê liệt mọi cảm xúc và bây giờ tình thế đảo lộn. Nàng luống cuống không biết làm thế nào nữa. Vậy là số nàng đang bị đe dọa và nàng phải chạy trốn giữa đêm khuya chẳng?

- Nhưng có chuyện gì?

- Phải đi ngay, thưa Nữ chủ soái! Tôi van bà, bà chủ phải đi ngay!

Eugénie có vẻ hết hoảng, nhưng nàng chợt nghĩ: dân Canaque hay có khuynh hướng phóng đại mọi thứ...

- Aimé đâu? - Stephanie lấy giọng cứng cỏi nói, ý bảo rằng nàng sẽ không đi đâu nếu không có Aimé.

- Ông ấy đang mặc quần áo. Tôi thấy nguy là chạy đến gọi bà chủ ngay.

- Sao mà nguy? - Stephanie linh cảm thấy có chuyện gì đó không bình thường. Họ ép nàng phải đi đâu đó. Nàng thấy cần cảnh giác.

- Lính tráng đã kéo đến gần đây. Họ đang ngủ. Không được để chúng tìm thấy chúng ta và Atai. Chúng sẽ giận dữ và giết hết chúng ta mất.

Vậy là nhà nước đã cử quân đội đến đây để tìm phu nhân Dytteville! Stephanie sắp được giải thoát và nàng sẽ can thiệp giúp cho Atai. Y đối xử với nàng rất tốt và nàng cũng sẽ thanh minh cho những người Canaque này. Họ chất phác biết bao và quen sống theo bản năng. Nhưng lúc này đâu phải lúc mơ màng!

- Đốt đuốc lên! - Stephanie ra lệnh.

-Ồ, không được! Thừa Nữ chủ soái! - Eugénie nói, giọng ngày càng hốt hoảng và cô ta thu mình lại run rẩy như chỉ chực chạy biến ra ngoài bóng đêm dày đặc.

“Được thôi, không có ánh sáng, không gây tiếng động! Chắc cậu chàng lai da trắng Napoleon đã báo nhà chức trách biết địa điểm này và bây giờ lính tráng chính phủ kéo đến sục sạo khắp thung lũng, cần chặn lại, kéo dài cuộc sơ tán này cho đến lúc trời sáng. Nếu bọn Canaque dùng vũ lực bắt mình chạy theo họ, mình sẽ kêu toáng lên. Giọng hét của mình rất to và ban đêm rừng thanh vắng, tiếng động càng vang xa”.

- Cô muốn gì, Eugénie? - Stephanie nói và lại nằm xuống.

Khi cửa hang bị chặn bởi những bóng người lố nhố bên ngoài - Stephanie càng thấy vững tâm. Bốn tên Canaque đã vào hang. Nàng chợt nhận ra một cánh tay cụt. Aimé!

- Ta làm thế nào bây giờ, Aimé? - Nàng nhìn anh sẽ bảo nàng trì hoãn cho đến sáng. Khi đó lính nhà nước sẽ kéo đến.

- Ta phải đi ngay, thưa bà chủ.

Sao Aimé lại nói vậy? Nàng bị bất ngờ hoàn toàn. Nàng tin vào Aimé. Anh đã nói phải làm gì tất là việc đó anh đã tính toán kỹ và nàng chỉ việc tuân theo. Từ đêm hội “Ái tình”, Aimé vô cùng tận tụy. Đêm đêm anh ngủ ngay trước cửa hang để bảo vệ nàng. Anh chỉ im

lặng nhưng hai người hiểu nhau rất rõ, chỉ cần một cử chỉ, một ánh mắt là hiểu nhau đầy đủ.

- Ta sẽ đem tất cả đồ đạc đi, thưa bà chủ.

Aimé làm một cử chỉ để Stephanie thấy bóng tối đang bao trùm ngoài cửa hang. Đám dân Canaque đang nhảy nhót bên ngoài theo một điệu múa kỳ quái. Chưa hiểu ra sao nhưng hoàn toàn tin cậy Aimé, Stephanie vội vã mặc quần áo. Trời bên ngoài không đến nỗi tối lắm.

Stephanie cầm đầu đi theo, bởi nàng nào có biết đường, Nhưng nàng thấy rõ đám thổ dân Canaque chuẩn bị cho cuộc tháo chạy này khá vội vã. Một tốp hấp tấp đi về phía thác nước rồi biến mất trong đó. Một tốp đi về phía hồ chứa nước ở phía tây và Stephanie đi theo tốp này. Phía tây, nghĩa là các làng Bourail, Poya, Koné... đều là nơi đông dân.

Họ leo lên dốc cao. Stephanie bắt chước mọi người, một tay bám cành cây, một tay bám những rễ cây trời ra vách đá, hì hục leo. Aimé cẩn thận đã kiếm một sợi mây dài, buộc lưng nàng vào lưng anh để khỏi lạc và để đề phòng nàng trượt chân. Đồng thời đôi lúc Stephanie loay hoay không trèo nổi, Aimé phải kéo sợi mây để giúp nàng.

Stephanie không nhìn thấy Eugénie, không thấy Aravihi cũng không thấy những thổ dân Canaque bên cạnh, nhưng nàng cảm thấy họ vẫn xung quanh nàng. Vất vả hết sức nàng mới lên được đỉnh núi đá và sau đó việc tụt xuống còn khó khăn nguy hiểm hơn nhiều. Vách núi đá gần như dựng đứng. Nàng chỉ cần lỡ chân một cái là lăn xuống vực. Stephanie trong lòng rất kinh hãi nhưng nàng nhớ lại: mình đã từng buộc sợi dây vào cửa sổ tụt trên gác xuống. Nàng đã từng leo trèo nguy hiểm không kém, hồi nàng mới mười ba tuổi, những lần chơi đánh trận giả với Charles và Aimé ở quê nhà Vendée.

- Nhanh lên, bà chủ! - Aimé thì thảo bên tai, tay cầm sợi mây giữ cho nàng khỏi tụt chân, rơi xuống vực.

Chốc chốc anh lại nhắc:

- Nhanh lên!

Tưởng chừng như anh chỉ biết mỗi một từ là “nhanh lên”.

- Tại sao? - Nàng hốt hốt hỏi.

- Tên độc!

Nàng đã xuống đến chân núi. Lúc nàng và Aimé ra khỏi khu rừng rậm rạp bên kia núi, đám Canaque chạy đến vây quanh họ. Aimé nói:

- Yann dẫn đầu bọn binh lính...

Sao anh biết? Eugénie báo chẳng? Hay tên thổ dân canh gác bên ngoài? Nghe thấy tên Yann, tim nàng đập rộn ràng. Vậy là chàng đến cứu mình. Stephanie đã cảm thấy hơi ấm của Yann tỏa sang mình. Mừng quá, suýt nữa nàng đứng lại gào to gọi tên chàng.

- Bà chủ điên rồi!

Vậy là Aimé đã đoán trúng tâm trạng của nàng.

- Nằm xuống!- Vừa nói Aimé vừa đẩy nàng ngã sấp xuống - Tên tẩm thuốc độc! Phải đi nhanh ra xa khỏi khu vực nguy hiểm này.

Chỉ một ánh mắt nghiêm nghị của Aimé, Stephanie đã chột hiểu. Vậy là Aimé đã cố tình đưa đám Canaque đi trốn chỉ là để cứu cho Yann cùng đám binh lính nhà nước. Bởi Aimé biết rằng nếu hai bên chạm trán, đám thổ dân Canaque trực tính sẽ hung hãn và chống đối quyết liệt. Cuộc đọ sức sẽ vô cùng nguy hiểm cho binh lính dưới quyền chỉ huy của Yann. Dân Canaque bắn nỏ rất chính xác và tên của họ đều tẩm thuốc độc.

Một chục khuôn mặt cúi xuống nàng.

- Nữ chủ soái! - Eugénie kêu lên, ngồi thụp xuống bên nàng.

Giọng nói của cô đầy hốt hoảng. Stephanie chột hiểu thêm, thì ra Eugénie cũng như Aimé rất sợ binh lính nhà nước sẽ đẩy đám Canaque vào cuộc chiến đấu quyết tử và như thế sẽ cực kỳ nguy hiểm.

- Không sao đâu, Eugénie! Ta chỉ vấp một tảng đá thôi! - Nàng trấn an cô gái.

Bây giờ đã hiểu, Stephanie sẵn sàng làm mọi việc để cứu Yann và đám binh lính nhà nước. Nàng sẵn sàng đi theo những kẻ đang dẫn nàng đi, sẵn sàng chịu làm tù binh cho họ. Nàng đột nhiên đứng phắt dậy, lên giọng oai vệ nói:

- Dẫn ta đến gặp Atai, mau!

Đám Canaque sững sốt nhìn nàng. Họ không hiểu tại sao lại như thế. Stephanie là tù binh vậy mà ra lệnh như người chỉ huy họ. Nàng quay sang Eugénie, biết rằng cô ta có uy thế ở đây. Cô ta là con gái một tù trưởng kia mà.

- Eugénie! Ta cần gặp Atai!

Đám Canaque chất phác chưa hiểu thế nghĩa là sao. Họ quay sang nhìn Eugénie. Cô gái khẽ đáp:

- Tôi không biết hiện ngài ở đâu, thưa Nữ chủ soái.

Stephanie biết cô ta nói thật. Nàng quay sang những thổ dân Canaque vây quanh:

- Cũng như mọi người, Atai tất phải có bộ lạc, có gia đình, có vợ có con...

- Không! Atai hoàn toàn tự do.

Nghe Eugénie hét lên câu đó, Stephanie chợt hiểu. Atai là kẻ lang thang hết thung lũng này đến thung lũng khác. Y là “Thánh”. Y không có nhà, không có vợ... Y ngủ với tất cả những đàn bà Canaque nào y thấy thích. Y còn cần gì vợ? Nàng giận dữ quát:

- Ta cần gặp ông ta! Mọi thứ tùy thuộc Atai và cô.

- Tôi? - Eugénie giật nảy người.

Đám Canaque ngơ ngác nhìn xung quanh. Stephanie thấy vậy đẩy lên thêm:

- Dẫn ta đến chỗ Atai! Ta ra lệnh!

Eugénie vội quỳ xuống hôn hai bàn tay Nữ chủ soái. Stephanie quát:

- Dẫn ta đi ngay! Mau!

Eugénie nhìn cặp mắt trừng trừng của nàng, hoảng hốt đứng dậy chạy đi. Stephanie chạy theo, Aimé bám sát nàng và đám thổ dân Canaque cùng chạy, vây quanh nàng. Họ lại đi vào bóng đêm và rừng rậm. Lát sau, trời bắt đầu sáng. Một thứ ánh sáng đục như sữa lan tỏa. Stephanie thấy xa xa là một ngôi đền lớn. “Atai sống ở đó!” nàng mừng rỡ thầm nghĩ.

- Tin sao được bọn trắng!

Atai nói câu đó để chặn đứng Stephanie khi nàng cùng đám thổ dân Canaque kéo vào ngôi đền, xung quanh là những pho tượng gớm ghiếc. Mà y nói thế là có lý. Người da trắng đến đây đã xâm phạm các tục lệ lâu đời, đã báng bổ thần linh của thổ dân địa phương.

- Tại sao ngài không tin ta?

- Nàng thì ta tin. Nhưng ta không thể tin những tên da trắng khác. Nàng là người đặc biệt, Nữ chủ soái! Nàng là người chính trực. Bây giờ nàng hãy ở lại đây, có ta che chở.

Không còn cách nào khác, Stephanie đành ở lại đây, theo lời mời của Atai. Nàng sẵn sàng làm mọi thứ miễn là tránh được cho Yann nỗi nguy hiểm, bảo vệ được tính mạng của anh.

Đã hai ngày trôi qua. Atai giấu nàng tại đây, trong thung lũng đá đỏ này, nơi mỗi cái hang đều là một chỗ ẩn náu tuyệt đối kín đáo. Trời nắng liên tục. Bầu trời hôm nào cũng trong vắt, xanh thẳm. Stephanie cố kéo dài bữa điểm tâm nàng dùng với Aimé và Eugénie. Aravihi lo việc nấu nướng và hầu hạ. Chị ta chăm chỉ chu đáo như một vú nuôi thời cổ xưa. Thức ăn rất phong phú. Vì là thức ăn Thánh cho nên không thiếu thứ sản phẩm nào của núi rừng: nấm, măng, thịt nai, thịt hoẵng, gà gô, cả cá đánh được dưới suối nữa.

Eugénie suốt ngày trò chuyện vui vẻ. Cô ta không lúc nào rời mấy sợi dây chuyền và chuỗi hạt ngọc, thật ra chỉ là thủy tinh màu,

Aimé đem đến cho nàng và nàng chia bớt cho cô ta. Stephanie còn biết thêm rằng Eugénie vui vì có Aimé bên cạnh... Từ sau lần hiệp anh trong đêm hội Ái tình, cô ta có vẻ mê anh.

Hôm đó, trong lúc Stephanie đang ngồi ăn bữa sáng với Aimé, Eugénie và Aravihi đang tiếp thức ăn cho họ thì một tên thổ dân Canaque hốt hoảng chạy vào. Y có thân thể như pho tượng Hi Lạp, bộ mặt gồ ghề như pho tượng thần linh của họ. Y hét lên những tiếng khản đặc, lấy đầu ngọn giáo cầm tay hất đổ nồi thịt nai trên bếp và dẫm chân lên dập tắt ngọn lửa.

- Mau lên! Mau lên, Bà chủ soái!

Eugénie kinh hoàng. Stephanie và Aimé thì hiểu ngay: vậy là binh lính đã tìm được vào đây và đang bao vây thung lũng. Qua Aimé và Eugénie, nàng biết đội quân của Yann hai ngày hôm nay phải chiến đấu với một số chiến binh Canaque thuộc loại “không khoan nhượng”, số này phản đối Thánh của họ và cho rằng Atai quá mềm yếu với bọn da trắng, thậm chí còn định giàn hòa với chúng.

Cuộc di chuyển của đám thổ dân Canaque vẫn còn tuân theo lệnh của Atai đúng là hỗn loạn. Bị Aimé và Eugénie lôi đi, Stephanie luống cuống leo lên các mỏm đá để trở về hang cũ của nàng. Nàng lách vào qua khe hẹp cửa hang, được che kín bằng cây cối rậm rạp. Nàng nằm vật xuống nền đá mấp mô, một bên là Aimé, một bên là Eugénie.

Nghe những bước chân, nàng ngoái đầu lại nhìn. Xung quanh nàng và trên cao, những thổ dân Canaque đang chĩa nỏ mang sẵn mũi tên tẩm thuốc độc. Nàng nhìn xuống dưới thung lũng. Những ngôi nhà bị cháy vẫn đang tỏa khói và khắp thung lũng không có một bóng người. Đột nhiên nàng nhìn thấy Yann hiện ra một mình, vẫn đôi ủng da màu nâu, quần ngựa màu trắng và áo sơ mi phanh ngực. Tim Stephanie như ngừng đập.

Nàng nhắm mắt lại một lát, cố nén để tên chàng khỏi bật ra khỏi miệng. Nàng cố ghì xuống nỗi sợ hãi, lo lắng đang trào lên trong đáy

lòng. Stephanie mở mắt nhìn Aimé bối rối. Anh quắc mắt nhìn nàng, miệng nói khẽ, dần lại:

- I...im!

Và anh lấy ngón tay chặn môi nàng lại.

Từ lúc này mọi thứ phụ thuộc vào Stephanie. Hàng trăm cây nõ nấp kín trong cành lá xung quanh đang chìa về phía Yann.

Đội quân chính phủ đi thành đội hình, vẫn dò dẫm từng bước, mắt đảo nhìn xung quanh, súng chĩa phía trước. Yann nhìn những ngôi nhà đang bốc khói, lắc đầu. Vậy là bọn thổ dân Canaque biết binh lính nhà nước đến đã bỏ trốn. Anh trở lên vách núi đá. Đám binh lính bắt đầu tràn.

Aimé và Eugénie vẫn nắm chặt hai tay Stephanie. Các tay nõ Canaque đang bảo vệ nàng. Stephanie lùi dần vào sâu trong hang.

“Yann! Yann!... Mong rằng họ đừng bắn!” Stephanie thầm nghĩ.

Nàng nghe thấy tiếng đế ủng và tiếng người bên ngoài cửa hang.

- Nhìn thấy gì không? - Tiếng Yann hỏi.

- Chúng trốn biệt đâu cả rồi. Nhưng tôi vẫn chưa yên tâm.

Khốn khổ! Yann đâu có biết bấy mũi tên tẩm thuốc độc đang chìa về phía anh và bạn anh.

- Ta sục tiếp chứ?

- Không có gì đâu.

Tiếng đế ủng xa dần. Những người đang đè chặt đế giữ nàng bây giờ đã nói ra. Nàng chỉ còn nghĩ về Yann... Nàng chỉ muốn được nhìn thấy anh, được nhìn thấy anh nữa.

Lách giữa Aimé và Eugénie, tiến lên phía trước tốp thổ dân Canaque cầm nõ, Stephanie lần ra cửa hang. Nàng nhìn thấy Yann vẫn đứng đó, đang chỉ huy đám binh lính leo lên vách đá. Anh nghe các báo cáo ngắn gọn của những binh lính sục sạo không thấy gì quay về báo.

Tuy Stephanie không nghe rõ, nhưng chỉ vài chữ loáng thoáng nghe được, nàng cũng biết số binh lính đó không tìm thấy gì.

“Lạy Chúa, mong chàng đi khỏi đây, mong chàng dẫn quân của chàng rời khỏi đây. Bởi chỉ một cánh tay mệt mỏi, một phát súng cướp cò là đám chiến binh Canaque sẽ bật dậy nổi và một trận mưa những mũi tên tẩm thuốc độc kia sẽ trút vào chàng!”

Stephanie căng thẳng đến tột độ. Bất cứ lúc nào Yann của nàng cũng có thể ngã xuống. Vậy mà nàng, Stephanie, cứ phải nín lặng. Quả là một cực hình. Không khí căng thẳng, hồi hộp như thế kéo dài hai tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, Yann khoát rộng tay, ra lệnh:

- Chuyển sang hướng khác!

Mãi khi toàn thân Stephanie rã rời, không còn chút sức lực nào nữa, nàng mới thấy Yann đi khuất. Đám binh lính của anh đã khuất vào khu rừng rậm và biến mất. Bây giờ thung lũng đã không một bóng người và nàng thở phào nhẹ nhõm. Không chịu nổi nữa, Stephanie buông người, ngã vào lòng Aimé. Lúc này nàng cần tựa vào một bờ vai vững chãi, một bộ ngực rắn chắc, một hơi ấm đàn ông, một trái tim che chở. Còn ai có thể ban cho nàng tất cả những thứ đó ngoài Aimé? Còn người đàn ông nào trên đời này hiểu nàng hơn anh? Aimé là con người mà những lúc sóng gió nhất nàng dựa vào, những lúc chán chường, nàng trở lại bên cạnh. Aimé là bến bờ, là hậu phương vững chãi tuyệt đối của nàng.

- Nhờ bà chủ mà họ được an toàn.

Đây là câu Stephanie mong muốn được nghe nhất trong lúc toàn thân rã rời này. Aimé ôm chặt nàng vào lòng và nàng thấy cảm giác đầm ấm thân thiết hôm nào trên quảng trường Ngôi Sao! Bất chấp nàng có René, có Boris, có Yann, Aimé vẫn là người duy nhất, người không thể thay thế! Tuy kiệt sức, không còn nhận biết gì nữa, Stephanie vẫn nhận biết được vòng tay yêu thương và che chở của

Aimé. Nàng vẫn biết tuy anh không với được tới nàng, anh vẫn coi Stephanie là người yêu lý tưởng, duy nhất và thầm kín của anh.

- Aimé, tôi mệt tưởng muốn chết! Chưa bao giờ tôi gặp phải trường hợp làm tôi sợ đến như vừa rồi.

Nàng nép chặt vào người Aimé, nhìn anh như đứa trẻ nhìn người mẹ nhân từ.

- Bao giờ chúng ta mới thoát khỏi nơi đây? Những thổ dân sơ khai này đâu có độc ác! Quân lính có thể giết chết họ. Tôi không muốn những thổ dân này bị giết. Tôi không muốn đổ máu. Chúng ta có bốn phận phải nghe họ. Họ có quyền được sống. Họ đang ở trên đất đai của họ. Aimé, bao giờ chúng ta thoát khỏi nơi này?

- Sắp rồi, thưa bà chủ.

“Sắp rồi!” Làm như anh và nàng sẽ thoát khỏi đây ngay ngày mai!

- Nhưng bà chủ cần nghỉ ngơi. Bà chủ mệt quá rồi. Những phút vừa rồi căng thẳng quá.

Aimé nhắc bóng Stephanie, đem đặt xuống ổ trái bằng lá cây. Anh nhìn nàng một lúc bằng cặp mắt triu mến rồi đi ra, để Aravihi ở lại chăm sóc nàng.

Thời gian trôi chảy quá chậm chạp. Đêm này qua đêm khác, Stephanie thấy mặt trăng cứ thay đổi hàng ngày theo tuần tự của nó trên bầu trời. Nàng chỉ có một khái niệm mơ hồ về thời gian. Và nàng hồi hộp lo sẽ lại đến trăng tròn. “Hội ái tình!” Mỗi lần nghĩ đến thứ đêm hội quái đản ấy nàng đều hoảng sợ.

Cứ chập tối Atai đến thăm nàng, như thể y là do hoàng hôn sinh ra. Lần nào y cũng xuất hiện đột ngột, không ai đoán được. Mỗi lần thấy y, những thổ dân Canaque có mặt đều sụp xuống vái. Kể cả Aimé bây giờ cũng xuất hiện đột ngột, Stephanie khó thể đoán được những lúc anh đến.

Một lần Aimé đột nhiên bảo nàng:

- Napoleon đã biết chúng ta ở đây.

Nàng mừng rỡ:

- Ai nói?

- Aravihi.

- Aravihi? Chị ta vẫn hàng ngày ở đây kia mà?

- Tôi không biết do đâu Aravihi biết. Cũng có thể...

- Có thể sao? - Stephanie phát cáu với kiểu nói giữa câu rồi bỏ lửng của Aimé.

- Có thể là sau chuyện xảy ra hôm trước, tôi vô ý không theo dõi. Có thể trong đêm hội đó chị ta đã...

- Aravihi đã hiếp anh chứ không phải anh hiếp chị ta!

- Tuy nhiên, thưa bà chủ, chị ta tỏ ra biết ơn tôi.

Stephanie đột nhiên thấy đuôi mắt Aimé khẽ cười. Vậy là anh đang sung sướng, đang thích thú.

- Còn Eugénie? - nàng hỏi.

- Hình như cô ấy...

Stephanie chẳng hiểu Aimé nói những gì. Nàng nhìn anh chờ đợi.

- Tôi sắp có con, thưa bà chủ.

Chuyện đó chẳng có gì lạ, tuy nhiên Stephanie vẫn há hốc miệng. Nhưng liền sau đó nàng bật cười. Nàng sức nghĩ, vậy là mấy đứa con của Aimé hiện đang sống ở Vendée sắp có đứa em cùng cha khác mẹ ở đảo Nouvelle Calédonie xa xôi...

- Tôi nghĩ rằng bà chủ vui vì đứa trẻ đó được ra đời là để phục vụ cho bà chủ. Ý tôi nói là nhờ đứa trẻ ấy mà bà chủ có thêm một tên đầy tớ trung thành tận tụy. Eugénie bây giờ hết sợ hậu quả của bùa phép, đã hoàn toàn thành người của chúng ta.

- Anh tin rằng Eugénie...

- Nhờ sự trung gian của cô ta, Atai đã bằng lòng tiếp ông già Yves Kendelec tại đây. Tôi không ngờ Eugénie lại làm được điều đó.

Quả tôi có gợi ý cho cô ta nhưng không hề ép. Vậy mà cô ta vẫn làm và làm thành công. Hôm nay tôi mới báo bà chủ biết bởi hôm nay tin đó mới chính thức.

Tin đó làm Stephanie rất ngạc nhiên. Vậy là vẫn có những hoạt động ngầm ngầm mà nàng không hay biết. Giá biết nàng không thể đồng ý. Nàng không muốn bắt ông già ốm yếu đó đi đâu xa, trong khi con trai cụ thì...

- Sao nữ bắt ông cụ đi? Sao không để Yann đến đây thay cha anh ta?

- Bà chủ quên mất rằng quan hệ giữa Eugénie và Yann ra sao rồi chẳng? Và lại bà chủ cũng chưa biết ông già Yves Kendelec có uy tín đến chừng nào trên đảo này. Ngay sau khi đến đây ít lâu, ông già Yves Kendelec đã chinh phục được lòng tin yêu của khắp mọi người và ông cụ chuyên là chân đứng trung gian hòa giải giữa những người Pháp và thổ dân. Người trung gian được cả hai bên tuyệt đối tin cậy và kính nể.

Stephanie im lặng. Ra ở đây còn nhiều điều nàng chưa rõ.

- Nếu như ông già không giải quyết được mọi vấn đề thì ít nhất cũng sẽ giúp được số phận của chúng ta ở đây đỡ nặng nề. Ông già che chở được cho chúng ta. Cuộc thương lượng sắp sửa bắt đầu. Atai bằng lòng, đã hứa sẽ gặp cụ Yves Kendelec. Tôi xin thông báo thêm với bà chủ rằng, hồi bà chủ đột nhiên mất tích, dư luận trong số người ta da trắng ở đây và thái độ của chính phủ Pháp khá quyết liệt, rất dễ nguy hiểm cho chúng ta. Nhưng bây giờ tạm ổn thỏa rồi.

- Sao anh biết tất cả những chuyện đó? - Stephanie nhìn Aimé ngạc nhiên.

Aimé khẽ mỉm cười, nói:

Họ cho tôi biết.

- Ai?

- Hai cô vợ tôi.

- Hai kia à? Tôi mừng cho anh đấy, Aimé.

- Tôi nói đùa vậy thôi. Nhưng cũng nghiêm chỉnh nữa đấy. Eugénie thì bà chủ biết rồi. Cô ta là mẹ đẻ con của tôi sắp ra đời, tất không thể từ chối tôi điều gì. Khi sắp sinh con với một người đàn ông, bà biết rồi đó, tất nhiên là phải có mối cảm tình đặc biệt với người đàn ông đó! Tôi là cha của đứa con cô ta kia mà...

Thấy Stephanie vẫn chăm chú nghe, Aimé mỉm cười ngượng ngùng nói tiếp:

- Tôi không ngờ Eugénie nhiều tình cảm đến thế. Người thứ hai cho tôi biết tin tức là Aravihi. Chị ta to béo nhưng tinh tế lắm. Tôi không thể tưởng tượng chị ta có được những ngón tay tài tình đến vậy. Chị ta sử dụng hai bàn tay và những ngón tay thần tình và trơ trẽn đến mức làm loài khỉ có khi cũng phải đỏ mặt vì xấu hổ.

Đầu óc Stephanie bây giờ đã hơi tỉnh. Nàng mỉm cười nhìn Aimé:

- Con người từ loài khỉ tiến lên mà thành. Nhưng anh thì lại ngược lại. Anh lui về loài khỉ! Anh không còn biết ngượng là gì nữa. Aimé! Anh ca ngợi những ngón tay tài tình của Aravihi... Những ngón tay vừa động viên, vừa tăng bốc anh lên... và như anh nói, vừa đưa anh về bản năng sinh sản!

- Ôi, bà chủ cũng nói kiểu đó!

- Đó là do anh. Anh phải thừa nhận chính anh đang hào hứng và anh đẩy tôi vào thứ giọng điệu đó. Tôi chưa thấy người đàn ông nào cường lại được sự sùng bái... bản thân họ.

Stephanie không dám dùng mấy chữ “sùng bái cái của đàn ông” nhưng Aimé hiểu nàng định nói gì. Anh cúi xuống thích thú, giả vờ ngượng ngùng. Cũng như mọi đàn ông khác, Aimé cũng kiêu hãnh được là “đàn ông”.

- Nhờ hai cô vợ đó - Aimé nói tiếp - Tôi đã tạo được một mạng lưới.

- Mạng lưới? Nghĩa là sao?

Aimé xoa tay, vể mặt anh bí hiểm.

- Việc Atai bằng lòng chịu tiếp ông già Yves Kendelec là chiến công đầu tiên của tôi. Tình hình tiến triển hết sức tốt. Mới vừa rồi, Eugénie báo tôi biết, hai ngày nữa ông già Kendelec sẽ tới đây. Hôm đó là ngày lễ của dân Canaque và cũng lại có điệu nhảy *pilou-pilou*...

- Yves Kendelec sẽ đến? - Stephanie mơ màng đáp lại.

Từ buổi trưa, Stephanie đã ngồi trang điểm. Eugénie giúp nàng mặc quần áo. Aravihi thì hí hoáy vừa nhổ nước bọt vào ủng của “Nữ chủ soái” vừa lau chùi bóng loáng. Hai cô vợ của Aimé! Còn bao nhiêu đàn bà Canaque khác nữa. Bởi hôm đó đâu chỉ Eugénie và Aravihi “xin giống” của anh?

Trái với dự đoán của Aimé, lần này Atai đích thân đến đón Stephanie. Bãi rộng dưới thung lũng chan hòa ánh sáng của những ngọn đuốc. Lúc nàng cùng Atai đến nơi trong tiếng reo hò của đám thổ dân cuồng nhiệt, Stephanie đã thấy ông già Yves Kendelec ngồi chễm chệ trên bục. Vẫn cái ghế dùng trên kiệu của ông cụ. Vẫn tấm vải che lên hai chân. Và Stephanie ngạc nhiên vô cùng là nàng thấy hai thổ dân đã bỏ trốn hôm trước, Claude và Alfred, lúc này đứng hầu hai bên ông già.

“Chắc đây là chiến công nữa của mạng lưới Aimé lập được với sự trợ giúp của hai cô vợ thổ dân Eugénie và Aravihi!” Stephanie thầm nghĩ. Hoặc hai tên kia tự ý, hoặc Yves Kendelec ra lệnh cho chúng.

Bắt chước dáng điệu của Aimé hôm lễ hội lần trước, khi anh để “Nữ chủ soái” khoác tay đi vào, hôm nay Atai cũng dùng đúng dáng điệu đó lúc dẫn Stephanie vào bãi. Y mặc giống hệt hôm trước, chỉ một khố nhỏ tết bằng vỏ sò che chỗ kín, còn để trần hết. Nàng nhận ra Moise cũng có mặt, ngồi bệt xuống sàn bục, dưới chân Yves Kendelec.

Khi Atai dẫn “Nữ chủ soái” lên đến bục, mời nàng ngồi, Moise bèn nâng bàn tay nàng lên, đặt một cái hôn kính cẩn. Nàng nhận thấy ông ta hôn lên chiếc nhẫn của Armand tặng nàng hôm cưới. Nàng chột

hiếu, đối với ông già kỳ lạ Moise, kỷ vật đó của chồng nàng là “vật thiêng”. Ông già Yves Kendelec gật đầu chào nàng.

- Con gái của ta!

- Cảm ơn cha! - Nàng thầm thì đáp lại, cảm thấy ông già có một điều gì bí hiểm nàng chưa thể biết.

Stephanie ngồi giữa Yves Kendelec và Atai. Nàng biết ông già Yves sẽ phải nói gì với nàng đây. Nàng hồi hộp chờ đợi.

Atai vừa ngồi xuống ghế, tiếng trống, tiếng đàn sáo đã nổi lên hân hoan. Đàn ông đàn bà Canaque đứng thành vòng tròn vừa vỗ tay theo nhịp nhảy nhót. Trông những tấm thân trẻ tràn của họ, Stephanie nhớ lại đầy đủ đêm hội lần trước. Chưa biết hôm nay còn có gì khác nữa không?

Yves Kendelec quay sang nói với Atai.

- *Mahana!* Các chiến binh của ngài quả là đáng giá!

Atai lộ vẻ kiêu hãnh, đáp:

- Thưa ông chủ. Họ rất hân hạnh được thấy ông chủ đến đây và họ sẽ nhảy múa mời ông chủ xem.

Nói xong, đợi cho tiếng trống, tiếng đàn sáo chuyển sang một tiết tấu dồn dập và đậm đặc khiến người nghe không thể chịu nổi, Atai nhảy từ trên bục xuống. Hai chục đàn bà Canaque - Stephanie nhận thấy đó là những đàn bà có thân hình nở nang nhất và đều rất trẻ chạy đến vây quanh “Thánh”. Atai dứt chiếc khố bằng vỏ sò ra. Lập tức hai chục đàn bà Canaque kia cũng dứt mảnh vải che chỗ kín của họ. Bây giờ cả “Thánh” cả hai chục cô gái đều lồ lộ..Các cô gái uốn người lên mời “Thánh” và Atai “ban” cho họ.

Lợi dụng lúc mọi người đang mải xem Thánh ban phước cho đám đàn bà đậm đặc kia, Kendelec nói khẽ với Stephanie:

- Tươi mặt lên con! Atai đang muốn làm vui lòng con...

Stephanie chợt nhớ nét mặt mình đang căng thẳng.

Ông già Yves Kendelec lại thì thầm:

- Sau đây hai ngày, vào ban đêm, một đứa trẻ sẽ đến cầm tay con. Con hãy theo nó ra bờ biển. Một con tàu đợi con ngoài đó. Yann sẽ có mặt trên con tàu...

Yann! Mỗi lần nghĩ đến anh, nghe thấy ai nhắc tên anh Stephanie đều trào lên một cơn thèm khát dữ dội. Nhất là lúc này, trước mắt nàng đang diễn ra cảnh làm tình tập thể điên loạn kia. Nhưng nàng cố trấn tĩnh nghe ông già nói:

- Còn cụ, Yves? - nàng hỏi.

- Ta sẽ ở lại đây thế chân cho con.

“Sao lại thế được?” Stephanie vội vàng đáp:

- Không! Như thế không được...

Yves Kendelec ngắt lời:

- Khẽ chứ, Stephanie! Ta biết con đang nghĩ gì. Nhưng con phải nghe lời ta. Ta sẽ làm cho Atai hiểu rằng con không muốn rời khỏi đây, nhưng có kẻ đã cưỡng ép con phải đi theo và con không có cách nào khác. Atai tin và sẽ không oán trách gì con...

- Nhưng còn cụ? Rồi còn Aimé?

- Con không lo. Ta sẽ che chở cho Aimé. Anh ta sẽ không bị gì đâu. Một ngày nào đó con sẽ trở về Pháp. Bao nhiêu điều sẽ còn xảy ra. Cuộc đời là tất cả nhưng cũng chẳng là gì hết. Một giấc mơ, có vậy thôi! Con nhớ đấy, hai ngày nữa, tức là đêm ngày kia! Con đừng kháng cự gì hết. Hãy để đứa trẻ đó dắt đi. Yann đang đợi con. Mong con!

Stephanie khẽ đáp:

- Vâng, con sẽ đi theo đứa trẻ đó.

10. NGỤC TÙ

Một bàn tay mềm mại nắm bàn tay nàng.

Lúc đi ngủ Stephanie đã chuẩn bị sẵn, để nguyên ủng và bộ váy áo giản dị nàng mặc lúc rời khỏi Noméa và cũng chính bộ ấy nàng mặc hôm bị bắt cóc đưa về đây.

Stephanie nhận ra qua bóng dáng, biết đây là một đứa trẻ ở tuổi thiếu niên. Họ lặng lẽ đi, không nói một lời. Đứa trẻ dắt nàng xuyên qua một cánh rừng rậm rạp, băng qua một thung lũng rồi lại một cánh rừng lớn. Họ đi vào một khe núi. Đường quanh co và mấp mô. Quần áo nàng nhiều lần bị những bụi cây bên đường níu lại khiến nàng phải gỡ ra. Đến một chỗ, Stephanie bỗng nhìn thấy bầu trời sao hiện ra giữa hai triền núi. Phải chăng đây là biển?

Stephanie khắp khởi mừng. Nhưng đứa trẻ vẫn dắt nàng đi, đi mãi, lại vào một khu rừng âm u, có vẻ nó rất thông thuộc đường đi lối lại. Trời lại bắt đầu rạng sáng. Stephanie nhìn đứa trẻ, nhận ra một đứa trẻ lai, trừ chiếc mũi tẹt còn toàn bộ hết người da trắng.

- Bà chủ muốn nghỉ một chút không?

Nó nghĩ rằng mệt. Nhưng tinh thần đang phấn chấn, Stephanie không thấy mệt chút nào.

- Sao chưa thấy biển?

- Kia rồi. Đằng sau rừng chuối kia. Bà chủ có thể ngồi nghỉ một lát.

Stephanie nhìn theo ngón tay đứa trẻ, thấy phía xa một rừng chuối xanh um chạy rất dài. Vậy ra đi hết rừng chuối kia sẽ đến biển. Ôi, nàng đã hình dung thấy một con tàu thả neo và Yann đứng trên

boong đón đợi nàng. Yann! Nàng sắp được nép trong vòng tay lực lưỡng của anh...

- Em tên là gì?

- Maurice!

Vậy là đứa trẻ này trùng tên với con trai nàng, con của André Bourdeilles! Và con nàng cũng trạc tuổi này.

- Maurice! Cái tên hay đấy!

- Mai bà chủ sẽ ra đến biển.

Stephanie hoảng hốt:

- Sao lại ngày mai? Vậy đêm nay ta ngủ ở đâu?

- Ngủ trong rừng chuối. Ông tôi bảo ngày mai đưa bà chủ ra biển.

- Cụ Yves là ông cậu? - Stephanie thấy trong lòng đột nhiên vững chãi. Đứa trẻ này là cháu của Yves Kendelec.

- Đúng! Ông nội tôi.

- Nhưng sao trước đây ta không gặp cậu lần nào?

- Nhưng tôi biết bà. Bà là người đàn bà phù thủy. Bà làm cho đàn ông đều phải mê bà...

Trong giọng nói của đứa trẻ, Stephanie thấy có chút hằn học.

- Sao cậu nói thế, Maurice?

- Bà đã chài Yann! Bà đã bỏ bùa cho ông ấy khiến ông ấy mê mẩn bà.

Vậy thằng bé Maurice này là con của Yann! Nhưng sao nó không gọi anh là “bố tôi” mà chỉ gọi là “Yann” và “ông ấy”? Nàng bỗng thấy giọng nói của nó thoáng chút hằn học. Nàng hoảng hốt, nhưng cố trấn tĩnh, nàng lấy giọng dịu dàng nói:

- Cậu đẹp trai lắm, Maurice. Chắc nhiều đàn bà yêu cậu lắm nhỉ?

- Nhiều. Họ mê tôi và tôi ban cho họ thứ họ đòi.

Stephanie sửng sốt! Thằng bé này chỉ trạc tuổi, con trai nàng vậy mà đã từng ngủ với bao nhiêu đàn bà.

Họ đã đi vào rừng chuối, Stephanie không ngờ rừng chuối rộng đến thế. Đột nhiên nàng nghe thấy tiếng bật lưỡi nỏ gần đây và một mũi tên cắm phập vào cây chuối bên cạnh. Nàng hoảng hốt, quay lại nhìn không thấy Maurice đâu. Lại hai mũi tên nữa bay ngang bên tai nàng, cắm vào thân cây mấy chuối gần đó. Nàng vội ngồi thụp xuống, hoảng sợ.

Ba thổ dân Canaque xuất hiện.

- Đứng yên! - Một tên quát bằng thứ tiếng Pháp lơ lớ.

Stephanie từ từ đứng dậy. Đột nhiên, tiếng Maurice vang lên. Thằng bé nấp ở chỗ nào bây giờ mới bước ra. Nàng khắp khởi mừng thầm. Maurice nói gì đó bằng tiếng thổ dân với ba tên đàn ông Canaque.

Ba tên nhìn nàng:

- Mụ trốn trại hả?

Nàng hoảng hốt nhìn đã không thấy Maurice đâu rồi. Nó đã nhân lúc đó chạy thoát. Vậy là may. Cầu trời cho thằng bé tìm được đến con tàu chờ nàng ngoài khơi, báo được với bố nó...

Không thấy nàng trả lời, một tên Canaque quát nhắc lại:

- Mụ trốn trại hả?

Nàng chột hiệu. Gần đây có trại giam tù Công xã! Ba tên Canaque này nghi nàng là tù trốn trại. Nàng vội vã nói:

- Tôi không phải là...

- Mày là tù. Mày đã bắn giết anh em, bạn bè, đồng bào của mày! Mày là tội phạm! - Một tên Canaque gầm lên.

Nàng chột hiệu. Nàng có nghe kể chuyện, thường xuyên có những tội nhân Công xã trong các trại giam vượt ngục và nhà nước trao giải thưởng cho ai bắt được họ đem nộp.

Mấy tên Canaque nhổ những mũi tên cắm vào các thân cây chuối, xem mũi tên nào chưa bị cùn, cất vào bao. Chúng giải nàng đi. Nàng nhận thấy chúng giải nàng theo hướng bắc trong khi thị trấn thủ phủ

của đảo Nouvelle Calédonie, Nouméa, nằm ở phía nam đảo. Lại lượn rừng, lại leo núi. Đêm hôm đó chúng cho nàng ngủ trong rừng. Ba tên nằm ba phía xung quanh để canh nàng.

Sáng hôm sau chúng giải đi tiếp. Giữa trưa thì đến một trại giam. Chúng dẫn nàng vào một ngôi nhà bằng gỗ, văn phòng của trại. Một người đàn ông mặt sừng húp, đỏ gay, kiểu nghiện rượu, đứng lên:

- Tù hả? Trại nào? - y hỏi.

- Chúng tôi không biết.

Người đàn ông, chắc là nhân viên trại giam, chăm chú nhìn Stephanie rồi nói:

- Không phải tù trại này.

Stephanie hoảng hốt. Trại này không nhận có nghĩa nàng sẽ phải đi tiếp, mà nàng không còn đủ sức nhấc nổi bàn chân nữa rồi. Nàng vội vã nói:

- Tôi là phu nhân Dytteville!

- Câm miệng - nhân viên trại giam mắng.

Một tia hi vọng lóe lên khi nàng thấy y cúi xuống, mở một ngăn kéo, tiếng tiên kêu súng soeng. Y bước đến gần mấy thổ dân. Mấy tên này chìa tay. Những đồng tiền rơi trên đó. Nàng đếm, thấy mười lăm đồng. “Vây là tốt!”

Stephanie thầm nghĩ. Nàng được biết ai bắt được tù trốn trại đem nộp, đều được thưởng ba mươi đồng. Tên nhân viên này chỉ đưa đám thổ dân Canaque có mười lăm. Y ăn quýt của họ mười lăm đồng. “Loại này ta có thể mua chuộc được đây”, Stephanie thầm nghĩ.

- Cảm ơn anh. Thấy tù xổng lại giải đến đây lĩnh thưởng nhé!

- Cảm ơn quan lớn!

Mấy tên thổ dân đi rồi, Stephanie nói với nhân viên trại giam:

- Thưa ông, tôi là phu nhân Dytteville - nàng nhắc lại.

- Câm miệng! - Nhân viên trại giam gắt.

- Câu của ông không phải câu trả lời! Nếu ông không nghe thấy tên tôi bao giờ, chắc ông có nghe thấy tên dòng họ Kendelec?

- Họ ở Nouméa, không dính dáng gì đến tao!

- Nhưng tôi...

Một cái tát trời giáng quất vào mặt nàng.

- Ông sẽ phải trả giá cái thái độ vũ phu vừa rồi đấy -Stephanie uất ức nói.

- Câm miệng! Mày còn lắm nhảm, tao còn đánh. Pepère này có đủ quyền ở đây. Rõ chưa?

Hắn vừa nói vừa đá vào bụng, làm Stephanie rú lên cúi gập mình xuống. Tên nhân viên lại đập luôn thanh gỗ hắc nhấc trên bàn lên đầu nàng làm nàng tối tăm mặt mũi, ngã quay lơ. “Ôi, giá mấy tên thổ dân dẫn ta đi khéo lại còn tốt hơn”. Đúng lúc đó có tiếng cánh cửa phía trong mở, tên nhân viên gọi vào trong:

- Fernand!

Nàng nghe thấy những bước chân. Đang đau đớn, nàng không ngẩng lên nhìn, chỉ nghe thấy những câu trao đổi.

- Mày dẫn mụ ta ra đấy - tên nhân viên nói - Bắt nó đào mỗi ngày hai mét khối!

Vậy là chúng bắt mình đào đất sỏi! Mỗi ngày hai khối! Stephanie biết ngay đây là một mả gì đó. Người ta bố trí trại giam tù nhân ở đây để khai thác sức lao động của họ.

Người tên là Fernand cúi xuống đỡ nàng đứng dậy, dìu nàng ra ngoài. Giọng anh hiền lành:

- Chị tên là gì?

- Stephanie! - nàng thều thào nói.

- Họ?

- Dytteville.

- Công ty à? - Fernand có vẻ ngạc nhiên. Thái độ anh ta thông cảm hơn.

- Vâng. Tôi là...

- Thôi đừng nói vội. Thằng cha Pepère đang nhìn kia kìa. Lát nữa...

Stephanie không đi nổi, khuỵu gối, ngã vật xuống đất. Fernand vừa cúi xuống định nhắc nàng dậy, vừa gọi to:

- Keller, Grebours, Lafaye, lại đây giúp tôi một tay.

Stephanie thấy ba người nữa cúi xuống và họ nhắc bổng nàng đem đi. Nàng nhắm nghiền mắt, toàn thân đau như dần. Ôi, cú đá và cái đập vừa rồi của tên gọi là Pepère!

Lát sau họ đã đặt nàng nằm trên một tấm phản trong lán của tù nhân. Một trong ba người khiêng nàng đến đây cúi xuống. Ông ta hỏi.

- Tên chị là gì?

- Phu nhân Dytteville...

- Dytteville? Tôi nghe cái tên quen quen, ở đâu nhỉ?

- Ở Paris! - Stephanie cố nén cơn đau, nói.

Người đàn ông dần dần hơi ngó ra.

- Phải rồi, ở Paris... Tôi xin tự giới thiệu, tôi là luật sư Keller.

- Còn tôi là Georges Grebours, nhà báo - người thứ hai trình trọng nói.

Người thứ ba, một phụ nữ, vội nói:

- Cẩn thận đấy! - Một tiếng nổ và tiếng đạn réo ngay bên cạnh như chứng thực lời chị - Đừng nói năng gì nữa.

Công việc của Stephanie ở đây cũng là của tất cả tù nhân: đào đất và rải quặng. Trại chỉ có hai mươi lăm nam, năm nữ, bây giờ thêm nàng nữa là sáu. Họ đối xử với nhau thân thiết như anh chị em ruột. Chỉ sau một ngày, Stephanie đã cảm thấy mình nhập cuộc với họ.

Đúng như nàng dự đoán, họ đều là những người tham gia Công xã Paris. Sau khi Công xã thất bại, họ bị đẩy sang đây.

Họ làm việc cật lực, luôn bị cai tù đánh đập. Tên Pepère hung hãn nhất. Trong lúc làm việc, tù nhân chỉ nói với nhau một câu là cũng bị hấn đánh ngay.

Chiều hôm sau, lúc lao động về, nhân không có cai tù nào đi theo, Stephanie khẽ hỏi Keller.

- Ông luật sư Keller! Ông bị đẩy ra đây về tội gì?

- Tôi đã giấu Elisabeth Dimitrief - Luật sư Keller đáp.

- Elisabeth? - Stephanie ngạc nhiên hỏi - Vậy bây giờ chị ấy ra sao?

Nàng nhớ lại như in khuôn mặt xinh đẹp, trẻ trung nhưng cương nghị của cô gái “Quốc tế” ấy.

- Hình như ở London, bên cạnh Karl Marx. Elisabeth là thư ký của Marx. Chính Marx cử chị ấy sang Paris để giúp Công xã.

Stephanie quay sang người tù thứ hai:

- Còn ông nhà báo, ông Greboursa... Tôi nghe tên ông ở đâu rồi nhỉ?

- Bà cố nhớ lại xem, Stephanie...

Greboursa nở nụ cười kiêu hãnh:

- Tôi viết nhiều bài lên án chính phủ Versailles, đả kích Thiers...

TÔI SẼ TRỞ LẠI

Cuộc sống giam cầm hết sức vất vả khổ cực. Tuy nhiên Stephanie có một niềm an ủi lớn: các tù nhân đối xử với nhau như ruột thịt. Những nam tù nhân như Keller, Grebours... những nữ tù nhân như Lafaye, Annette... đối xử với nàng hết sức tốt. Họ luôn gọi cho nàng niềm lạc quan. Mà đúng thế, số phận họ còn khổ hơn nàng gấp bội. Họ chẳng còn trông chờ vào đâu, ngoài lệnh ân xá của chính phủ bên Pháp.

Trong khi đó nàng còn bao nhiêu nguồn hi vọng: Aimé, hai cha con Kendelec: Yves và Yann... Nàng rất hi vọng Maurice báo cho cha biết và anh sẽ đến cứu nàng. Nhưng có lúc nàng lại thoáng nghi ngờ: thằng bé Maurice không yêu gì nàng. Nàng còn nhớ nét mặt căm giận của nó khi nó bảo nàng bỏ bùa cha nó...

Stephanie đã sống trong địa ngục trần gian này được hai ngày. Sáng thứ ba, nàng rất ngạc nhiên thấy tên cai ngục Pepère vào gọi nàng:

- Ra đây!

Thái độ hằn hôm nay lại như kính nể nàng. Có chuyện gì vậy? Nhìn những bộ mặt lo lắng của các bạn tù, Stephanie nói với họ:

- Tôi sẽ trở lại...

Nàng theo chân Pepère ra văn phòng. Nàng mừng rỡ thấy Yann và Maurice đứng giữa hai tên cai ngục. Họ đứng trong gian phòng bên kia, cách chỗ nàng một tấm liếp cao ngang thắt lưng. Tấm liếp phân ranh giới bên này là địa ngục, là giam cầm, bên kia là tự do. Stephanie chăm chú nhìn Yann. Nàng xúc động không thốt lên được tên anh. Nàng phải vịn vào tấm liếp để khỏi ngã xỉu.

- Bà mệt quá đấy mà - Pepère nói giọng ra vẻ nhân từ, bước đến định đỡ nàng.

Ra tên khốn kiếp chưa biết gì hết. Nàng quắc mắt nhìn hăn:

- Không được đụng vào người ta! Ta cấm mi...

Tiếng còi báo giờ ăn sáng vang lên.

Hai tên cai tù đứng dậy, nói:

- Vào ăn đi, sắp!

- Chúng mày cứ đi đi! - Pepère nói, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Khi chúng đi khỏi, Yann định gỡ tấm liếp, nhưng liếp bị đóng đinh rất chặt. Anh liền đá mạnh làm bay tấm liếp. Pepère liền nói:

- Phu nhân Dytteville được đối xử rất tốt. Phu nhân không hề bị đánh đập.

Giọng hăn hiền lành, đình ninh Stephanie đang mong thoát khỏi nơi này, chắc sẽ không tố cáo gì hăn.

- Không bị đánh đập ư? - Stephanie vạch vai nàng bị thâm tím - Đây này! Rồi bụng, lưng. Chính mi đã đá vào bụng ta khiến ta gập người làm đôi. Mi đập thanh gỗ lên đầu ta làm ta ngất xỉu và bao nhiêu trận đòn giáng lên người ta nữa.

- Mày dám làm thế hả? Đồ khốn kiếp!

Yann quát và một cú đấm làm Pepère bắn ra xa, đập vào bức tường phía sau. Hăn mềm oặt rồi từ từ khụy xuống. Máu mũi máu miệng ộc ra. Hăn lắp bắp:

- Ông không có quyền... không có quyền...

- Không có quyền à? Đồ khốn kiếp!

Yann túm ngực áo vét của Pepère, kéo hăn đứng lên.

- Đừng, đừng - Pepère hỗn hển nói.

- Tao có quyền! Tao có quyền đánh cho chúng mày thành những cái giẻ rách!

Lại một cú đâm nữa quật Pepère nằm sóng soài ra sàn.

- Thôi, Yann! Anh làm hấn chết mất!

Cơn giận làm Yann mất trí. Anh kéo Pepère lên rồi lại đâm cho hấn ngã quỵ xuống. Cứ thế mấy lần liền. Vừa đánh anh vừa chửi. Stephanie định can nhưng thằng bé Maurice níu vai nàng lại. Nàng nhắm mắt không dám nhìn cuộc trả thù.

- Cút ngay ra ngoài kia, cho các nạn nhân của mày được một bữa sướng mắt.

Pepère lê bước ra ngoài, miệng rên rỉ. Nhưng hấn vừa mở cửa chưa kịp ra thì Yann đã đá một cú làm hấn bị quăng ra xa tới chục mét.

Đúng lúc ấy, tên cai ngục khác, tên là Juju xuất hiện từ bao giờ, chĩa súng, quát:

- Bây giờ đến lượt mày!

Yann sững người lại, chưa biết nên xử trí ra sao. Tên Juju vẫn gằn giọng nói:

- Mày tự đến đây, đâu có ai mời mày mà mày dám gây sự tàn bạo như vậy?

Hai giây... ba giây lặng lẽ trôi qua. Bỗng tiếng náo động bên trong trại vang lên. Tù nhân nổi loạn ở nhà ăn! Juju hoảng hốt quay đầu lại. Thừa cơ Maurice lao đến vật hấn. Cả hai lăn lông lốc dưới sàn. Súng bị cướp cò nổ “đoàng” một tiếng, nhưng không trúng ai. Yann lao đến, giật khẩu súng khỏi tay Juju. Maurice tháo thắt lưng đạn của tên cai ngục, đưa cho cha.

- Mày sẽ làm lá chắn cho chúng tao! Đứng lên! - Yann quát tên cai ngục - Quay lưng lại mũi súng rồi đi giật lùi! - Mau.

- Ông đừng bắn. Tôi van ông! - Juju van lạy. Hấn quay lưng lại đúng như lệnh của Yann, đi giật lùi, che cho Yann, Stephanie và Maurice.

Tiếng hò hét đánh lộn nhau bên trong trại vẫn tiếp diễn. Ba người lùi dần. Yann vẫn lăm lăm khẩu súng trong tay chĩa vào lưng Juju.

Khi họ ra đến vách đá, Yann quay súng, dùng báng đập lên sọ Juju khiến hắn nằm quay lơ. Stephanie hốt hoảng, tại sao Yann liều lĩnh thế, bởi bọn cai tù có thể xông đến. Và như để chứng minh điều lo lắng của nàng, một tốp dân Canaque đã từ những hốc đá lao ra, vây quanh họ.

Stephanie hốt hoảng lao vào vòng tay Yann, định tranh thủ hôn anh trước khi họ bị bắt lại, bị đem bán, phải chia ly.

Yann ôm ghì nàng để che chở:

- Em sợ gì đâu? Con tàu của anh đậu ngoài kia. Đây là thủy thủ trên tàu. Họ đều có vũ khí...

Yann vừa nói vừa nhắc bổng nàng lên vác đi, miệng liên tiếp thì thào:

- Stephanie của anh! Vợ của anh! Người tình tuyệt vời của anh...

Lát sau, Yann bế nàng lên tàu. Anh bế nàng vào thẳng trong khoang, mở cửa một phòng cabin, bế nàng vào rồi đóng cửa lại, đặt nàng lên tấm phản ngủ. Anh lột hết quần áo trên người nàng một cách hung bạo giống như lúc này anh đập đổ tấm liếp trong văn phòng trại giam.

Bây giờ hai tấm thân không còn gì ngăn cách nữa. Họ dính chặt vào nhau. Yann điên cuồng đưa cặp môi lướt trên da thịt nàng, làn da đầy những vết thâm tím do những ngón roi của bọn cai ngục.

Anh vừa đưa miệng lên trên đó vừa thì thào:

- Ôi, da thịt của em! Da thịt của em! Anh yêu em biết chừng nào, làn da này, tấm thân này. Xa thân xác em, làm sao anh sống nổi, Stephanie! Tình yêu của anh... đừng bỏ anh!

- Em yêu anh, Yann... - nàng thì thào và cảm thấy toàn thân rã rời. Nỗi mệt mỏi bây giờ mới thấm vào toàn bộ cơ thể nàng.

Vài phút sau, Stephanie biết được Yann tính đưa nàng đến một hòn đảo không có người. Nàng hoảng hốt nhắc anh hãy tỉnh lại.

- Còn ông cụ?

- Không có gì đáng lo cho cha anh. Ông cụ là bạn thân của Atai.

- Nhưng còn... Aimé?

- Em không phải lo cho ông ta. Ông ta hết ngày này sang ngày khác ban giống cho khắp mặt đàn bà ở đó. Stephanie! Anh yêu em vô cùng. Em đã là vợ anh. Anh có quyền tận hưởng em trong mười lăm ngày, hoàn toàn chỉ hai chúng mình với nhau. Để anh được suốt ngày ve vuốt thân thể, uống da thịt em, để bàn tay anh, cặp môi anh chiếm đoạt em. Mười lăm ngày tận hưởng em. Chúng ta sẽ mê mẩn đến mức giá như tàu có lẳng lẳng chìm xuống đáy biển, chúng ta cũng không thềm biết...

- Yann, anh hãy nói nữa đi, nói liên tiếp, nói suốt ngày, rằng anh yêu em...

CHUYỆN RẮC RỐI VỚI NGÀI TOÀN QUYỀN ĐẢO

Stephanie không còn đếm nổi số ngày, khi con tàu Maraamu rẽ sóng chạy về phía đảo Nou, hòn đảo được người ta lợi dụng để chắn bão táp cho tàu thuyền đỗ trong vũng biển Nouméa. Vậy là mười lăm ngày ngắn ngủi đã trôi qua. Nàng luyến tiếc thầm nghĩ: “Cuộc sống có gì khác đáng giá ngoài ái tình?”

Stephanie nhìn bờ biển thoải thoải đang lại gần. Vậy là bây giờ ta sắp trở về với cuộc sống thực tế. Những ngày qua trên đảo vắng nàng không nghĩ được gì hết, bởi lúc nào hai thân xác cũng quấn chặt vào nhau, bởi mỗi ngày Yann yêu nàng đến chục lần. Nhưng bây giờ...

Nỗi sợ trước cái già bắt đầu ám ảnh nàng, mặc dù trong cuộc tình say đắm, nàng không thấy mình đổi khác so với năm nàng mười sáu, hai mươi. Vậy mà năm nay nàng đã ngoài bốn mươi... Đáng lẽ tuổi phải tính căn cứ vào tâm hồn, vào thể xác. Mà cả hai thứ đó Stephanie cảm thấy chưa già đi chút nào.

“Mình dớ dẩn - Stephanie thầm nghĩ - Mình vẫn còn thanh xuân hết như xưa!”

Stephanie bước vào khách sạn Ile trong sự hân hoan đặc biệt của mọi người. Chủ khách sạn Vincent Coqfigue hôn hờ chạy ra đón “người mệnh phụ đẹp nhất từ trước đến nay của khách sạn!”

Cô gái Yolande đang bị khách đàn ông vây quanh cũng gạt họ, chạy ra đón Stephanie:

- Ôi, chúng tôi biết hết cả rồi. Biết phu nhân đã bị thổ dân Canaque bắt cóc. Nhưng bọn chúng có làm gì bà không? Bởi dân Canaque nổi tiếng là dâm dật.,.

- Không. Không thổ dân nào đụng được đến người tôi, Yolande.

Vincent bắt đầu mở nút chai rượu:

- Ta phải ăn mừng thật to việc phu nhân Dytteville chiến thắng trở về.

Stephanie nhận thấy Yann lùi vào một góc kín đáo. Nàng bước đến bên anh.

- Anh hiểu cho, Yann! Họ mừng em trở về, em cũng phải trò chuyện với họ đôi chút cho đúng phép lịch sự chứ.

- Tôi muốn giết chết hết bọn chúng. Vậy là em đã về với chúng. Chúng làm hai chúng ta phải xa nhau.

- Vậy anh muốn thế nào?

- Anh muốn hai chúng ta trở lại hòn đảo hoang, xa tất cả những con người kia. Anh muốn chỉ một mình anh nhìn thấy em, nghe em nói, một mình anh hưởng sự hiện diện của em bên cạnh anh.

- Em cũng rất muốn thế. Vậy anh hãy mang em đi...

Ba tiếng đồng hồ sau, Yann đặt nàng lên lưng ngựa rồi ngồi đằng sau, ôm chặt nàng như xạ thủ ôm con thú săn được. Yann mang nàng đến túp nhà của anh. Khi đặt nàng lên giường và ôm chặt nàng anh thở dài tuyệt vọng. Cuộc ân ái của anh hôm nay như thể cuộc ân ái cuối cùng, anh sẽ không bao giờ được ân ái với nàng nữa.

- Anh sợ cái gì nào, anh yêu? - Sau cuộc tình, Stephanie uể oải hỏi.

- Anh sợ em! Thứ anh sợ đầu tiên là em!

- Em thuộc về anh kia mà! Em là của anh! Em yêu anh!

- Em yêu anh, nhưng em còn hòn đảo của em... - Yann giận dữ nói.

Hòn đảo của Stephanie? Đó là nước Pháp, là chồng nàng, các con nàng, là cuộc sống của nàng cách xa anh.

- Yann...

- Em đến hòn đảo này để làm gì, Stephanie?

Yann lại ôm ghì nàng khiến nàng gần như ngạt thở. Stephanie biết trả lời ra sao đây? Trong hai chục năm trời nàng đã chỉ yêu thật sự một người, vậy mà cuối cùng mối tình đó thất bại thảm hại. Stephanie đã lấy anh ta nhưng rồi cuộc hôn nhân sụp đổ và họ sẽ không sống với nhau nữa mặc dù họ bị gắn chặt vào nhau cho đến lúc chết. Sau đây René sẽ làm gì? Sẽ có những mối tình “ngoài lề” giống như Boris. Ôi, Boris! Stephanie yêu chàng biết bao, bây giờ cũng còn yêu, nhưng nàng lại có Yann! Yann giống như trận cuồng phong cuốn nàng vào một mối tình điên cuồng, bão táp, dữ dội. Nàng không thể ngờ trên cõi đời lại có kiểu mối tình như vậy!

Stephanie nép vào vòng tay Yann như thể muốn tan biến vào trong anh. Nàng thì thầm vào cổ Yann:

- Đừng nghĩ đến những chuyện đó, anh yêu. Em đang ở đây. Em đang yêu anh. Cuộc đời trôi chảy, các mối tình cũng đến rồi qua đi.

Stephanie nói dường như với bản thân, trong tâm trạng tuyệt vọng, bởi nàng nghĩ đến lúc chia tay với Yann. Tất sẽ đến lúc nàng phải chia tay anh, điều đó không thể tránh được. Cho nên nàng muốn lúc này chỉ nghĩ đến hiện tại.

- Đối với em thì không phải như thế. Anh tin rằng những người đã yêu em bao giờ cũng thấy em đang tồn tại. Em không bao giờ “qua đi” cả.

Giọng Yann khàn đặc và Stephanie hiểu cơn thèm khát xác thịt nàng trong anh đang lên đến đỉnh cao. Yann không cho phép nàng quan niệm tình yêu của anh chỉ là “một thời gian”. Anh muốn không bao giờ quên nàng.

- Các mối tình nào cũng đến rồi qua đi! - Stephanie lẩm bẩm.

- Không! - Yann quát lên - Không phải thế!

Stephanie công nhận Yann phần nào có lý. Nàng tin René vẫn còn yêu nàng trong khi nàng đã không yêu anh nữa. Nàng nghĩ đến Boris: lúc trở lại với nàng, Boris còn cháy bỏng hơn, điên cuồng hơn. Chàng say mê nàng đến mức nấn nỉ nàng theo chàng sang Nga để chàng không bao giờ phải xa nàng.

Stephanie lại nghĩ đến Yann. Trước khi gặp nàng, Yann đã ngủ với hàng chục, hàng trăm cô gái, thổ dân có, lai có, da trắng có. Vậy mà sau khi gặp Stephanie, Yann không còn thiết bất cứ ai khác ngoài nàng. Yann chỉ yêu một mình nàng. Anh đã từng nói: “Ban đêm anh gào lên để ghìm xuống nỗi khao khát em!” Và nhiều lần Yann hỏi: “Từ khi nhìn thấy em, anh chỉ còn nghĩ đến em. Bất cứ cô gái trẻ trung xinh đẹp đến đâu anh cũng không chịu nổi để cô ta nằm bên cạnh anh, đụng chạm da thịt vào da thịt anh. Từ ngày có em, anh ghê tởm thân thể mọi phụ nữ khác!”

Tình yêu của Yann có gì đó đặc biệt, ngoại lệ. Nàng xúc động thầm thì:

- Yann, tình yêu của em! Anh biết đấy, cần phải...

Stephanie không dám nói: “Cần phải để em về và ngủ ở khách sạn cho đúng phép. Người đời là người đời. Em đã theo anh về đây để yêu anh... Bây giờ anh phải đưa em về khách sạn”.

- Em muốn về à?

- Mọi người đều biết em đến đây với anh. Ta cần giữ bề ngoài một chút, anh hiểu không?

- Hiểu! - Yann nói và đứng dậy - Em cầm lấy!

Yann quăng lần lượt từng thứ đồ lót nàng đã tìm thấy ở khách sạn và thay vào người trước lúc đến đây.

- Và đây là áo!

Yann sửa lại áo nàng, cài khuy, vuốt cho thẳng. Nét mặt anh giận dữ và lạnh lùng đến sợ.

- Xong rồi chứ?

- Yann... - Stephanie thăm thì van vì.

- Tôi hiểu. Tôi hiểu! Lên ngựa thôi! Bà nói đúng, phu nhân Dytteville. Những kẻ ở khách sạn Ile mới quan trọng, bà mới cần quan tâm. Còn tôi chẳng là cái gì hết. Tôi chỉ là thằng nhân tình lén lút.

Yann giật cương cho ngựa phi như điên trong đêm tối. Anh ôm chặt nàng, áp nàng vào ngực mình, kẹp chặt hai đùi nàng vào đùi mình. Họ không nói một lời. Họ lặng lẽ như vậy cho đến lúc về tới khách sạn.

Khi họ dừng ngựa, sân bên ngoài vắng tanh, không một bóng người. Yann nhảy xuống trước, đỡ nàng xuống sau.

- Khoan đã! - Yann ra lệnh.

Anh vuốt lại nếp áo nàng, như thể cố kéo dài giây phút bên nàng.

Stephanie thăm nghĩ: “Không người đàn ông nào đau khổ vì mình như mình đang làm Yann đau khổ. Yann! Tại sao anh tự hành hạ anh như vậy? Em yêu anh kia mà, Yann!”.

Nhưng nàng không nói gì. Trước thái độ của Yann, nàng thấy sợ.

Như kẻ điên, Yann nhảy phắt lên lưng ngựa, hét:

- Đi!

Stephanie không chịu nổi nữa. Nàng không thể chia tay anh trong tình trạng thế này. Tim nàng rướm máu. Nàng thêm được áp môi vào môi anh, áp thân thể vào thân thể anh, được hôn anh một nụ hôn đắm đuối. Nàng vội vã đưa tay nắm dây cương. Con ngựa vẫn phi, kéo Stephanie lê đi một quãng rồi mới dừng lại. Nàng đã tóm được cổ nó bèn bầu chặt, co chân lên.

Yann đỡ nàng, ôm chặt:

- Em yêu của anh... Xin lỗi em...

- Anh ở lại khách sạn với em, Yann. Em yêu anh, em không thể xa anh! Và em cũng biết, anh không muốn xa em chút nào. Mặc dù luận, mặc tất, vào với em...

Và nàng kéo Yann. Họ chạy theo hành lang, vào phòng nàng. Vừa đóng cửa lại, họ đã hấp tấp cởi quần áo cho nhau và lao lên giường, ôm chặt nhau.

Lần này người chủ động lại là nàng! Stephanie đã kéo Yann theo nàng, buộc cả thị trấn thủ phủ đảo Nouvelle Calédonie phải chấp nhận mối tình giữa nàng và Yann!

Cặp nhân tình! Họ là cặp nhân tình của tình yêu ngoài hôn nhân. Tầng lớp thị dân có thể bĩu môi, dẫu mỏ, có thể lườm nguýt nhưng trong tầng lớp kinh doanh tại thị trấn Nouméa, hai người đều là những nhân vật không ai có thể bỏ qua, không ai dám không thêm giao tiếp. Vì lẽ đó những thái độ bĩu môi, dẫu mỏ dần dần tan biến.

Mọi người bắt đầu thấy chuyện cặp Stephanie - Yann, hoặc nói cho chính xác hơn, cặp phu nhân Dytteville và chàng Yann Kendelec đi bên nhau ngoài phố, trong khách sạn và âu yếm nhau công khai là chuyện không đáng phải bàn tán.

Thấy Stephanie táo bạo bất chấp mọi thứ, ngay Yann cũng hoảng và Stephanie đã phải một lần nữa chinh đốn người yêu:

- Sự đời là như vậy. Ta cứ đàn ông sẽ không ai dám bàn tán gì nữa. Em đã lựa chọn giữa kiểu sống đạo đức giả chẳng che giấu được ai và kiểu sống đàn ông, công khai, theo đúng lòng mình. Anh là người tình của em. Anh ngủ trong phòng khách sạn của em! Đàn ông, công khai. Và bất cứ ai muốn mời em đến nhà họ, đều buộc phải mời cả anh!

Việc Aimé vắng mặt, người xưa nay được nhìn nhận là thân tín, là người Stephanie coi gần như anh ruột, đã làm mọi người ngạc nhiên. Stephanie giải thích việc Aimé vắng mặt như sau:

- Ông Bevace nán lại bên ông già Yves Kendelec để hoàn thành chuyến đi kiểm tra các cơ sở của công ty Dytteville. Họ sẽ còn đến tận Koumac và Poum.

Đây là những địa điểm tận cùng của đảo Nouvelle Calédonie. Bao giờ ông già Yves Kendelec về mà không có Aimé thì lúc đó mới lo người ta bàn tán. Lúc đó lại tính giải thích kiểu khác, Stephanie suy nghĩ. Lúc này cách giải thích như trên là đủ.

Stephanie cũng không nhắc gì đến trại giam tù nhân, đến những tội phạm bị giam giữ. Nàng không trở lại thăm họ và cũng không lộ ra chút gì về chuyện nàng đã sống mấy ngày tại đây. Nàng giữ kín điều bí mật đó để chuẩn bị ném “một quả bom” sau này, vào dịp nào thích hợp.

- Em đang chuẩn bị một quả bom - nàng nói với Yann - Em sẽ châm ngòi. Anh yêu của em, người tình của em. Anh chưa biết người đời là thế nào đâu, nhất là tầng lớp thượng lưu Paris! Tại đó mọi thứ gì dính dáng, liên quan đến Công xã đều bị coi là của cấm. Cho nên em phải chuẩn bị chu đáo việc trả thù! Em phải nhấm nháp nó như nhấm nháp món sốt vang! Em sẽ tiến hành cuộc chiến đấu với xã hội và chính quyền. Chuyện đâu phải dễ. Phải làm cách nào để họ sợ em. Em sẽ buộc họ phải chịu thua. Nhưng... trong chuyện này em cần lôi kéo đám phụ nữ để tạo hậu phương!

- Em định làm cách nào?

- Em chờ thời cơ và sẽ tấn công trực diện.

Stephanie chuẩn bị hậu phương hết sức tỉ mỉ, kỹ càng.

Nàng chăm chỉ đến dự các buổi tiệc trà, niềm nở vui tươi với tất cả mọi người. Nàng cúng tiền cho nhà thờ và chủ nhật nào nàng cũng cùng Yann đi lễ. Thấy hai người đi với nhau tình tứ, nhiều cặp mắt nhìn về chê bai, nàng coi như không thấy. Nhưng lúc nàng và Yann trong nhà thờ bước ra sau buổi lễ, mọi người chào nàng cũng đều phải bắt tay Yann, bắt tay nàng cũng đều phải bắt tay anh.

Sau khi trở về Nouméa ba tuần lễ, Stephanie nhận được thiệp mời sang trọng đến dự tối chiêu đãi ở dinh quan Toàn quyền của đảo. Đây là nơi quyền quý nhất tại đây! Cầm tờ thiệp in trên giấy dầy, Stephanie thầm nghĩ: “Toàn bộ giới thượng lưu và chức sắc của đảo sẽ có mặt

trong buổi tối chiều đăi này! Mình sẽ nổ quả bom lúc đó là chính xác nhất!”

Tuy nhiên khi nàng đọc lại dòng chữ ngoài phong bì, nàng thấy đề tên thật của nàng. Cái tên mà ở đây không có ai biết và không ai dùng, Stephanie bỗng thấy lo ngại.

Từ ngày đến đây, mỗi khi tự giới thiệu hay khi viết thiệp mời ai, nàng đều xưng là “Phu nhân Dytteville”. Ngài Toàn quyền không phải không biết. Ba lần gặp ngài, ngài đều chào nàng: “Chào phu nhân Dytteville”. Tại sao lần này đột nhiên ngài lại cho đề ngoài phong bì “Kính gửi phu nhân Guinchamp”? Vì ngài tôn trọng sự hợp pháp hay tôn trọng sự chính xác mang tính nghi lễ? Stephanie không tin chỉ đơn giản như vậy.

Stephanie chỉ có một cách giải thích nàng cho là chính xác: ngài Toàn quyền muốn nhắc nàng trở về đúng vị trí của nàng. Phu nhân Guinchamp phải sống cho đúng với bốn phận và danh dự của phu nhân Guinchamp. Đừng có tự xưng là phu nhân Dytteville để lập lờ... ngài Toàn quyền dùng kiểu ghi chính thức ngoài phong bì đựng thiệp mời là ngài tỏ ý mời “phu nhân Guinchamp” chứ không mời “phu nhân Dytteville”

Stephanie không thể cãi được, bởi về mặt pháp lý nàng vẫn là vợ của René Guinchamp. Người được gọi là “phu nhân Dytteville” thật ra không tồn tại và nếu có tồn tại thì đồng thời bà phu nhân Dytteville ấy cũng là nhân tình của Yann Kendelec. Nhân tình công khai!

Vốn không chịu rơi vào thế bị động, không chịu để người khác buộc mình phải sống theo ý họ, Stephanie mất hai ngày căng thẳng suy nghĩ, tìm cách thoát ra khỏi cái thòng lọng ấy. Phải đợi đến lúc các thiệp mời dự chiều đăi đã đến tay tất cả các khách mời, Stephanie mới khẳng định Yann Kendelec không được mời. Nàng bèn nhắc cây bút đẹp nhất của nàng, nắn nót viết thư cho ngài Toàn quyền:

“... Rất hân hạnh được ngài Toàn quyền Pháp trên đảo Nouvelle Calédonie có nhã ý mời, phu nhân Dytteville vui lòng nhận lời đến dự

buổi chiều dài cùng với ông Yann Kendelec...”

Cách “chỉnh đốn” đồng thời tổ lập trường dứt khoát này không ai còn có thể hồ nghi. Hôm sau Yann liền nhận được thiệp mời.

- Em có nhận được thiệp mời chứ? - Anh chìa tấm thiệp mời dự chiều dài ra khoe với người tình.

Trong thâm tâm, Stephanie sung sướng. Nàng đánh bạo thử “gây sự” và đã chiến thắng! Một niềm tốt lành! Làm ra vẻ thản nhiên, nàng hờ hững đáp:

- Em cũng nhận được như anh, sáng nay.

Yann cần phong bì của nàng lên đọc:

- Guinchamp! Sao lại thế này? - Mặt Yann cau lại nhìn nàng nghi ngờ.

- Đây là theo giấy tờ chính thức. Ngài Toàn quyền không thể làm khác được. Ông ta rất thận trọng trong văn bản. Nhà ngoại giao giàu kinh nghiệm mà lại.

- Anh không biết chuyện đó. Em có lý và ngài toàn quyền có lý.

- Anh yêu, hôm ấy sẽ là lần đầu tiên hai chúng ta xuất hiện chính thức, công khai trước mọi chức sắc và giới thượng lưu. Em sẽ mặc bộ mọi người chưa thấy lần nào. Anh cũng phải bỏ đôi ủng và bỏ kiểu sơ mi phanh ngực đấy.

- Anh đã có vài lần đến dinh Toàn quyền và những lần đó anh mặc rất diện.

- Lần này anh đi với em cho nên phải tạo hòa hợp giữa cách ăn mặc của hai chúng ta.

Yann ôm chầm người tình.

- Nghĩa là em muốn anh đẹp chứ gì, Stephanie?

- Đẹp và quyến rũ đến mức tất cả đàn bà con gái có mặt trong buổi chiều dài đều phải ghen tị với em, là em dám yêu anh công khai. Khi đó họ sẽ hiểu em yêu anh là có lý và sẽ tha thứ cho em, sự tha thứ mà em không thèm xin xỏ ở họ!

- Đúng là tính bướng bỉnh của em! - Yann cười.

- Chính thế. Yann, anh thừa biết em bất kể người ta bình phẩm thế nào, nhất là những người đề ra đủ mọi thứ nguyên tắc đạo đức nhưng lại không thực hiện theo những nguyên tắc ấy. Họ chỉ rêu rao những nguyên tắc ấy để che mặt người khác. Những nguyên tắc ấy thốt ra miệng có lợi cho họ. Mà nói anh biết, Yann... Hôm nay em sẽ ném một quả bom đấy!

Yann nhìn nàng, khẽ nói:

- Chuyện trại giam ở đảo Nuo... và chuyện những tù nhân mà em đã...

- Đúng thế - Stephanie nói giọng dứt khoát, chấm hết câu chuyện đang làm nàng suy tính, không muốn để ảnh hưởng đến tình cảm giữa nàng và Yann lúc này.

Stephanie nép vào người Yann thì thầm:

- Anh yêu của em... Hôm nay cả anh và em đều phải chinh phục được họ!

Gọi là dinh Toàn quyền thực chất chỉ là một tòa nhà xây kiểu thị dân vững chãi, hai tầng, nằm giữa một khu vườn rất rộng được chăm sóc tỉ mỉ, công phu. Để tưới cây cối, những luống trồng hoa, ở Nouméa không có sông có suối nước ngọt nào, người ta phải dùng xe tải chất hai chục thùng phuy hàng ngày đến lấy nước ở Yahoúé, cách đó mười ba cây số.

Phòng khách của dinh bày biện toàn đồ gỗ cổ lỗ, nặng nề. Ghế, bàn, đi văng và cả những tấm rèm trông to lớn, cồng kềnh khiến Stephanie nghĩ đến những tòa nhà của tầng lớp giàu có hồi đầu thế kỷ. Nhờ những vườn cây bao quanh, tòa nhà trông đỡ chói mắt, khiến dinh Toàn quyền có vẻ đáng yêu hơn đôi chút. Những cây nhiệt đới rậm rạp và cao vút, các loại hoa sắc sỡ tạo cho khung cảnh bao quanh một vẻ tươi mát dễ chịu.

Nữ chủ nhân của tòa nhà, phu nhân quan Toàn quyền, được mọi người gọi một cách xu nịnh là “Bà lớn Berthe”, không phải người đẹp. Bà có khuôn mặt dài như mặt ngựa. May mà bà niềm nở, lịch thiệp với khách gỡ lại. Và phải công nhận tính tình bà rất phúc hậu.

Stephanie ngồi trên xe song mã đến dự chiêu đãi. Ở đây người ta rất ít dùng song mã, bởi đường phố hẹp, mấp mô, lên dốc, xuống dốc và thị trấn thủ phủ này lại nhỏ, dùng ngựa hoặc đi bộ thuận tiện hơn nhiều. Nhưng Stephanie đã kiếm cho bằng được một cỗ xe song mã để cùng Yann đến dinh Toàn quyền. Dùng xe song mã là một điểm trong kế hoạch của nàng đêm nay.

Stephanie đã phải hỏi mượn một bạn gái tại đây. Nàng bảo đến dự chiêu đãi tại dinh quan Toàn quyền ở đây đối với nàng quan trọng không kém gì đến dự chiêu đãi ở dinh Tổng thống nước Cộng hòa Pháp tại Paris. Nàng là người từ Paris sang đây, không thể đi bộ đến dinh Toàn quyền được. Câu nói của nàng đã làm bà bạn thích thú và bà sẽ đi kháo với tất cả mọi người rằng “phu nhân Dytteville xếp quan Toàn quyền đảo Nouvelle Calédonie ngang với ngài Tổng thống nước Pháp!... Tại Paris người ta có lệ... Và phu nhân Dytteville không thể đi bộ đến dự buổi chiêu đãi mà bà ta rất lấy làm vinh dự được mời. Phu nhân Dytteville đã năn nỉ tôi cho bà mượn cỗ xe song mã...”

Vậy là điều đầu tiên trong kế hoạch của nàng đã hoàn tất: đưa câu nói đó đến tai “Bà lớn Berthe”, bà sẽ vui vẻ thuật lại cho chồng và ngài Toàn quyền sẽ sung sướng được người ta tán dương. Nhờ bước gây cảm tình đầu tiên đó mà khi nàng đến dinh, quan Toàn quyền sẽ vui vẻ hôn tay nàng theo đúng kiểu cách Paris và buộc phải bắt tay người tình của nàng.

Trông thấy Stephanie từ trên xe song mã bước xuống, không phải chỉ quan Toàn quyền và phu nhân mà mọi khách khứa cũng phải tôn trọng nàng hơn.

Quả bom của Stephanie trong buổi chiêu đãi hôm nay là đặt vấn đề phải tôn trọng những điều ghi trong bộ luật, những qui chế đã ban

hành về việc quản lý tù nhân. Nhưng nàng thừa biết điều yêu cầu đó khó có thể được thực hiện. Thế nào người ta cũng bảo nàng: “Ôi, chúng tôi biết chứ, thưa phu nhân... nhưng sai sót là chuyện khó tránh, tuy nhiên chúng tôi cũng sẽ...” và sau đấy là đủ thứ lời hứa hẹn hay ho nhưng không bao giờ thi hành. Những lời hứa hẹn chung chung và mơ hồ...

Lúc bước trong xe ra, Stephanie thầm nghĩ: “Mình phải tiến hành theo bài bản, giống như diễn viên theo kịch bản mới được. Nàng khoác tay Yann bước lên các bậc thềm vào nhà. Hôm nay Yann ăn mặc rất đẹp, theo đúng gợi ý của nàng. Áo vét dài bằng dạ màu nâu đỏ pha sợi hóa học, gi lê màu be thêu, quần cũng màu be. Chỉ có ca vát màu xanh lam, lặp lại màu áo của Stephanie. Lúc đến dinh, Yann mặc ngoài tấm áo choàng màu nâu đỏ rất rộng, trong khi Stephanie mặc áo dài hở vai, khoác áo choàng màu xanh lam, ống tay thụng.

Gia nhân trịnh trọng báo tin:

- Phu nhân Dyttville!

Stephanie mừng rỡ thầm nghĩ: “Vây là mình gạt được cái tên “phu nhân Guinchamp” ra khỏi buổi chiêu đãi hôm nay!”

- Ngài Kendelec! - Gia nhân hô tiếp.

Quan toàn quyền cùng phu nhân, “Bà lớn Berthe”, niềm nở đón chào hai vị khách quý.

“Ai dám coi thường được công ty Dyttville?” Stephanie thầm nghĩ.

Khi hai người bước vào phòng khách rộng thênh thang, những khách đến trước ủa ra chào đón họ, đến mức Stephanie phải thầm nghĩ: Khéo “Bà lớn Berthe” đã dặn họ là phải niềm nở đón chào nàng. Tất nhiên mọi người đều chờ đợi nàng và Yann bởi hai người là cặp tình nhân gây dư luận nhiều nhất, đồng thời cũng được mọi người cố tình quên đi!

“Họ xử sự thật cảm động - Stephanie thầm nghĩ - Thì ra cách hiệu nghiệm nhất để dẹp mọi lời đàm tiếu là hiên ngang, dũng cảm đương đầu! Hỡi các vị thân mến, hôm nay tôi sẽ dành cho các vị một quả bom lớn!”

Trong khi chờ đợi ai sẽ nói câu gì bóng gió chê bai nàng, Stephanie tỏ ra hết sức duyên dáng, lịch thiệp, đáng yêu với tất cả mọi người. Nàng hết khen ngợi cách ăn mặc của người này lại tấm tắc ngợi ca cách làm đầu của người kia. Đối với khách đàn ông, Stephanie đã sẵn có sắc đẹp siêu phàm lại thêm cách tiếp chuyện dịu dàng, thông minh, nàng luôn miệng khen ông này có vóc người đậm đà, ông kia có cặp mắt dễ thương, ông nọ có dáng đi quý phái khiến chỉ lát sau, nàng đã chiếm được cảm tình của tất cả mọi người.

Gia nhân bưng ra đồ uống. “Bà lớn Berthe” lịch sự, tươi vui, đi thăm hỏi, trò chuyện với tất cả các nhóm. Cuối cùng vị Toàn quyền phu nhân nói với Stephanie:

- Thưa phu nhân thân mến, tôi rất sung sướng được nói với chồng tôi cũng như toàn thể các quý khách có mặt ở đây là chúng tôi rất hân hạnh thấy phu nhân có mặt trong buổi chiêu đãi tối nay. Chúng tôi đã vô cùng hoảng hốt khi nghe tin phu nhân bị thổ dân Canaque bắt cóc. May thay ngài Kendelec đây đã có hân hạnh được cứu phu nhân thoát...

Câu nói của “bà lớn Berthe” thoáng nghe có vẻ là một lời ca ngợi nhưng hàm ý không lấy gì làm hay ho cho nàng. Stephanie lấy vẻ nghiêm trang đáp lại:

- Thưa Toàn quyền phu nhân tôn kính, ông Kendelec cứu tôi, đúng thế, nhưng không phải trong tay đám thổ dân Canaque mà trong tay đám cai ngục ở trại giam.

“Trại giam” tiếng xì xào lan khắp các khách khứa, cả các gia nhân đang tiếp rượu cũng dừng tay lắng nghe.

Stephanie đợi cho gian phòng im ắng chờ đợi, mới đưa mắt nhìn tất cả mọi người, đồng dục nói:

- Thật ra chuyện của tôi rất đơn giản. Đám thổ dân Canaque của Atai quả đã bắt tôi đem đi. Nhưng phải nói rằng họ đối xử với tôi hết sức kính nể. Họ định dùng tôi làm con tin hay đòi tiền chuộc, điều này tôi chưa biết rõ...

Nàng dừng lại một chút, chuẩn bị giọng điệu để đi vào điểm chính yếu, “quả bom”, mà nàng đã chuẩn bị kỹ càng mấy hôm nay.

- Ông già tốt bụng Yves Kendelec do sẵn có mối quan hệ tốt với bộ lạc thổ dân, đã tự nguyện thế chân cho tôi và bố trí cho tôi trốn. Tôi đã làm theo điều ông già Kendelec yêu cầu. Không may một số tên chuyên lòng bắt tù trốn trại đã tưởng tôi là kẻ họ tìm, bèn bắt, giải tôi đến trại giam để lĩnh thưởng. Thế là tôi sa vào trại giam những người bị kết án lưu đầy và bị đánh đập tàn bạo. Vâng, đúng thế, tôi đã bị đám cai tù đánh đập hết sức dã man. Thức ăn của tôi chỉ là bánh mì mốc, cá ươn và chuối đã thâm nát...

Stephanie quay sang ngài chỉ huy quân sự đảo, nói tiếp:

- Thừa ngài chỉ huy pháo đài, tôi biết lực lượng hải quân của ngài luôn tuần tiễu dọc bờ biển và chịu trách nhiệm về các tù nhân. Rất tiếc là về mặt kỷ luật, quân của ngài không được khá gì mấy. Tôi nghĩ rằng qui chế đối với tù nhân nghiêm khắc là đúng như vẫn phải nhân đạo. Rất đáng tiếc là những gì tôi mắt thấy tai nghe và bản thân nếm trải thì lại dã man đến mức khủng khiếp và tôi tin rằng nếu ngài biết ngài cũng không thể chấp nhận. Tôi xin khiếu nại cho bản thân tôi và cho các tù nhân khác bị giam trong những nhà tù vô nhân đạo ấy.

Quả như nàng dự đoán: điều nàng vừa nói ra đúng là một quả bom. Nàng đã châm nó nổ giữa dinh Toàn quyền, bằng cách không nói thẳng với ngài mà nói qua viên chỉ huy quân sự của đảo, trước mặt tất cả mọi người. Bây giờ thì nhà chức trách Pháp trên đảo không thể không tiến hành điều tra những kẻ phạm pháp, lập tòa án xét xử. Và điều Stephanie vừa nói ra nhất định sẽ được báo hàng ngày ở Nouméa đưa tin, cả những báo chí bên Sydney cũng quan tâm đến chuyện này, sẽ cử phóng viên đi thu thập tài liệu, chứng cứ phạm pháp của cai tù

các trại giam. Quả bom của nàng sẽ tạo nên phản ứng dây chuyền và chưa biết dư luận xung quanh cách đối xử tàn bạo trong các trại giam sẽ còn lan xa đến đâu nữa. Đúng là một vết dầu loang và chắc chắn sẽ được đưa lên báo chí bên Pháp và nhiều nước khác.

Viên chỉ huy quân sự của đảo, một con người thông minh, nhanh trí và không phải không đúng đắn, nghiêng đầu đáp:

- Tất cả các khiếu nại đều được lưu giữ trong văn phòng của tôi, thưa phu nhân. Tôi hi vọng phu nhân ban cho tôi hân hạnh được nhận đơn khiếu nại chính thức của phu nhân về chuyện này. Ngày mai, xin phu nhân quá bộ lại văn phòng bộ chỉ huy quân sự của tôi. Vào 3 giờ được không, thưa phu nhân?

- Được, thưa ngài chỉ huy. Tôi sẽ có mặt tại phòng giấy của ngài vào 3 giờ chiều.

- Rất hân hạnh. Tôi xin đợi phu nhân.

Bây giờ Stephanie nhìn ra xung quanh. Mọi khách khứa đều ngây người như những pho tượng bằng sáp. Mặt Yann tái nhợt. Anh không ngờ Stephanie liêu lĩnh như vậy. Đám các bà và các cô trợn mắt tỏ vẻ kinh hãi.

Riêng viên chỉ huy quân sự của đảo vẫn điềm tĩnh, lịch sự như mọi khi. Thế rồi, do một bản nàng thầm kín nào đó, bỗng nàng thấy mến ông ta. Nàng thấy ở viên chỉ huy quân sự này một con người công bằng, hào hiệp, cao thượng và hấp dẫn nữa.

Tối hôm nay, ông ta là đối thủ của nàng và trước quả bom của nàng, ông vẫn bình tĩnh, sẵn sàng tiếp chuyện nàng để nghe chi tiết những điều nàng phát hiện.

Thấy không khí buổi chiều dài nặng nề, căng thẳng, “bà lớn Berthe” lên tiếng:

- Thưa phu nhân Dytteville thân mến. Chúng tôi rất hiểu tấm lòng của phu nhân. Những tù nhân bị giam cầm đều là người có tội, họ đã phạm tội làm loạn. Nhưng đúng như phu nhân nói, mặc dù họ phạm

tội ác, lỗi lầm, họ vẫn là những con người và chúng ta phải đối xử nhân đạo với họ.

Stephanie nở một nụ cười e thẹn, từ từ gật đầu tán thành. Nàng nhỏ nhẹ nói những lời mới nghe tưởng như đơn giản, thơ ngây:

- Họ cũng là người như bà lớn, như tôi, như tất cả chúng ta... ‘

Và đúng như nàng tính toán, đây lại là một quả bom nữa. “Giống như chúng ta sao được!” Mọi khách khứa đều sửng sốt. Sao bà ta dám nói như vậy? Sao bà ta dám so sánh những tên tù tội đó với chúng ta ở đây? Stephanie đưa mắt nhìn xung quanh, thấy một số cặp mắt lộ vẻ kinh hoàng và phẫn nộ.

Đột nhiên Stephanie đâm biến thành một tên cách mạng, một kẻ mắc thứ bệnh phong mà mọi người đều xa lánh. Mấy người đàn ông đang đứng bên cạnh Yann đã lảng ra xa, coi anh như một kẻ mắc bệnh phong. Stephanie giật mình: Hay mình đã đi quá xa? Nhưng nàng lập tức tự nhủ “Mặc! Cũng cần cho họ biết mình nghĩ thế nào!”. Tuy nhiên vốn quen bình tĩnh trong những tình huống gay cấn nhất, Stephanie vẫn tỉnh táo. Nàng thấy nếu không thi hành biện pháp nào, nàng sẽ rất có thể bị mọi người xa lánh, thậm chí còn bị cấm không được bước vào tòa nhà này và phòng khách các nhà khác!

Stephanie thấy nàng phải làm một cử chỉ gì, nói vài câu gì để mọi người quên đi những lời nàng nói lúc nãy mà họ coi là sự phỉ báng họ. cần phải làm cách nào để họ trở lại với nàng. Stephanie nghĩ bản thân nàng thì nàng bất cần. Nhưng vấn đề là những người kia! Những tù nhân ở trại giam đã trở thành những bè bạn của nàng. Mục đích nàng chuẩn bị tỉ mỉ và quăng quả bom kia ra giữa nơi công khai này chính là vì họ! Vì họ chứ không phải vì nàng.

Vì họ mà nàng cần khiếu nại, cần phản kháng, cần trừng trị những tên cai tù độc ác, man rợ kia, cần cải thiện cuộc sống của các tù nhân. Vì những con người bị đẩy dọa một cách bất công đó mà nàng phải đánh tiếng chuông vang đến tận chính quốc! Đảo này cách xa nước Pháp hai mươi ngàn cây số, làm sao chính phủ Pháp có thể kiểm

tra được? Không, nàng phải khéo léo để cuộc đấu tranh đạt hiệu quả thực sự.

- Thừa quý vị - Stephanie nói bằng giọng nhận lỗi, hai mắt sụp xuống, nụ cười ngượng ngịu trên môi - Tôi lỡ miệng nói ra câu vừa rồi, chỉ là vì một hôm Patrice, ôi, tôi quên gọi ngài Tổng thống nước Cộng hòa Pháp bằng cái tên thân tình ấy - Stephanie giả bộ mỉm cười nhận lỗi - Xin các vị thứ lỗi. Ngài tổng thống đương nhiệm của nước Pháp với tôi là chỗ quen lâu năm, ngài thường gọi tôi bằng cái tên thánh Stephanie, tôi cũng gọi ngài bằng tên thánh Patrice... Đúng ra phải gọi ngài là Thống chế Mac Mahon, quận công Magenta, Tổng thống nước Cộng hòa Pháp...

Đúng là hài hước. Khi nghe nàng nhắc đến tên “Mac Mahon” lập tức mọi người đứng nghiêm ngay lại, đầu hơi cúi, như thể đích thân Tổng thống Mac Mahon vừa bước vào đây, đang đứng trước mặt họ. Cặp mắt của các bà long lanh kính cẩn. Họ nhìn Stephanie bằng cặp mắt cảm phục. “Ra bà ta thân với ngài Tổng thống kia đấy!”

- Thống chế Mac Mahon vốn rất quan tâm đến bè bạn. Nếu như ngài biết tôi bị bắt lầm vào trại giam và đối xử tàn bạo như vậy, chắc hẳn ngài nổi giận và sẽ thi hành những biện pháp để ngăn chặn tình trạng đó tiến diễn! Và ngài làm được, tất nhiên, bởi ngài là Tổng thống.

Vậy là nàng đã đảo ngược tình thế. Nỗi phẫn nộ lúc trước, bây giờ biến thành lòng cảm phục. Stephanie thầm tự khen mình đã vô cùng khôn khéo. Cái câu giá trị nhất là “Ngài là tổng thống, nếu biết bạn ngài rơi vào trại giam và bị đối xử như thế nào, ngài sẽ không để yên!”

Câu đó có giá trị tương đương như: “Chuyện này không thể im đi được. Sẽ đến tai Paris, đến tai chính phủ, đến tai Tổng thống và ngài sẽ không bỏ qua!”

“Bà lớn Berthe” hoảng hốt, thấy buổi chiều dài biến thành một cuộc mít tinh chính trị. Bà vội nói:

- Thừa phu nhân Dytteville thân mến...

Stephanie vội đứng dậy, bước đến cầm tay bà chủ nhà tốt bụng:

- Ôi, tôi rất lấy làm tiếc đã đề cập đến câu chuyện lẽ ra không nên nói ở đây, thưa Toàn quyền phu nhân kính mến. Lúc nào khác chúng ta sẽ trao đổi riêng với nhau...

“Bà lớn Berthe” thơ ngây đâu có biết mưu đồ của Stephanie, vội nói nhỏ:

- Đúng thế. Vậy mời phu nhân đến nhà tôi tối thứ sáu này. Ngày tiếp khách của tôi hàng tuần là ngày thứ sáu. Đến đó phu nhân sẽ kể cho tôi cũng như bạn bè của tôi, những thử thách phu nhân đã phải chịu tại trại giam. Có phải thế không, các bạn của tôi? - Bà quay sang các khách phụ nữ.

Nhân đà Stephanie nói luôn:

- Vâng, tôi sẽ đến. Chúng ta sẽ tổ chức một Ủy ban cứu trợ những kẻ bất hạnh.

Nàng nhanh trí thay hai chữ “tội phạm” bằng hai chữ “bất hạnh”. Quả là hai chữ này dễ được nữ giới đồng tình. Họ thì thầm với nhau:

- Mà tại sao lại không nhỉ? Đây là việc làm nhân đạo...

Nhưng không ai lên tiếng mạnh mẽ. Stephanie lại đẩy tới.

- Vậy là chúng ta nhất trí! Bà lớn sẽ là chủ tịch ủy ban, thưa Toàn quyền phu nhân kính mến - nàng nói và quay sang mỉm cười nhìn “Bà lớn Berthe”. Bà lớn hoàn toàn xứng đáng nhận cái ghế ấy: chủ tịch Ủy ban cứu trợ những kẻ bất hạnh! Bà lớn đừng lo. Hồi ở Paris tôi tham gia rất nhiều hội từ thiện, tôi có nhiều kinh nghiệm về tổ chức, điều hành, về gây quỹ cho hội. Bà lớn làm chủ tịch là chính xác. Công việc của ủy ban là công việc nhân đạo. Công việc của nữ giới, đúng không thưa quý vị? Và tôi tin chắc bà lớn làm chủ tịch ủy ban sẽ tập hợp được lực lượng rộng rãi nữ giới trên đảo ta.

Nhìn những bộ mặt tươi tỉnh tán thành, Stephanie tin chắc mình chiến thắng, số phận tội nhân tại các trại giam tù Công xã nhất định sẽ

được cải thiện. Bây giờ đến lô cốt cuối cùng nàng cần phải đánh chiếm. Nàng quay sang viên chỉ huy quân sự của đảo:

- Thưa ngài chỉ huy... - nàng nói giọng ngọt ngào và với nụ cười duyên dáng hết mức - Tôi sẽ rất sung sướng được ngài tiếp tôi ngày mai.

- Đó là chuyện tự nhiên thôi. Xin phu nhân biết cho rằng tôi rất bất bình trước mọi hành vi tàn bạo bất công.

- Đây là truyền thống của Hải quân Pháp, thưa ngài! Truyền thống công bình và nhân đạo đã làm vinh dự cho Hải quân chúng ta.

Nàng nói thế vì biết viên chỉ huy vốn là đô đốc Hải quân. Nàng đánh vào thói kiêu hãnh của tầng lớp sĩ quan, đô đốc Hải quân.

- Phu nhân thân mến, lúc này phu nhân đang nói dở dang một câu.

Stephanie ngạc nhiên:

- Câu nào, thưa ngài? Tôi không nhớ đấy.

- Lúc phu nhân nói đến ngài Thống chế, phu nhân kể có một hôm ngài Thống chế nói, nhưng phu nhân chưa kể ngài nói thế nào.

“Chà, viên chỉ huy quân sự này không phải loại có thể bịp được”. Stephanie trầm nghĩ. Nàng mỉm cười:

- À, đơn giản thôi. Hôm đó... thưa ngài chỉ huy, sau cuộc bao vây Paris và xuất hiện Công xã... - nàng nói chậm lại, tìm cách bịa câu chuyện cho giống như thật -Ngài Thống chế gặp tôi. Hai chúng tôi trao đổi về tai họa nội chiến, cùng là người Pháp mà huynh đệ tương tàn, tôi bèn nói với ngài Thống chế... đại khái như thế này, tôi không nhớ nguyên văn... rằng họ là những kẻ làm loạn, nhưng dù sao họ cũng là những con người. Ngài Thống chế tiếp lời tôi, nói luôn: “Cũng như chúng ta, cũng như phu nhân và tôi!”

Viên chỉ huy quân sự nhìn nàng rất lâu. Stephanie không biết ông ta có tin câu chuyện bịa kia thật không. Nhưng nàng vẫn nói tiếp:

- Tôi quen biết với ngài Thống chế từ rất lâu.

Câu nói đó đúng là tác dụng như một tiếng sét. Viên chỉ huy ngay người nhìn nàng rồi nói khẽ:

- Hình như từ ngày quân ta đánh chiếm pháo đài Malokoff, nếu người ta báo cáo tôi không sai.

- Đúng thế.

- Tôi còn được biết phu nhân đã được tặng huân chương về những chiến công trên chiến trường Crimée và chiến trường Italia.

- Vâng, đúng thế - nàng nói, vẫn còn bàng hoàng, không ngờ ông ta biết rõ lai lịch của nàng đến thế.

Nàng thầm nghĩ: “Mình dại quá! Giá như đem hai tấm huân chương ấy sang đây và đeo nó trong buổi tối chiêu đãi này, chắc chắn sẽ còn gây hiệu quả nhiều hơn gấp bội. Nhưng ông ta còn biết những gì về mình nữa? Liệu ông ta có biết hết không? Phải kiểm tra xem mới được. Không cẩn thận là mình bị hố với ông ta mất!”

Phòng khách đang náo nhiệt. Mọi người ca tụng vị chủ tịch Ủy ban cứu trợ những kẻ bất hạnh Berthe và bàn tán về những công việc của ủy ban sắp tới.

Giàn nhạc đã cất tiếng.

Viên chỉ huy quân sự đã nghiêng mình mời nàng. Stephanie đặt nhẹ bàn tay lên vai ông ta, ông ta đặt bàn tay vào eo nàng. Viên chỉ huy quân sự đúng là tay nhẩy tuyệt vời. Nàng vừa buông thả theo bước chân và bàn tay dắt dẫn ông ta vừa tỉnh táo thăm dò xem ông ta biết những gì nữa về nàng. Nhưng ông ta lảng tránh mọi câu hỏi của nàng.

“Ta không nên vội. Hôm nay hãy tìm cách tranh thủ cảm tình của ông ta... Hình như ông ta vẫn còn luyến tiếc chế độ quân chủ thì phải. Những chiến công của các hoàng đế Napoleon I và Napoleon III...”

Lúc tiếng nhạc dừng lại, viên chỉ huy quân sự đảo đưa nàng về chỗ, nàng nói:

- Cảm ơn ngài chỉ huy. Vừa rồi được ngài đưa đi theo điệu nhạc và nhìn bộ quân phục của ngài, tôi tưởng tôi như tôi đang khiêu vũ trong hoàng cung Tuileries.

Trong ánh mắt viên chỉ huy quân sự lóe lên một niềm luyến tiếc đồng thời một mối cảm tình đặc biệt với nàng. Thì ra vậy! Ông ta đang phục vụ trong quân đội Cộng hòa nhưng tim óc ông ta là tim óc của một sĩ quan cao cấp trong quân đội hoàng gia. Ông ta vẫn kiêu hãnh về những chiến công ngày xưa... Tất nhiên ông ta phải căm ghét những người đi theo Công xã rồi!

- Hẹn ngày mai, thưa ngài? - Nàng nói thì thầm như kiểu hò hẹn với người tình.

- Vâng ngày mai, thưa phu nhân - ông ta nói giọng nghiêm trang nhưng nàng thấy rõ ông ta đã bị nàng chinh phục về mặt nữ tính.

Stephanie vừa khai xong. Lời khai này nàng đã ngẫm nghĩ suốt cả sáng nay, cân nhắc từng câu từng chữ, nêu ra những sự việc cụ thể, những tên người chính xác.

- Bà hãy tin rằng, thưa phu nhân thân mến, những lời phu nhân khai đều được ghi lại chính xác từng chữ - viên chỉ huy quân sự nói, trở nhân viên thư ký lúc này đang đưa ông ta ba trang giấy viết kín.

Viên chỉ huy liếc qua rất nhanh rồi đứng dậy đưa Stephanie xem lại. Nàng vừa bắt đầu đọc thì ông ta ra lệnh cho viên thư ký:

- Viết một giấy phép cho phu nhân Dytteville được quyền đến kiểm tra bất kỳ trại giam nào trên đảo Nouvelle Calédonie, đem đến cho tôi ký.

Stephanie ngạc nhiên nàng mỗi lúc một hiểu thêm con người kỳ lạ này, từ câu nói: “Từ ngày quân ta đánh chiếm pháo đài Malakoff” đến câu ra lệnh cho nhân viên thư ký.

Nhân viên thư ký quay vào đưa viên chỉ huy tờ giấy thông hành in sẵn.

- Tốt lắm, hoàn toàn đầy đủ - Stephanie nói. Nàng đã đọc xong mấy trang biên bản. Tôi chỉ còn việc ghi “Đã đọc lại và thừa nhận” rồi ký là xong.”

- Phu nhân quên làm các hợp đồng, thừa phu nhân thân mến.

- Vâng, từ bao nhiêu năm nay rồi.

- Trao đổi văn bản - ông ta mỉm cười đưa nàng tờ thông hành và nhận tờ biên bản nàng đã ký dưới - Tờ giấy này cho phép phu nhân đến được bất cứ nơi nào, kể cả những nơi nghiêm cấm không cho người ngoài lọt vào.

- Xin cảm ơn ngài - Stephanie mỉm cười nói.

- Thừa phu nhân thân mến, tôi còn muốn trao đổi với phu nhân một chuyện đang làm tôi rất phiền lòng...

- Chuyện gì, thưa ngài chỉ huy? - Stephanie cảnh giác nói.

- Về ông nhà, chồng phu nhân...

Stephanie bị hoàn toàn bất ngờ. Nàng không thể tưởng tượng đến đây lại bị đụng vào chuyện đó. René đã làm gì? Đã yêu cầu gì với nhà chức trách ở đây chẳng?

- Thừa phu nhân thân mến, tôi được hân hạnh gặp ông nhà nhiều lần, cách đây khoảng bảy năm. Giữa tôi và ông Guinchamp có nhiều cách suy nghĩ giống nhau về con người, về cuộc đời và nhiều vấn đề khác nữa. Trên tư cách bè bạn, ông Guinchamp có viết thư riêng cho tôi.

- Trong đó nói những gì, thưa ngài? - Stephanie đã lấy lại tự tin.

- Tôi chỉ xin nói đại ý thôi. Ông Guinchamp có kể tôi nghe về phu nhân, cuộc sống của phu nhân, mối tình của ông nhà với bà, cuộc hôn nhân và chuyến đi của bà rời Paris vừa rồi. Ông Guinchamp tỏ vẻ rất buồn. Ông mong muốn rằng bà trở về Pháp càng sớm càng tốt. Ông hi vọng tôi sẽ thuyết phục được phu nhân về Pháp bằng chuyến tàu biển gần đây nhất.

Vậy là René vẫn bám theo Stephanie, không chịu buông tha nàng! Anh ta sẽ làm gì, nếu nàng chưa chịu về? Chắc chắn René không thể kiện hàng về tội ngoại tình để buộc nàng phải về. Hình ảnh nàng bị hai sĩ quan cảnh sát giải ra tàu để đưa về Pháp là hình ảnh chỉ bôi xấu thêm cho René.

- Tôi hoàn toàn chưa muốn trở về Pháp trên chuyến tàu gần đây nhất. Không thứ gì có thể ép buộc tôi - nàng nói dứt khoát.

- Tôi không bao giờ dám có ý nghĩ ép buộc phu nhân, bất kể hoàn cảnh nào. Tôi chỉ xin phép được nói với phu nhân về ông Guinchamp bởi vì... Vừa rồi sự vắng mặt của phu nhân kéo dài quá lâu, hơn hai tháng trời. Khoảng nửa tháng trước khi phu nhân trở về Nouméa, tôi thấy bốn phen đối với bạn bè buộc tôi phải báo chồng phu nhân biết chuyện phu nhân mất tích...

- Ai cho phép ngài làm thế? - Stephanie hỏi bằng giọng căm uất.

- Bốn phen của tôi, chức vụ của tôi và tình bạn của tôi với ông Guinchamp. Khi báo ông nhà biết, tôi nói theo kiểu chung chung là rất có thể phu nhân bị bắt cóc để đòi tiền chuộc và chúng tôi quyết tâm phải điều tra, giải thoát cho phu nhân. Xin phu nhân hiểu cho, sau khi phu nhân bị bắt cóc, tôi đã kiên nhẫn chờ đợi gần hai tháng mới đành phải báo tin đó cho ông Guinchamp. Nếu ở địa vị tôi, phu nhân có làm như tôi đã làm không?

- Không! - Stephanie thẳng thắn đáp - Làm thế chỉ thêm rắc rối.

- Sau khi phu nhân trở về, chuyến thư nào tôi cũng viết cho ông Guinchamp để giải tỏa cho ông nỗi lo lắng. Bất kể tàu Anh, tàu Pháp, tàu Đức, tôi đều có lá thư nhờ họ chuyển về Paris.

Việc đã rồi, chẳng thể gỡ lại được, nhưng Stephanie thấy có thể khai thác được tình huống này. Nàng nói:

- Thật đáng tiếc. Nhưng đúng là ngài không thể không báo tin đó về Paris. Tôi rất buồn là chuyện đó ảnh hưởng đến chồng tôi, đến các con tôi.

- Xin phu nhân tha lỗi, thông cảm cho tôi.

Thật ra nàng biết quá rõ René và nàng ít phiền lòng hơn là nàng tỏ ra với viên chỉ huy quân sự đảo. René sẽ không dám lộ “tai nạn” của nàng ra với bất cứ ai, trừ phi có tin báo chính thức.

- Thú thật là tôi rất rầu lòng. Tôi không thể dùng từ nào khác. Nhưng tôi cũng xin cảm ơn ngài chỉ huy về sự thành thật của ngài, về việc ngài đã tiếp tôi, cấp cho tôi giấy thông hành.

- Bao giờ tôi cũng sung sướng được gặp phu nhân, thưa phu nhân thân mến.

- Tôi sẽ còn trở lại...

“Tôi sẽ còn trở lại...” câu đó vang lên trong đầu óc nàng như một tiếng vọng. Trên đường về, Stephanie thầm hẹn với bản thân: “Mình sẽ quay lại đây! Nhất định sẽ giải thoát cho những người oan ức đó...”

12. CUỘC VƯỢT NGỤC

Phá trại giam Nera, một cuộc phá hủy hoàn toàn! Giải thoát hai mươi một tù nam và năm tù nữ ở đó bây giờ là mục tiêu mà Stephanie phải đạt tới.

Nàng đã đồng cam cộng khổ với họ, chịu đánh đập tàn bạo như họ và lúc chia tay nàng đã hứa với họ “Tôi sẽ còn trở lại!”. Họ tin vào Stephanie và nàng không thể không giữ trọn lời hứa với họ.

Nhưng vấn đề không phải chỉ là giải thoát họ khỏi trại giam. Còn phải đưa họ trốn khỏi đảo Nouvelle Calédonie, đến một vùng đất thuộc Anh, Australia hoặc New Zealand chẳng hạn. Sẽ mất sáu ngày vượt biển, mà có thể lâu hơn nữa, nếu như không thuận chiều gió. Cần có một con tàu “tử tế” có đủ lương thực và nước ngọt.

Tất cả những vấn đề ấy Stephanie phải suy tính một mình. Nàng phải lường trước mọi khó khăn trở ngại có thể nảy sinh. Nàng và Yann. Còn những tù nhân chỉ biết theo nàng, tuân lệnh nàng. Họ hoàn toàn giao phó số phận cho nàng đến khi cập bến lành.

Nếu thất bại - điều này Stephanie hoàn toàn không muốn nghĩ đến - hai mươi sáu tù nhân đó lại bị đưa về trại giam, trong khi “phu nhân Dytteville và ông Yann Kendelec” sẽ bị buộc tội là âm mưu tổ chức cuộc vượt ngục, sẽ bị đưa ra tòa xét xử và nhận án tù, lưu đầy, thậm chí bị tù chung thân.

Việc đầu tiên cần tính toán là làm sao không để lại chứng cứ gì. Stephanie và Yann phải tổ chức cuộc vượt ngục đồng loạt bằng cách nào để thị trấn Nouméa tin rằng trong thời gian đó họ đang ngao du nơi nào khác.

Việc thứ hai là cần kiếm được một con tàu có khả năng vượt biển. Việc này cũng không dễ. Stephanie đã suy nghĩ nhiều về việc dùng tàu Araucaria. Trong chuyến sang đảo Nouvelle Calédonie sắp tới, tàu sẽ rời cảng ở đây đem theo Stephanie và Yann. Khi ra khơi xa, hai người sẽ chuyển sang một con tàu nhỏ cho chạy thẳng đến cửa sông Nera, nơi đóng trại giam để chuẩn bị. Sau khi giải thoát tù nhân, tàu Araucaria lại ghé vào cửa sông đón, chở tất cả sang Australia, đưa họ vào một thành phố cảng nào đó, chẳng hạn Sydney, Newcastle hoặc Brisbane...

Chính phủ Anh đã từng từ chối đề nghị của Tổng thống Thiers xin trao trả cho Pháp những thành viên Công xã Paris sau khi thất bại chạy sang cư trú bên Anh và các thuộc địa của Anh.

Kế hoạch tuyệt vời đó khiến Stephanie vô cùng thích thú. Nhưng rồi nó đột nhiên sụp đổ khi nàng nghĩ đến lúc tàu Araucaria cập bến Marseille. Đoàn thủy thủ ba hoa thế nào chẳng loan tin “bà chủ công ty đã giải thoát cho các tù chính trị tham gia Công xã bị giam ngoài đảo Nouvelle Calédonie... và đưa họ sang cư trú ở Australia...” Thậm chí họ còn kể ra bao nhiêu chi tiết tai hại trong vụ giải thoát này.

Đó sẽ là quả bom nổ chậm! Đến một ngày nào đó nó sẽ nổ tung thành cả một tập hồ sơ dày của cơ quan an ninh. Tất nhiên những lời bép xép đó sẽ lọt đến Paris, đi qua tất cả các cơ quan cảnh sát, an ninh

để tới tòa án. René, gia đình nàng, thậm chí công ty Dytteville sẽ bị mang tiếng. Còn bản thân Stephanie sẽ bị truy tố và thế là hết.

Trước mắt điều Stephanie quan tâm là miệng lưỡi đám thổ dân Canaque. Bỏ trong vụ giải thoát này, nàng sẽ phải sử dụng một số chiến binh Canaque. Họ đều là những người thích huênh hoang. Họ sẽ khoe là đã chiến đấu dũng cảm như thế nào. Họ sẽ hết lời chê bai đám cai ngục hèn nhát, vân vân và vân vân...

Tin đó tất nhiên sẽ lan truyền và khi Stephanie cùng Yann đặt chân lên bến cảng Nouméa, lập tức họ sẽ bị cảnh sát Nouvelle Calédonie bắt giữ.

Khi Stephanie đưa ra những lo ngại trên với Yann, chàng nói:

- Chỉ có một giải pháp duy nhất là em hãy thương lượng với Atai.

Stephanie giãy nảy:

- Không được. Em không muốn quay lại cái thung lũng khủng khiếp ấy.

- Thì ai bắt em quay lại? Anh có thể mời ông ta đến gặp em tại đây. Em thương lượng với ông ta tại nhà anh hoặc tại địa điểm nào đó tùy em. Ông ta sẽ cho em mượn lực lượng chiến đấu của ông ta. Atai là người đứng đầu, trọng danh dự. Tất nhiên em phải trả công cho ông ta nhưng cũng với giá hợp lý thôi.

Stephanie phẩy tay:

- Chuyện ấy thì không đáng ngại. Điều em ngại là giáp mặt với ông ta.

- Tại sao?

- Cha anh hiện đang phải thế chân em tại đó. Atai lại giữ Aimé làm con tin sau khi em bỏ trốn. Anh không thấy việc em gặp ông ta là phức tạp hay sao?

- Bất cứ người nào khi bị bắt đều có quyền chạy trốn. Atai không giận em đâu. Ông ta coi chuyện đó là bình thường. Về cha anh thì anh xin cam đoan rằng bất cứ lúc nào cụ muốn cụ cũng có thể về nhà

được. Cụ có cách... trao đổi riêng. Riêng Aimé thì em nên dâng hoàng đặt vấn đề ra với Atai hôm ông ta tới đây. Mà anh còn nghĩ rằng Aimé thích ở lại đó, thậm chí không muốn về đây ấy nữa chứ.

Stephanie lờm người tình. Yann phần nào cũng có lý. Hiện giờ Aimé sống ở trong đó như ông vua, có cả một hậu cung và những phụ nữ Canaque trẻ đẹp sẵn sàng chiều anh ta. Stephanie hình dung Aimé nằm và cả một bày phụ nữ Canaque khóa thân xúm xít xung quanh.

Nhưng nàng đã trở lại công việc:

- Làm thế nào gặp được Atai?

- Dễ thôi. Nhưng em bằng lòng gặp ông ta chứ?

- Em sẵn sàng làm mọi thứ để giải thoát cho những người bạn bất hạnh kia. Việc viên chỉ huy quân sự đảo cấp cho em giấy phép thật ra chỉ là một thứ hình thức. Bởi đồng thời ông ta lại đưa cho em bản qui chế trại giam, tức là muốn bảo em đừng làm gì hết! Thôi được, anh bố trí cho em gặp Atai. Còn vấn đề tàu? Em thấy không thể dùng tàu nhỏ được.

- Tại sao?

- Vì gió biển không phải đơn giản. Ngay chuyện dùng xuồng độc mộc đưa họ từ cửa biển Nera ra khơi để lên tàu đã rất nguy hiểm rồi. Ra đó mà chỉ có tàu chạy buồm thì rất không bảo đảm. Em cần một tàu hần hoi, loại có chân vịt và chạy bằng hơi nước.

- Đúng! - Yann nói.

- Em cần một con tàu chạy máy hơi nước với một thuyền trưởng giỏi và... có thể mua được.

- Tất nhiên rồi.

Giọng nói bình thản của Yann làm Stephanie ngạc nhiên nhìn anh. Nàng cảm thấy Yann đã có giải pháp.

Ôi, cặp mắt anh mới đẹp làm sao. Nhưng dự định của Yann thế nào? Và nàng chợt hiểu:

- Anh định... anh dám chở hai mươi sáu tù nhân đó bằng tàu Maraamu của anh sao?

- Đúng thế, em yêu của anh. Tàu Maraamu rất khỏe, đã ba lần nó chạy đường Nouméa - Sydney - Nouméa. Gần đây nhất nó chở hàng đầy ắp đến mấp mé thành tàu.

Stephanie vẫn còn lo lắng:

- Nhưng nếu ta dùng tàu Maraamu, mọi người sẽ biết.

- Em thừa sức nghĩ ra cách đánh lạc hướng chú ý của họ.

Vừa nói, Yann vừa ôm nàng và đặt môi anh lên môi nàng. Lòng đã nhẹ nhõm, Stephanie hé miệng đón nụ hôn và họ đắm đuối trong cuộc tình ái.

Bốn ngày sau Stephanie thấy hai thổ dân Canaque áo quần vá chằng vá đụp bước vào văn phòng chi nhánh công ty Dytteville tại Nouméa. Nàng lập tức nhận ra một người là Atai còn người kia là Takata, thầy mo của dân Canaque. Sáng nay Yann đã báo trước cho nàng:

- Mặc dù đang bị cảnh sát truy nã Atai vẫn thân chinh đến gặp em để bày tỏ lòng ngưỡng mộ em. Em chú ý đừng gọi tên ông ta trong lúc trò chuyện. Bởi theo tín ngưỡng ở đây, tên ông ta được thốt lên trên đất của kẻ thù là một điều xấu.

Atai đến đây dưới hình dạng một người hành khất Canaque. Cửa vừa khép, ông ta đã trở lại bản thân ông qua cặp mắt long lanh và dáng điệu oai vệ, kiêu hãnh.

- Bà muốn gặp ta, thưa phu nhân Stephanie?

- Vâng, để cảm ơn ông về việc dịp trước ông tiếp tôi nồng hậu.

Yann đã dẫn Stephanie, theo phong tục của thổ dân Canaque, khi gặp nhau không nên nhắc đến những chuyện không vui, những điều đối xử với nhau không đẹp trước đây.

Stephanie hỏi thăm Atai về sức khỏe của ông ta, của các bà vợ, các con ông ta. Cuộc trò chuyện diễn ra lịch sự, niềm nở, thân tình và tôn trọng lẫn nhau. Đợi không khí đã thoải mái, Stephanie mới hỏi thăm về Aimé:

- Tên đầy tớ của tôi ra sao, thưa ông?
- Ông ấy đã chiếm được tình cảm của tất cả chúng tôi.

Câu ấy theo lối nói Canaque có nghĩa “chúng tôi sẽ giữ ông ta lại”. Stephanie thầm nghĩ, bây giờ chưa phải lúc nói đến chuyện chuộc Aimé. Nàng chuyển giọng vui vẻ đi ngay vào vấn đề chính:

- Thánh thần báo cho tôi biết, chỉ ông có thể giúp tôi được, cho nên tôi đã đến cầu ông.
- Bà cần tôi giúp gì, thưa phu nhân Stephanie?

Atai thừa biết Stephanie cần nhờ ông ta việc gì, bởi cậu bé Maurice đã đến gặp ông ta trình bày tình hình và mời ông đến gặp Stephanie. Nhưng theo phong tục và nghi thức bản xứ ông ta vẫn phải hỏi.

Theo đúng lời dặn của Yann, Stephanie trình bày vấn đề bằng những từ ngữ mềm mại, đồng thời đề cao Atai. Nàng kể về ý định giải thoát hai mươi sáu tù nhân trong trại giam Nera của nàng. Đây là một công việc vô cùng lớn lao mà chỉ Atai mới đủ sức làm nổi. Nàng còn nói đó là việc nhân đạo, mà Atai là người có lòng nhân đạo bao la chắc không nỡ từ chối.

Nghe Stephanie nói xong, Atai trịnh trọng gật đầu. Ông ta quay sang thầy mo trao đổi gì đó bằng tiếng thổ dân. Stephanie không hiểu họ nói chuyện gì, chỉ thấy Atai gật gù.

- Thầy mo vừa tính xem ngày nào tốt. Năm ngày nữa là ngày tốt, mặt trăng ở vào vị trí lành - Atai nói.

Ông ta nhìn lên tờ lịch treo trên tường, lăm nhăm tính rồi nói:

- Thứ bảy này là ngày lành, thưa bà Stephanie.

Cuộc thương lượng bắt đầu chuyển sang việc Stephanie phải làm gì để đáp lại sự giúp đỡ của Atai. Cụ thể nàng phải biếu ông ta thứ gì. Điều này càng cần thiết, bởi chính miệng Atai đã nói, làm việc này ông ta có nguy cơ bị qui đủ mọi tội.

- Ông có thể nhận...

Stephanie đề xuất tặng Atai một số cổ phần, có nghĩa ông ta sẽ là một trong những chủ của công ty và trở thành ngang hàng như người da trắng. Nhưng nói xong, nàng thấy Atai không nhúc nhích.

Stephanie nhớ nhận định của Yann: “Atai sẽ không nhận đâu. Ông ta rất có thể yêu cầu em biếu ông ta một tá đồng hồ treo tường có con chim họa mi hót mỗi khi báo giờ, hoặc một cỗ xe mà thật ra ông ta chẳng bao giờ dùng đến. Nhưng dù Atai đề ra thứ gì, em cũng nên nhận lời”.

Nghe Stephanie nói xong, Atai chậm rãi nói bằng kiểu của người Canaque:

- Thừa bà Nữ chủ soái! Mỏ ở đây là của bà, bởi ngài đại chủ nhân Yves Kendelec đã mua nó. Đây là ruột gan của đất. Bà biếu tôi tôi không nhận đâu. Bởi tôi coi những mỏ đó như đã chết.

Đây là cách nói của thổ dân. Họ coi việc lấy quặng ra khỏi mặt đất giống như lấy ruột gan ra khỏi cơ thể con người. Công ty đã mua những mỏ đó của xứ sở ông và bây giờ ông không muốn nhận lại thứ xứ sở ông đã bán.

Stephanie giật mình hiểu rằng Atai coi đề nghị của nàng là sự xúc phạm đến danh dự của ông. Nàng rất ân hận là mình đã vô ý. Nàng tìm cách gỡ lại:

- Tôi chỉ nghĩ đơn giản, bằng cách đó ông gần chúng tôi hơn. Nhưng bây giờ tôi đã hiểu là tôi không nên đề nghị như thế. Vậy tốt nhất là xin ông cho biết ông cần gì, tôi sẽ biếu ông.

Atai vẫn giọng nói chậm rãi, hỏi:

- Số tù cần giải thoát là hai mươi sáu người?

“Ông ta làm như ông ta không biết!” - Stephanie thầm nghĩ. Nàng đã bắt đầu khó chịu với kiểu nói chuyện dằng dai mất thời gian này. Nhưng nàng cố giữ kiên nhẫn. Nàng trịnh trọng nói:

- Vâng, hai mươi sáu!

- Vậy tôi xin một khẩu súng cho mỗi đầu tù nhân.

Stephanie hốt hoảng. Nàng phải cố gắng lắm mới giữ được nét mặt bình thản. Làm sao nàng có thể đưa vũ khí cho họ được? Thổ dân Canaque bị chính quyền Pháp coi là giặc. Vậy mà bây giờ nàng lại cung cấp vũ khí cho “giặc”? Tội ấy nếu lộ ra còn nặng hơn nhiều so với tội giải thoát tù Công xã.

Chưa biết nên trả lời ra sao nên Stephanie quyết định hãy tạm hoãn binh để nghĩ cách thoái thác. Nàng nói:

- Ông thừa biết chúng tôi không thể kiếm được súng tại Nouméa này.

- Chúng tôi biết - Atai chậm rãi nói và nở một nụ cười như thể giễu cợt - Bà có nói bà sẽ chở các bạn của bà sang Australia?

Stephanie vẫn chưa hiểu Atai định dẫn mình đến đâu.

- Vâng, đúng thế, chúng tôi sẽ đưa các tù nhân kia sang Australia...

Nàng ngừng lại chờ Atai nói rõ thêm ý định của ông ta. Tác phong chậm rãi của Atai làm nàng rất bực. Nhưng Atai đã nói, vẫn cái giọng kéo dài, bình thản:

- Bà hãy mua súng ở đó, thưa bà Stephanie!

“Vậy là ông ta biến mình trở thành kẻ mua vũ khí cho quân khởi nghĩa chống lại nước Pháp”, Stephanie hoảng hốt nghĩ. Nhưng nàng nhớ câu của Yann dặn; “Dù Atai đề ra thứ gì em cũng nên nhận!” Nàng bèn quay sang nhìn Yann cầu cứu.

Trong cuộc thương lượng này, Atai đối thoại với nàng, chứ không đối thoại với Yann. Trước mắt ông ta, Yann chỉ là viên trung úy của quân đội Pháp, không đáng để ông ta tiếp chuyện ngang hàng.

Yann lẩm bẩm như nói một mình:

- Wheller, Smith và công ty... - đến lúc này anh mới nhìn Atai nói thêm - Tôi quên mất địa chỉ. Nhưng hãng đó là hãng chế tạo vũ khí tốt nhất ở Sydney.

Stephanie hoang mang. Thế nghĩa là sao? Yann nhận lời! Nhưng nàng tự nhủ Yann là người khôn ngoan, am hiểu, tất nhiên anh biết nên xử sự thế nào. Trước mắt hãy làm theo ý Yann đi đã, sau đây sẽ hỏi xem tại sao anh quyết định nhận lời Atai như vậy.

Đoán được tâm trạng Stephanie, Yann đến gần, đặt bàn tay lên vai nàng, lướt ra sau gáy nàng như ra lệnh. Stephanie thầm nghĩ: “VẬY là Yann có cách! Cần phải tin vào... anh!” Nàng trịnh trọng nói với Atai theo kiểu nói của thổ dân Canaque.

- Ý nguyện của ông cũng là ý nguyện của tôi!

VẬY là mình đã trở thành kẻ cung cấp vũ khí cho kẻ địch! Stephanie vẫn chưa trút được nỗi băn khoăn đang vò xé tâm can nàng.

Sau đó nàng còn phải ngồi thêm một tiếng đồng hồ nữa tiếp Atai. Một tiếng đồng hồ cực hình. Nàng đã phải giả vờ vui vẻ trò chuyện về săn bắn, đánh cá, về cây cỏ hoa lá trên đảo. Trong khi bản thân nàng ruột gan rối bời thì Atai vẫn cứ ung dung, chậm rãi nói toàn những câu “phải phép”.

Cuối cùng Atai đứng dậy nói:

- VẬY là đêm thứ bảy chúng tôi sẽ đợi bà, thưa phu nhân Stephanie...

Ông ta vừa bước ra khỏi cửa, Stephanie đã không chịu đựng nổi, nàng ngã vào lòng Yann:

- Yann!

Yann ôm chặt người tình, mỉm cười âu yếm nhìn nàng. Ghé môi sát môi nàng, anh thì thầm:

- Hôm nay em đã thành công lớn. Trong lúc nói chuyện em đã không nhắc đến tên “Atai!”. Em đã không làm một điều gì xúc phạm

đến họ! Mọi việc thế là trót lọt.

- Nhưng ta phải đưa cho họ hai mươi sáu khẩu súng! Anh không nghĩ đến chuyện đó sao?

Yann ngửa mặt Stephanie, nhìn thẳng vào mắt nàng cười khúc khích. Nàng không hiểu. Tình huống nguy hiểm đến như vậy mà Yann còn cười được!

- Yann! - Nàng thì thầm nói, giọng trách móc.

- Ôi, em yêu của anh...

Yann ôm ghì nàng trong vòng tay, thì thầm:

- Chuyện ấy không quan trọng chút nào hết. Bọn họ không biết dùng súng đâu. Đám thổ dân ngay từ nhỏ đã quen ném dao và bắn nỏ. Chúng sử dụng hai thứ đó thiên nghệ. Nhưng tì báng súng vào vai rồi nheo mắt ngắm thì họ không thể làm nổi.

Nói xong, Yann hôn nàng. Anh hút hơi thở từ miệng người tình. Stephanie như được tiếp thêm sức mạnh và niềm tin của anh. Sau một lát nhắm đũa, mở mắt ra, Stephanie thấy nét mặt Yann đầy vẻ quyết tâm.

- Ta không được để phí một phút nào, Stephanie, cần phải lo ngay lương thực và nước ngọt. Và em phải nghĩ ra một cái cớ để chúng ta vắng mặt ít ngày ở đây.

Stephanie đã nghĩ chuyện này rồi. Nàng nói:

- Hết sức đơn giản. Lý do vô cùng chính đáng. Em phải đi Sydney để “tân trang” theo cách nói ở Vedée quê em. Chiều nay có cuộc họp của Ủy ban cứu trợ những người bất hạnh. Em sẽ báo cho họ biết là thứ bảy này anh và em đi Sydney.

- Thứ sáu chứ, Stephanie? Chúng ta phải đi trước một ngày để chuẩn bị mọi thứ cho chu đáo.

- Tùy anh. Anh muốn thế nào em cũng xin vâng.

- Còn các bà kia, em biết họ sẽ phản ứng thế nào không? - anh mỉm cười nhìn người tình - Họ sẽ tận dụng em bằng cách nhờ em mua

đủ thứ ở Sydney.

Mà đúng vậy. Chiều hôm đó Stephanie vừa báo tin nàng sắp tin Sydney, tất cả các vị phu nhân thành viên của Ủy ban cứu trợ đã nhao nhao lên, mỗi người nhờ nàng nhận tiền mua giùm một thứ. Phu nhân quan Toàn quyền - “bà lớn Berthe” - bảo rất cần một bộ đồ trà loại sang bằng men sứ. Vợ viên chỉ huy quân sự đảo thì bảo ở Nouméa không sao tìm ra được mười lăm mét lụa Surah. Bà thì muốn tặng con gái sắp lấy chồng một tấm áo dài bằng nhung, bà thì kêu là đây tớ vừa làm vỡ mất của bà ta một bộ bát đĩa bằng men Trung Hoa rất quý...

- Họ làm em đến chết phen này mất thôi - tối hôm đó về nhà, Stephanie nhớ nhó đưa Yann xem cả một bản kê dài những thứ các bà nhờ nàng mua hộ bên kia Australia.

- Càng hay - Yann bật cười - Họ nhờ mua toàn vải vóc, bát đĩa như thế là rất tốt. Càng không ai nghi ngờ gì chúng mình.

Đảo Nouvelle Calédonie chỉ còn là một nét màu thẫm nằm ngang khi tàu Maraamu ra ngoài khơi. Lúc chập tối, Yann đã ra lệnh gỡ cánh buồm trắng, thay bằng cánh buồm đỏ đã phai màu.

Anh nói với Stephanie:

- Ta cần tránh mọi thứ có thể gây nghi ngờ. Tối mai, khi tàu của chúng ta dong buồm giữa biển, dân đánh cá Canaque sẽ kể với mọi người là họ nhìn thấy một con tàu rất giống tàu Maraamu nhưng buồm hoàn toàn khác. Thủy thủ anh chỉ có Maurice và Napoleon, hai đứa tuyệt đối tin cần. Atai và đám chiến binh Canaque của ông ta thì ta không lo rồi. Gió lại đang rất thích hợp.

Yann nói và gió biển thổi tung áo sơ mi làm phanh bộ ngực vạm vỡ và rám nắng của chàng. Nhìn người tình lúc này, Stephanie thấy anh giống như thiên thần, cường tráng và dũng mãnh. Nàng bước đến ôm ghì Yann. Đáp lại anh cũng ôm chặt nàng trong vòng tay...

Hôm sau tàu Maraamu tắt máy, dập dờn ngoài khơi xa đợi đến chiều tối mới chạy về phía cửa sông Nera. Một con tàu nhỏ chạy đến và bám theo sau tàu Maraamu giống như con chó trung thành bám theo chân chủ:

Yann nói:

- Tàu Lifou của Atai.

Thấy nó quá nhỏ, Stephanie lo lắng:

- Sợ không chứa đủ ngàn ấy người...

- Đủ! Tất nhiên là chở nặng thì lúc qua lạch sẽ hơi khó khăn, nhưng em hãy tin vào tàu Lifou và các thủy thủ Canaque trên đó.

Đêm khuya, trăng sáng vàng vạc. Stephanie, Yann và Maurice bước từ trên thuyền độc mộc xuống bãi cát.

“Tàu nhỏ nhưng khỏe thật”, Stephanie thầm nghĩ lúc tàu Lifou chạy trong lạch biển vào đến vùng nước lặng ven bờ. Bây giờ nàng quay lại nhìn nó và yên tâm hoàn toàn.

- Nhanh! - Yann cầm tay nàng kéo đi.

Maurice chạy theo. Ba người len lách giữa những cây đước. Các chiến binh của Atai nấp trong các bụi cây giờ tay để báo cho Stephanie biết họ đã có mặt rồi lại biến vào trong các đám lá, trở về vị trí phục kích.

Bỗng Stephanie lo lắng nhìn ra bờ nước:

- Các xuồng khác đâu? - nàng hỏi khẽ Yann.

- Họ giấu trong các bụi đước, khi cần mới kéo ra - Yann bình thản đáp và kéo người tình chạy tiếp về phía trại giam.

Ba người chạy vào khu rừng chuối rậm rạp rồi leo qua một dãy đồi trọc thấp, cố giấu mình sau các bụi cây. Cuối cùng họ nhìn thấy ngôi nhà dùng làm văn phòng trại giam. Cửa ngoài đóng nhưng bên trong đèn thấp sáng. Stephanie đứng quan sát. Nàng nhận ra ngôi nhà

ngủ của tù nhân và ngôi nhà bếp. cả ba ngôi nhà đều bằng gỗ, mái thấp, chỉ khác nhau về kích thước.

Nàng thăm thì rất nhỏ chỉ đủ để mình nàng nghe thấy: “Tôi đã trở lại với các bạn đây!”

Nàng ghé vào tai Yann, nói:

- Sung sướng quá, Yann! Anh hôn em đi! - Và nàng nép vào ngực chàng, ngửa mặt, hé sẵn cặp môi chờ đón.

Yann điên cuồng ôm chặt Stephanie áp miệng vào miệng nàng. Lúc buông ra, anh nói:

- Anh và Maurice ở đây... còn em...

- Em sẽ chờ sẵn ở cửa nhà ngủ kia. Hễ thấy tiếng súng nổ báo hiệu mở màn là em phá cửa - Stephanie nói, nắm chặt cây rìu nàng vừa rút ở thắt lưng ra.

Stephanie chạy xuống chân đồi. Đến trước cửa ngôi nhà ngủ của tù nhân, nơi nàng đã từng sống ở đây và thuộc mọi chi tiết nhỏ, Stephanie đứng lại dưới bóng một bụi cây và chuẩn bị.

Dưới chân Stephanie, con suối lớn Nera chảy róc rách. Làn nước ánh lên dưới vầng trăng lưỡi liềm. Stephanie chăm chú theo dõi Yann. Mũi súng của anh tạo một điểm sáng nhỏ phản chiếu ánh trăng. Yann là người duy nhất cầm súng đêm nay. Anh rón rén đi về phía cửa ngôi nhà văn phòng, đồng thời cũng là tháp canh của trại giam. Anh chỉ còn cách ngôi nhà khoảng năm chục mét thì Stephanie nghe thấy một tiếng hú nghe như tiếng chó sói hú ban đêm.

Âm hiệu của Atai! Tiếng hú vọng lên ba lần và Stephanie nhìn thấy những bóng đen lờm cờm nhô ra sau những bụi cây, hốc đá. Đó là những chiến binh của Atai. Tay họ cầm giáo, vai đeo nỏ. Stephanie nhìn thấy cả những mũi tên tua tua dựng trong bao họ đeo sau lưng.

Yann vẫn nắm chắc tay súng, khom người rón rén đi tiếp. Lúc này bước chân anh nhanh hơn. Anh đã đến nơi và hích bằng một bên vai lực lưỡng làm bung cánh cửa bằng gỗ. Ánh sáng trong nhà hắt ra.

Stephanie hồi hộp chờ tiếng súng báo hiệu. Một tên cai ngục bước ra, giơ hai tay đầu hàng. Nàng không nghe rõ Yann ra lệnh gì, nhưng thấy tên cai ngục bỏ tay xuống, quật ra sau lưng. Maurice từ đâu đã chạy đến, nhét giẻ vào miệng hắn, trói quật hai tay hắn. Làm xong, thằng bé lại biến mất vào đêm tối.

Yann chĩa súng vào tên cai ngục. Chưa thấy tiếng súng nổ, Stephanie chưa dám làm gì.

Yann hất tay ra hiệu. Đám chiến binh Canaque lặng lẽ lao vào trong nhà. Đám cai tù chắc đang ngủ bị đánh thức bất ngờ, hoảng hốt không dám chống cự. Stephanie thấy chúng lần lượt ra ngoài, hai tay giơ cao.

Một bóng người đột nhiên xô vào nàng, định giật cây rìu. Nàng hoảng hốt chưa kịp kêu lên thì nhận ra Maurice.

- Maurice! Cậu làm gì thế?

- Cháu khỏe hơn.

Stephanie chột hiệu. Thì ra thằng bé muốn thay nàng vào phá nhà giam.

- Không! Buông ra! Để tôi! - Nàng ra lệnh. Nhưng sao chưa thấy Yann nổ súng để bắt đầu?

- Không cần nữa rồi! - Maurice nói - Bà để cháu phá cho!

Nhân lúc thằng bé buông nàng ra, Stephanie lao xuống cửa ngói nhà ngục của tù nhân. Nàng giơ cao cây rìu và chỉ một nhát, cánh cửa đã bung ra. Khóa bên ngoài vẫn lủng lẳng ở một bên cánh cửa. Nàng bổ thêm nhát rìu nữa, và hét:

- Tôi đây! Các bạn nhanh lên! Tôi có tàu để chở các bạn ở ngoài bờ biển.

Cửa mở toang. Stephanie chạy vào. Nhưng đang ở ngoài có ánh trăng, vào đây tối om nàng như bị bưng mắt không nhìn thấy gì hết. Khắp nhà im ắng. “Sao thế nhỉ?” Stephanie lo lắng tự hỏi thầm. Hay

họ đã chuyển sang trại giam khác? Nhưng đột nhiên một tiếng reo mừng rỡ:

- Stephanie!

Nàng nhận ra tiếng của Annette. Tiếng reo vừa hoảng hốt và vui sướng. Lúc này mắt đã quen với bóng tối, Stephanie nhận ra một đám người lở nhổ đang ủa ra. Annette đã bóp vào vai Stephanie hân hoan. Giữa lúc đó nàng nghe thấy tiếng Greboursa hét toáng lên:

- Stephanie!

Anh lao về phía nàng trong khi cả đám tù nhân ồn ào reo hò.

- Nhanh lên. Chạy ra ngoài nhanh lên, Annette!

- Chị đừng lo cho. Tôi sẽ giục tất cả mọi người ra thật nhanh.

Tiếng gọi nhau í ới và lát sau người tù đầu tiên đã đi ra bên cạnh nàng, rồi người thứ hai, thứ ba... cứ thế tiếp tục. Họ mặc áo quần qua quít, tay mỗi người ôm một bọc, chắc những thứ quý giá nhất, những kỷ vật của người thân họ đem theo đến nơi lưu đày.

Stephanie hét to:

- Chạy xuôi theo dòng suối ra biển. Bám chắc vào nhau, đừng lạc đấy!

Yann đang hướng dẫn họ đi. Đột nhiên một giọng phụ nữ thét hoảng hốt:

- Không! Không! Tôi không đi theo đám Canaque đâu!

Người nữ tù nhân trong cơn hoảng hốt, bứt ra khỏi đám người. Chị ta chạy ngược trở lại chui vào ngôi nhà và đâm bổ vào người Stephanie, hất nàng ngã đập đầu vào một chân giường. Chị ta cũng mất đà ngã đè lên, trên Stephanie cố nén đau, thì thầm:

- Chị đứng dậy đi! Chị đang đè vào người tôi đây này...

Người nào đó đã kéo chị ta lên rồi vừa tát vừa mắng:

- Cô đáng bị thế này!... Này!... Này...

Stephanie nhận ra tiếng Greboura và mỗi chữ “này” anh lại tát một cái vào mặt người phụ nữ kia.

Annette nhắc Stephanie dậy. Đầu choáng váng, Stephanie cố gắng lắm mới đứng lên được. Tù nhân cuối cùng đã ra khỏi nhà ngục, Greboura vẫn tiếp tục tát người phụ nữ kia. Stephanie giữ tay anh lại và nhận ra người phụ nữ kia chính là Mimi.

- Cô sợ cái gì, Mimi? Cô không nhận ra tôi sao?

- Tôi không đi theo bọn Canaque... Không! tôi không đi theo chúng!...

- Họ là người của tôi. Mimi! - Stephanie cố nén đau, nói - Cô chạy nhanh ra với mọi người. Chúng tôi cứu các bạn. Cô sẽ được về Pháp... Cô nghe thấy chưa, Mimi? Cô sẽ được về Pháp!...

Stephanie đẩy Mimi ra cửa. “Sang đến Australia cô ta sẽ hiểu”. Nhưng Mimi vẫn cưỡng lại. Greboura túm cổ tay cô ta, hất cô ta ngã vật xuống đất. Annette định kéo Stephanie ra ngoài, nhưng nàng nói:

- Để tôi ra sau cùng!

Nàng đẩy Annette ra trước. Được là người ra cuối cùng, Stephanie trào lên một niềm sung sướng khó tả.

- Vậy là mình đã giải thoát được tất cả tù nhân trong trại, những bè bạn của mình - nàng lẩm bẩm.

Stephanie chạy cuối cùng trong đám người đang chạy theo hướng ra biển. Đằng trước, nàng nhìn thấy Yann đi đầu, hai bên là những chiến binh Canaque vây lấy anh. Stephanie đã quên cái ngã lúc nãy, quên cả đau đớn, nàng không còn thấy gì nữa.

Kia rồi, biển xanh rờn dưới ánh trắng vắng vặc và tàu Lifou với cánh buồm căng lên trong gió. Và những xuồng độc mộc xếp thành hàng, mũi quay ra biển, đuôi thuyền dựa trên cát. Đột nhiên một mũi tên bay tới, rồi hàng chục mũi tên khác bay vun vút! Nàng giật mình, đứng sững lại cách đó chừng ba chục mét.

“Bọn săn tù! Bọn Canaque chuyên săn tù trốn trại giải về trại giam để lĩnh thưởng. Nhưng chúng chỉ bắn dọa bởi theo thông báo của chính phủ, nếu làm tù bị thương, tiền thưởng sẽ giảm rất nhiều. Chúng chỉ cốt bắt sống hai mươi sáu tù nhân này!”

Tiếng bọn chúng gào thét làm rung chuyển đêm khuya yên tĩnh. Đám chiến binh của Atai cũng thét lên rùng rợn. Họ đã quay mặt lại chống trả. Lúc này kẻ thù của họ vẫn còn nấp trong các bụi đước, các mỏm đá bắn ra. Stephanie thấy rõ kẻ thù ở vào thế thuận lợi trong khi “quân ta” ở vào thế rất bất lợi.

Stephanie quay lại đưa mắt tìm Yann thì thấy bàn tay anh đã nắm cổ tay nàng kéo đi:

- Lên xuống nhanh!...

Stephanie đã đứng giữa đám tù nhân. Annette cùng Greboursa đang giúp họ bước lên xuống độc mộc. Mỗi xuống chờ chừng bốn năm người. Yann đẩy nàng về phía Greboursa.

- Tôi giao bà ấy cho cậu đấy. Bà ấy có bị làm sao cậu chết với tôi!

Stephanie giẫy giụa trong cánh tay Greboursa cố thoát ra. Nhưng một chiến binh Canaque đã nắm chân nàng, Maurice nắm một cánh tay và một chiến binh Canaque khác nắm cánh tay bên kia. Họ nhấc bổng nàng lên, đặt vào xuống độc mộc. Stephanie thét lên:

- Yann! - Miệng thét nhưng nàng không dám cử động sợ làm chiếc xuống độc mộc nhỏ bé chòng chênh - Yann!

Xuống rời xa bờ dần. Stephanie bất lực nhìn những tên Canaque “kẻ thù” đã chui từ các chỗ nấp ra, đang vừa đuổi vừa bắn nỏ theo. Hai tù nhân trúng tên ngã xuống. Stephanie đưa mắt tìm Yann. Anh đi cuối cùng.

Anh vừa nổ một phát súng. Nhưng liền sau đấy Stephanie nhìn thấy nòng súng, của Yann vồng lên, tụt xuống, rồi biến mất.

“Yann bị trúng tên!” Stephanie hoang mang cực độ: Anh bị sao rồi?... Bị thương... hay chết.... Hay bị chúng bắt?

- Yann! - Stephanie gào lên. Không biết anh có nghe thấy không, Yann! Yann!

Những mũi tên của kẻ thù vẫn rít lên trong không trung. Bọn chúng đã số trúng đạn đã nằm quay lơ. Đám chiến binh của Atai dùng tên tẩm thuốc độc! Ở chỗ lúc này Stephanie thấy ló lên mũi súng của Yann, bây giờ nàng thấy mấy người đang khiêng một người.

“Yann rồi! Chính anh rồi!” Stephanie chồm lên làm chiếc xuồng độc mộc chòng chành chực đắm. Mấy người ngồi bên vôi giữ nàng lại. Stephanie mê đi. “Ôi! Nếu anh làm sao, mình sẽ không sống nổi”. Nàng không để ý thấy chiếc xuồng độc mộc đã áp sát thành tàu Lifou. Hai cánh tay vạm vỡ nhắc bổng Stephanie đưa nàng lên khoang tàu.

- Yann làm sao rồi? - Stephanie bám vào mạn tàu hét lên.

Maurice chèo chiếc xuồng độc mộc khác áp sát tàu Lifou.

- Bố chỉ bị trúng vào chân thôi - Nói xong nó quay xuống trở lại bờ.

“Maurice quay vào bờ với bố nó, có nghĩa Yann bị thương nặng!”

Stephanie sợ hãi nhìn theo đứa trẻ. Nàng thấy Maurice cùng hai tên Canaque khiêng Yann lên chiếc xuồng độc mộc và bây giờ xuồng đã áp vào mạn con tàu Lifou.

Maurice nói:

- Nhẹ tay thôi! Anh giữ đầu gối. Cẩn thận... Thật nhẹ thôi.

Họ đã đặt Yann vào khoang tàu Lifou. Stephanie cúi xuống, lướt cặp môi trên môi anh, đau đớn thì thầm:

- Anh yêu... Anh đau lắm phải không? Nói đi, anh yêu quý của em! Nói đi, anh thấy trong người thế nào?

- Vậy là thành công rồi, Stephanie... - Yann nói rất khẽ, như thể anh không đau đớn gì.

Nói xong, Yann quàng tay vào cổ Stephanie, kéo nàng lại sát anh. Đột nhiên Yann hét lên:

- Em bị thương! - Giọng anh hoảng hốt.

- Không! - Stephanie đáp. Nàng không hiểu gì hết.

- Thế gì đây?

Nàng thấy bàn tay Yann đầm máu.

- À, em bị đập đầu vào chân giường. Cô Mimi... Nhưng không sao đâu. Em không thấy đau. Còn anh...

Yann nở một nụ cười gượng gạo:

- Một vết xước da nhỏ ấy mà.

Lúc này Maurice đã thận trọng dùng dao găm rạch quần Yann và Stephanie sờ vào háng Yann đang rỉ máu. Một mũi tên cắm vào đó. Biết nàng định rút mũi tên ra để rửa bằng nước biển, Yann vội nói:

- Khoan! Để lên tàu Maraamu. Trên đó có đầy đủ dụng cụ, thuốc men cấp cứu... Tàu sắp vào lạch. Đây là quãng nguy hiểm... Em lo cho các bạn tù đi kìa.

Stephanie quay lại. cả đám tù nhân đang vây chặt nàng. Ba chiến binh Canaque đang giữ chặt họ để tàu Lifou khỏi chòng chành trên sóng biển cuồn cuộn trong lạch.

- Ngồi yên! Không được ai nhúc nhích!

Ba chiến binh Canaque nói với giọng đe nẹt, mắt trợn lên nhìn đám tù nhân đang ngồi chụm vào nhau giữa khoang tàu.

Stephanie nói thêm với Annette và Greboursa:

- Hai người giữ anh em thật cẩn thận vào. Ra khỏi lạch là sóng lại bình thường thôi.

Tuy nhiên bản thân Stephanie cũng lo lắng. Càng vào giữa lạch sóng càng hung dữ. Tàu Lifou nhỏ lại chờ nặng, chìm xuống đến mức nước mấp mé mạn tàu. Nhiều con sóng chồm lên, tràn nước vào tàu, khiến chỉ sau một lát, ai nấy đều ướt đầm. Nước biển chảy vào đã ngập lưng chừng khoang. Stephanie ôm chặt Yann. Nếu chết thì nàng chết với anh và hai người sẽ ôm nhau cùng xuống đáy biển.

Nước biển tràn vào pha loãng máu trên vết thương của Yann thành thứ nước màu hồng bên háng anh. Stephanie xót xa nhìn người

tình mắt nhắm, hàm răng cắn chặt. Nàng biết lúc này Yann đau lắm đây. Bỗng nhiên một người tù đàn ông đứng phắt dậy hét lên một tiếng rùng rợn. Anh ta hoảng quá đâm mất trí. Annette vội giữ chặt cánh tay anh ta, níu lại:

- Ngồi yên!

Người đàn ông mất trí cố đẩy Annette nhưng cô gái vẫn giữ chặt anh ta. Cuối cùng anh ta ôm ngang người Annette như định quăng cô xuống biển. Đúng lúc ấy một chiến binh Canaque chen vào giữ họ và đâm một quả rất mạnh xuống giữa đỉnh đầu anh ta. Anh ta loạng choạng ngã vào thành tàu. Vừa lúc đó, sóng đẩy nghiêng con tàu Lifou và một con sóng tiếp theo hất luôn anh ta xuống biển.

Annette chỉ chỗ trống của người tù mất trí ban nãy, hét:

- Các bạn thấy chưa? Không được nhúc nhích! Quãng lạch này rất nguy hiểm. Nếu mọi người ngồi thật yên, chúng ta sẽ vượt qua được. Mà nhất định phải vượt qua. Stephanie đã nói với chúng ta như thế. Chị ấy đã giữ đúng lời hứa, đã trở lại và cứu chúng ta!

Những chiến binh Canaque, vốn thành thạo việc điều khiển tàu thuyền qua những lạch biển hung hãn như thế này, đã dạn chân, nắm chặt mái chèo chống đỡ với luồng nước chảy xiết và những con sóng tung lên, xoáy tròn.

TIẾN ĐẾN AUSTRALIA

"Maurice! - Yann thầm thì.

Anh vừa được khiêng sang tàu Maraamu. Stephanie đang luống cuống lục trong hộp đựng dụng cụ cấp cứu tìm cồn, bông, băng.

Maurice còn đang điều khiển mọi người chuyển tàu.

- Maurice đã... - Yann vẫn thều thào nói.

“Tại sao Yann nằng nặc đòi Maurice?” Stephanie quay lại nhìn người tình. Lúc này nàng mệt rũ rời. Đêm vừa rồi thật khủng khiếp. Những con sóng dữ dội quá! Mấy lần Stephanie đã tưởng tàu Lifou không vượt qua được lạch biển. Lúc này tấm áo trên người nàng bị ướt tả. Nàng đã xé nó ra để lấy vải buộc tạm vết thương cho Yann.

Đúng lúc tàu Lifou áp được sát thành tàu Maraamu thì phương đông trời bắt đầu rạng. Sao trên trời nhạt màu hẳn và một làn sương mỏng bao trùm mặt biển. Stephanie thận trọng mở lớp vải buộc tạm, xem xét vết thương. Mũi tên vẫn còn cắm vào háng Yann, hơi chếch. Lúc này, khi người ta nhắc bông anh lên đưa sang tàu Maraamu. Yann nghiêng răng không kêu. Nhưng bây giờ phải rút mũi tên ra.

Và Yann muốn có Maurice bên cạnh.

- Anh yêu! - Stephanie thì thầm, nàng đã mang cồn và bông băng đến.

- Không. Gọi Maurice!

Đây là mệnh lệnh, Stephanie không dám trái lệnh. Nàng chạy lên bong tìm Maurice. Thăng bé đang cùng Napoleon đỡ các tù nhân lên tàu Maraamu. Annette và Grebours vẫn còn đứng dưới tàu Lifou.

- Cậu vào đi, Maurice. Bố cậu đang gọi.

Khi thấy con, Yann nói khề:

- Con bảo Taratara là đừng quên thứ gì. Tàu Lifou sẽ bị họ chìm đắm. Cha đã trả tiền mua chiếc tàu ấy rồi. Đưa họ cánh buồm đỏ vì rất có thể hải quân biên phòng sẽ trục được nó lên.

Nghe tiếng Yann nói yếu ớt, nhưng Stephanie không dám cắt ngang. Đợi anh nói xong, nàng mới yêu cầu anh đừng nói nữa.

- Im! - Yann nói với nàng rồi nhìn con trai - Máy người bị thương?

- Thừa cha, phải để lại một người trên bãi biển.

- Để lại? - Stephanie lo lắng hỏi, nhìn Maurice.

- Hẳn ta bị mũi tên bắn trúng cổ họng, chết rồi. Đem đi làm gì?

Stephanie hỏi:

- Còn mấy người nữa?

Maurice không trả lời nàng, tiếp tục báo cáo với cha:

- Một người bị trúng vào vai. Con đã buộc tay hắn ta lại rồi. Còn vài người khác chỉ trượt da, không quan trọng gì. May mà Taratara cầm lái rất giỏi.

- Maurice... Từ bây giờ con thay cha làm thuyền trưởng - Yann mỉm cười gượng gạo nói - Con hãy rút mũi tên này ra cho cha. Lấy cồn đi.

- Để tôi! - Stephanie vội nói, cầm ngay lọ cồn, trước khi Maurice đụng đến.

- Em đi chỗ khác! - Yann nói giọng kiên quyết.

- Không, em ở lại. Để em làm. Maurice sẽ giúp em. Nó giữ anh...

- Không cần ai phải giữ! - giọng Yann hơi bức.

- Yann! Anh nên nhớ là em đã từng ở chiến trường, từng cứu chữa thương binh...

Yann có vẻ rất bức, nhưng anh cố kiềm chế.

Anh bảo Maurice:

- Vậy con giữ chân cha.

Mắt không nhìn Stephanie, anh nói:

- Cởi thắt lưng ra cho anh.

Đây là chiếc thắt lưng sĩ quan bằng da to bản có đeo bao dao găm và đủ các thứ vòng sắt. Tuy chưa hiểu Yann yêu cầu cởi làm gì, Stephanie vẫn thi hành lệnh của anh.

Yann cầm thắt lưng đưa lên miệng. Anh cắn chặt đầu thắt lưng, rồi cố nhấc tấm thân vạm vỡ, nặng nề lên. Anh nhìn vết thương.

Ba giây đồng hồ khủng khiếp! Stephanie thấy tim mình như ngừng lại khi nhìn Yann cắn chặt đầu thắt lưng để khỏi thét lên. Mặt nhả lại, mồ hôi chảy ròng ròng, nàng dùng hai bàn tay kéo rộng chỗ da thịt bên cạnh vết thương đồng thời nghiêng răng rút mũi tên. Máu vọt lên. Stephanie vội vã đổ cồn vào. Yann ngửa đầu, nhắm mắt, cắn chặt đầu thắt lưng.

Maurice vẫn đang lên gân, nắm chặt bên chân bị thương của cha. Stephanie muốn thét lên nhưng không dám. Nàng biết nếu thét lên được, nàng sẽ đi nổi hoảng sợ và thương xót. Nước mắt nàng dàn dụa.

Yann đã nằm vệt ra, mặt nhợt nhạt. Maurice cũng buông tay giữ chân anh. Stephanie bèn quỳ xuống áp mặt vào ngực anh, cố làm cách nào để anh quên đi một phần nỗi đau đớn.

Greboura chạy xuống:

- Ai vừa kêu thế?

- Tôi đang chữa cho Yann!

- Đám thổ dân Canaque đang chờ lệnh của ông, thưa ông Kendelec.

Yann quay sang con trai:

- Maurice, con lên đó đi.

Maurice chạy lên bong. Thấy Greboura nhìn Yann, Stephanie hỏi:

- Vậy là ta mất hai người?

Greboura rầu rĩ nói:

- Papuier bị trúng mũi tên đã chết, nằm lại trên bãi cát. Boulin bị sóng cuốn ra biển lúc qua lạch.

- Những người khác thì sao?

- Họ đang muốn gặp chị.

Yann nói:

- Em không được đi đâu!

Stephanie nhẹ nhàng nói với Greboura:

- Anh lên bảo mọi người, tôi đang bận chữa vết thương cho Yann, lát nữa tôi sẽ gặp họ.

- Nếu chị cần có tôi đỡ một tay... - Greboura nói.

Yann nói ngay:

- Không. Không cần!

Greboura đang ngập ngừng thì Maurice đang lên boong, thấy vậy bèn ngoái đầu lại cầm tay Greboura kéo lên. Họ đi rồi, Yann khẽ hỏi:

- Anh ta là ai thế?

Stephanie cảm thấy trong giọng nói của Yann có phút ghen tuông.

- Nhà báo! Anh ta rất có uy tín với tất cả tù nhân trong trại. Hiện anh ta đảm nhiệm việc phân chia thức ăn và nước ngọt cho từng người.

Ba ngày rồi con tàu Maraamu chạy yên ổn. Gió thổi thuận chiều, biển lặng. Các tù nhân được giải thoát đều tỏ ra sung sướng. Họ hi vọng đến đất Australia sẽ được hưởng cuộc sống tự do như tất cả mọi người khác. Ngồi trên boong họ say sưa ngắm trời ngắm biển. Thức ăn trên tàu tuy đạm bạc và ít ỏi, nhưng họ vẫn thấy dễ ăn hơn nhiều so với thức ăn ở trại.

Vết thương trên đầu Stephanie cũng đã đóng vẩy. Nàng chỉ còn hơi đau những lúc quay đầu. Nhưng nàng rất lo cho Yann. vết thương

của anh tiến triển bình thường, nhưng nàng thấy nét mặt anh không tươi lên được.

Đêm hôm đó Stephanie đang ngủ say thì thấy có ai kéo tay và một tiếng gọi khẽ:

- Stephanie!

Nàng choàng thức dậy. Yann đang cầm tay nàng và vừa rồi là tiếng gọi của anh.

- Anh khó chịu trong người lắm à? - nàng hôn nhẹ lên má anh, trù mếu hỏi:

- Không... Nhưng tàu...

- Tàu làm sao? - Stephanie chưa hiểu chuyện gì. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, bóng tối bao trùm lên mọi thứ.

- Tàu ngừng chạy...

Stephanie lắng tai nghe, đúng là không còn tiếng nước rào rào bên dưới đáy con tàu. Nàng giật mình chợt hiểu. Vậy là có chuyện rồi. Bởi sau năm ngày trên biển, nàng biết tàu Maraamu chạy nhanh hay chạy chậm là tùy thuộc vào sức gió. Lúc này tàu đứng lại giữa biển chắc do trời lặng gió.

Stephanie hoảng hốt nghĩ đến lương thực và nước ngọt trên tàu đang cạn dần. Họ chuẩn bị đủ cho một chuyến đi tám ngày. Thậm chí Yann còn đưa thêm lên và tính khả năng có thể kéo dài đến mười ngày. Nhưng do vết thương ở chân, Yann không thể trực tiếp chỉ huy tàu nên thời gian bị chậm lại.

Stephanie lo lắng hỏi:

- Nhưng sao anh đã lo? Rất có thể sáng mai lại có gió!

- Em lên xem thử biển và trời thế nào. Hỏi thêm Maurice và Napoleon nữa. Mà tốt nhất em bảo chúng xuống đây anh hỏi.

Stephanie vội vã mặc váy, áo rồi cứ chân không như vậy nàng lên boong. Đầu tiên nàng nhìn chiếc buồm lớn. Buồm không căng lên như mọi khi mà thông xuống. Maurice thấy Stephanie, bèn đứng dậy tiến

về phía nàng. Stephanie cũng chạy đến, bước qua những bạn tù đang nằm ngủ ngổn ngang trên boong.

- Gió ngừng thổi - Maurice lo lắng nói. Nó khoát tay - Không một luồng gió nhỏ nào hết.

- Cha muốn gặp cậu và Napoleon. Nói cách nào để cha cậu đừng lo quá.

- Còn nói gì được? Cha thính chuyện thời tiết lắm.

Maurice ra gọi Napoleon lúc này đang cầm lái và Napoleon bỏ tay lái đẩy cùng Maurice và Stephanie xuống khoang.

Yann hỏi ngay:

- Lặng gió được bao lâu rồi?

- Hai ngày rồi, thưa cha.

- Tình trạng này có thể kéo dài tới mười lăm ngày.

Cả bốn người ngồi căng thẳng suy nghĩ.

Bỗng một tiếng người nói vọng từ trên boong xuống:

- Ta lợi dụng hải lưu đông!

Greboursa đang bước xuống. Napoleon cầm đèn bão soi mặt ông.

- Sao ông biết có dòng hải lưu? - giọng Yann như chất vấn. Từ hôm giải thoát tù nhân, Yann luôn có thái độ ác cảm với Greboursa, rõ ràng anh ghen vì thấy Greboursa thân mật với Stephanie.

- Tôi đã bỏ công nghiên cứu cách vượt ngục và đã vài lần dò thử, thưa ông Yann Kendelec.

Stephanie sức nhớ một lần, Aimé, sau khi nghiên cứu đảo Nouvelle Calédonie đã nói với nàng là có một dòng hải lưu chảy từ phía đông ra đến bờ biển Australia.

Greboursa vẫn nói tiếp, giọng lạc quan.

- Mà chưa biết chừng dọc đường chúng ta còn gặp được một con tàu nào đó...

Sáng hôm sau Stephanie lên boong. Vậy là đã sang ngày thứ năm. Năm ngày lênh đênh trên biển. Biển lặng như tờ chứng tỏ không có gió. Con tàu Maraamu chỉ rập rình rất nhẹ. Rõ ràng là nó đứng nguyên một chỗ. Chiếc buồm vẫn trữu xuống.

Stephanie nghĩ đến bao nhiêu thứ các bà trong Ủy ban cứu trợ nhờ nàng mua ở Sydney, rồi hai mươi sáu khẩu súng hứa với Atai.

Stephanie đến gần Greboursa và Annette.

- Dòng hải lưu của anh thế nào? - nàng hỏi Greboursa.

- Khá mạnh, đủ để đưa những chiếc mảng và chai lọ nổi trên mặt nước. Dù sao... tôi e không đẩy nổi tàu Maraamu. Mà tình trạng này ông Yann đã nói rồi, có khả năng kéo dài đến mười lăm ngày.

- Nếu vậy, anh và chị đành động viên mọi người và từ nay phải hết sức dè xèn thực phẩm, nhất là nước ngọt. Thiếu ăn còn chịu được chứ thiếu nước uống thì nguy lắm.

- Chị yên tâm, Stephanie - Greboursa khẽ nói - Tôi và Annette sẽ giải thích cho anh em hiểu và tôi tin họ sẽ tự nguyện giảm bớt suất ăn...

Annette thì nhìn Stephanie bằng cặp mắt phấn khởi:

- Chị đừng lo gì hết, Stephanie thân mến. Được thoát khỏi địa ngục Nera ấy là chúng tôi mừng rồi. Thà chết mà được tự do còn hơn sống mà chịu hành hạ trong cái trại giam khủng khiếp ấy. Tất cả chúng tôi đều biết ơn chị vô cùng. Chị đã không quên chúng tôi mà dấn thân vào bao nguy hiểm để cứu chúng tôi. Tôi tin hoàn toàn vào chị, Stephanie.

- Cảm ơn Annette - Stephanie khẽ nói.

- Tôi muốn hỏi chị một câu, Stephanie...

- Hỏi gì?

- Ông ấy ra sao rồi?

Tất nhiên chị ta nói “ông ấy” là chỉ Yann.

- Cho đến lúc này thì vẫn yên ổn.

- Chị lo lắng phải không?

Stephanie nhún vai, chìa hai bàn tay, ý muốn nói chẳng biết làm thế nào khác được.

Annette nói tiếp:

- Con người ta bao giờ cũng lo cho người mình yêu hơn là lo cho bản thân. Đây là lẽ bình thường. Bốn ngày rồi chưa xảy ra chuyện gì, thế là tốt. Việc gì chị vội lo cho ngày mai?

- Đúng, chị nói đúng. Việc gì tôi phải lo? - Stephanie buồn rầu đáp.

Annette nhìn thẳng vào mắt Stephanie:

- Tôi muốn vào khoang thăm ông ấy, trò chuyện với ông ấy. Liệu chị nghĩ ông ấy có muốn thế không?

Câu hỏi bất ngờ, nhưng Stephanie thấy rất chân thành. Xem chừng Annette quý Yann và muốn được làm quen với anh.

- Tôi sẽ hỏi anh ấy xem sao - Stephanie đáp - Tôi chắc Yann bằng lòng. Bây giờ anh ấy còn ngủ. Anh ấy không sốt nữa nhưng tôi cảm thấy tinh thần anh ấy không được bình thường. Anh ấy giấu, nhưng tôi biết.

Stephanie đỏ mặt liếc nhìn Greboursa. Nàng biết mỗi khi nói đến Yann, trong giọng nói, cử chỉ cặp mắt nàng đều lộ ra niềm yêu mến anh. Và Stephanie rất không muốn Greboursa nhìn thấy, bởi nàng biết Greboursa cũng yêu nàng nhưng anh không hi vọng được nàng yêu lại.

- Greboursa, tôi hi vọng anh thuyết phục được mọi người chịu đựng... Nhất định chúng ta sẽ đến Australia. Phải làm mọi người tin tưởng như thế.

- Chị nói đúng, Stephanie - Greboursa nói - Đến Australia chúng ta sẽ dễ dàng thu xếp được cuộc sống yên ổn. Tôi nghe nói bên ấy người ta rất cần nhân công da trắng, ở Sydney lại có mấy tờ báo, tôi biết tiếng Anh, chắc tôi sẽ xin được việc tại một tòa soạn nào đó.

Mimi ở gần đấy nghe thấy, cũng nói thêm giọng đầy tin tưởng:

- Vùng đất mới bao giờ cũng thiếu phụ nữ. Tôi tin là sẽ kiếm được chỗ làm. Nghe đâu gái Pháp bên ấy được giá lắm.

Giọng nói của Mimi mang âm sắc vùng ngoại ô làm mọi người bật cười.

- Đúng thế - Stephanie vui vẻ đáp. Nàng nghe nói Mimi hồi ở Paris đã từng là gái điếm.

- Ôi, chị không giận tôi nữa chứ, Stephanie! Tôi đã có lỗi với chị. Hôm ấy...

-Ồ, không, Mimi! - Stephanie ngắt lời cô gái.

Đến ngày thứ mười hai, kể từ lúc rời khỏi đảo Nouvelle Calédonie, trên tàu chỉ còn đủ nước để mỗi người mỗi ngày dùng nửa ca. Yann được ưu tiên nhưng cũng không được uống thoải mái. Anh lại bắt đầu sốt cao, luôn mê sảng. Những lúc đó anh tưởng lầm Annette là Stephanie và tâm sự với chị ta đủ thứ. Anh nói mê nhắc đến nhắc nhiều người: Atai, Pepère, Aimé.

Mỗi lần nhắc đến Aimé anh đều hần học chửi rủa. Một lần anh gọi tên Eugénie. Stephanie chạy lại. Anh cầm tay nàng, nói giọng ra lệnh:

- Đem bùa của cô lại đây!

Biết Yann mê sảng, nhớ đến Eugénie và bùa của cô ta, Stephanie dịu dàng nói:

- Để sáng mai em đem đến.

Thế là Yann quát lên:

- Ngay bây giờ, con đi! Bảo lão phù thủy đem bùa ngải của lão ta lại đây ngay!

Thấy Stephanie không nói gì, Yann lại hét.

- Cút đi! Liệu mà đem bùa lại đây cho tao, con đi! Ra bảo Stephanie đến đây. Tao muốn cô ấy ngồi bên tao, một mình cô ấy thôi...

Biết Yann tưởng mình là Eugénie, nàng bèn ra ngoài, lên boong. Maurice nhìn nàng bằng cặp mắt thông cảm. Stephanie gieo mình vào vòng tay cậu ta. Maurice ôm chặt nàng trong tay thương xót.

- Maurice, cha cậu tưởng tôi là Eugénie! - nàng nghẹn ngào nói, nép vào ngực Maurice - Bệnh cha cậu nặng quá rồi. Làm thế nào bây giờ.

- Bà đừng lo. Cha rất khỏe, sẽ khỏi thôi. Cha cháu lúc mê sáng dễ nghĩ đến Eugénie vì cha tin rằng bùa ngải của cô ta chữa được bệnh cho cha.

Maurice dìu nàng đến chỗ gần bánh lái, nơi Greboura.

Napoleon và Keller đang nằm. Greboura đỡ nàng nằm xuống bên anh, ôm chặt nàng trong lúc Stephanie vẫn thẫn thức.

- Greboura, tôi khổ lắm. Tôi còn lo nữa. Liệu Yann có qua khỏi được không?

Greboura xót xa lướt cặp môi trên môi Stephanie. Nàng gỡ ra, từ từ ngồi dậy. Nàng định vào khoang với người tình, nhưng Maurice ngăn lại.

- Annette trong đó à?

Maurice gật đầu. Thế là tốt. Stephanie hoàn toàn tin Annette. Chị ta đáng thơ kệch nhưng lại rất nhiều tình cảm.

Suất uống hàng ngày của mỗi người bây giờ chỉ còn một phần tư ca. May thay đột nhiên Greboura hét lên mừng rỡ.

- Có gió rồi!

Mọi người ngẩng đầu lên. Stephanie thấy cánh buồm bắt đầu căng dần và lát sau căng phồng. Tiếng nước bên dưới đáy tàu kêu rào rào. Tàu Maraamu đã chạy!

Mọi người reo hò làm Yann thức giấc. Lúc Stephanie chạy xuống khoang với anh, nàng nghe thấy anh nói.

- May quá! Đúng lúc anh thấy trong người đau nhức đến mức không chịu nổi nữa. Đến Sydney là ta lập tức vào viện, tìm bác sĩ

ngay.

Sáng hôm sau, Stephanie nhìn ống nhòm ra xa và nàng run rẩy.

- Đất liền! - Stephanie hét lên, nước mắt trào ra vì sung sướng.

Mọi người chạy đến bên nàng, nhìn theo hướng nàng nhìn. Grebours và Annette phải chạy sang mạn tàu bên kia làm đối trọng để tàu khỏi mất thăng bằng.

- Anh nhìn này - Stephanie sang đứng bên Grebours đưa ống nhòm cho anh - Đúng là đất liền không?

Lát sau Grebours vẫn nhìn ra xa, nói giọng buồn bã:

- Đất liền, nhưng là bãi hoang, toàn những tảng đá và không thấy một bóng người.

- Dù sao cũng là đất liền! - Stephanie nói.

Để cẩn thận Stephanie yêu cầu thả neo tàu Maraamu cách bờ năm chục mét để nếu cần có thể quay mũi chạy ra khơi được ngay. Biết đâu, lỡ đây là nơi hang ổ của một bọn cướp thì sao?

Stephanie cầm khẩu súng, con dao găm, đưa con dao của Yann cho Grebours rồi cùng anh và Maurice lên bờ. Maurice bơi chiếc xuồng nhỏ chở hai người vào bờ. Họ đem theo hai chiếc xô để kiếm nước ngọt và may ra có được ít hoa quả nào không.

Bờ biển nơi này hoang vu trông như địa hình trên mặt trăng. Toàn những tảng đá, những hố sâu. Nhưng cuối cùng họ cũng tìm thấy một tia nước phun ra từ trong mạch đá. Họ hớn hờ uống no nê rồi lấy đây một xô, giao cho Maurice xách ra tàu đồng thời gọi thêm người ra lấy nước.

TRANG TRẠI GIA ĐÌNH O'HARA

Tuy được dịu cơn khát kéo dài bao nhiêu ngày qua, nhưng Stephanie không thấy vui hơn chút nào. Thậm chí nàng hoang mang thêm. Lạc vào bãi biển hoang vu toàn núi đá lởm chởm này, bao giờ mới đến được thành phố, hay ít nhất cũng nơi có dân cư?

Liệu Yann có chịu đựng nổi vết thương mà gần đây nàng nghi có thể là nhiễm trùng và làm mủ bên trong? Nếu như anh làm sao thì lỗi là ở Stephanie. Vì nàng mà Yann thực hiện cuộc mạo hiểm này. Rồi Greboura? Liệu Greboura có bị chết bỏ thân ở đó không? Và các tù nhân khác? Họ hi vọng nàng giải thoát cho họ ai ngờ nàng dẫn họ đến chỗ chết. Thà họ cứ ở trại giam...

Lúc này Stephanie chia tay với Greboura mỗi người đi theo một hướng thăm dò. Nàng hì hục leo lên đỉnh hòn núi đá. Lên đến nơi nàng mệt rũ. Nhìn xung quanh, vẫn chỉ một gam màu vàng đỏ nâu của đất cằn cỗi. Stephanie thấy nổi tuyệt vọng xâm chiếm nàng. Chỉ còn một cách cuối cùng, về tàu Maraamu cho tàu chạy men theo bờ biển, tìm đến một nơi nào có dân cư...

Bỗng Stephanie giật mình. Mắt nàng hoa lên. Một con tàu loại mà nàng biết là vừa dùng buồm vừa dùng động cơ chân vịt... Đúng rồi, một con tàu, trông kiểu như du thuyền. Nhưng nếu tàu hải quân biên phòng đi tuần tiểu thì sao? Bên cạnh đó còn hai chiếc tàu nhỏ nữa. Cả ba đều đậu bên cạnh một núi đá trông ra biển.

Nếu là tàu tuần tiểu thì thật nguy. Nếu tàu Pháp thì họ sẽ nhận biết nàng, và tin sẽ về đến nước Pháp: “Phu nhân Dytteville, vợ một sĩ quan giảng viên ở Học viện quân sự, vậy mà tổ chức cho tội phạm Công xã vượt ngục, tìm cách đổ bộ lên lút vào bờ biển Australia!”.

Nếu tàu Anh thì là tàu cảnh sát biên phòng và cũng sẽ nảy sinh bao chuyện rắc rối. Họ sẽ trao nòng cho cảnh sát Pháp!

- Không được! Không thể để thế được, Stephanie lăm bắm một mình - Phải cho tàu Maraamu trốn đi ngay!

Hấp tấp chạy xuống, Stephanie luống cuống trượt ngã. Nàng rú lên đau đớn. Cổ chân nàng bị treo, không đứng dậy nổi. Loay hoay xoa nắn một lúc Stephanie mới gắng lên được và tập tễnh đi tiếp. Ôi, hết tai họa này đến tai họa khác. Không biết Greboura lúc này ở đâu?

Đau quá nàng ngồi xuống một phiến đá nghỉ chân. Nhìn ra chỗ ba con tàu lạ ngoài khơi nàng bỗng thấy không khí nhốn nháo ở đó. Họ làm gì thế kia? Và nàng thấy chiếc du thuyền rẽ sóng ra khơi. Vậy là sao?

Stephanie nhìn sang tàu Maraamu, thấy chiếc xuồng của Maurice rời tàu đang vào bờ. Trên xuồng có hai người. Một thì chắc chắn là Maurice. Còn người kia?

Nàng cố đi thật nhanh đến phía đó. Chân nhức, chốc chốc nàng phải dừng lại nghỉ. Hai người trên xuồng bước ra, lội nước đến ngang bắp chân để vào bờ và chạy ngay về phía nàng. Nàng nhận ra Greboura.

Stephanie tập tễnh bước đến, ngã người vào vòng tay anh. Greboura ra ôm chặt nàng, lo lắng hỏi:

- Chị bị thương à, Stephanie?

Stephanie ngẩng đầu chỉ ra biển:

- Tàu nào kia?

- Ông ấy được cứu rồi, Stephanie.

- Ai? - Stephanie chưa hiểu.

- Yann Kendelec! - Greboura nói - Tôi gặp được họ, có một bác sĩ. Và họ đã chở ông Yann đi...

Stephanie hốt hoảng:

- Đi đâu?

- Stephanie, chị nghe tôi nói đã...

Stephanie tái mặt:

- Sao? Sao anh cho người ta đem Yann đi? Mà đi đâu?

- Đến Brisbane. Annette cùng đi với ông Yann. Chỉ bốn tiếng đồng hồ nữa là họ đến Brisbane. Chị biết đấy, vì chị không có ở đó nên Annette đi thay chị trông nom ông Yann...

Stephanie đã hơi hiểu. Nàng ngả đầu trên vai Greboursa. Vậy là anh đã gặp được người, đã gặp được bác sĩ và bây giờ bác sĩ đưa Yann của nàng đến hải cảng Brisbane, vào bệnh viện...

Nhưng nàng vẫn còn hồ nghi:

- Greboursa! Tôi vẫn chưa hiểu. Tôi nghĩ đây là tàu tuần tiểu tàu cảnh sát...

- Không đâu, Stephanie! Đúng là chúng ta gặp may kỳ lạ. Họ để lại khá nhiều thực phẩm cho chúng ta dùng. May quá đấy chứ. Nếu không gặp họ mà chúng ta bị kẹt giữa bờ biển hoang vu này thì gay quá. Ai ngờ đằng sau rặng núi đá kia có một ngôi nhà. Hôm nay chủ nhật, nhà rất đông người. Tôi đến đó và trình bày với họ...

- Thôi được. Nhưng ông bác sĩ? Sao lại có bác sĩ ở đó?

- Trong số họ có một người là bác sĩ. Tên ông ta là Rod Niven. Ông ta đã xem cho Yann. Ông ta bảo vết thương đã có mủ bên trong phải đưa đến bệnh viện mổ, tháo mủ ngay không thì nguy. Ông ta, bác sĩ Rod Niven ấy, bảo: "Tôi phải đưa ông ta đi ngay. Không thể để chậm một phút! Các vị đừng ngại gì cả. Tôi xin chịu trách nhiệm về ông này!"

Thì ra vậy.

Greboursa nói tiếp:

- Ông bác sĩ chở đi cả vài người bệnh nặng nhất của chúng ta. Nhưng chị làm sao vậy, Stephanie?

- Tôi bị ngã, hình như cổ chân làm sao ấy.

Greboursa xem xét:

- Sưng lên đây này. Bong gân. Tôi đoán là bong gân.

Lên tàu ta chườm nước nóng chị sẽ dễ chịu thôi. Chỉ vài ngày là khỏi.

Hôm sau, tàu Maraamu cập bến Brisbane. Stephanie nằm nghỉ trên boong, nhìn vào thành phố, thấy nhà cửa san sát, người đi lại tấp nập. Rất nhiều nhà đang xây dở. Cảng cũng đang được mở rộng.

Một nhân viên cảng đang hướng dẫn tàu Maraamu vào chỗ đậu bên cầu tàu. Ông ta hỏi:

- Bà định đỗ tàu ở đây bao lâu?

Stephanie trả lời bằng tiếng Anh:

- Tôi chưa biết. Nhưng ít ra cũng phải một tuần.

- Vậy thì phải đậu ngoài kia.

Stephanie không ngờ mình nói tiếng Anh trôi chảy như thế, bởi đã lâu nàng không dùng.

Greboursa đã nhảy xuống cầu tàu và hỏi thăm đường đến bệnh viện. Anh đã biến mất vào đám đông người đi lại trên bãi cảng. Stephanie tiếp tục nói chuyện với nhân viên cảng. Ông ta có vẻ thích thú. Qua ông ta, Stephanie biết bệnh viện cũ bây giờ trở nên quá nhỏ, không đủ chứa bệnh nhân ngày càng nhiều, do dân số trong thành phố tăng nhanh với tốc độ chóng mặt. Người ta phải xây một bệnh viện mới lớn hơn rất nhiều.

Thì ra vậy - Stephanie nghĩ - Australia đang là nơi khắp châu Âu kéo sang để kiếm công ăn việc làm. Vùng đất mới này đang cần rất nhiều nhân công.

Nhân viên cảng ca ngợi bệnh viện mới trang bị hết sức tối tân. Ông ta đã từng nằm ở đó lần bị ngã gãy tay. Ông ta nói hôm qua có một chiếc du thuyền vừa chạy buồm vừa chạy chân vịt đến. Nhưng ông ta bảo không nhìn thấy người nào nằm trên cáng. Khi Stephanie

nói đến bác sĩ Rod Niven, ông ta bảo không nghe thấy ông bác sĩ nào có cái tên đó.

- Rod Niven! - Stephanie nhắc lại.

- Thừa bà, tôi làm sao biết được tên tất cả mọi người. Nhưng nếu bà cần biết thì dễ thôi. Bà đến bệnh viện hỏi xem. Từ đây đến đó, vừa đi vừa về chỉ chừng hai tiếng đồng hồ.

Stephanie lo lắng. Ông ta có thể không biết tên hết mọi người nhưng đã nằm ở bệnh viện, chắc chắn ông ta phải nghe nói đến bác sĩ Rod Niven chứ? Chẳng lẽ Rod Niven chỉ là cái tên bịa và người đem Yann của nàng đi không phải là bác sĩ? Nỗi lo cứ mỗi lúc một tăng trong đầu óc Stephanie.

Lúc Greboursa về tàu để báo nàng biết anh sắp đến bệnh viện xem tình hình Yann Kendelec ra sao, Stephanie nói:

- Anh đi nhanh lên. Và cái chân tôi cũng đang cần bác sĩ đấy.

Greboursa đi lúc mười giờ sáng. Theo nhân viên cảng cho biết thì đến bệnh viện vừa đi vừa về chỉ mất hai tiếng là cùng. Vậy mà bây giờ hai giờ chiều vẫn chưa thấy Greboursa đâu. Ruột gan Stephanie như lửa đốt. Ba giờ chiều vẫn không thấy Greboursa về. Vậy là sao?

Hay Greboursa bị người ta hỏi giấy tờ, mà anh thì không có giấy tờ gì trong người hết. Anh là người nước ngoài. Họ giữ Greboursa lại để kiểm tra rồi. Stephanie hốt hoảng. Chắc Greboursa sẽ không khai, sẽ không làm liên lụy đến nàng, đến mọi người trên tàu Maraamu.

Stephanie muốn vùng dậy, nhưng cổ chân sưng tấy nàng đành nằm một chỗ. Nàng lẩm bẩm một mình:

- Mình đến phát điên lên mất!

Bốn giờ chiều vẫn không thấy bóng dáng Greboursa đâu. Mãi hơn năm giờ chiều mới thấy anh leo lên thang sắt và đến boong, anh chạy đến chỗ Stephanie ngồi phịch xuống có vẻ mệt mỏi hết sức, giọng như người vừa chạy xong cuộc đua Marathon.

- Xin lỗi Stephanie! - Greboursa hỗn hển thở dốc.

- Anh đến bệnh viện rồi chứ?

Greboursa lại hỗn hển đáp. Anh nói không ra hơi.

- Không thấy Yann ở đó. Tôi tìm khắp mọi nơi mà không thấy ông ấy đâu... Tôi mò đến cả mấy nhà an dưỡng, mấy phòng khám tư đều không tìm ra... Và ở thành phố Brisbane này không có bác sĩ nào tên là Rod Niven. Tôi thề với chị là tôi nghe rõ, ông ta bảo tôi ông ta là bác sĩ và tên Rod Niven!

Stephanie đau đớn:

- Tôi tin anh chứ. Nhưng đây là số phận. Anh không có lỗi gì và cũng không ai có lỗi. Chúa đã an bài chúng ta như thế này, có vậy thôi. Mai chúng ta nhổ neo, quay trở lại chỗ hôm qua và anh sẽ tìm đến cái nhà ấy lần nữa xem sao.

Đêm hôm đó Stephanie không ngủ được. Nàng tập tễnh mò lên boong, thần thờ nhìn ra biển đen sẫm.

Vậy là Yann đã rơi vào tay một kẻ xấu. Hắn không phải tên là Rod Niven và cũng không phải là bác sĩ. Rất có thể chúng đã quăng anh xuống biển và anh đang làm mồi cho hàng chục con cá mập xâu xé. Ôi, Yann thân yêu của em! Em đã giết anh! Vì em mà anh chịu tai họa khủng khiếp này! Em còn sống ở đời làm gì nữa?

Stephanie nằm trên boong, gần sáng nàng thiếp đi. Lúc tỉnh dậy, nàng thấy phương đông đã rạng. Không khí mát mẻ ban mai làm nàng ngơ ngái đôi chút, nhưng cứ mỗi lần nghĩ đến Yann tim nàng như thắt lại. Dù sao cũng quyết hỏi cho ra nhẽ. Phải tìm đến ngôi nhà kia.

Napoleon cuộn sợi dây thứ nhất xong, đến lượt Maurice cuộn sợi dây thứ hai. Bỗng nhiên một người đàn ông đứng trên cầu tàu gọi rất to:

- Phu nhân Dytteville!

- Tôi đây!

Stephanie vừa nói vừa chống khuỷu tay nhóm dậy. Linh tính bảo cho nàng rằng người đàn ông kia đem đến tin của Yann.

Người đàn ông bước đến gần tàu, giọng vui vẻ nói:

- Tôi nhận ra người ngay. Tóc vàng, mắt xanh biếc và nét rất đẹp. Đúng là “nàng phu nhân kiều diễm” - ông ta nói bằng tiếng Anh và dùng chữ “beautiful lady”.

- Ông có tin của Yann chứ? - nàng vội vã hỏi.

- Ông Kendeleo lúc này đang trần như nhộng, không có thứ gì trên người - Người đàn ông cười hớn hở nói - Khốn khổ, lúc nào ông ta cũng réo tên bà. Nhưng bây giờ thì ông ta dễ chịu rồi, nằm ngủ và không rên rỉ nữa. Ông ta biết tôi quen bà nên nhờ tôi đến đây báo tin cho bà.

Ông ta lại cười, mắt nheo lại.

- Nhưng bây giờ Yann đang ở đâu?

- Ở Nottingham! Biệt thự trên bãi biển. Tôi không đưa phu nhân đi được. Nhưng tôi cử con gái tôi... Cháu nó đến đây ngay bây giờ.

Grebourea đã chạy đến bên Stephanie, cúi xuống âu yếm thì thầm:

- Ông ta sẽ khỏi thôi, Stephanie! Ông ta sẽ trở về.

Đột nhiên nàng thấy Grebourea đúng là tiêu biểu cho toàn bộ những gì nàng cần thiết lúc này: lòng yêu thương, niềm an ủi, sự động viên. Nàng ôm ghì lấy anh, áp chặt bộ ngực của anh vào ngực nàng trong một cơn tình cảm bột phá,

- Grebourea! Grebourea! Tôi mang ơn anh biết chừng nào! Yann sẽ trở về với tôi và tôi sẽ không bao giờ cho anh ấy xa tôi nữa.

- Đúng. Yann sẽ trở về và chị cùng anh ấy hạnh phúc.

- Hạnh phúc điên cuồng. Bởi thiếu Yann tôi không sống nổi.

Vừa thoát khỏi tâm trạng tuyệt vọng, lấy lại được niềm vui, Stephanie bùng lên một cơn sung sướng. Nàng ôm chặt Grebourea, hôn tới tấp lên trán anh, má anh, cổ anh và miệng anh. Ôi, đôi môi Grebourea mới mềm mại, ngọt ngào làm sao! Lưỡi anh, hơi thở anh mới thơm tho êm ái làm sao! Họ mê mẩn trong cái hôn kéo dài. Cuối cùng, khi buông anh ra, Stephanie nép đầu vào hốc vai Grebourea.

Tàu Maraamu đang đợi cô gái sẽ làm chân hoa tiêu dẫn tàu đến bờ biển hôm qua, nơi có biệt thự Nottingham.

Kia rồi! Một cô gái tuổi thiếu niên đang lách qua đám người đông đúc trên cảng, chạy nhanh về phía tàu Maraamu. Vừa leo lên thang sắt, cô gái vừa kêu lên bằng tiếng Anh:

- All right!^[2]

Cô quay chào mọi người rồi chạy thẳng đến chỗ Stephanie đang nằm chống khuỷu tay nhìn cô bé.

- Ôi, chào bà Stephanie! Cháu sung sướng biết bao được gặp bà. Bà là người hùng, cháu được nghe kể bao nhiêu chuyện về bà. Tên cháu là Penelope. Cháu đã biết ông kia rồi. Ông ấy là Greboursa. Cháu biết cả anh kia nữa. Tên anh ấy là Napoleon...

Cô bé liếng thoảng nói hớn hển, mặt đỏ gay vì chạy.

- Cháu bao nhiêu tuổi rồi, Penelope? - Stephanie ngạc nhiên thấy cô gái xinh đẹp, sôi nổi, non trẻ, đáng yêu vô cùng.

- Mười một! Ông bị thương ở đùi kể rất nhiều về con tàu Maraamu, về bà và về mọi người trên tàu.

“Vậy là cô bé đã biết hết!” Stephanie thầm nghĩ. Nàng hỏi:

- Bác sĩ Rod Niven giỏi lắm phải không, cháu Penelope.

Cô bé phá lên cười, tiếng cười trong trẻo, hồn nhiên:

- Không phải bác sĩ. Ông ấy là bác sĩ thú y. Ông Rod ấy! Ông bác sĩ chữa cho cừu, bò rất giỏi. Ông Rod không kịp đem ông Yann đến Brisbane bởi ông ấy rất bận, và ông Yann lại bị rất nặng. Cho nên Rod chữa cho ông Yann tại biệt thự Nottingham.

- Tôi hiểu - Stephanie nói.

Bây giờ nàng đã biết tại sao Yann không có trong một bệnh viện nào ở Brisbane.

- Nhưng bà đừng gọi cháu là Penelope! Tên gọi thường ngày của cháu là Penny.

- Tốt lắm - Stephanie nói, tròng mồm nhìn cô bé dễ thương - Vậy Penny! Cháu kể cô nghe đi, Yann thế nào, sắp khỏi chưa? Bác sĩ nói về Yann thế nào?

Penny lại liếc thoáng một thôi một hồi và cô bé nói đến đâu, nỗi lo lắng của Stephanie tan biến đến đó:

- Rod bảo, tám ngày nữa ông Yann dậy được, mười ngày cưỡi ngựa được và chóng khỏi hơn bà Stephanie bị bong gân nữa kia.

Penny đòi xem chỗ bong gân, bởi cô bé cũng biết đôi chút về y tế. Xem xong, cô bé lại liếc thoáng một tròng nữa. Cô bé nói:

- Thế này Rod chữa lành như không. Rod chỉ cần bôi vào đây một loại thuốc mỡ, chế bằng các thứ lá cây của thổ dân vẫn hái trong rừng. Những thứ lá đó là thuốc bí truyền của thổ dân Australia này, chữa các thứ bệnh về xương cốt rất tuyệt...

Cô bé còn kể Stephanie nghe rằng dân ở đây chuyên sống bằng nghề chăn nuôi và chỉ trong một tháng nữa, cừu sẽ đầy các bãi trống trông như bột biển ấy. Cô bé còn kể gia đình ông bác sĩ thú ý Niven gốc bên Anh. Vợ Rod tên là Jennifer quê vùng Nottingham cho nên họ đặt tên biệt thự của họ là Nottingham.

Penny kể đủ thứ chuyện về đất nước Australia mà cô bé vô cùng yêu mến.

Chập tối, cô bé đích thân cầm lái, đưa tàu Maraamu len lỏi giữa những núi đá ngoài biển, qua những lạch hẹp. Stephanie đã nhìn thấy vùng Eden, đẹp như thiên đường, rồi đến là ngôi nhà bên bờ biển: biệt thự Nottingham. Đó là một tòa nhà xây kiểu cổ điển, xung quanh là vườn rộng. Nhà hai tầng, hiên rất lớn, trông đặc biệt thoáng mát.

Phong cảnh thiên nhiên cũng như ngôi nhà đẹp đến nỗi Stephanie thầm nghĩ: “Ôi giá được mãi mãi sống nơi đây với Yann! Thiên đường chưa chắc đã đẹp hơn thế này!”

- Đẹp quá! - Nàng buột miệng reo lên.

- Bà nhìn kìa, Stephanie! Cha cháu đấy! Cha cháu đã nhận lời với ông Yann là đưa bà đến biệt thự Nottingham này.

Stephanie nhìn thấy du thuyền hôm qua đậu trong vùng biển. Nó cũng mang tên Nottingham, được sơn lên mũi tàu. Một chiếc xuồng đang chạy về phía tàu Maraamu. Một bên là Greboura, một bên là cô bé Penny, Stephanie cố nén đau đặt chân lên thang dây để xuống.

Nàng nóng lòng nhìn thấy mặt Yann. Chắc anh đang nằm tại một trong những gian phòng kia. Liệu anh có nhìn thấy mình không? Đang nghĩ đến người tình, khao khát được gặp anh, được ôm anh, hôn anh, nép vào người anh, Stephanie giật mình thấy một tốp người từ trong nhà ra, đang xuống bậc thềm.

- Stephanie! - gần ấy người cùng thốt ra một lúc tiếng chào đón nàng.

Một bên Greboura, một bên Penny dìu nàng đặt chân lên sàn xi măng. Một người đàn ông bước tới tự giới thiệu:

- Tôi là Rod Niven!

Stephanie nhìn ông ta, người đã cứu Yann của nàng. Ông ta đẹp trai theo kiểu Ăng lê, trông hơi khắc khổ, nhưng hiền lành.

- Còn đây là vợ tôi, Jennifer.

Stephanie thấy mến ngay người phụ nữ Anh có nụ cười cởi mở, khuôn mặt nhiều tàn nhang và cặp mắt màu nâu nhạt. Rồi nàng nhìn thấy Keller, một trong mấy cựu tù nhân cùng lên du thuyền Nottingham với Yann hôm qua.

- Những người khác đâu Napoleon? - Stephanie lo lắng hỏi.

Jennifer nở một nụ cười như vầng thái dương lộ ra sau đám mây:

- Họ ở bên trại.

Rod đỡ lời vợ:

- Họ được đối xử tốt nhất, ở đây chúng tôi rất quý người Pháp. Tôi chỉ giữ lại Keller để giúp riêng tôi. Ông ta giỏi con số, giúp tôi được rất nhiều trong việc sổ sách

- Còn Yann Kendelec đâu? - Stephanie hỏi.

- Ông ta khá lăm rồi. Sức khỏe tốt cho nên tôi vừa mổ xong là ông ta tỉnh táo ngay.

- Tôi muốn... vào gặp ông ấy - Stephanie ngập ngừng nói. Nàng hơi đỏ mặt.

- Tất nhiên rồi. Đối với bà, ông ta là mục đích mà lại.

Bàn tay trái của ông ta nắm cổ tay phải của nàng.

- Bà cần ngồi trên ghế để khiêng đi. Ông Greboursa đem ghế ra bây giờ.

Không phải ghế mà Greboursa khoanh tay cho nàng ngồi lên. Hai tay nàng vịn hai vai anh. Cứ thế, Greboursa “bưng” Stephanie đi qua con suối nhỏ, giữa những hàng cây to và các luống hoa. Nàng ôm hai vai anh như tựa vào hai tay ghế. Theo sau là cả một đám người: Jennifer, Penny, Keller, Maurice và các gia nhân của gia đình Niven.

Đám rước đi ngang qua gian tiền sảnh rất rộng, qua phòng ăn lớn trông như phòng vũ hội, phòng khách rồi đến một cánh cửa. Jennifer nắm quả đấm xoay và khi cánh cửa mở, Stephanie nhìn thấy Yann nằm trên chiếc đi văng rất rộng giữa một đồng gối màu sắc sặc sỡ. Mỗi đầu đi văng là một chiếc bàn đầy ly cốc và những đĩa quả tươi.

Annette đã đứng dậy. Stephanie chỉ nhìn thấy mình Yann. Mọi thứ xung quanh đều mờ đi. Nàng nhìn chăm chú cặp mắt anh. Cặp mắt sáng rực, mái tóc ánh lên. Da mặt Yann hơi xanh nhưng cặp môi đầy đặn và đỏ chót

Ôi, Yann mới đẹp làm sao. Anh càng đẹp hơn giữa khung cảnh này.

Chấn bị đẩy xuống chân và Stephanie thấy bắp đùi chàng to tướng quấn đầy băng.

- Thả tôi xuống - nàng thì thầm - bởi cặp mắt Yann đang thôi miên nàng.

Đám người đến gần đi vắng. Chỉ còn một bước nữa là nàng đã ngồi xuống bên cạnh anh.

- Em bị ngã đau lắm phải không? - Yann âu yếm hỏi.

- Không sao đâu - nàng nói - Còn anh?

- Anh thì khỏi rồi. Rod đúng là có bàn tay thần.

Stephanie thêm áp miệng vào miệng anh, thêm hai cánh tay anh ghì chặt nàng, nhưng nàng không dám, bởi đang có nhiều người.

- Stephanie, tình yêu của anh!

Nàng hoảng sợ quay đầu lại. Mọi người đã ra hết. Gian phòng trống rỗng, chỉ có nàng và Yann.

- Stephanie!

Hai cánh tay anh đã ôm nàng, kéo nàng về phía anh. Stephanie lại thấy cặp môi anh nóng hổi và ướt. Nàng lại lấy bộ ngực vạm vỡ của anh áp chặt vào cặp vú nàng, lúc này núm vú đã cứng lên vì thêm khát.

Đùi anh còn băng bó còn chân nàng còn bong gân, cho nên họ rất thận trọng từng động tác trong cuộc ân ái, từ cởi áo quần của nhau, ôm ấp, vuốt ve nhau, đưa miêng lướt trên da thịt nhau cho đến chạng cuối cùng là Yann đi vào nàng, từ tốn nhưng đam mê. Cuộc ân ái diễn ra chậm chạp, kéo dài cho đến lúc hai buông nhau ra, mệt mỏi một cách hạnh phúc.

Họ cảm thấy chỉ có họ, chỉ có hai người, nàng và anh trên khắp châu lục Australia này, trên khắp thế gian này...

Stephanie thấy như nàng đang bồng bênh trên mây. Nàng thầm thì hỏi:

- Họ sẽ nghĩ sao về chúng mình nhỉ?

- Họ biết chúng mình làm tình chứ sao? - Yann đáp, ngạc nhiên trước câu hỏi của nàng mà anh thấy là ngớ ngẩn.

Anh nhìn Stephanie âu yếm nói:

- Rod và Jennifer say đắm nhau và họ rất hiểu tình yêu của người khác. Chính vì vậy họ kéo mọi người ra ngoài để anh với em ân ái thoải mái... Em thấy đấy, họ để chuông trên bàn để khi nào lắc chuông mới có người được vào.

Stephanie mặc quần áo và chải tóc. Khi thấy đã đành hoàng, nàng mới rung chuông.

Jennifer đẩy cửa bước vào, theo sau là Rod và họ nói ngay vào công việc.

- Bà Stephanie thân mến - Rod nói - Chúng tôi rất sung sướng được tiếp bà ở đây. Ban đêm ông Yann Kendelec không còn phải ngủ một mình nữa. Bây giờ bà trông nom ông và như thế rất tốt đối với tâm trạng của ông.

Jennifer tiếp lời chồng, giọng bà có chút hóm hỉnh:

- Tôi sẽ cho kê một đi văng nữa bên cạnh đi văng của ông Kendelec. Tuy có chuông, khi cần ông Kendelec có thể rung chuông, nhưng có bà vẫn tốt hơn bao nhiêu.

Stephanie hơi đỏ mặt:

- Tôi không biết nói thế nào để tỏ hết lòng biết ơn hai ông bà.

Jennifer cười rất tươi:

- Bà đã trả ơn chúng tôi đầy đủ rồi đấy, thưa bà Stephanie. Bởi nguyên việc bà đến đây đã làm chúng tôi vô cùng vui sướng. Hai vợ chồng tôi cũng rất sung sướng được giúp đỡ mấy tù nhân chính trị thoát khỏi cảnh lưu đày. Chúng tôi sẽ làm cho họ hài lòng khi sinh sống trên đất Australia.

Nửa tháng nay Stephanie và Yann sống trong biệt thự Nottingham với cảm giác chủ nhà nhiều hơn là khách. Hai vợ chồng Rod Niven và Jennifer như đoán trước mọi nhu cầu của đôi tình nhân và thỏa mãn họ trước khi họ kịp đưa ra yêu cầu.

Sáng nào Rod cũng cùng gia nhân và vài người giúp việc cũng đi từ sớm, tối ông ta mới về. Các tù chính trị đều được bố trí làm việc ở nông trại trong vùng, nằm trên các cao nguyên hoặc trong thung lũng. Sau khi đến đây một tuần, Grebours và Annette được hai vợ chồng John Grebours và Brenda, bố mẹ cô bé Penny, đón vào thành phố Brisbane để tìm chỗ làm.

Tuy chưa nghĩ đến ngày rời nơi đây, nhưng Stephanie đã tính đến việc tìm mua những thứ các bà bạn trong Ủy ban cứu trợ tại Nouméa nhờ. Việc mua này vô cùng quan trọng vì nó sẽ tạo cái cơ chính đáng cho sự vắng mặt của nàng. Đặc biệt Stephanie lo việc mua hai mươi sáu khẩu súng cho Atai. Việc mua sắm đó ngày càng làm nàng lo lắng.

Yann thì nhất định không chịu bàn chuyện đó. Mỗi lần nàng mở miệng nhắc đến thì Yann ngắt lời ngay. Anh cười bảo:

- Từ từ, em yêu! Từ từ đã nào!

Stephanie thấy Yann có vẻ coi chuyện mua sắm kia chỉ là chuyện vặt. Hay anh đã có ý định thế nào về chuyện đó? Stephanie lại còn lo đến hôm nay, có lẽ chính quyền Nouvelle Calédonie đã biết về chuyện tù ở trại giam Nera vượt ngục!

- Lại có chuyện vượt ngục à? - Yann hỏi đùa vặn lại - Em có nằm ở Nouméa đâu mà biết nhỉ?

- Đừng đùa nữa, Yann! Đây là chuyện nghiêm trọng - nàng năn nỉ.

- Quan trọng nhất là hưởng cuộc sống, em yêu của anh. Còn chuyện mua sắm kia thì rồi em sẽ làm, yên tâm. Ngày mai Rod đưa anh đi thử, để anh kiểm tra xem cái chân đã bình phục đến mức nào.

- Em đi với.

- Nếu như bác sĩ đồng ý thì em đi.

- Chỗ bong gân của em chưa hoàn toàn bình phục nhưng em đi được.

Mờ sáng hôm sau Stephanie, Yann, Rod cùng các trợ lý và một gia nhân của ông cưỡi ngựa đi dạo vòng quanh nông trại. Stephanie chưa đến đây bao giờ và nàng chỉ thấy một cao nguyên chan hòa ánh nắng. Nhưng đứng trên cao nhìn xuống, nàng nhận ra chỗ sườn núi hôm nàng bị ngã.

Lát sau Stephanie ngạc nhiên thấy những rặng cây thẳng tắp như kẻ chỉ bao quanh cao nguyên bằng phẳng. Stephanie không ngờ “trại” của Rod đẹp đến mức này. Nàng có cảm giác những nông trại gọi là ranch ở Nam Mỹ cũng giống kiểu trại này. Rod cưỡi ngựa bên cạnh Stephanie, rất hài lòng thấy nàng khen trại ông ta.

- Bà thích ư, Stephanie?

- Rất thích. Nhưng tôi còn muốn nhìn rõ hơn.

- Dễ thôi. Bà vào đây chơi, chiều tối tôi sẽ ghé qua đón bà về. Cả ông Yann nữa cũng nên nghỉ ở đây. Ông đi thế là hơi nhiều rồi. Chiều tôi đến đón cả hai. Bây giờ tôi sẽ giới thiệu ông bà với gia đình O'Hara.

Nói xong, Rod cùng đoàn người kéo đi. Stephanie và Yann ngồi xuống bãi cỏ.

- Chỗ bong gân của em thế nào, Stephanie?

- Đỡ nhiều lắm, nhưng vẫn chưa đi được bình thường.

Yann nhích đến bên, ôm nàng, ngửa mặt nàng, đặt một cái hôn say đắm. Đúng lúc ấy, có một tiếng vó ngựa và tiếng Rod nói to.

- Thưa bà O'Hara, tôi xin giới thiệu hai vị khách!

Stephanie vội đẩy Yann, ngoái đầu lại. Một bà chừng gần năm mươi tuổi, to lớn, vạm vỡ đang tiến về phía họ. Rõ ràng là một bà chủ trại.

Rod giới thiệu rất trịnh trọng. Stephanie thấy bà O'Hara mặt đỏ lên vì cảm động. Bà ta chấp hai tay, mất đi vẻ trịnh trọng, oai vệ lúc này.

- Phu nhân Dytteville, tôi rất hân hạnh... - bà ta nói tiếng Pháp rất vất vả.

Stephanie nở một nụ cười duyên dáng, nói:

- Tôi biết tiếng Anh, thưa bà O'Hara.

- Ôi, thế thì quý hóa quá. Tôi đã nghe tiếng đồn về nhan sắc của phu nhân. Hôm nay mới gặp, quả tiếng đồn không sai. Mời ông bà vào nhà. Ông bà muốn dùng gì: sữa, cà phê, bia, dăm bông, pho mát, trứng? Hay hoa quả?

- Xin nhường lại cho bà tiếp, thưa bà O'Hara!

Rod nói xong, phóng ngựa đi mất.

Stephanie cố nén đau tập tễnh cùng Yann theo bà Carreen O'Hara vào gian phòng chính của tòa nhà lớn.

Bà O'Hara nói to giới thiệu nàng với khoảng chục người đang làm việc ở cách đó một quãng.

- Bà Stephanie Dytteville!

Tất cả những người đó đều dừng tay chào nàng và Yann. Bà Carreen O'Hara nói liếng thoảng với nàng một tràng dài, nhưng Stephanie chỉ hiểu được một phần, trong đó có chỗ bà ta ca ngợi cô Podvin “đúng là trời cho tôi” và ông Trentard, giỏi chăn nuôi súc vật như sinh ra đã như vậy rồi.

Stephanie chưa hiểu gì hết. Cô Podvin và ông Trentard là ai? Lần đầu tiên nàng nghe thấy hai cái tên đó. Họ là những người bị lưu đầy và được bà O'Hara đem về làm ở đây chăng? Nàng tựa người trên cây gậy chống do Yann bẻ một thân cây đưa cho nàng lúc nãy, bước chân khó khăn. Nàng nhận thấy Yann đi khá tốt.

Bà Carreen O'Hara mời hai vị khách quý ngồi trong phòng khách thênh thang.

Stephanie nhận một ly sữa tươi và Yann một vại bia.

- Cô Ernestine! Ra đây - bà Carreen O'Hara gọi.

Cửa mở và Stephanie ngạc nhiên thấy Mimi. Hôm nay cô ta béo phì ra nhưng vẫn là Mimi thuở nào với vẻ “ngoại thành”. Tuy nhiên phải thừa nhận Mimi thay đổi nhiều, tác phong lịch sự hơn. Mimi khuyu gối chào rất duyên dáng.

- Chào bà Stephanie! Rất sung sướng được bà đến đây thăm. Tôi rất biết ơn bà. Nhờ bà mà tôi được sung sướng như hiện giờ. Tôi cảm ơn thay cả bọn chúng tôi. Cầu Chúa phù hộ cho bà! - Mimi làm dấu thánh rất duyên dáng.

Câu nói đó, cử chỉ đó khiến Stephanie rất mừng. Nàng sức nhớ tên thật của Mimi chính là Ernestine Podvin. Vậy là cô gái đã xóa hẳn quá khứ... không còn vết tích của cô gái điếm ngoại ô Paris xưa kia. Mười lăm ngày qua đã hoàn toàn biến đổi Mimi. Stephanie có cảm giác Mimi có thể trở thành người vợ hiền thảo và thủy chung của một người đàn ông duy nhất nào đó. Stephanie cảm động nói:

- Chào cô Ernestine!

Và nàng trù mến hôn lên má cô gái. Mimi ôm nàng hôn lại và Stephanie có cảm giác như cô là con gái của nàng. Cô nói:

- Chúng tôi đã kể với bà O'Hara mọi thứ về bà...

Lúc Trentard vào, Stephanie nhận ra anh chính là Antoine. Antoine cũng thay đổi hoàn toàn, trở thành con người mới. Anh cũng lịch sự, thân tình và niềm nở không kém gì Mimi.

Stephanie vô cùng tự hào: nàng đã giải thoát cho họ khỏi số kiếp đọa đầy và thấy rõ họ trở thành những con người hạnh phúc...

Bà Carreen kể về hoàn cảnh của bà. Bà có mười một con, bảy gái, bốn trai. Chồng bà là Stuart O'Hara hiện đang kiểm tra những bãi thả gia súc trên núi. Ông thường xuyên đi vắng, có khi nửa tháng mới về nhà một lần.

- Bà Stephanie, bà dùng bữa với cả gia đình tôi nhé?

- Vâng tất nhiên rồi - Stephanie đáp như cái máy, nàng chưa hiểu rõ thế là sao.

Họ ngồi thành dãy dài hai bên chiếc bàn lớn. Bữa ăn rất thịnh soạn. Sau bữa ăn, mọi người tản đi. Đột nhiên bà Carreen O'Hara giữ Leslie, đưa con trưởng lại.

- Con đã thống nhất với cha chưa?
- Rồi, thưa mẹ. Hai cha con sẽ đi...
- Bao giờ? - Carreen O'Hara hỏi.
- Chưa định, thưa mẹ. Còn bao nhiêu việc chưa làm xong...
- Phải định ngày chứ - Carreen O'Hara quay sang

Stephanie - Nhân có bà ở đây, xin bà phân xử cho. Đàn gia súc của chúng tôi tăng lên từng ngày, bây giờ không đếm xuể. Tôi đã giục ông chồng tôi đi Sydney, đến gặp chính quyền ở đó, xin thêm đất khai phá. Họ đồng ý rồi, bây giờ chỉ có việc đi và làm thủ tục mà cũng chần chừ mãi - Bà quay sang con trai - Nếu mai hai bố con đi thì nhân dịp cũng nó luôn mua đồ men sứ và súng nữa.

“Súng!” Chữ ấy lọt vào óc Stephanie làm nàng chợt nhớ đến nhiệm vụ chưa hoàn thành. Vấn đề mua hai mươi sáu khẩu súng biếu Atai luôn dẫn vật nàng trong những ngày qua.

Stephanie thầm nghĩ, nếu ngày mai hai cha con ông O'Hara đi Sydney mua súng thì sẽ không để lại dấu vết gì liên lụy đến mình. Chủ cửa hiệu bán vũ khí sẽ không nhận dạng được mình. Sẽ chẳng ai kết tội mình được.

Hay là đi cùng với họ bằng tàu hỏa? Mà tại sao không mời họ dùng luôn tàu Maraamu?

- Súng à? - Stephanie làm bộ thản nhiên hỏi.

Nàng thấy Yann chăm chú nhìn mình. Anh đã hiểu. Stephanie thấy có thêm sức mạnh.

Carreen O'Hara giải thích:

- Để chống lại chó rừng rình mò ăn thịt đàn gia súc và cũng để dọa bọn trộm cướp. Năm ngoái bọn cướp đã bắt đi của các chủ trại ở đây hàng trăm con cừu...

Nghe bà ta nói, Stephanie thầm nghĩ, có lẽ kéo Rod vào cuộc để thu xếp chuyến đi của hai cha con ông O'Hara đến Sydney. Chắc hẳn Rod đồng ý. Nhưng quan trọng là thuyết phục được bà Carreen O'Hara này.

- Thưa bà O'Hara, tôi rất muốn được gặp chồng bà, bởi trong vòng tám ngày nữa, tôi cũng có việc đi Sydney mua sắm một số thứ.

Carreen O'Hara chăm chú nhìn nàng:

- Ôi, nếu có bà cùng đi với nhà tôi thì tốt quá. Việc mua sắm phụ nữ, vẫn thạo hơn đàn ông.

- Bà cần mua thứ gì tôi lựa cho.

Stephanie nghĩ đến lúc đi mua các thứ hộ ông O'Hara và nhờ ông mua súng hộ nàng.

Leslie đã xin phép ra ngoài. Yann bèn lấy giọng ngọt ngào nói với Carreen O'Hara.

- Mà tại sao bà không cùng đi luôn với chúng tôi.

- Nhưng ai trông coi cái trại này?

- Chỉ đi vài ngày, các con bà rồi cô Ernestine thừa sức đảm nhiệm mọi công việc thay bà.

Yann khéo léo đẩy thêm công việc làm Stephanie thầm cảm phục trí thông minh của người tình. Nàng đệm khéo:

- Ồ, phải đấy. Tôi thấy ông Yann nói rất đúng. Nếu bà cùng đi, chúng ta có thể dùng tàu Maraamu của chúng tôi...

Lát sau bà Carreen đã bị thuyết phục. Bà nói:

- Để tôi bàn thêm với chồng tôi...

Vài hôm sau, vợ chồng O'Hara đã ngồi trong cabin tàu Maraamu cùng với cặp nhân tình Stephanie - Yann. Yann bố trí cách ăn ở trên tàu rất chu đáo và biến chuyến đi thành cuộc dạo chơi. Hai vợ chồng O'Hara tỏ ra rất hài lòng.

Trước khi tàu cập bến Sydney, Stephanie quyết định đưa ra chuyện mua súng.

- Thừa bà O'Hara - nàng biết quyền quyết định trong cặp vợ chồng này là thuộc bà vợ - Tôi muốn nhờ ông nhà một việc nhưng xin hỏi ý kiến bà trước. Và nếu bà vui lòng thì bà nói thêm với ông nhà cho.

- Ôi, nhà tôi có quyết định gì đâu? - Carreen tự ái - Mọi việc là ở tôi cả.

- Chuyện này rất riêng tư. Chẳng là tôi cần mua một ít súng. Bà thừa biết tôi có một số mỏ bên Nouvelle Calédonie, cũng rất cần vũ khí để bảo vệ. Nhưng vì đám thổ dân Canaque mà chúng tôi gặp rắc rối.

- Tôi chưa hiểu...

- Thế này nhé. Chúng tôi dùng ngay thổ dân Canaque làm bảo vệ. Nhưng chính quyền Pháp ở Nouvelle Calédonie lại không muốn trao súng vào tay thổ dân. Cho nên chúng tôi không thể mua súng ở Nouméa được. Tôi định nhờ ông nhà mua súng thì mua luôn giúp chúng tôi tại đây.

- Bà cần bao nhiêu khẩu?

- Hai mươi sáu.

Con số khá lớn làm Carreen O'Hara biến đổi sắc mặt.

Stephanie có cảm giác bà ta đang nghĩ gì đó. Nàng không sao đoán được. Lát sau Carreen O'Hara nói:

- Hai mươi sáu? Được thôi. Vì tình bạn chúng tôi xin giúp bà.

Bà ta thở dài rồi nói liền một hơi.

- Trại giam Nera cũng có đúng hai mươi sáu tù nhân.

Thì ra bà ta hiểu. Stephanie cảm thấy mặt mình tái đi. Nàng không dám nói thêm câu gì.

- Hình như đám thổ dân Canaque đã giúp bà giải thoát số tù nhân ở đó, phải thế không nhỉ?

Stephanie ngập ngừng rồi đáp:

- Vâng.

Nàng chờ một câu phản ứng của Carreen O'Hara.

Nhưng bà ta không nói thêm gì, vẫn tiếp tục câu chuyện bằng giọng thản nhiên:

- Bây giờ tôi mới hiểu, tại sao đám Canaque lại giúp bà và đám tù nhân kia. Lúc cô Ernestine Podvin kể, tôi còn hồ nghi nhưng bây giờ tôi đã rõ; Chuyện dối chác như thế là chuyện bình thường. Để giải thoát cho mỗi tù nhân khỏi lao tù, bà phải bằng lòng để cho đám Canaque một khẩu súng. Tôi rất thông cảm với bà. Nhưng bà đừng nói gì với chồng tôi. Tôi sẽ đi mua súng với ông ấy và tôi có cách nói để ông ấy không nghi ngờ gì bà. Tôi biết chính quyền Pháp quá nghiệt ngã với những người tham gia Công xã. Chính phủ Anh chúng tôi không tán thành như vậy. Vào địa vị bà, tôi cũng sẽ làm như bà, thừa phụ nhân Dytteville. Tôi sẽ mua súng cho bà và sẽ không ai biết được chuyện này.

^[2] *Xong rồi!*

TRỞ VỀ NOUMÉA

Những dây buộc cuối cùng được quăng lên boong tàu Maraamu. Con tàu chứa những khẩu súng để trả công cho việc giải thoát các tù nhân trong trại giam Nera. Stephanie và Yann đứng bên nhau vẫy khăn tay chào tạm biệt Jennifer Niven. Bà đến đây chơi với họ ít ngày cuối cùng tại Sydney cùng những bè bạn họ quen được tại đây.

Sau lưng họ là một chàng trai Australia gốc Anh tên là John Doolitt, được Stephanie mời về làm cho công ty Dytteville. Nàng đã gặp anh trong một buổi chiêu đãi nàng tổ chức tại khách sạn lớn ở đây. John Doolitt là kỹ sư trẻ. Mới nghe nói đến chữ “kèn” anh đã mê mẩn. Bố mẹ John Doolitt là bạn thân của hai vợ chồng Rod và Jennifer Niver. Nhưng chuyện đó không quan trọng mấy. John Doolitt là chàng trai cao lớn, tóc vàng, dáng vẻ e thẹn và cái chính là mê “kèn”!

Stephanie nhận thuê anh trong một năm. Nàng muốn thử dùng chàng kỹ sư e thẹn và say mê các kỹ thuật khai thác, nấu chảy, tinh chế kim loại này ít lâu xem sao. Nếu John làm được tốt thì còn gì bằng. Nếu thất bại, nàng cũng có thêm kinh nghiệm về sử dụng chuyên gia vả lại lúc này nàng đang cần kỹ sư luyện kim mà trong tay nàng chưa có ai.

- Anh tán thành chứ? Yann? - Nàng hỏi giống như Carreen O'Hara hỏi Stuart hay bà mẹ chồng nàng là Francoise Dytteville hỏi bố chồng nàng, nghĩa là hỏi lấy lệ.

- Không tán thành lắm.

- Tại sao? - Stephanie ngạc nhiên.

- Trước hết, cậu ta là kỹ sư bàn giấy. Hai là anh thấy em chọn cậu ta vì cặp mắt, cái miệng cậu ta.

- Anh nói gì em chưa hiểu - Stephanie cau mặt hỏi.

- Cậu ta mê em! Điều đó rõ như ban ngày! Em quá đẹp. Em đẹp mọi thứ: từ cặp mắt, làn tóc, cái miệng, tấm thân... Khi em cười, khi em nói, khi em bước chân, mọi thứ toát ra từ người em đều đầy nữ tính.

- Thế thì sao? - Stephanie càng cau mặt hơn, nhìn người tình.

Yann mỉm cười:

- John Doolitt là đứa con trai mới lớn. Lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy một phụ nữ đẹp hoàn hảo. Một phụ nữ với toàn bộ nữ tính trên người. Một phụ nữ đúng với nghĩa của hai chữ “phụ nữ” và đang ở độ tuổi phát triển nhất.

Nếu em bảo cậu ta đi theo thì dù xuống địa ngục cậu ta cũng không ngần ngại.

- Anh điên rồi!

- Không đâu! Anh là người tình của em. Mọi người đàn ông nghĩ gì về em anh đều biết vì anh đã từng nghĩ như họ. Em là người phụ nữ đã biến anh thành thằng đàn ông chỉ mê có một người. Trước khi gặp em, anh dạn dít với đủ loại đàn bà. Nhưng từ khi gặp em, anh không để mắt đến bất cứ người đàn bà nào khác. Em hiểu tại sao không?

- Chịu!

- Vì trước kia anh tìm ở mỗi phụ nữ một nét đáng quý. Người có cái miệng hoa nở, người có cặp mắt đa tình, người có cặp vú tròn trĩnh, người có cặp mông chắc nịch, người có tâm hồn bay bổng. Nhưng khi gặp em, anh thấy em có tất cả mọi phẩm chất quý giá mà người phụ nữ có thể có. Chỉ một mình em cũng đủ thỏa mãn mọi nhu cầu của anh về nữ giới.

- Ôi! Yann! - nàng cảm động nói - Anh yêu em thế nào thì em cũng yêu anh như thế. Còn cậu kia...

- Đúng cậu ta lúc này chỉ là thằng con trai mới lớn. Nhưng rồi em xem. Đến khi cậu ta lấy vợ, vợ cậu ta sẽ giống hệt như em. Và khi cậu

ta nói với vợ “Anh yêu em!” thì trước mắt cậu ta là em chứ không phải cô vợ kia. Cậu ta ngủ với vợ nhưng tưởng tượng là đang làm tình với em.

- Anh nói dối dẫn! Em làm sao yêu được cậu ta?

Yann nhìn thẳng vào mắt nàng, nụ cười ranh mãnh trên môi.

- Em không yêu nhưng John Doolitt yêu em. Đối với cậu ta em là toàn bộ thế gian. Em là toàn bộ những gì quý nhất trên đời. Em là Niết bàn trong khi cậu ta là tín đồ đạo Phật.

- Anh làm em sợ đấy.

- Việc gì em phải sợ? Em hãy giữ thái độ vừa xa vời vừa gần gũi. Em sẽ đạt được mọi điều em muốn. Cậu ta là người mới. Thế là tốt. Cậu ta sẽ nhìn thấy những thứ mà chúng ta đã quá quen thuộc, không thấy. Chỉ có điều anh nhắc, em hãy cảnh giác.

“Cảnh giác!” Stephanie thấy Yann nói đúng. Nàng nhớ lại cặp mắt John Doolitt nhìn mình trong buổi chiều đái. Cách cậu ta đỡ chiếc đĩa trên tay nàng, cố tình chạm khế vào da thịt nàng. Yann nói đúng, John Doolitt chỉ có một chân trời, đó là Stephanie.

Nhưng John năm nay mới hai mươi ba tuổi. Nàng xấp xỉ tuổi mẹ cậu ta. Quả thật nhiều lúc nhìn bộ mặt non trẻ yêu kiều của John Doolitt, Stephanie muốn được ngả đầu lên vai cậu, âu yếm nói: “Con yêu quý của ta! Đừng mê ta như thế! Ta đáng là mẹ cậu...”

Stephanie nhủ thầm, về đến Nouméa ít ngày, nàng sẽ giao công việc thật nặng cho John Doolitt, cử cậu ta đến mỏ trong thời gian dài, bắt cậu ta làm cật lực để không còn lúc nào mơ tưởng đến nàng nữa. Rồi Nouméa có nhiều gái đẹp, Stephanie tính sẽ tạo cho cậu ta bắt thân với họ... Mình sẽ dẫn đến cho cậu ta loại con gái lẳng lơ và xinh đẹp, như Antoinette, như Eugénie. John sẽ đắm đuối vào đó và không mơ tưởng đến mình nữa.

Tàu Maraamu đi vào vùng biển, tiến dần vào cảng Nouméa. Stephanie sung sướng được trở lại mảnh đất nay đã trở thành thân

thiết, bởi nơi đây có Yann, người nàng yêu mãnh liệt nhất. Yann đã đánh bại mọi người tình khác, đánh bật họ ra khỏi ký ức nàng. Yann là người tình đã phục hồi lại trong nàng toàn bộ niềm say đắm hồi nàng hai mươi tuổi.

Tàu đã thả neo. Mọi người trên bến đã nhận ra tàu Maraamu, con tàu đẹp nhất Nouméa. Những người vì tò mò và những người vì quen biết nàng đều chạy ra bến đón chào nàng. Tin lan nhanh chóng và chỉ lát sau, quang cảnh bến tàu từng bừng nhộn nhịp và rục rĩ như ngày hội.

Stephanie niềm nở chào mọi người. Nàng nhận ra bóng cô gái Yolande. Linh tính báo cho nàng rằng Yolande ra đây gặp nàng là để báo riêng nàng những điều nàng cần biết để đề phòng.

Stephanie đã tính toán rất kỹ. Những người có mặt trong chuyến tàu này đều tuyệt đối tin cậy: chỉ có nàng, Yann, Maurice và Napoleon. Riêng John Doolitt chưa phải là người hoàn toàn tin cậy. Nhưng Stephanie biết cậu ta mê nàng và không bao giờ làm hại nàng. John biết chuyện giải thoát tù nhân, nhưng chưa gặp một người nào trong số đó và coi như đối với cậu họ không tồn tại.

Sau khi niềm nở chào hỏi những người ra đón, Stephanie lựa lúc thuận tiện, bước đến gần Yolande.

- Chào Yolande! Cô vẫn mạnh khỏe chứ?

- Chúng tôi rất vui thấy phu nhân trở về Nouméa - nói xong câu đúng phép ấy, cô gái điểm hạ giọng, nói rất khẽ - Tôi có chuyện cần báo bà biết ngay.

- Lát nữa ta sẽ gặp nhau - Stephanie rời Yolande, đến chào hỏi những người khác.

Yolande quay về khách sạn. Stephanie tiếp tục vui vẻ hỏi thăm và giới thiệu chàng kỹ sư nàng mới đem từ Australia đến: chàng John Doolitt trẻ tuổi. Lát sau nàng nói với mọi người:

- Tôi xin lỗi. Vì chuyển đi quá mệt nhọc, xin các vị cho phép tôi về khách sạn nghỉ ngơi. Mai tôi sẽ đến thăm “bà lớn Berthe” của chúng ta.

Vincent Coqfigue vồn vã chào nàng, nhưng nàng cáo mệt lên thẳng phòng. Quả nhiên nàng vừa đóng cửa thì có hai tiếng gõ khẽ.

- Mời vào!

Yolande bước vào nhanh, khép cửa lại.

- Tôi phải nói với bà ngay, thừa phu nhân Dytteville. Trong thời gian bà đi vắng có xảy ra mấy việc bà cần biết...

Lại hai tiếng gõ cửa. Stephanie nói to:

- Xin mời vào!

Ba cô phục vụ khách sạn bưng vào ba lọ cắm đầy hoa, đặt lên bàn khách, mặt tủ và mặt bàn trên đầu giường.

- Đây là quà tặng của ông giám đốc khách sạn, thừa phu nhân - họ nói.

- Xin nhờ ba cô chuyển lời tôi cảm ơn ông giám đốc. Tôi rất cảm động trước sự quan tâm của ông.

Tiền họ ra xong, Stephanie tiện tay khóa luôn cửa. Nàng không nghĩ ba cô phục vụ nghe thấy tiếng chìa khóa vặn trong ổ. Nhân viên khách sạn bép xép, nhất là mấy cô gái lai này.

Stephanie đã ngồi đối diện với Yolande:

- Cô nói đi, Yolande thân mến.

- Nhiều chuyện lắm.

- Những chuyện gì?

- Toàn bộ tội phạm ở nhà tù Nera đã bỏ trốn.

- Thật à? - Stephanie làm ra bộ ngạc nhiên.

Giọng điệu của Stephanie làm Yolande kinh ngạc:

- Bà không biết chuyện đó sao?

- Làm sao tôi biết được? Cô nhớ là tôi vắng mặt ở Nouméa suốt hai tháng qua.

- Vậy mà... ở đây người ta nghi bà dính líu vào chuyện đó.

- Tôi hoàn toàn không biết gì! Lúc đó tôi đang lênh đênh trên biển - Stephanie nói giọng như coi đây chỉ là chuyện vặt - Bọn trốn trại bị bắt lại cả chứ?

- Không một tù nhân nào bắt lại được.

- Vậy là họ thoát? Càng hay cho họ. Tôi cũng mừng cho họ.

- Vậy là người ta không biết gì hết. Đúng là chuyện rất lạ. Hải quân biên phòng tìm ra được một cánh buồm đỏ của một con tàu hình như đã chở họ ra khơi rồi bị đâm vào đá ngầm và bị đắm.

“Vậy là Taratarg đã làm đúng như Yann căn dặn”. Stephanie trầm nghĩ. “Nàng nói:

- Tôi không hiểu gì về chuyện ấy - nàng nói giọng thản nhiên - Yolande, hình như cô muốn nói để tôi cảnh giác gì đó, nhưng cảnh giác với ai và với chuyện gì?

Yolande bối rối. Thái độ chân thật và bình thản của Stephanie làm cô bị bất ngờ và chao đảo.

- Với ông chỉ huy quân sự đảo.

- Ông chỉ huy quân sự? - Stephanie ngồi thẳng dậy, cau mày như thể nàng vô cùng ngạc nhiên.

Yolande vịn vẹo hai bàn tay, lúng túng. Lát sau cô nói rất khẽ:

- Tôi xin kể hết ra với bà, thưa phu nhân Dytteville.

- Tốt quá. Nhưng cô kể từ đầu để tôi hiểu được.

- Chuyện đó xảy ra trong có một đêm. Quân phiến loạn kéo đến giải thoát cho tù nhân, có sự giúp đỡ của đám thổ dân Canaque. Tôi nghe người ta nói như vậy.

- Ai nói? - Stephanie hỏi.

- Bọn Canaque chuyên đi săn tù trốn trại. Chắc bà biết bọn đó bởi chính chúng đã bắt bà nộp cho trại và sau chính ông Yann Kendelec đã đến giải thoát cho bà.

“Bọn khốn kiếp!” Stephanie thầm nghĩ.

- Vậy ra là bọn đó?

- Chúng kể ra hết.

- Hết nghĩa là sao? - Stephanie hỏi - Tôi chưa hiểu.

- Chúng bị thương vong khá nhiều nên chúng căm lắm và chúng kiện lên chính quyền ở đây. Chúng đưa ra rất nhiều chứng cứ. Chúng còn kể chúng nhìn thấy con tàu Lifou của Atai. Con tàu này sau được hải quân ta tìm thấy đã bị đắm. Còn Atai thì phu nhân biết rồi. Chính ông ta đã tiến hành vụ bắt cóc bà ngày nọ.

- Thế thì đáng gì đến tôi? - Stephanie nói - Tại sao cô lại bảo tôi phải đề phòng ông chỉ huy quân sự đảo?

- Bởi ông ta tin chắc chắn rằng chính phu nhân và ông Yann Kendelec đã tiến hành vụ giải thoát tù nhân đó.

- Ông ta điên đấy thôi, Yolande. Muốn kết tội ai, phải có đủ bằng chứng.

- Bởi thế tôi mới nói với phu nhân rằng ông ta không có bằng chứng gì hết và tôi rất mừng là như thế.

Stephanie thở phào nhẹ nhõm. Nhưng câu cuối cùng của Yolande khiến Stephanie thấy rõ viên chỉ huy quân sự đảo tin rằng nàng và Yann chủ mưu vụ này và Yolande cũng nghĩ như ông ta. Từ sau hôm tiếp xúc với viên chỉ huy quân sự kia, Stephanie thấy rõ ông ta là loại người khi đã nghi ai phạm tội thì sẵn sàng làm mọi cách để kết tội người đó.

Stephanie thầm nghĩ: “Rất có thể mình sẽ bị đưa ra xét xử trước tòa án binh. Điều này mình đã dự phòng!”. Tuy miệng vẫn cười tươi như hoa, nhưng trong lòng, Stephanie hoảng sợ.

- Tại sao cô tin ông chỉ huy quân sự không có bằng chứng? Ông ta nói với cô như thế à, Yolande?

- ‘Ông ta không sử dụng tôi, kể cả sử dụng bí mật. Nhưng tôi quen biết rất nhiều người. Đặc biệt một người rất thân với ông chỉ huy quân sự đồng thời lại thân cả với tôi, kể lại, cho nên tôi biết rõ.

- Ai?

- Ôi, đây là chuyện rất khó nói - Yolande lảng khỏi cặp mắt Stephanie, xoay người trên ghế, rõ ràng cô kiên quyết không lộ tên “khách hàng” đó mặc dù Stephanie nài nỉ.

Thông cảm tâm trạng cô gái, nhưng thấy số phận mình và Yann đang bị đe dọa, Stephanie kiên quyết dò cho ra. Nàng căn môi, nói bằng giọng hết sức nghiêm túc:

- Yolande thân mến. Cô biết tôi yêu mến và quý trọng cô đến mức nào rồi. Và cô cũng quý tôi cho nên cô mới ra bến để báo cho tôi biết tôi đang gặp nguy hiểm. Tôi hết sức biết ơn cô. Nhưng đã nói thì nói cho hết. Cô nói nửa chừng rồi thôi như vậy thì thà đừng nói gì còn hơn. Nhân danh tình bạn giữa chúng ta tôi yêu cầu cô cho tôi biết ai đã nói với cô rằng ông chỉ huy quân sự đảo không có đủ bằng chứng?

- Marcel - Yolande nói rất khẽ.

- Marcel? Ông ta là ai vậy?

- Bà có biết ông ta đấy, thừa phụ nhân Dytteville. Chính là nhân viên thư ký ở Bộ chỉ huy quân sự đảo. Chính Marcel đã ghi lời khai của bà, sao lại rồi chuẩn bị giấy tờ để xin chữ ký ông chỉ huy.

Stephanie chợt nhớ lại người đã ghi lời khai của nàng hôm nàng đến gặp viên chỉ huy quân sự đảo, sau khi nàng về Nouméa lần trước.

- Tôi hiểu Stephanie nói - Vậy bây giờ cô nói cho tôi nghe, Yolande thân mến, là tại sao cô lại tin ông Marcel?

- Vì Marcel có chuyện gì cũng kể hết với tôi - Rồi để Stephanie tin, cô ta liền kể toạc ra mọi chuyện - Bà biết rồi đấy, trong lúc ân ái,

người ta thường thổ lộ ra mọi thứ. Những nỗi buồn bức trong gia đình, ngoài xã hội và cuối cùng là những chuyện kín trong công sở...

Stephanie không dám ngắt lời sợ làm tan mất đà tâm sự của cô gái điếm. Yolande vẫn nói:

-... Trong lúc ngủ với nhau và tôi vuốt ve Marcel, anh ấy tuôn ra hết. Thì đàn ông nào chẳng vậy. Mình là đàn bà, khéo gọi một chút là đàn ông thổ lộ ra hết nỗi lòng, không giấu giếm gì hết. Marcel lại là người đang không có ai để tâm sự. Thế là trong lúc anh nằm dài ra cho tôi ve vuốt và hôn hít khắp thân thể, anh ta kể cho tôi nghe mọi thứ chuyện. Thoạt đầu là chuyện gia đình rồi chuyện bạn bè và cuối cùng là chuyện về cấp trên, tức là về ông chỉ huy quân sự đảo. Marcel kể rằng ông chỉ huy đang lo mất chức...

- Do vụ để xong? - Stephanie hỏi.

- Đúng thế. Ông ta phạm tội đã không bảo đảm được việc canh giữ các trại giam. Mà ông ta thì đang rất muốn ở đây. Sang đất thuộc địa này ông ta được hưởng thêm phụ cấp rất lớn. Ông chỉ huy là loại keo kiệt, đối với ông ta một xu cũng quý. Vậy mà mất chức vị nhàn hạ lại béo bở này, ông ta rất uất. Ông ta quyết tìm cho ra kẻ chủ mưu Vụ vượt ngục kia để gỡ lại uy tín với cấp trên và được ở lại đây.

- Ông ta nghi cho tôi và Yann Kendelec? Đúng là dớ dẩn!

- Ông ta nghi phu nhân chủ mưu và sử dụng bọn thổ dân Canaque tiến hành.

Stephanie thầm nghĩ: “Chắc hẳn Yolande còn gặp Marcel, vì theo kiểu cô ta nói thì Marcel là loại khách thường xuyên của cô ta. Trước hết ta cần tác động vào Marcel. Phải làm cho họ hoàn toàn tin rằng mình không liên quan gì đến vụ này”.

Stephanie nói, giọng ngao ngán:

- Thật đáng buồn là ông chỉ huy quân sự lại hồ đồ đến thế. Ông ta là con người đáng yêu: đẹp trai, thông minh, nhảy valse rất giỏi. Và tôi thấy tội nghiệp cho ông ta nếu ông ta bị thải hồi. Bởi ông ta ngồi trong

pháo đài tại thủ đô Nouméa này làm sao ngăn chặn được mọi chuyển xảy ra bên ngoài? Cấp trên đòi hỏi ở ông ta quá nhiều đấy...

- Bà nói rất đúng - Yolande tán thành - Tôi cũng bảo anh Marcel là hãy an ủi ông chỉ huy. Tôi bảo Marcel nói với ông ta rằng, bao nhiêu công lao của ông thì cấp trên không biết đến, vậy mà chỉ một sơ suất nhỏ cũng làm ầm lên...

Stephanie nói thêm:

- Tôi mong rằng nhà chức trách sẽ tìm ra được kẻ phạm tội và trừng trị xứng đáng. Bởi giá không có chuyện giải cứu đó, những tù nhân kia vẫn sống chứ đâu bị đắm tàu và chết đuối cả như vậy? Thật là tội tày đình, bởi kẻ kia đã mất công giải cứu họ mà không chọn con tàu vững chãi, lại chọn một con tàu nát, tên con tàu ấy là gì nhỉ?

- Lifou...

- Đúng, Lifou! Để đến nổi đâm vào đá ngầm và đắm... Để ngăn ấy con người làm mồi cho cá mập! Đúng là tàn bạo!

- Ôi, bây giờ nghe bà nói tôi mới hiểu. Đúng là bà không dính dáng gì vào chuyện này thật.

Stephanie đưa tiễn Yolande ra cửa.

- Yolande! Tôi rất tha thiết đề nghị cô và ông Marcel hãy bảo vệ cho bằng được ông chỉ huy quân sự đảo. Ông ta là người tốt và lúc này bị vướng oan vào một chuyện không may, hoàn toàn không do lỗi của ông ta.

Yolande ra rồi, Stephanie ngồi lại, miên man suy nghĩ. Vậy là mình đã đánh tan được nỗi nghi hoặc trong lòng Yolande và qua cô ta đến Marcel. Muốn tác động mạnh vào viên chỉ huy quân sự đảo, cần tác động đến tất cả mọi người ở thị trấn thủ phủ Nouméa này. Cần tiến hành một chiến dịch! Chứng minh mình và Yann hoàn toàn không liên quan gì đến vụ tù vượt ngục kia. Ta phải chủ động tấn công trước, không đợi xảy ra chuyện gì mới đối phó.

Sáng hôm sau Stephanie cùng với Yann lên tàu Maraamu thấy Maurice và Napoleon đã ở đó. Không phải lo chuyện đem hai mươi sáu khẩu súng kia lên bờ. Chắc chắn Atai đã biết nàng về Nouméa, ông ta sẽ cử người đến nhận vũ khí ngay.

Stephanie bố trí chàng trai kỹ sư John Doolitt nghỉ ở khách sạn Grand Hotel, và hôm nay anh ta đã đến văn phòng công ty bắt đầu nhận việc, nghiên cứu các bản thống kê khai thác mỏ cũng như khai thác gỗ.

Nàng nói:

- Bây giờ chỉ có bốn người chúng ta và chúng ta phải biết vụ giải thoát tù nhân vừa qua đang làm dư luận xao động và chúng ta đang bị họ nghi ngờ. Chúng ta phải thống nhất một cách nói: Cả bốn chúng ta vào thời điểm đó đều ở trên tàu, đang lênh đênh trên biển. Mọi người hãy ít lên bờ bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Nói thật ít mà lắng nghe thật nhiều. Maurice, Napoleon! Hai cậu đều đã là người ruột thịt của tôi, các cậu đều biết. Chúng ta phải tạo thành một khối vững chãi trong lúc này.

Napoleon quỳ gối, ôm chân nàng nói:

- Thưa Nữ chủ soái! Dù họ kẻ dao vào cổ, con cũng cam như hến.

- Không ai kẻ dao vào cổ cậu đâu, Napoleon. Nhưng nếu cậu vô ý để lộ ra một điều gì đó thì ông chủ của cậu, Yann Kendelec và ta sẽ bị đưa ra tòa án quân sự và bị bắn. Maurice không đời nào bán rẻ cha nó và cậu cũng không đời nào bán rẻ mẹ cậu.

- Nữ chủ soái là mẹ con. Con coi phu nhân là mẹ của con - Napoleon tự hào nói và hôn bàn tay Stephanie.

Cậu ta nằm sấp xuống và Stephanie cời giầy đặt bàn chân trần lên đầu cậu ta. Theo phong tục Canaque đó là nghi thức nhận con. Hôm qua sau khi nghe Stephanie thuật lại cuộc trò chuyện với Yolande, Yann đã bảo nàng:

- Maurice là con của anh. Còn Napoleon, em hãy nhận nó là con. Thổ dân Canaque có nghi thức nhận con. Em hãy làm theo đúng nghi thức đó...

Sau khi Napoleon đứng dậy, Stephanie trịnh trọng đưa bàn tay lên trán, lên ngực nó theo đúng nghi thức nhận con mà Yann đã hướng dẫn cho người tình.

- Từ ngày hôm nay, cậu là con của ta - Stephanie nghiêm nghị nói.

Đêm qua Stephanie đã suy nghĩ rất kỹ. Nàng thấy tuy số phận nàng và Yann gắn chặt với nhau, nhưng hành động thì nàng vẫn phải đóng vai trò chủ yếu. Và lại tác động vào dư luận không chỉ với những thành viên của Ủy ban cứu trợ.

Stephanie sai gia nhân đem đến nhà riêng từng người không chỉ thứ họ nhờ mua mà thêm cả quà riêng của nàng, giá trị cũng không kém. Riêng với “bà lớn Berthe”, phu nhân quan Toàn quyền và vợ viên chỉ huy quân sự đảo thì nàng có cách đối xử đặc biệt hơn. “Bà lớn Berthe” nhận được chiếc hộp lớn đựng bộ đồ trà bằng men sứ Trung Hoa rất quý kèm theo hai mươi lăm gói quà nhỏ cùng một mảnh giấy ghi:

“Hi vọng Toàn quyền phu nhân sẽ hài lòng với những thứ tôi mua giúp phu nhân và những món quà nhỏ tôi kính tặng phu nhân. Tôi sẽ đến thăm phu nhân vào 5 giờ chiều hôm nay”

Và Stephanie tin rằng “bà lớn Berthe” sẽ tiếp nàng.

Lúc nàng bước vào trụ sở ủy ban, theo sau là bốn gia nhân lai khuân các hộp các gói, Stephanie được mọi người reo hò đón tiếp. Sau những lời chào hỏi đầu tiên, Stephanie, gọi bốn tên gia nhân lai vào và nàng bắt đầu phân phối quà: những chiếc khăn, những bao tay, những đồ mỹ nghệ nhỏ.

Nàng tặng “bà lớn Berthe” một chiếc gương soi cầm tay, khung bằng bạc chạm. Nàng tặng vợ viên chỉ huy quân sự đảo, vốn nổi tiếng

là nữ thiện xạ của núi rừng Nouvelle Calédonie một khẩu súng, báng nạm xà cừ. Bà ta rạng rỡ mặt mày.

Stephanie hỏi:

- Bà vừa lòng với món quà nhỏ của tôi chứ, thưa phu nhân thân mến? Tôi không thạo về vũ khí, nên đành tin vào lời giới thiệu của người bán hàng. Ông ta quả quyết với tôi rằng khẩu súng săn này rất tốt.

- Ôi, phu nhân Dyttville! Tôi không biết nói thế nào để cảm ơn phu nhân về món quà tuyệt vời này.

- Phu nhân hài lòng là tôi đủ vui rồi. Phu nhân không cần nói thêm gì nữa.

Tất cả thủ đoạn của Stephanie đều chỉ nhằm mục đích duy nhất: làm họ mềm lòng, vô hiệu hóa họ, khiến họ không còn còn ác cảm gì với nàng, biến họ thành những “đồng lõa vô tình” của mình.

Nhân dịp này Stephanie thấy cần tác động mạnh thêm vào bà vợ viên chỉ huy quân sự. Nàng nói:

- Về đến Nouméa tôi được nghe ngay câu chuyện và tôi rất rầu lòng. Tội nghiệp đám tù nhân đó! Ủy ban của chúng ta cần tỏ lòng thương cảm trước số phận hẩm hiu của họ. Chắc ngài chỉ huy cũng rất phiền lòng về chuyện này?

- Chúng tôi rất phiền lòng, thưa phu nhân Dyttville. Cuộc điều tra vẫn đang tiến hành. Chồng tôi quyết tâm tìm cho ra thủ phạm, kẻ chủ mưu, nhưng tôi thấy chẳng hi vọng gì tìm được ra. Làm sao tìm ra bọn phiến loạn và kẻ đã tiếp tay cho chúng?

Stephanie đột nhiên thấy vợ viên chỉ huy quân sự bối rối. Bà ta sức nhớ là mình đã tâm sự với kẻ đang bị mọi người nghi là chủ mưu trong vụ vượt ngục kia.

Đêm qua Stephanie đã suy nghĩ rất nhiều. Nàng vạch ra cả một kế hoạch tỉ mỉ để thực hiện dần từng bước. Nàng phân công, trong lúc

nàng ngồi ở phòng khách của “bà lớn Berthe” thì Yann vào làng gặp các thổ dân Canaque xem tình hình diễn biến đến đâu.

Stephanie nói khá to cốt để mọi người cùng nghe thấy:

- Tôi sẽ rất sung sướng nếu ông nhà bà bằng lòng tiếp tôi. Rất có thể tôi sẽ giúp được ngài chỉ huy phần nào. Tôi biết rất rõ địa thế cũng như nhân sự của trại giam Nera, bởi bọn săn tù trốn trại đã giải tôi đến đó và tôi sống ở trại một số ngày. Nói cách khác, chúng đã bán tôi cho đám cai tù ở đó.

- Bán phu nhân? - Các phụ nữ có mặt kêu lên giọng ghê tởm.

- Đúng thế - Stephanie mỉm cười nói tiếp - Nhưng đấy là chuyện đã qua, chẳng nói lại làm gì. Chỉ có điều tôi chưa rõ vụ trốn trại đó diễn biến ra sao.

Vợ viên chỉ huy quân sự kể:

- Bọn thổ dân Canaque tấn công trại giam, loại khỏi vòng chiến đấu các nhân viên và giải thoát đám tội phạm. Chúng chạy ra bờ biển, những xuồng độc mộc chờ sẵn ở đó chở chúng đi...

- Rõ ràng vụ này được chuẩn bị từ rất lâu rồi - Stephanie nói - Nghe phu nhân nói như vậy, tôi đoán bọn chúng không thể tiến hành dễ dàng như vậy nếu không có một bàn tay có thể lực chỉ huy. Tôi cam đoan là bọn thổ dân chỉ là những kẻ răm rắp chấp hành. Tôi tự hỏi thế này: Chúng tuân theo lệnh ai? Ai có thể có đủ uy tín với chúng để ra lệnh cho chúng?

Câu hỏi Stephanie đặt ra làm tất cả mọi người ngơ ngác. Riêng vợ viên chỉ huy quân sự thì há hốc miệng.

Stephanie nói tiếp:

- Tôi chưa biết gì hết. Bởi từ lúc về đến Nouméa hôm qua, tôi chưa gặp ai, chưa đến thăm ai. Người đầu tiên tôi gặp là phu nhân, thưa “bà lớn Berthe”, và các vị ở đây. Vậy vụ trốn trại đó xảy ra hôm nào?

- Thứ bảy - “bà lớn Berthe” đáp - Ngay sau hôm phu nhân rời khỏi đây.

- Hôm đó chúng tôi đã lên đênh ngoài biển được ba ngày, có lẽ thế. Vì chúng tôi lên tàu Maraamu vào thứ năm...

Và Stephanie thuật lại chuyến đi của nàng theo cách nàng đã chuẩn bị. Nàng sang Australia, thăm một nông trại, chủ nhân là hai ông bà O'Hara. Khi có bà hỏi nông trại ấy nằm ở đâu, nàng nói, ở chân dãy núi Cordillere của Australia. Nàng không nói kỹ về địa điểm nông trại. Vì phải nêu bật nguyên nhân khiến chuyến đi bị kéo dài đến thế, nên nàng kể đủ thứ chuyện vặt vãnh. Nào nàng leo núi bị trượt chân, bong gân, phải chữa trị mất mấy tuần mới khỏi. Nàng nêu lên những tên người chẳng liên quan gì, chẳng hạn tên ông chủ nhà băng ở Sydney.

Câu chuyện Stephanie kể chiếm mất cả một tiếng đồng hồ. Kể xong nàng đứng lên, cáo từ.

- Phu nhân Dytteville...

- Vâng, thưa phu nhân? - Nàng quay đầu nhìn vợ viên chỉ huy quân sự đảo.

- Câu chuyện phu nhân vừa kể rất thú vị. Tôi hình dung thấy mọi thứ. Nhưng thú thật với phu nhân và chắc phu nhân cũng thông cảm với nỗi lo lắng của chồng tôi hiện giờ, tôi rất quan tâm đến điều phu nhân đề xuất lúc này: phu nhân sẵn sàng đến gặp chồng tôi.

“Vâng là cá đã cắn câu” - Stephanie thầm nghĩ. Nàng nói:

- Vâng, đúng thế. Tôi sẵn sàng cung cấp cho ngài chỉ huy những gì tôi biết về trại giam Nera, về đám săn tù trốn trại, về Atai cùng những chiến binh của ông ta, bởi tôi đã bị họ bắt làm tù binh trong một thời gian khá dài.

- Phu nhân nói rất đúng. Những điều phu nhân kể ra sẽ giúp chồng tôi rất nhiều trong việc điều tra vụ ấy. Vậy thế này được không? Mời phu nhân ngày mai đến dùng bữa ăn trưa với chúng tôi.

- Được chứ, thưa phu nhân - Stephanie đáp giản dị - Tôi rất mong giúp ích được cho ông bà.

Tối hôm đó khi gặp lại Yann, Stephanie nói:

- Anh yêu. Khắp mọi nơi người ta bàn tán về chúng mình, cả trong các lễu tranh lẫn các biệt thự. Em nắm được các bà và họ lại nắm được các ông chồng họ. Ngày mai em sẽ tác động vào nhân vật quan trọng nhất, viên chỉ huy quân sự đảo. Bà vợ đáng mến của ông ta đã chuẩn bị trước cho em. Em sẽ đánh một đòn lớn. Ta không bao giờ sợ tung ra một quả hỏa mù, giống như trong ván bài vậy.

Yann im lặng một chút rồi nói khẽ:

- Anh phục em đấy, Stephanie!

- Tại sao?

- Anh thấy cường độ sống của em tăng gấp đôi mỗi khi gặp nguy hiểm. Nguy hiểm kích thích hào hứng hoạt động của em. Đúng vậy không?

- Đúng. Em thích được hưởng cuộc sống, được chiến đấu và em thích chiến thắng. Hồi còn nhỏ em đã ghen với anh Charles vì em không được là con trai như anh ấy, không được đeo kiếm, không có hai quả đấm mạnh và những bắp thịt cuộn cuộn. Ôi, anh Charles em đẹp trai lắm. Đây là người đầu tiên em cảm phục, gần như là em mê anh ấy. Cuộc sống đã dạy em phải sử dụng những vũ khí của em để chiến đấu và chiến thắng.

- Em có cả hai loại vũ khí. Em là người phụ nữ nhiều nữ tính hơn mọi phụ nữ khác. Em đẹp nhất và cũng đam mê tình ái nhất. Ngoài ra em lại hành động như một đàn ông.

- Và ngày mai em sẽ bỏ ông chỉ huy quân sự đảo vào túi em.

- Stephanie! Nhưng anh nhắc em phải hết sức thận trọng.

Stephanie bật cười:

- Mai, anh sẽ cài móc nịt vú cho em, để em gọn gàng như một chiến binh, đúng vậy không?

Hôm sau Stephanie đến bộ chỉ huy quân sự đảo trong bộ y phục tuyệt đẹp. Viên chỉ huy vốn là một trang quý tộc, choáng mắt trước nhan sắc kiều diễm của bà khách.

- Tôi vô cùng biết ơn phu nhân, thưa phu nhân thân mến. Phu nhân đã quan tâm đến những khó khăn lo lắng của tôi. Nhưng lo lắng đang làm tôi điên đầu.

Nàng nhận quả bóng và đá lại ngay:

- Thưa ngài chỉ huy, nếu tôi ngờ ý muốn gặp ngài thì chỉ vì tôi biết rõ trại giam Nera và hi vọng có thể cung cấp thêm cho ngài những thông tin bổ ích để ngài có điều kiện điều tra thuận lợi hơn. Như hôm qua tôi đã nói với phu nhân của ngài. Đúng là vụ này thuộc phạm vi trách nhiệm của vị chỉ huy quân sự đảo, nhưng cần phải thông cảm với ngài. Sức con người có hạn, ngài biết chồng tôi đang làm việc tại Bộ Chiến tranh. Tôi tin rằng chồng tôi có thể can thiệp... hoặc một lá thư của tôi... có thể làm cho bộ nhìn nhận đúng vấn đề này và không đổ mọi trách nhiệm lên đầu ngài.

Stephanie đã thử “mua” ông ta. Viên chỉ huy nhìn nàng.

- Nhưng danh dự của tôi đòi hỏi tôi phải cung cấp tất cả những gì tôi biết, làm tất cả những gì ngài yêu cầu. Tôi cũng muốn đề nghị ngài cho tôi địa chỉ gia đình của vài người trong số tù nhân ở đó hiện đã bị mất tích ngoài biển do tàu Lifou bị đắm. Tôi rất mến Keller, Annette, Greboursa và vài người khác nữa. Lần trước gặp ngài tôi đã có dịp nói đôi chút về họ. Annette có một đứa con trai ở Pháp. Tôi định sẽ nhận nuôi dưỡng nó. Bởi khi còn sống, Annette rất tốt với tôi.

- Tôi sẽ cung cấp cho phu nhân những địa chỉ đó, thưa phu nhân Dytteville. Ngày mai phu nhân đến đây, những địa chỉ đó sẽ có sẵn trên bàn này. Tôi cần phải nói với phu nhân rằng, dù mọi người bàn tán ra sao đi nữa thì cũng chưa phải là những bằng chứng. Nhưng đang có nhiều tiếng đồn, rằng phu nhân và ông Yann Kendelec chủ mưu vụ này.

“Yolande quả là tốt bụng, đã báo trước với mình”, Stephanie thầm nghĩ. Nàng nói:

- Đúng là điều bịa đặt. Lúc đó chúng tôi đang trên tàu, lênh đênh giữa biển.

- Tôi làm sao không tin phu nhân được?

“Ông ta không tin! Mà ông đoán đúng đấy, ông bạn! Chỉ có điều tôi sẽ chứng minh cho ông thấy là ông đoán lầm. Tôi sẽ lái ông vào rừng rậm để ông lạc lối. Tôi sẽ có cách làm như thế”.

- Tội nghiệp các tù nhân... Họ thành ra thiệt mạng hết cả... - viên chỉ huy nói, nhìn nàng thăm dò xem nàng có chảy giọt nước mắt nào không.

Stephanie nói:

- Ngài có tìm thấy tàu Lifou của Atai bị đắm? - Nàng quay sang bà vợ viên chỉ huy - Hôm qua hình như phu nhân có kể với tôi như vậy?

Bà ta gật đầu.

Viên chỉ huy nói tiếp:

- Tàu Lifou với cánh buồm đỏ. Thừa phu nhân Dyttville, tôi rất biết ơn bà đã hào hiệp giúp đỡ tôi. Và tôi xin phép...

- Ông cứ tự nhiên.

- Nếu như Yann Kendelec cùng đi với phu nhân đến đây thì tốt quá. Ba chúng ta mỗi người một câu, sự việc sẽ sáng tỏ thêm rất nhiều.

Stephanie chờ xem ông ta nói thêm gì nữa về Yann.

- Ông Yann cũng rất biết trại giam Nera. Chính ông đã đến đó giải thoát cho bà. Thú thật bà làm tôi rất muốn rời khỏi Nouméa. Đảo Nouvelle Calédonie đúng là một thiên đường.

- Quả vậy - Stephanie nói - Đảo này quả là thiên đường và tất cả chúng tôi đều mong muốn ngài sẽ ở lại đây - nàng quay sang bà vợ viên chỉ huy - Tất cả chúng tôi ở đây đều rất quý ông nhà. Ngài chỉ huy nhảy điệu valse rất giỏi và chúng tôi đều muốn được nhảy với ngài.

- Phu nhân Dytteville, nếu vậy tôi cũng xin mời trước phu nhân trong tất cả các điệu valse.

Lúc tiễn Stephanie ra cửa để nàng về, viên chỉ huy quân sự đảo thì thầm vào tai nàng, giọng của một sĩ quan quý tộc hào hoa:

- Ngày mai tôi sẽ chờ phu nhân đến đây với ông Yann...

- Mấy giờ, thưa ngài?

- Khoảng... 3 giờ chiều, được không, thưa phu nhân?

- Vâng, 3 giờ...

Stephanie và Yann đã đứng trước Bộ chỉ huy quân sự đảo. Nhìn công trình kiến trúc đồ sộ và lù lù một khối, Stephanie bỗng thấy hơi sờ sợ.

- Anh nhất định vào ư, Yann?

- Lão ta muốn gặp anh, tại sao anh lại sợ không dám vào? Anh đã chuẩn bị tinh thần đầy đủ. Sẽ không có chuyện gì làm anh hốt hoảng đâu. Hãy tin ở anh, Stephanie.

Hai người vào nhà. Sau khi gia nhân vào báo tin, họ được mời vào bên trong.

Viên chỉ huy nói:

- Phu nhân rất chính xác giờ giấc. Đây là điều ít phụ nữ thực hiện được. Bao giờ họ cũng đến trễ. Tôi đã chuẩn bị sẵn những thứ hôm qua phu nhân yêu cầu. Marcel!

Nhân viên thư ký đem đến đặt trên bàn giấy tập danh sách và địa chỉ Stephanie yêu cầu.

Viên chỉ huy quân sự nói:

- Với mỗi người chúng tôi đều sẽ có thư chia buồn về chuyện họ vượt ngục và thiệt mạng ngoài biển. Nhưng phu nhân có thể viết thư riêng đến gia đình những người phu nhân quen biết. Đáng tiếc là họ chết không được làm lễ sám hối và rửa tội theo tín ngưỡng Thiên Chúa giáo mà phải chết trong bụng cá mập.

Stephanie nói, theo đúng kế hoạch của nàng đã tự vạch ra:

- Tôi sẽ tổ chức một buổi cầu kinh ở nhà thờ cho tất cả họ.

Câu của nàng giống như một đường banh đáp lại đường banh của viên chỉ huy quân sự đảo.

- Tôi thấy có bốn phen phải đến dự buổi cầu kinh đó.

Hai bên đối đáp với nhau toàn những câu giả dối.

Viên chỉ huy nói tiếp:

- Trại giam Nera nằm dưới một rặng núi cao, phía trước là con suối lớn Nera đổ ra biển. Chúng tôi biết quá ít về địa hình ở đây, nhưng tôi đoán có nhiều khe đá để bọn phiến loạn thổ dân nấp phục kích. Theo nhận định của phu nhân thì bọn phiến loạn bản xứ có liên hệ gì với... các bạn của phu nhân không? Tôi dùng chữ “bạn” để tránh chữ tội phạm.

- Tôi nghĩ là chuyện ấy có thể có - Stephanie dè dặt nói - Tuy không nhất thiết phải có nhưng hôm đó có thể có.

- Tôi cho rằng chắc chắn có, bởi hôm đó các tù nhân đều ngoan ngoãn đi theo bọn phiến loạn bản xứ. Bọn thổ dân Canaque bắt đầu sử dụng súng. Mà như thế là tất nhiên, bởi viên đạn đi xa hơn mũi tên.

Stephanie hỏi:

- Chúng có dùng súng? Người ta nghe thấy tiếng súng nổ?

- Không phải trong trại mà ngoài bờ biển, nơi các xuồng độc mộc của thổ dân đón các bạn của phu nhân để chở họ ra tàu Lifou đỗ bên ngoài.

Stephanie hiểu rằng nàng cần phải hết sức thận trọng, bởi có những điều lọt ra ngoài dự tính của nàng. Cuộc đối thoại mỗi lúc một căng thẳng. Bữa ăn thật ra chỉ toàn đồ nguội. Bây giờ Yann và nàng đang bị kẹt trong một gian phòng tại pháo đài và từng lời, từng chữ của họ đều đóng vai trò quan trọng.

- Tôi không sinh trưởng tại đây nên không rõ về từng thời kỳ của mặt trăng.

Viên chỉ huy mỉm cười nói:

- Ông Kendelec đây cũng như tôi đều biết rõ.

Đột nhiên một tiếng nói vang lên hân học:

- Chính hẳn!

Đang cúi đầu xuống xem tấm bản đồ viên chỉ huy vừa mở ra đặt trên bàn, Yann và Stephanie đều giật mình ngẩng lên. Stephanie không biết người lạ mới vào nhưng Yann thì nhớ. Y chính là tên cai ngục canh gác bên ngoài trại giam. Chính anh đã xua y ra và Maurice đã trói y.

- Anh điên rồi! Ông Yann Kenkelec đây và phu nhân Stephanie Dytteville lúc đó đang trên tàu lênh đênh ngoài biển. Anh không được nói láo.

Giọng nói nghiêm nghị của viên chỉ huy quân sự đảo khiến Stephanie và Yann đều hiểu họ đã bị sa vào bẫy, một cái bẫy giăng sẵn.

Yann bình thản nói:

- Tôi không quen ông.

- Tôi không thể làm được. Tôi nhớ rõ cặp mắt kia, giọng nói ấy. Tôi xin thề trên kinh thánh là tôi không nhớ sai.

- Iugrain! Ông cẩn thận đấy. Ông Kendelec và phu nhân Dytteville đây là bạn của ta.

- Bà kia thì tôi không nhìn thấy nhưng ông này thì tôi nhớ rõ.

- Anh cam đoan là đúng chứ?

- Vâng, tôi xin cam đoan, thưa ngài chỉ huy.

- Đến rắc rối. Ông Kendelec, ông biết hạ sĩ Iugrain chứ?

- Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ông ta. Tại trại giam Nera tôi chỉ biết một người tên là Pepère...

- Còn tôi - hạ sĩ Iugrain nói - Tôi nhớ rất rõ cặp mắt ông.

Yann nói:

- Tôi không phải chỉ có mắt. Tôi có cả khuôn mặt.

Tên hạ sĩ cãi:

- Hôm đó ông che mặt, chỉ để hở đôi mắt.

Stephanie bỗng thấy viên chỉ huy quả là một sĩ quan trung thực kiến nàgng thăm cảm phục. Nàng đã định mua ông ta bằng cách đưa ra thế lực của chồng nàng ở Bộ Chiến tranh, nhưng ông ta quyết khám phá cho ra vụ này để bảo vệ danh dự sĩ quan.

- Thưa ngài chỉ huy - Stephanie nói.

- Bà không sao, thưa phu nhân. Viên hạ sĩ kia cho biết không nhìn thấy bà.

- Điều đó càng chứng tỏ nhân chứng của ngài có thành thật nhưng ông ta đã nhận lầm. Bởi mọi người đều biết ông Kendelec đi với tôi trên tàu Maraamu.

- Mọi người? Thưa phu nhân Dytteville, theo tôi biết trên tàu ngoài phu nhân và ông Kendelec, chỉ có Maurice, con ông Kendelec và Napoleon, mà theo tôi vừa được biết là bà mới nhận cậu ta là con.

Lúng túng, Stephanie nói rất khẽ:

- Bao giờ tôi cũng chịu trách nhiệm về những người làm việc dưới quyền tôi. Tôi nhận cậu ta là con theo phong tục bản xứ.

- Xin phu nhân hiểu cho tôi - viên chỉ huy khôn khéo nói - Lúc này tôi bị dăng xé giữa một bên là tình bạn với phu nhân và ông Kendelec, một bên là bốn phận của tôi với tư cách chỉ huy quân sự đảo.

Stephanie không dám nhìn thẳng vào mắt ông ta. Nàng nói khẽ:

- Bao giờ cũng phải đặt bốn phận lên trên.

- Nếu vậy, xin phu nhân cho phép... - viên chỉ huy nhìn thẳng vào mắt viên hạ sĩ - Ông thề là ông đã nhìn thấy ông Kendelec đây tại Nera hôm xảy ra vụ trốn trại?

- Tôi xin thề tôi không nói sai, thưa ngài chỉ huy. Tôi xin thề rằng người ngồi kia đã dí súng dọa tôi và sai người khác trói tôi. Và cũng

do lỗi của ông ta mà hai đồng sự của tôi là Verley và Denvier đã bị thiệt mạng.

- Hai người chết! - Stephanie thì thào, mặt tái nhợt - Thưa ngài chỉ huy, lúc này ngài bảo trong khu vực trại không có tiếng súng nổ, vậy tại sao hai người cai ngục lại chết được?

- Hạ sĩ Iugrain, ông hãy trả lời phu nhân Dytteville.

- Bọn thổ dân dưới quyền chỉ huy của ông kia đã giết hai đồng sự của tôi.

Lúc đó Stephanie và Yann đã lên thuyền, họ không chịu trách nhiệm gì nữa. Tuy nhiên nghe nói có hai người chết, Stephanie vẫn thấy áy náy. Nàng hỏi:

- Tại sao chúng giết hai người đó?

- Thưa phu nhân, hai đồng sự của tôi định chạy trốn. Bọn thổ dân Canaque bèn bắn họ.

- Tôi rất đau lòng - Stephanie nói.

Viên chỉ huy quân sự đảo nói:

- Thưa ông Kendelec, tôi rất khổ tâm phải báo rằng ông đã bị bắt!

Im lặng một lúc lâu. Viên chỉ huy ra hiệu. Hai binh sĩ cầm súng bước vào.

- Giải ông Kendelec đi! - Viên chỉ huy ra lệnh.

Yann quay sang Stephanie, bình thản nói:

- Em đừng lo, Stephanie, Anh vô tội. Em biết rõ điều đó hơn ai hết vì em cùng đi với anh trên tàu lúc đó đang chạy ngoài biển.

“Em sẽ giải thoát cho anh, anh yêu của em!” Stephanie thầm nghĩ lúc nhìn Yann đi giữa hai binh sĩ ra khỏi gian phòng.

Stephanie lẩm bẩm:

- Viên hạ sĩ kia điên rồi! Nỗi căm giận làm y tối mắt và y đã nhìn lầm!

- Tôi biết làm thế nào khác được, thưa phu nhân Dyttville? Viên hạ sĩ đã thề trước kinh thánh. Tôi không thể bác bỏ lời khai của y. Mong bà thông cảm cho hoàn cảnh của tôi. Tôi rất tiếc phải cho bắt ông Kendelec.

Viên chỉ huy quân sự đảo nhìn Stephanie nói thêm:

- Cũng xin phu nhân biết cho rằng, ông Kendelec bị giam theo chế độ đặc biệt, không được phép gặp ai, nhận thư từ của ai.

- Tôi hiểu! - Stephanie bình thản nói - Tất cả những chuyện vừa rồi đúng là khủng khiếp. Một sự lầm lẫn quái đản mà ngài là nạn nhân đầu tiên.

- Nạn nhân?

Trong giọng nói của viên chỉ huy quân sự đảo không giấu nổi nỗi căm giận.

- Tôi thề sẽ chứng minh cho ngài thấy đây là một sự ngộ nhận. Và nhân chuyện này, tôi càng thấy cần phải giúp người tìm ra sự thật. Vì trong sự thật đó có số phận của người bạn thân thiết của tôi, ông Kendelec...

Stephanie ngừng lại một lúc lâu. Viên chỉ huy quân sự đảo vẫn đang chờ nàng nói nốt. Mãi không thấy, ông ta nhắc:

- Phu nhân đang nghĩ gì vậy?

- Tôi đang nghĩ xem thực chất vụ trốn trại kia là gì? Và tôi nảy ra một giả thiết.

- Xin phu nhân cho biết.

- Đây là một vụ cướp! Không phải vụ giải thoát.

Viên chỉ huy quân sự đảo ngạc nhiên:

- Tôi chưa hiểu ý phu nhân.

- Bọn thổ dân bản xứ biết rằng nếu chúng khởi nghĩa, tù nhân trong các trại giam tất nhiên sẽ đứng về phía nhà chức trách. Họ là người da trắng. Cho nên chúng tiêu diệt họ bằng cách giả vờ như định giải thoát cho họ. Các tù nhân đã ngây thơ nghe theo. Nhưng sau khi

đưa họ ra khỏi trại giam, chúng đã dìm họ chết! Nhưng thưa ngài chỉ huy, đây mới chỉ là một giả thiết. Tôi còn phải tìm bằng chứng để chứng minh... Xin chào ngài.

Nàng chìa tay. Viên chỉ huy quân sự đảo cúi xuống, nâng bàn tay Stephanie, đặt lên đó một cái hôn. Nàng đi nhanh ra ngoài.

Lần đầu tiên trong óc viên chỉ huy quân sự đảo lóe lên một ý nghi hoặc.

“Hay là bà Stephanie này và ông Yann Kendelec lúc đó đang lên đênh trên biển thật?”

Đồng thời, trên đường về khách sạn, Stephanie vui mừng là mình đã nghĩ ra được một cách bịa để bám vào đó tiến hành đấu tranh tiếp. “Phải bám vào lý lẽ ấy: một cuộc ăn cướp của thổ dân bản xứ!”, nàng tự nhủ.

VỤ XÉT XỬ VÀ CHIẾC KHUY TRÊN THẮT LƯNG

Về đến khách sạn, Stephanie vẫn lăm bắm điều quyết tâm ấy: “Phải bám chắc cách lập luận đó! Bọn thổ dân mưu giết tù nhân nhằm mục đích cướp của!” Và để đạt mục đích đó, Stephanie càng phải tỏ thái độ tươi vui, niềm nở với tất cả mọi người, tỏ ra rằng nàng coi chuyện Yann Kendelec bị bắt chỉ là một sự lầm lẫn. Chẳng bao lâu, mọi thứ sáng tỏ và anh sẽ được thả.

Dọc đường, gặp ai Stephanie cũng dừng lại niềm nở chào hỏi. Nàng ghé vào hiệu may, cửa hàng bán mỹ phẩm mua vài thứ. Chỉ khi về phòng khách sạn, đóng cửa lại, Stephanie mới nằm lăn ra giường khóc thốn thức! Nàng thấy mình quá cô đơn. Aimé không có ở đây. Yves Kendelec cũng không có nốt. Còn mỗi Yann thì bây giờ lại bị bắt. Nàng sẽ phải chiến đấu một mình!

Buổi tối, Stephanie mặc thật sang xuống phòng ăn. Nàng vui vẻ trò chuyện với những người quen biết, không để lộ chút nào nỗi đau đốn trong lòng.

Hôm sau Stephanie đến văn phòng công ty tiếp tục làm việc. Lao vào công việc, đầu óc nàng nhẹ đi đôi chút. Lúc nhìn thấy John Doolitt mãi mê nghiên cứu tài liệu, Stephanie bỗng nảy ra một ý.

- John, anh biết ông Yann Kendelec bị bắt rồi chứ?

- Biết, thưa phu nhân Dytteville. Thật là một lầm lẫn đáng tiếc. Tôi có thể làm gì giúp phu nhân? Nếu làm được, tôi không tiếc công tiếc sức.

Nàng nhìn chàng trai tóc vàng non trẻ, nghĩ đến những khẩu súng đang nằm dưới khoang tàu Maraamu. Cậu này có thể giúp nàng chuyển số súng ấy cho Atai. Sau khi nhận được súng, chắc chắn Atai sẽ thả ông già Yves Kendelec và Aimé về.

- Nếu vậy, tôi nhờ anh một việc...

Sáng sớm hôm sau, tàu Maraamu rời cảng Nouméa. Trên tàu có John Doolitt, Maurice, Napoleon và Maru, một thổ dân Canaque rất thông thạo địa hình trên đảo.

Ba ngày sau, ông già Yves Kendelec ngồi trên kiệu do hai con ngựa thồ như thường lệ, đến khách sạn. Vậy là tàu Maraamu chưa đến được nơi đó. Được nhân viên khách sạn báo tin, lúc đó chưa đến 6 giờ sáng, Stephanie vội vã khoác tấm áo choàng trong nhà hấp tấp chạy xuống thang gác. Ông già vẫn ngồi trên kiệu đợi nàng:

- Tôi đến văn phòng công ty và đợi bà tại đó.

- Cụ đã biết chuyện?

- Atai bảo tôi về để cứu Yann. Bà đến văn phòng ta sẽ bàn công việc.

Stephanie nhìn theo ông già xa dần, với Alfred và Claude dắt hai con ngựa.

Nửa giờ sau Stephanie đã đến văn phòng công ty Dytteville, trong lòng nhẹ nhõm vì nàng tin rằng ông cụ Yves đủ khôn ngoan và sức mạnh để cứu Yann, con trai ông cụ.

- Tôi về đây để khai báo. Atai đồng ý nhận toàn bộ trách nhiệm về vụ tấn công trại giam Nera.

- Nhưng cụ có những bằng chứng nào?

- Lời hứa của tôi.

Đột nhiên Stephanie chợt hiểu ông cụ lầm tưởng không cần ai hoặc thứ gì hỗ trợ. Cuộc gặp gỡ chiều hôm đó tại văn phòng bộ chỉ huy quân sự đảo đóng trong pháo đài đã chứng thực thêm nhận định của nàng.

Nghe báo ông già Yves Kendelec đến, viên chỉ huy quân sự đảo lập tức sai gia nhân mời vào.

- Tôi rất mừng thấy cụ trở về, thưa cụ Yves Kendelec.

- Con trai tôi hoàn toàn vô tội.

- Tôi rất muốn tin lời cụ, nhưng cũng muốn được biết căn cứ vào đâu cụ tin như vậy?

- Atai nói với tôi. Ông ta nhờ tôi thay mặt ông ta đến đây.

- Thưa cụ Yves Kendelec, tôi rất tiếc là tôi chưa thể coi như thế đã đủ. Phu nhân Dyttville có mặt ở đây sẽ chứng thực là tôi hoàn toàn không tin vào lời của bọn thổ dân Canaque và bọn lai. Tôi cũng không tin chút gì vào lời khai của bọn săn tù trốn trại. Cụ không có mặt hôm đó tại khu vực trại giam Nera. Phu nhân Dyttville cũng không bị ai khai là đã nhìn thấy có mặt tại đó. Chỉ viên hạ sĩ Iugrain nhận diện được ông Yann Kendelec và chúng tôi buộc phải bắt giam con trai cụ. Nhưng nếu bây giờ ông Atai, với tư cách là thủ lĩnh...

Stephanie khẽ nói:

- Thưa ngài, nếu ông ấy đến thì ngài có bắt giam ông ấy không?

- Thưa phu nhân thân mến, tất nhiên tôi sẽ bắt giam, nhưng sau khi ông ấy đã khai đầy đủ. Có lẽ tôi nói thế này làm phu nhân có phần ngạc nhiên, nhưng tôi đánh giá lời hứa của ông Atai, với tư cách là thủ lĩnh, đồng thời là giáo chủ, giá trị ngang với lời hứa của bản thân tôi. Nhưng phu nhân có tin ông Atai sẽ đến đây không?

Viên chỉ huy quân sự đảo hỏi như thế Stephanie có thể gặp và trò chuyện dễ dàng với vị thủ lĩnh của thổ dân Canaque kia.

Stephanie lập tức tránh ra khỏi cái bẫy giăng sẵn:

- Ông thừa biết tôi đã trốn khỏi nơi ông Atai giam giữ tôi. Vậy làm sao tôi có thể liên hệ với ông ta được? Ông Atai đang cầm gien tôi là đã đánh lừa ông ta để trốn đi.

Stephanie giật mình khi ông già Yves lên tiếng:

- Phu nhân Dytteville thân mến, ta phải nói rằng con đã lầm. Atai không hề căm ghét con. Ta bảo đảm với con như thế.

Viên chỉ huy quân sự đảo nghiêng mình kính cẩn nội:

- Vậy là ông Atai đã xóa chuyện đó cho phu nhân và phu nhân hoàn toàn có thể giáp mặt ông ta.

Thì ra viên chỉ huy đề ra một sự mua bán. Nếu Atai nộp mình thì ta sẽ thả Yann nhưng ông ta phải nộp mạng và ta sẽ bắt giam ông ta. Mạng đổi mạng!

Viên chỉ huy đâu có biết bằng làm việc đó ông ta đã xúc phạm Stephanie và nàng tự nhủ, sẽ bất chấp công lý, bất chấp tòa án quân sự, bất chấp mọi thứ, quyết tìm cho ra bằng chứng để giải thoát Yann. Nàng nói:

- Nếu tôi có thể gặp được Atai, nếu tôi có khả năng thuyết phục ông ta đến trình diện tại đây và ông ta đến, tôi sẽ trói ông ta, nhét giẻ vào miệng ông ta, giấu trong phòng khách sạn của tôi. Tôi sẽ không nộp bất cứ ai cho ngài hết. Tôi sẽ không để ông ta bị rơi đầu.

- Cho dù phu nhân biết phu nhân làm thế, ông Yann Kendelec sẽ phải ra pháp trường và nhận mười hai viên đạn vào ngực? - Viên chỉ huy quân sự đảo giận dữ nói.

Stephanie đã chọc tức ông ta và bây giờ nàng nói quả quyết:

- Ông không dám bắn Yann Kendelec! Anh ấy vô tội.

Viên chỉ huy đã lấy lại được bình tĩnh. Nhưng đồng thời trong óc ông ta lại lóe lên điều hồ nghi: “Hay là lúc đó họ đang lênh đèn trên biển thật?”

Đoán được dòng ý nghĩ trong óc viên chỉ huy, Stephanie nói luôn:

- Tôi mong rằng công lý phải được thực hiện theo đúng mọi bước đi. Vụ án nhỏ xiu đang chứa đầy những lầm lẫn. Ngài không thể buộc tội một người chỉ vì một kẻ căm thù đâm mất trí nhận diện. Tôi xin

sẵn sàng cung cấp tất cả những thông tin nào tôi biết để giúp ngài điều tra chính xác vụ án.

Stephanie nói xong, đi thẳng ra cửa, vẫy Alfred và Claude, yêu cầu chúng đưa ông già Yves ra khỏi pháo đài. Nàng thầm quyết định phải tách ông già ra khỏi vụ án này.

Suốt hôm đó, ở mọi nơi, mọi chốn, Stephanie lại trở thành người phụ nữ duyên dáng tươi vui như mọi khi. Chỉ đến lúc về phòng, khi đi ngang qua Yolande, nàng mới khẽ nói:

- Đến phòng tôi...

Stephanie cần khóc cho thỏa, cần nói cho thỏa. Mà ngoài Yolande, nàng còn ai để tin cậy? Stephanie tự thấy không đủ sức chịu đựng nổi nỗi cô đơn và bây giờ đối với nàng, Yolande gần như John, phần nào như Pompette, như mẹ chồng nàng, bà Francoise Dytteville.

Yolande không hiểu gì hết, nhưng cô ta thông cảm và yêu quý Stephanie. Yolande tin nàng, tin Yann. Cô ta mong muốn sự công bằng và đặc biệt cô ta tin ở tình yêu.

Viên chỉ huy quân sự đảo đã không để phí thời gian. Trong vòng ba tuần lễ, ông ta thu thập được đầy đủ thông tin để dựng lại toàn bộ vụ tấn công trại giam và giải thoát tù nhân, căn cứ vào hạ sĩ Iugrain và mấy cai ngục sống sót. Stephanie không thể bổ sung được gì vì nàng “đang ở ngoài biển” nên không thể biết được. Đám thổ dân Canaque của Atai đã cướp hết mọi đồ đạc, nồi niêu xoong chảo trong trại.

Stephanie nói với viên chỉ huy quân sự đảo:

- Ngài thấy đấy. Bọn thổ dân Canaque đến là để cướp, và chúng sợ tù nhân khai báo nên đã giả vờ giải thoát cho họ rồi giết họ bằng cách chìm đắm tàu Lifou.

- Đúng thế, chúng cướp nhưng dưới sự chỉ huy của ông Yann Kendelec - viên hạ sĩ Iugrain cãi.

- Ông lầm rồi, ông hạ sĩ.

- Phu nhân hãy chứng minh là tôi lầm xem nào?

Hôm nào y cũng nói vắn một câu đó và Stephanie đành im lặng vì không sao chứng minh được là y sai.

Ba ngày nữa sẽ mở phiên tòa. Khắp thủ phủ Nouméa đâu đâu cũng bàn tán xôn xao. Stephanie biết thành phần của thẩm phán. Một số đứng về phía Yann, một số chống lại anh. Stephanie giữ thật khéo léo để không ai nghi nàng đang tác động vào các thẩm phán. Điều nàng cần chứng minh là nhận diện của Iugrain sai, viên hạ sĩ đã nhìn lầm, là do đêm tối, y đã không nhớ rõ.

Ban ngày vẫn phải tỏ ra điềm tĩnh, vui tươi duyên dáng, chỉ ban đêm Stephanie mới được khóc lóc, đau khổ cho vơi nhẹ nỗi lòng. Nàng gầy đi rất nhiều. Để che giấu da mặt tái xanh, nàng phải trang điểm rất kỹ. Một buổi sáng Maurice đến tìm nàng, báo tin Atai đã nhận đủ số súng và ông ta sẵn sàng làm mọi thứ để giúp đỡ nàng. Nhưng ông ta không thể làm gì được.

- Thừa phu nhân Stephanie. Bà hãy làm tất cả những gì có thể làm được và phải cứu bằng được tính mạng của cha cháu.

- Nhất định ta sẽ cứu được Yann. Thế còn John thì hiện giờ ra sao?

- Cháu biết ông Becave sắp được thả về. Họ thử súng xong sẽ thả ông ấy. Còn anh John thì sắp nghiên cứu xong mỏ Thio, cũng sắp về đây.

- Ta không muốn John Doolitt có mặt ở Nouméa trong thời gian này. Cậu hãy bảo anh ta ở lại Thio hoặc sang kiểm tra mỏ nào khác cũng được. Đừng về đây vội!

Stephanie không muốn John, thậm chí cả Maurice, Napoleon có mặt ở đây trong thời gian này. Nàng lo khi bị tòa hỏi, một trong ba người đó chỉ cần nói hớ một câu là hỏng hết mọi việc.

Stephanie đã tính đến chuyện nếu Yann bị kết án, Nàng sẽ tìm cách tạo điều kiện cho anh vượt ngục. Ba ngày chờ đợi là ba ngày

căng thẳng khủng khiếp. Đầu óc nàng lúc nào cũng như trống rỗng. Nàng không nghĩ được gì hết, không làm được gì hết.

Hai giờ sáng, Stephanie đột nhiên nảy ra một ý nghĩ. Nàng băng ra khỏi khách sạn, tìm đến làng Kendelec, dắt con ngựa và nhảy lên yên, phóng đi giữa đêm tối. Cách cuối cùng! Dàn cảnh cuối cùng nàng thực hiện để hi vọng một cơ may xoay chuyển tình thế. Stephanie phi ngựa đi một mình, vó ngựa đập trên nền đất mềm, băng qua những đồng cỏ hoang vu.

Hôm sau; khắp thủ phủ Nouméa sừng sốt nghe tin phu nhân Dytteville biến mất. Không một mảnh giấy để lại. Không một dấu vết. Stephanie đột nhiên biến mất tăm. Người ta tiến hành tìm kiếm nàng. Người ta đưa ra các giả thiết, mà giả thiết chính là Stephanie trốn đi để khỏi phải ngồi dự phiên tòa, nghe tòa kết án người tình. Thậm chí có người còn đưa ra giả thiết là Stephanie đi liên hệ với các bộ lạc thổ dân Canaque để tổ chức một cuộc tấn công pháo đài Nouméa.

Ngày hôm sau vẫn chưa thấy tăm hơi Stephanie đâu. Ngày hôm sau nữa là ngày mở phiên tòa xét xử.

Mờ sáng, khắp thủ phủ Nouméa đã âm ỉ. Mọi người đổ ra đường. Đâu cũng đông chật những người là người. Pháo đài như bị bao vây kín. Không khí náo động đến nỗi viên chỉ huy quân sự đảo phải phái các đơn vị quân đội đến giữ trật tự và yêu cầu lực lượng cảnh sát trợ giúp. Các phạm nhân quét dọn trên các đường phố được cho nghỉ hôm nay để về trại giam, cho đường phố đỡ đông và nhộn nhạo quá mức.

Tám giờ năm mươi phút, đột nhiên người ta thấy Stephanie cưỡi ngựa đến quảng trường trước mặt tòa án binh. Theo sau nàng là khoảng hai chục kỵ sĩ. Nàng dẫn đầu đoàn kỵ sĩ tiến vào giữa quảng trường đang đông nghịt. Nàng nhảy xuống lưng ngựa. Mọi người đứng lặng gơ tay chào nàng. Không một tiếng hò hét. Tất cả đều im lặng, môi họ mấp máy tên nàng.

Stephanie mỉm cười hơi nghiêng đầu đáp lễ. Hai tay nắm tà váy đầy bụi và nhàu nát, vẻ mặt mệt mỏi, nàng bước qua cổng vào tòa nhà xét xử. Tên nàng được mọi người thì thầm. Bây giờ tiếng thì thầm lan cả tới những người đứng ngoài hành lang phòng xét xử. Và khi nàng bước vào gian hội trường rộng lớn đông nghịt thì tiếng ồn ào vang lên.

- Phu nhân Dytteville!

- Bà ta đã về rồi kìa!

- Bà ta từ đâu đến thế nhỉ?

- Ôi, áo bà ta nhàu nát và lấm lem bùn đất!

- Trông bà ta có vẻ như kiệt sức!

Mà đúng vậy, trông vẻ ngoài thì đúng là nàng rất mệt. Nàng chưa kịp thay quần áo, chưa kịp rửa ráy, chưa kịp trang điểm, chưa kịp làm lại đầu tóc! Nhưng về tinh thần Stephanie hết sức tỉnh táo. Nàng đã sẵn sàng diễn vai kịch mà nàng đã quyết định lựa chọn.

Stephanie không nhìn ai cụ thể. Nàng chỉ đưa mắt nhìn khắp mọi người, tay vén mớ tóc rũ xuống mắt. Mắt nàng đờ đẫn, thản nhiên nhìn đám người vây quanh, nhìn lên trần cao vút, nhìn những bức tường lạnh lẽo, nhìn lên bục nơi kê bàn của hội đồng xét xử.

Phiên tòa khai mạc với đầy đủ nghi thức. Lần lượt các thành viên hội đồng bước ra sân khấu, các trạng sư, các công tố...

Stephanie thản nhiên chờ đợi. Khi Yann bị giải đến trước vành móng ngựa, nàng đưa mắt nhìn anh, một cái nhìn bốc lửa và như thăm bảo người tình “Anh yên tâm!”.

- Phu nhân Dytteville!

“Đến lượt mình đây!” Stephanie thăm nghĩ.

Nàng bước lên phía trước, trịnh trọng nói:

- Thưa quý tòa! Tôi không có gì bổ sung thêm những điều ông Yann Kendelec đã khai. Hai chúng tôi hôm đó đều đang trên tàu Maraamu, lênh đênh trên biển đã được ba ngày. Tuy nhiên nếu tòa cho phép, xin cho tôi đưa nhân chứng vào.

- Nhân chứng? Nhưng chưa thấy bà đăng ký tên tuổi của họ?

- Vâng, thưa ngài chỉ huy quân sự đảo. Bởi trước đây tôi chưa có.

- Nhân chứng giờ phút cuối cùng? Thôi được, luật tố tụng cho phép như vậy. Mời bà - viên chỉ huy nói giọng cáu kỉnh.

- Đây là một bằng chứng thì đúng hơn là nhân chứng. Xin tòa cho phép tôi ra mời vào. Tôi chỉ xin hai phút thôi. Đây là chuyện sống chết của một con người, thưa ngài chỉ huy.

Cử tọa trong hội trường ồn ào bàn tán. Các thành viên hội đồng xét xử thì thầm hỏi nhau. Hạ sĩ Iugrain nhún vai. Các thẩm phán, công tố viên, trạng sư, thư ký phiên tòa đưa mắt nhìn nhau chưa hiểu gì hết.

- Tòa cho phép, thưa phu nhân Dytteville.

Stephanie bước nhanh ra cổng chính. Khắp hội trường im phăng phắc chờ đợi. Lần đầu tiên trong đời, Stephanie hiểu được thế nào là đám đông và sự im lặng hồi hộp của họ biểu hiện như thế nào. Tất cả đều như nín thở, mắt nhìn ra phía cửa chính, sắp có chuyện đặc biệt đây! Chắc người sắp bước vào là thủ phạm của vụ án này. Thủ phạm thực sự!

Đến cửa, Stephanie quay đầu lại.

- Bằng chứng của tôi gồm hơi nhiều người. Xin phép tòa, vì tôi không thể làm khác. Xin các vị vui lòng đứng dẹp sang hai bên để “bằng chứng” của tôi vào.

Viên chỉ huy quân sự đảo ra hiệu cho binh lính và cảnh sát. Hai tốp binh sĩ dẹp lối đi giữa hội trường để đón những người của Stephanie. Một sĩ quan và hai binh sĩ đứng đề phòng ngay sau lưng Stephanie.

Chưa đầy hai phút, Stephanie đã bước vào, theo sau nàng là gần chục người đàn ông, tất cả đều mặc y hệt nhau: mũ rộng vành trên đầu, khăn tay buộc che nửa dưới mặt, chỉ để hở cặp mắt. Stephanie bước lên trước mặt hội đồng xét xử, theo sau nàng là đoàn người quái gở kia.

Viên chỉ huy quân sự đảo ngồi ghế chủ tọa phiên tòa cau mặt:

- Phu nhân định lằng mạ hội đồng xét xử hay sao? Đám người kia sao lại ăn mặc như hội hóa trang thế?

- Xin tòa cho tôi được đặt câu hỏi với nhân chứng Iugrain.

- Được, nhưng phu nhân hỏi gì thì hỏi nhanh lên.

- Thưa ông hạ sĩ. Ông khẳng định là chỉ có một người ăn vận giống như hai chục người có mặt ở đây, đã chỉ huy đám thổ dân Canaque tấn công trại giam. Ông nhận dạng qua đôi mắt. Nhưng tất cả gần hai chục, người này cũng có mặt nâu. Họ đều có vóc người gần tương tự như vóc người ông Yann Kendelec. Vậy ông có dám chắc chỉ cặp mắt ông Kendelec mới đúng là cặp mắt người đã trói ông hôm xảy ra vụ án không? Thứ hai, ông bảo nhận ra được người chủ mưu, chỉ huy đám chiến binh của Atai qua giọng nói. Ông có thể nghe tất cả giọng của những người này. Xin ông cho biết hôm đó, ông nghe thấy câu thể nào? Mấy câu và cụ thể là gì?

Viên hạ sĩ đáng thương bối rối đưa mắt nhìn xung quanh cầu cứu.

Viên chỉ huy chủ tọa phiên tòa hỏi:

- Nhân chứng trả lời đi! Hôm đó ông nghe thấy được câu gì, hạ sĩ Iugrain?

- Tôi chỉ nghe thấy người đó nói có hai chữ “Đi ra!”

Stephanie quay sang những người đàn ông chủ trại đi theo nàng.

- Vậy là ông nghe thấy có hai chữ ngắn ngủi “Đi ra!” Tôi nghĩ chỉ qua hai chữ ngắn ngủi đó làm sao ông xác định được đặc điểm, âm sắc của người nói. Hai chữ “Đi ra!” có thể nói bằng nhiều giọng hết sức khác nhau, đấy là chưa kể có thể đó là tiếng thét, tiếng quát! Vậy ông làm sao khẳng định một giọng nói của ai đó đã phát ra hai tiếng ngắn ngủi đó?

- Tấm khăn bịt mặt của hắn hôm đó là khăn trắng! viên hạ sĩ bối rối hét lên.

- Tôi không biết nó màu trắng hay màu gì, vì tôi không có mặt ở đó bấy giờ. Ông nói trắng thì biết là trắng, nhưng điều đó chưa có gì chứng thực tấm khăn trắng đó của ông Yann Kendelec. Bao nhiêu người có thể che mặt bằng khăn trắng! Tại tôi không biết hôm ấy ông nhìn thấy tên đó che khăn trắng. Nếu biết, tôi yêu cầu hai chục ông đi theo tôi hôm nay đều bị mặt bằng khăn trắng thì ông sẽ thấy việc nhận dạng của ông rất dễ lắm. Đêm khuya, tên gian đó bất ngờ hiện ra dưới ánh đèn dầu tù mù, lại chỉ trong vài giây đồng hồ và nói có hai chữ ngắn ngủi “Đi ra!” Vậy làm sao ông nhớ được để nhận diện và nhận biết giọng nói của một con người. Ông xác nhận hồ đồ như vậy để đẩy một con người chết oan, ông không thấy lương tâm cắn rứt sao, ông hạ sĩ Iugrain?

- Iugrain! Trả lời đi chứ? Viên chỉ huy quân sự đảo thúc.

- Thưa ngài chỉ huy... Tôi không biết nữa. Tuy nhiên...

- Tuy nhiên sao?

- Tôi có cảm giác chính là ông ta... Hình như thế...

Stephanie lên tiếng, nghiêm nghị và chậm rãi:

- “Có cảm giác”, “hình như”... Tôi nghĩ tòa không thể căn cứ vào một sự phỏng đoán để xét xử một bị cáo. Nhưng thôi được, thưa ông hạ sĩ Iugrain, tôi xin lỗi, ông có thể thề trước tính mệnh của vợ ông, các con ông, trước kinh thánh, trước danh dự của ông về lời khai của ông không?

Hạ sĩ Iugrain đứng đực ra như phỗng. Anh ta không nhìn Stephanie mà nhìn các quan tòa, các thư ký rồi nói giọng thảm hại:

- Xin quan chỉ huy tha tội, xin lỗi các vị. Tôi không thể thề được. Tôi không còn biết thế nào nữa. Tôi nghĩ rằng chính ông ta nhưng bây giờ nhìn hai chục con người ăn mặc đúng như thế, cặp mắt đúng như thế tôi đâm bối rối. Tôi chỉ biết khai thế thôi, còn bảo thề thì tôi không thể thề...

Stephanie đã làm một động tác quyết liệt. Nàng không còn cách nào khác. Phải cứu Yann bằng bất cứ giá nào. Đành phải khai gian và nàng đã thành công trong việc làm rối trí một hạ sĩ quan khốn khổ. Stephanie đâu muốn thế, nhưng nàng buộc phải làm thế. Vì thứ công lý còn cao hơn công lý của pháp luật, đó là công lý của tình yêu, của lòng nhân đạo đối với những kẻ trót phạm tội.

- Tôi không thể thề được - hạ sĩ Iugrain vừa nói xong thì toàn thể hội trường ồ lên.

Người ta chen lấn đến chúc mừng Stephanie, khen ngợi nàng, bắt tay nàng. Nhưng Stephanie vẫn cố dướn người lên nhìn Yann lúc này đang được hai cảnh binh đưa ra khỏi hội trường.

Đầu óc căng thẳng đến cực độ, nàng không thể chịu đựng thêm được nữa. Stephanie luồn lách cố trốn ra khỏi nơi này thật nhanh. Ra đến cổng tòa nhà, nàng nhảy lên lưng ngựa. Gần hai chục “bằng chứng” cũng lên ngựa phi theo nàng. Đến khách sạn, nàng nhảy xuống đất lao vào nhà.

Stephanie chỉ kịp hét lên với ông giám đốc khách sạn Coqfigue:

- Tiếp đãi họ giúp tôi!

Stephanie chạy lên cầu thang, biến mất. Và nàng để mặc các ân nhân của nàng vui vẻ ăn nhậu trong phòng ăn đầy chật dân thị trấn Nouméa đến xem.

Sau một giấc ngủ mê mết, Stephanie thức dậy đã nghe thấy tiếng ồn ào ngoài phố. Nàng vén rèm cửa sổ nhìn xuống. Dân chúng đứng chật trên đường hò reo tên nàng và tên Yann.

Stephanie quay vào, bắt đầu trang điểm. Bỗng nàng thấy tiếng chân bước trên thang gác. Chân anh! Nàng không thể làm được tiếng bước chân quen thuộc ấy. Tiếp đó tiếng đập cửa và tiếng hét:

- Stephanie! Mở ra cho anh! Stephanie!

Cửa vừa mở, Stephanie đã lao vào anh, ôm chặt. Miệng áp miệng, ngực đè ngực, hai bắp đùi quăn vào nhau, họ ngã nghiêng nhau. Bên ngoài, dưới đường phố, tiếng gào thét theo nhịp vẫn vọng lên:

- Y-an-Ste-pha-nie! Y-an-Ste-pha-nie!

Stephanie tưởng như ngạt thở dưới tấm thân vạm vỡ của người tình. Nàng không biết hai người đã cởi hết áo quần nhau từ bao giờ và họ đã làm tình với nhau chưa. Chỉ biết lúc này, khi Stephanie đã hơi hoàn hồn, nàng thấy Yann nằm đè lên người nàng. Anh nhìn nàng đắm đuối.

- Stephanie! Em đã cứu sống anh... Ôi, lúc em xuất hiện ở tòa, trong bộ váy áo nhàu nát, lấm lem, tóc rối bù, mặt tái nhợt trông em mới đẹp làm sao! Em có hai vẻ đẹp: một vẻ đẹp đài các và một vẻ đẹp chinh chiến! Và anh mê cả hai vẻ đẹp ấy của em!

- Yann! Ngày mai chúng ta hãy đi khỏi đây.

- Đi đâu?

- Nếu chúng mình ở lại, sẽ bao nhiêu tiệc tùng chiêu đãi, sẽ bao nhiêu người mời. Và sẽ không lúc nào rảnh rỗi để tận hưởng nhau. Em ngán tất cả những thứ đó rồi. Em muốn chúng ta trốn đi nơi nào đó ít lâu, thật xa, để chỉ có hai ta, em và anh!

- Vậy ta đi Thio!

- Đúng đấy. Hôm trước em định đi thăm các mỏ kền mà vừa đến Thio, chưa kịp xuống mỏ xem thì đã bị bắt cóc. Và từ ngày đó bao nhiêu chuyện liên tiếp xảy ra. Bây giờ em muốn làm tiếp công việc bỏ dở ngày đó! Ta sẽ đi Thio. Đi bằng đường bộ về bằng đường thủy. Tàu Maramu hiện đang thả neo ở đó đợi chúng ta.

- Cha anh rút về làng nghỉ ngơi rồi. Tại đó sẽ không có mấy ai nữa.

Có tiếng gõ cửa. Đây là nhân viên khách sạn mang điểm tâm lên phòng cho nàng.

- Cứ vào - Stephanie nói to.

Cửa mở. Aimé hiện ra tay bưng khay điểm tâm.

Stephanie sững sờ.

- Ôi, Aimé! - Nàng không nói thêm được gì nữa.

Aimé điềm nhiên nói:

- Bà chủ sưng sốt làm tôi ngạc nhiên đấy. Tôi đi vắng ít lâu rồi về thì có gì lạ đâu?

Giọng nói Aimé điềm tĩnh. Stephanie thừa biết anh ta xúc động ghê gớm nhưng cố giấu đi nỗi xúc động ấy. Nàng và Aimé biết nhau quá rõ, sống với nhau suốt từ thuở nhỏ cho đến nay, còn giấu được nhau điều gì? Tình cảm giữa họ thật tự nhiên, bản năng, không cần phải củng cố cũng vẫn bền chặt.

- Bỏ cái giọng ấy đi. Anh về đây từ lúc nào?

- Cách đây vài tiếng đồng hồ. Đêm qua tôi đi suốt đêm cùng với Eugénie. Atai đã ban phước cho chúng tôi lúc hai chúng tôi lên đường.

Stephanie cười vui vẻ:

- Eugénie? Cô ấy bám anh gớm nhỉ?

- Tôi cần cô ấy dẫn đi kéo lạc đường. Và thưa bà chủ, tôi đã thuyết phục được cô ấy tiếp tục làm cho bà chủ ở văn phòng công ty như trước.

- Tốt lắm. Anh về đây lúc này là rất hay. Ngày mai chúng ta sẽ đi mở Thio.

- Bà chủ quyết định đến đó là rất đúng, chuyển đi ngày trước chưa hoàn thành. Đến đó bà chủ sẽ gặp Maurice, Napoleon và anh chàng người Anh.

Stephanie nhìn Aimé và thấy vẻ mặt anh ta rạng rỡ. Anh ta vừa cho nàng biết tuy xa “bà chủ” nhưng anh vẫn biết đầy đủ mọi chuyện.

- Vậy ra anh biết hết. Tôi không cần kể với anh thêm chuyện gì.

- Có chứ. Chẳng hạn tên anh chàng người Anh ấy là gì? Cho đến nay tôi vẫn chưa biết tên cậu ta. Phụ nữ Canaque gọi cậu ta là “ông chủ ôm giường”! Và họ thích thú khi nhắc đến cái tên ấy. Bà chủ thừa biết phụ nữ Canaque ghê gớm như thế nào rồi đấy.

- Tôi làm sao biết rõ họ bằng anh được?

Giọng Stephanie như hơi trách móc Aimé ngủ với quá nhiều phụ nữ Canaque.

- Xin bà chủ cho phép tôi thưa với bà chủ rằng chính tôi cũng không ngờ. Ngày trước tôi...

Yann đang nằm nghe, không nhin được, bật cười rung cả giường.

Stephanie sức nhớ ra trong phòng không phải chỉ có nàng và Aimé. Nàng nói khẽ để lắng chuyện:

- Tên cậu ta là John Doolitt.

Nửa giờ sau, họ đến văn phòng công ty. Chỗ trước đây ông già Yves ngồi, bây giờ là Moise. Eugénie vẫn lại ngồi bàn giấy, sắp xếp giấy tờ như trước. Stephanie ôm hôn cô ta. Nàng ấn vào bụng cô ta xem nó to đến mức nào và bao giờ Aimé có đưa con lai đầu tiên trên đảo này.

Stephanie thầm nghĩ: “Vậy là dân Vendée sắp có một nhánh ở tận phía nam Thái Bình Dương!”

Buổi trưa, Yann, Aimé và nàng về ăn ở khách sạn. Họ đang dùng món pho mát thì một trung sĩ đem đến cho nàng một phong bì.

- Thưa phu nhân Dyttville! Có thư của ngài chỉ huy quân sự gửi phu nhân.

Stephanie hơi giật mình: lại có chuyện gì rắc rối chẳng?

- Cần trả lời ngay không, ông trung sĩ?

- Ngài chỉ huy không dặn gì.

- Thôi được. Cảm ơn.

Stephanie bóc phong bì.

“Thưa phu nhân thân mến!

Để việc này mang tính chính thức nên tôi viết thư, mặc dù chỉ liên quan đến ông Aimé Becave. Tôi vừa được biết ông Becave đã trở về Nouméa. Tôi cũng biết ông từ đâu về. Ông Becave đến đó hoàn toàn tự nguyện. Phu nhân trốn đi, trong khi ông Becave ở lại. Lần phu nhân khai báo trước, bà có cho biết là bà không hề lo lắng cho số phận của ông Becave. Hôm đó tôi đã không đòi bà phải nói rõ hơn. Nhưng bốn phận và chức trách của tôi lại đòi tôi phải hỏi. Vậy xin bà nói ông Becave đến gặp tôi. Tôi không đòi hỏi phải khai báo gì. Chúng tôi cần ghi vào sổ việc ông trở về Nouméa.

Chúc phu nhân mạnh khỏe và gặp nhiều may mắn...”

Stephanie đưa lá thư cho Yann. Đọc xong anh trả lại nàng.

- Anh có thấy lá thư này lạ không? - nàng hỏi.

- Hơi lạ một chút.

- Anh nghĩ sao, Aimé? - Nàng đưa thư cho Aimé.

Aimé đọc:

- Ông ta viết sự thật đấy. Đây chỉ là chuyện thủ tục. Và ông ta nói rõ là không yêu cầu tôi khai gì.

Sau khi Aimé đến Bộ chỉ huy quân sự về, anh nói:

- Đúng chỉ là thủ tục thật. Tôi có miêu tả thung lũng. Thung lũng nào ở đây chẳng giống hệt nhau. Tôi khai thật với ông ta là khi tôi theo chân cô Eugénie đem áo quần đến cho bà chủ và thứ mà cô ta gọi là “bí quyết” của bà chủ, thì dọc đường tôi bị bịt mắt. Tôi còn nói rằng ở đó tôi được đối xử rất tốt, rằng cụ chủ Kendelec...

Stephanie quay sang Yann, hỏi:

- Sao hỏi cha anh về, ông chỉ huy pháo đài không yêu cầu đăng ký gì?

- Bởi cha anh sinh trưởng ở đây, tuy là người da trắng nhưng đã biến thành dân gốc của Caledonie. Trong khi Aimé bị coi là người ngoại quốc. Hơn nữa ông chỉ huy quân sự đảo thừa biết cha anh và gia

đình anh có quan hệ rất tốt với thổ dân Canaque và không bao giờ làm điều gì có hại cho họ. Gia đình anh sinh trưởng ở đảo, em nên nhớ là như thế.

- Vậy mà ông ta đã ra lệnh bắt giam anh.

- Ôi, chuyện ấy hoàn toàn khác.

- Anh nói đúng. Dù sao em vẫn cảm thấy bức thư kia không bình thường.

- Ngài chỉ huy quân sự đảo viết thư cho bà chủ là theo đúng những qui tắc hành chính. Thế là xong!

Stephanie cảm thấy hình như trong cuộc gặp ở pháo đài có chuyện gì đó bí mật. Câu “thế là xong” của Aimé có nghĩa là “ta không bàn chuyện đó nữa”.

Thái độ Aimé có vẻ điềm tĩnh. Tuy anh chưa kể hết rõ ràng nhưng không có chuyện gì đáng phải lo ngại. Hay viên chỉ huy pháo đài nói với Aimé chuyện gì mà anh không muốn thuật lại vì có Yann ngồi đây?

Hai tiếng đồng hồ sau, Yann nói với nàng:

- Anh phải đi với cha anh có việc. Em đừng chờ anh bữa tối - Yann hạ giọng nói tiếp - Mai chúng ta lên đường. Cha có vẻ không bằng lòng thấy chúng ta đi mà không có cha đi cùng. Anh có nói chúng ta không đi lâu trong khi cha cần có mặt ở đây trông nom chuyển xếp hàng hóa lên tàu Araucaria sắp tới. Cha có vài tật xấu nhưng dù sao vẫn là cha mình. Anh mong nhất là cụ không cần có rượu cũng ngủ được.

Sau khi Yann đi rồi, còn lại Stephanie với Aimé, nàng hỏi:

- Thế nào?

Aimé lấy trong túi áo ra một hộp nhỏ.

- Ông chỉ huy quân sự đảo lúc đưa tôi chiếc hộp để chuyển cho bà chủ có dặn tôi là đừng để ai nhìn thấy. Ông ta còn nói thêm một câu rất lạ “Phu nhân Dytteville, ông và... tôi, qua cái trạm trung gian này”.

Nói xong, Aimé kín đáo lảng ra xa sắp xếp đồ đạc, thực ra chẳng có gì cần thiết. Hộp không niêm phong kỹ và chỉ làm bằng các tông trông quá đơn giản nhưng lại làm Stephanie ngần ngại chưa muốn mở ra.

Một mảnh giấy cài vào hộp với dòng chữ “*Với lòng cảm phục và kính mến*”.

Không có chữ ký. Stephanie hồi hộp mở. Đột nhiên tim nàng như ngừng đập. Mặt nàng tái mét. Nàng cắn chặt môi và quay mặt đi để Aimé khỏi nhìn thấy. Chỉ liếc nhìn Stephanie đã nhận ra đó là một trong những chiếc khuy thắt lưng của nàng bị rơi ra hôm nàng cùng Yann và đám chiến binh Canaque tấn công trại giam Nera. Nàng nhận ra được ngay vì khuy mạ vàng và có ngôi sao ở giữa.

“Vậy là ông ta biết hết! Từ bao giờ vậy? Ngay từ ngày đầu tiên chăng?”

Nỗi hoảng sợ, niềm lo lắng và cả một nỗi căm giận trào lên trong nàng.

“Tại sao ông ta lại chỉ kết tội mình Yann? Tại sao nhân chứng Iugrain lại được chuẩn bị kỹ càng như vậy? Tại sao mình không bị buộc tội? Do chồng mình? Do tên tuổi của mình? Ông ta có một bằng chứng không thể chối cãi được về sự phạm tội của mình. Liệu ông ta có những chứng cứ khác không? Phải chăng đây là một lời đe dọa? Hay định bắt bí mình chuyện gì? Không. Ông ta không có vẻ là loại người như thế. Nhưng tại sao ông ta lại trao thứ này cho mình? Mà tại sao lại trao qua Aimé? Mình phải dò cho biết! Mình phải...”

- Aimé! - Nàng nói khẽ, cổ họng nghẹn lại.

- Có chuyện gì, thưa bà chủ?

Thấy Stephanie ngồi bất động, mặt tái nhợt như người sắp chết, cặp mắt đờ đẫn... tay nắm chặt chiếc hộp, Aimé suýt thét lên.

- Tôi muốn đến pháo đài bây giờ. Anh đi cùng với tôi. Anh sẽ đợi tôi bên ngoài - nàng nói giọng đanh lại. Aimé không nói gì, cũng

không hỏi gì thêm.

Cánh cửa đằng sau Stephanie vừa khép lại, viên chỉ huy pháo đài đã niềm nở và hết sức hào hoa lịch thiệp bước đến.

- Chào phu nhân thân mến. Bao giờ tôi cũng rất sung sướng được gặp phu nhân. Xin phép được hỏi vì đâu tôi được vinh dự tiếp phu nhân hôm nay?

- Vì thứ này, thưa ngài - nàng mở bàn tay.

- Một chiếc khuy trên thắt lưng phu nhân! Tôi nhìn thấy là nhận ra ngay. Tôi đã cất định trả lại cho phu nhân nhưng quên băng đi mất. Xin phu nhân thứ lỗi.

Stephanie không tin. Viên chỉ huy pháo đài không thuộc loại người dễ quên đến như vậy! Nhưng nàng rất bối rối trước sự tiếp đón nồng hậu của ông ta.

- Nhưng làm thế nào mà, thưa ngài chỉ huy, nó lại...

Nàng chưa kịp nói hết câu thì viên chỉ huy đã tiếp lời.

-... lại rơi vào tay tôi chứ gì? Không có gì đơn giản hơn. Một tên săn tù trốn trại đã trao cho tôi.

Vậy đã rồi! Stephanie đánh rơi chiếc khuy đó lúc hấp tấp lên xuống độc mộc trong khi bọn săn tù trốn trại đang tấn công họ.

- Thưa ngài chỉ huy, ngài nhận được chiếc khuy ấy đã lâu chưa? - nàng hỏi.

- Vài ngày sau cuộc tấn công giải thoát tù nhân ở trại giam Nera - ông ta nói giọng thản nhiên như thể chuyện đó chẳng có gì quan trọng.

Stephanie không hề hoang mang. Nàng vẫn nói rành rọt và quả quyết:

- Lúc đó tôi đang ở ngoài biển khơi.

- Phu nhân đã nói với tôi như thế và tôi hoàn toàn không nghi ngờ gì hết. Một tên săn tù trốn trại đem đến cho tôi thứ đó và yêu cầu

tôi khẳng định hẳn và đồng bọn của hẳn xử sự chính đáng. Hẳn đòi hỏi tôi thi hành công lý với những kẻ tấn công trại giam. Thừa phu nhân thật đáng tiếc là chúng tôi đã bắt buộc phải sử dụng chúng. Chúng thuộc lòng đường đi lối lại trong rừng và chúng tôi trả tiền cho chúng, mỗi khi chúng bắt được tù trốn trại đem nộp.

Viên chỉ huy nhìn Stephanie, nói tiếp:

- Nhưng đâu phải chúng tôi tin bọn chúng! Phu nhân nhớ cho. Tất cả những bằng chứng của bọn săn tù trốn trại Ganaque đem đến chúng tôi đều không coi là có giá trị. Chúng tôi cần những bằng chứng không thể chối cãi được. Chiếc khuy này không được chúng tôi coi là bằng chứng có giá trị.

Stephanie nghẹn cổ họng. Viên chỉ huy nói dối một cách công khai và giọng rất thành thật. Nàng không hiểu thái độ ông ta ra sao và không dám hỏi.

- Có vẻ phu nhân đang băn khoăn? Tôi đã làm điều gì khiến phu nhân phiền lòng, làm phu nhân không vui như thế kia?

Ông ta đưa ra câu hỏi với giọng làm bộ như chân thành, như thể ông ta nhận lỗi.

“Ông ta muốn gì? Ông ta định dẫn câu chuyện này đến đâu?”

Stephanie thầm nghĩ. Nàng nhìn vằng vác trán viên chỉ huy cau lại như ông ta đang cố nghĩ xem đã làm gì để nàng phiền lòng. Bỗng nhiên ông ta reo lên:

- Thôi đúng rồi! Tôi đã phạm một lỗi lầm không thể tha thứ. Tôi đã vô ý nhắc đến những kỷ niệm đau lòng, đến cuộc trốn chạy kia, khiến số phận của phu nhân tại đó bị thiệt mạng. Xin phu nhân tha lỗi cho sự vô ý đó.

Stephanie không thể rời mắt khỏi cái khuy khốn kiếp kia vẫn đang nằm trên bàn giấy. Viên chỉ huy quân sự đảo nói tiếp, giọng rất khê:

- Chiếc khuy đẹp quá. Rõ ràng phu nhân đã đánh rơi nó vào cái nơi mà người ta nhặt được.

Ông ta cười khúc khích như thể muốn Stephanie cùng cười thích thú trước câu đùa hóm hỉnh kia.

Hoàn toàn không muốn cười và đồng thời không chịu nổi kiểu đùa giỡn giống mèo vờn chuột như của viên chỉ huy quân sự.

Stephanie đáp:

- Ngài kết luận về chuyện đó ra sao, thưa ngài chỉ huy?

- Cũng giống như phu nhân kết luận thôi - viên chỉ huy làm bộ ngạc nhiên nói.

- Nghĩa là sao? - Stephanie bực tức hỏi, đình ninh ông ta sắp cho bắt nàng và nàng sẽ không ra khỏi pháo đài này được nữa.

- Là phu nhân đã đánh rơi cái khuy đó, hôm mấy tên săn tù trốn trại bắt được phu nhân đem nộp trại giam.

Lời khẳng định như đinh đóng cột đó làm Stephanie vô cùng bối rối. Nàng đình ninh đến đây sẽ bị buộc tội, ai ngờ ông ta lại khẳng định sự vô tội của nàng. Nàng nuốt nước bọt và cố gượng mỉm cười.

“Ông ta làm gì vậy? Ông ta định dẫn mình đến đâu?”

- Còn lúc ông Yann Kendelec đến cứu phu nhân ra khỏi trại giam thì phu nhân mặc bộ y phục tù nhân. Không thể có chuyện chiếc khuy kia rơi ra vào lúc đó được.

“Vậy là ông ta quyết gạt ra vụ vượt ngục vừa rồi. Ông ta lập luận như mình không hề có mặt trong vụ đó. Thế nghĩa là sao? Mình không chịu rời khỏi đây mà chưa hỏi cho ra nhẽ tại sao ông ta lại gạt hẳn mình ra khỏi diện tình nghi. Lúc này ông ta dùng chữ “Tôi không dám”. Tại sao ông ta “không dám”?

Stephanie đã lấy lại được bình thản. Nàng nói bằng giọng điềm tĩnh:

- Thưa ngài chỉ huy. Vừa rồi ngài bảo không thể có khả năng nào khác. Nhưng tôi thấy có một khả năng. Người ta đã nghi ông Yann

Kendelec chỉ huy cuộc tấn công trại giam Nera. Hai chúng tôi lại cùng đi với nhau. Vậy rất có thể người ta nghi cả tôi cũng tham gia vụ tấn công đó...

- Thừa phu nhân Dytteville, xin lỗi, cho phép tôi được ngắt lời phu nhân và nói với phu nhân một cách hoàn toàn kính trọng rằng vừa rồi phu nhân đã đi lạc hướng. Ta hãy xác định lại sự việc. Ông Kendelec bị buộc tội là do sự nhận diện của hạ sĩ Iugrain sau khi anh ta đã thề. Nhưng sự buộc tội đó đã được tháo gỡ do công của phu nhân.

Giọng nói của viên chỉ huy tế nhị và gần như một lời buộc tội. Stephanie chột hiệu rằng ông ta hoàn toàn tin chắc nằng và Yann đã chủ mưu vụ tấn công trại giam Nera.

“Vậy tại sao ông ta lại diễn tấn hài kịch vừa rồi?”

Viên chỉ huy quân sự đảo ngừng lại một lát như tìm lời để cho ý của ông ta rành rọt, sáng sủa. Giọng ông ta đột nhiên nghiêm lại. Ông ta không đùa giỡn nữa. Ông ta trở lại chức vụ người chỉ quân sự đảo Nouvelle Calédonie.

- Chúng ta không ở trên đất Pháp nhưng chúng ta đại diện cho nước Pháp. Tôi mến người Canaque và người lai hơn phu nhân tưởng. Tôi không tin vào những lời kiện cáo và bịa đặt của họ nhưng đôi khi tôi cũng phải trừng phạt những người Pháp đã đối xử với họ như với nô lệ. Do vị trí của phu nhân và vị trí của tôi, tôi không thể khai thác cái... khuy kia được.

Ông ngừng lại một chút, nét mặt đăm chiêu, nói tiếp:

- Nếu một người Canaque hay một người lai đem chiếc khuy ấy đến, có lẽ tôi sẽ tiến hành cuộc điều tra về nó, nhưng bọn săn tù trốn trại là loại cặn bã bẩn thỉu nhất. Tất cả dân chúng Calédonie đều không thừa nhận chúng. Chúng là những kẻ ngoài vòng pháp luật, đáng khinh bỉ. Tôi đánh giá những tù nhân Công xã của phu nhân còn cao hơn chúng rất nhiều. Bọn săn tù trốn trại kia đã săn đuổi họ để kiếm tiền, nói cách khác, chúng chuyên bán xương thịt những người

tham gia Công xã lấy tiền. Bản thân phu nhân đã chứng kiến chúng nhận tiền thưởng! Thật đốn mạt!

Giọng ông trở nên trầm ngâm:

- Tôi tuân theo pháp luật. Tôi đã thề danh dự tuân theo mọi qui định, qui tắc của quốc gia. Thổ dân Canaque và nước Pháp sẽ nghĩ gì về tôi, nếu như tôi buộc tội phu nhân chỉ dựa trên một vật chứng... không có ngày tháng! Chiếc khuy kia đến tay tôi hoàn toàn ngẫu nhiên sau vụ tấn công trại giam Nera vài ngày. Thưa phu nhân Dytteville, tôi xin nói rằng cuộc kháng chiến của Atai là rất đáng tiếc. Tôi phải dẹp nó, nhưng tôi cũng phải công nhận cuộc đấu tranh đó mang tình yêu nước và đáng cho chúng ta cảm phục. Còn bọn săn tù trốn trại - ông ta bấu môi khinh bỉ - chỉ là thứ phân ngựa, phân bò!

- Thưa ngài chỉ huy - Stephanie nói rất khẽ - Tôi rất cảm động khi nghe những lời ngài vừa nói. Điều đó là tâm sự thầm kín giữa hai chúng ta. Nhưng còn một điều tôi chưa hiểu. Tại sao ngài lại gửi trả tôi vật tôi đã đánh mất kia? Ngài có thể quẳng nó đi. Và tại sao ngài chọn ông Aimé Becave để nhờ chuyển cho tôi?

Viên chỉ huy gật gù rồi liếc nhìn hai bên, rầu rĩ nói:

- Giá như phu nhân dừng lại ở đoạn trước thì cả phu nhân và tôi đều vui vẻ. Nhưng phu nhân lại đưa ra câu hỏi vừa rồi. Đây là câu hỏi tôi sợ nhất. Thật ra tôi muốn không còn phải nói chuyện với phu nhân về sự việc đáng tiếc kia. Tôi cũng không nghĩ là phu nhân đến đây tìm tôi...

Ông mệt mỏi nói tiếp:

- Tôi chọn ông Becave vì ông ấy rất thận trọng trong lời ăn tiếng nói, bởi ông ấy gần như đồng nhất với phu nhân, một phu nhân Dytteville thứ hai. Mà tôi thì cần một người trung gian hoàn toàn tin cậy. Thưa phu nhân Dytteville, tôi không muốn chứng minh điều gì... Rất có thể phu nhân đã cứu họ. Tôi không muốn biết. Các phu nhân khác nghĩ thế nào mặc họ. Tôi không cần biết. Thú thật là tôi không đánh giá cao loài người đâu. Tôi yêu con người, thương xót họ, tha thứ

cho họ, nhưng nếu phu nhân coi tôi là một thằng ngu thì tôi không chịu nổi.

- Thưa ngài chỉ huy...

- Xin phu nhân tha lỗi. Chính thức mà nói thì tôi đã làm tròn phận sự: tiến hành phiên tòa xét xử. Lời kiện đã được đương sự tự nguyện rút. Không có bằng chứng đủ để kết tội ai. Danh dự quân nhân và danh dự con người của tôi không bị thương tổn. Phu nhân không bị truy tố, vì bằng chứng kết tội phu nhân do một tên săn tù trốn trại đưa đến. Tôi muốn trả lại phu nhân chiếc khuy đó để phu nhân đánh giá đúng vấn đề. Và tôi hi vọng phu nhân coi tôi là một người xứng đáng với phu nhân.

Lời khẳng định trên của viên chỉ huy vừa chính xác vừa mập mờ khiến Stephanie vừa xúc động vừa bối rối.

- Thưa ngài chỉ huy... Tôi không biết nói thế nào... Nhưng một phụ nữ như tôi không bao giờ quên một người đàn ông như ngài.

Viên chỉ huy bước đến trước mặt Stephanie. Nàng chìa bàn tay. Ông ta kính cẩn nâng lên, đặt môi trên đó và mắt nhìn nàng, ông nói rất khẽ.

- Cảm ơn Stephanie! Bà đẹp lắm. Nếu sau này trên thiên đường chúng ta có gặp nhau - ông mỉm nụ cười cay đắng, nói đùa - Tôi hi vọng bà sẽ cho tôi được mãi mãi quỳ dưới chân bà.

- Khi đó, ngài không phải quỳ đâu mà tôi sẽ trao bàn tay^[3] cho ngài như vừa rồi vậy.

Viên chỉ huy quân sự đảo đặt môi lên bàn tay Stephanie một lúc, lâu hơn thường lệ rất nhiều.

^[3] Trao bàn tay trong tiếng Pháp còn có nghĩa là chấp thuận lời cầu hôn. (N.D).

ATAI VÀ ĐÊM HỘI TÔN GIÁO

Họ đã đến mỏ Thio chiều hôm qua. Sáng nay John Doolitt dẫn Stephanie và Yann xuống thăm mỏ. Stephanie thích thú nghe những lời say sưa sôi nổi của chàng kỹ sư trẻ tuổi người Anh về triển vọng của ngành khai thác kim loại.

John chỉ cho nàng thấy những công nhân Canaque đang lao động. Anh nói:

- Bà chủ nhìn kìa, họ đẩy những chiếc xe nặng nhọc. Họ thở hồng hộc, mồ hôi ướt đầm. Trong khi thời đại này là thời đại máy hơi nước. Chúng ta cần có máy móc hiện đại để tăng năng suất và giảm nhẹ sự vất vả cho con người.

Yann nói:

- Họ không thấy khổ sở như cậu nói đâu, John.

John không cãi, nhưng Stephanie nhận thấy anh ta không tán thành nhận định của Yann. Nàng thấy bên cạnh Yann, John tiêu biểu cho khoa học kỹ thuật, cho sức trẻ đang vươn lên. Anh đại diện cho tương lai. Những câu nói sôi nổi của anh ta làm Yann chết điếng người. John không nhận thấy điều đó. Stephanie cũng không nhận thấy nhưng Yann thì thấy.

- Cậu cảm thấy chúng tôi làm việc như ngái ngủ - Yann nói và Stephanie cảm thấy trong giọng nói của anh có đượm chút ghen tuông - Đúng thế, nhưng đây là vấn đề thời gian và phương tiện, cả hai thứ đó chúng tôi đều không có. Mẫu quốc hầu như quên bẵng chúng tôi. Người ta gửi đến đây toàn những tội phạm, những kẻ lưu đầy...

- Tôi hiểu, thưa ông Kendelec - John nói - Nhưng muốn khai thác đến nơi đến chốn, chúng ta không thể thiếu những phương tiện hiện

đại hơn.

- Anh định nói sao, John? - Stephanie hỏi.

- Thưa bà chủ, tôi muốn bà chủ ban cho tôi vinh dự được tiến hành thăm dò. Tôi rất mê thăm dò và tôi thạo việc đó. Ý tôi muốn nói tôi rất tinh. Ngay từ thuở nhỏ tôi đã luôn tìm thấy được thứ bị người ta che giấu.

- Đây là một biệt tài đấy - Yann nói giọng chế giễu.

‘Yann căm ghét John - Stephanie nghĩ thầm - Nhưng mình sẽ giải tỏa chuyện này’.

- Biệt tài? - John thật thà hỏi.

- Anh có cái mũi thính - Stephanie nói - Có trực giác tốt. Có linh cảm tốt!

- Vâng, bà chủ nói đúng. Tôi rất thích!

Có bản tính thẳng thắn nên về đến lều, khi chỉ còn lại hai người, Stephanie nói ngay:

- Anh ghét cậu ta, như thế là sai.

- Anh không ghét. Nhưng cái kiểu trứng khôn hơn vịt ấy làm anh ngứa tai.

- Cậu ta nói đúng đấy. Tuy nhiên cậu ta vội vã quá. Chính vì vậy mà em dựa vào anh.

- Vào anh? - Yann ngạc nhiên, chưa hiểu Stephanie định nói gì.

Stephanie rất hiểu tính nết người tình. Yann thích được khen. Nàng dự định rồi đây nàng sẽ để Yann gặp riêng John bàn về hướng phát triển tương lai để khi Yann trình bày lại với nàng, nàng sẽ giả vờ coi những ý kiến đó như là của Yann và khen anh...

- John sôi nổi, bốc, đấy là do tuổi trẻ. Điều đó không phải xấu. Quả là cậu ta có biệt tài - nàng cười - Cậu ta có học thức, nhưng tất cả những thứ đó không thể thay thế được trái tim. Ý em muốn nói anh sinh trưởng trên đảo này, anh yêu đảo và tình cảm đó không gì có thể thay thế. John không thể cảm nhận những gì anh cảm nhận. Cậu ta coi

mọi thứ chỉ là những vật vô hồn để cậu ta khai thác. Nhưng anh lại thấy mọi thứ đều có hồn, từ đất đai, cây cỏ... Chưa kể John nhìn những người Canaque chỉ là những công nhân, trong khi anh yêu họ, thông cảm với họ và biết cách giúp đỡ họ. Sau đây anh sẽ phải giúp đỡ John rất nhiều, khi em rời khỏi đảo.

- Không! Em đừng đi khỏi đây, Stephanie! Yann nói và đè cả người lên người nàng, hôn tới tấp lên trán, lên má, lên cổ và sau đó kéo cổ áo nàng xuống, hôn lên ngực nàng.

- Em cũng muốn thế, nhưng không được. Sẽ đến một ngày...

- Không! Em đừng nghĩ đến chuyện bỏ đảo này. Anh yêu em. Em hãy yêu anh và đừng bỏ anh.

Đêm hôm đó, trong lều vải, Yann ân ái với Stephanie cuồng nhiệt như thể anh muốn chứng minh cho nàng thấy không người đàn ông nào đem lại hạnh phúc tốt cùng như anh và không mảnh đất nào thuận tiện cho tình ái bằng đảo này.

Sáng hôm sau, lúc Stephanie mở tấm vải dùng làm cửa lều ra để nhìn mặt trời mọc, nàng thấy một thổ dân Canaque ngồi xếp vòng tròn, tư thế như đang cầu nguyện. Nàng nhìn lên mặt y.

- Atai! - Stephanie khẽ thốt lên ngạc nhiên - Ông đợi ta đấy à?

- Đúng thế, ta đợi bà, nàng tiên trắng! Không một tên chiến binh nào dưới trướng ta xứng đáng để đến đây mời bà cho nên ta phải thân chinh đi. Bởi bà là nữ chúa còn ta là vua!

- Ông là vua, đúng thế! Hai chúng ta đều dòng máu cao quý. Vậy ông muốn gì?

- Ta muốn bà đem vinh dự đến cho lễ hội của ta.

- Ta sẵn lòng chiều theo ý ông. Nhưng nghe ta nói đây.... Ta không muốn dự một đêm tình ái như hôm trước.

- Ba ngày nữa sẽ là đêm Erotoorerore.

Stephanie hiểu, đấy là đêm “cá nhẩy” và nàng gật đầu ưng thuận.

- Nhưng, Nữ chúa! Lần này địa điểm xa hơn trước. Bởi vậy mai ta sẽ phải đến đó, bà đi trước lúc mặt trời mọc.

- Ai sẽ đi với ta?

- Người bà yêu mến đồng thời là chính bà! Nghĩa là Aimé, và nếu bà muốn, cả “ông chủ ôm giường” nữa. Sáng sớm mai, bà đi đến khu rừng kia, bọn ta sẽ đợi ở đó và dẫn các người đi.

Lát sau, lúc Stephanie ngồi riêng với John Doolitt, nàng nói:

- John! Anh có muốn xem một thứ mà khó có dịp được thấy lần thứ hai không? Một lễ hội của thổ dân Canaque.

- Ôi, thế thì còn gì bằng. Từ khi đặt chân lên đảo này tôi vẫn ao ước điều đó.

- Vậy thì anh nghỉ ngơi đi. Sáng sớm mai Aimé sẽ đến đón anh.

Vây quanh là những chiến binh của Atai, họ đi thành hàng một. Stephanie đi đầu, tiếp đến Yann, John, Aimé và Eugénie. Họ đi theo đường rừng và không để lại dấu chân, bởi chỉ toàn dẫm lên những cành lá. Tuy nhiên đường khá bằng phẳng và họ không phải vất vả gì mấy.

Giữa trưa họ dừng chân. Stephanie thích thú nếm lại những món ăn ngon lành và quen thuộc: gỏi cá cắt thành lát ăn với rau thơm, thịt nai sấy, nước sốt cay, hoa quả và nước dừa. Đêm hôm đó họ ngủ trong một rừng thưa, dưới bầu trời đầy sao và vầng trăng lưỡi liềm.

Hôm sau, họ bị bịt mắt trong hai tiếng đồng hồ và lúc tháo băng vải ra, Stephanie thấy trước mặt là một rặng núi đá cao như bức thành. Vượt qua đèo núi đá, họ lại bị bịt mắt. Ba tiếng đồng hồ sau, khi được mở mắt, Stephanie nhìn thấy mình đang đi vào một thung lũng hẹp. Đám thổ dân Canaque đứng chào đón Nữ chủ soái cùng đoàn tùy tùng. Stephanie nhìn thấy những nòng súng nhô cao! Vậy là họ cũng biết dùng súng không thua gì người da trắng!

Stephanie thấy Aravihi to béo đang gạt mọi người ra để đến trình diện với nàng. Bây giờ Stephanie không còn là nữ tù binh da trắng mà là Nữ hoàng da trắng đến thăm họ. Đoàn người đi tiếp. Dân chúng Canaque lũ lượt vây quanh cùng đi với các khách quý.

Aravihi lạch bạch đi trước dẫn đường. Stephanie cố lấy dáng bề vệ cho xứng là một nữ hoàng, Nữ chủ soái. Đến cuối thung lũng Aravihi ra hiệu đứng lại. Vừa dừng lại, Stephanie nhìn thấy Atai xuất hiện từ một nơi nào đó bước ra. Ông ta ăn mặc hết như đêm hội ái tình lần trước: không một mảnh vải nào. Trên người chỉ có lông chim quý, những chuỗi hoa rừng và chiếc khố tết bằng vỏ sò.

Stephanie bỗng nhiên rung mình. Nàng thấy Atai đẹp quá! Thân thể cường tráng, cân đối, nở nang, đồng thời chắc nịch. Đúng là tiêu biểu cho cái đẹp của con đực. Atai xuất hiện hùng tráng như chàng hoàng tử của Nàng lẻ một đêm.

Ông ta trịnh trọng bước đến, cúi chào Stephanie rồi ngẩng lên, đưa tay cho nàng vịn. Atai dẫn vị khách quý Nữ chủ soái đến một bệ cao. Stephanie ân hận nàng đã không chuẩn bị trước một thứ gì độc đáo để làm vị vua Canaque cùng “thân dân” của ông ta kinh ngạc và thán phục. Nhưng nàng thầm nghĩ, sẽ có Aravihi và Eugénie giúp đỡ nàng. Nàng sẽ dựa vào hai đầy tớ thân tín đó sau.

Hai bên bực là hai túp lều bằng lá cây. Lúc nàng bước lên bực nàng thấy đám Canaque đã dẫn Aimé vào một lều và John vào lều bên kia. Nàng thầm nghĩ: “Họ sẽ tranh thủ tận dụng hai đàn ông da trắng này đây. Họ chỉ chừa có Yann vì họ biết mình và Yann sẽ ngủ với nhau. Ôi, đám dân sơ khai này coi ta và Yann chỉ là hai kẻ cũng man rợ như họ...”

Trên bực là một túp lều lớn cũng làm bằng cành cây. Atai chỉ tay, nghiêng mình mời nàng vào Stephanie bước vào, thấy sàn trải hoa tươi đủ màu sắc tạo thành một làn thảm êm ái. Nàng cảm động nhìn xung quanh rồi chui ra ngoài.

- Atai... - Stephanie khẽ gọi.

Ông ta đang đi ra ngoài, nghe thấy tiếng gọi, quay đầu lại.

- Stephanie! Bà cần thứ gì? Hay bà không ưng cung điện nữ hoàng dành cho bà?

- Không. Ta không thiếu gì cả. Cung điện ông dành cho ta đẹp quá. Ta muốn cảm ơn ông và muốn nói rằng ta yêu ông bằng cả tâm hồn ta.

Nàng đưa tay. Atai nắm chặt bàn tay đó giơ lên cao.

- Nếu vậy ta yên tâm, Nữ hoàng trắng của ta!

Thấy hai vị chúa tể nắm tay nhau, đám dân chúng Canaque reo hò vang dậy.

Atai trình trọng giơ tay về phía cửa lều của Stephanie, ý nói mời nàng vào nghỉ. Chui vào lều, Stephanie nằm vật ra vì kiệt sức. Aravihi và Eugénie đã quỳ xuống hai bên nàng. Họ nhẹ nhàng cởi bỏ tất cả những gì trên người Stephanie. Khi nàng đã hoàn toàn khóa thân, Aravihi thoa lên khắp người nàng một thứ dầu thơm mát.

Đúng như Aimé nhận xét, Aravihi có những ngón tay kỳ diệu. Vừa thoa dầu, chị ta vừa chuyển động những ngón tay trên da thịt nàng, lách vào những chỗ nhạy cảm nhất trên thân thể nàng.

Stephanie lim dim mắt tận hưởng cảm giác khoan khoái đang tràn ngập cơ thể.

Xong phần công việc của mình, Aravihi nhắc Stephanie ngồi dậy và Eugénie bắt đầu chải tóc cho “bà chủ”. Trong lúc Eugénie làm, Aravihi tiếp tục dùng những ngón tay “ma quái” của chị ta xoa hai háng nàng. Stephanie thấy nổi mệt mỏi sau một chặng đường dài dần dần tan biến hết. Nàng chỉ còn thấy cảm giác dễ chịu, khỏe khoắn.

- Bà đẹp lắm, Stephanie! Bà đẹp kỳ lạ. Cả chỗ kia của bà cũng đẹp!

Stephanie nghĩ đến ngày mai, đến chất dâm dật của nó. Nàng nghĩ đến đêm mai Aimé sẽ bị khai thác đến cạn kiệt. Đột nhiên nàng

lo cho John Doolitt. Nàng đã nhận thấy anh ta thêm thường nhìn các cô gái để trần có cặp vú trẻ trung.

- Nay Eugénie. Lần này có thêm John Doolitt nữa đấy.

- Ông chủ ôm giường - Eugénie cười khúc khích.

- Cô hãy quan tâm đến cậu ta. Hãy bảo vài cô nào trẻ đẹp vào với cậu ta. Và bảo họ nương nhẹ cậu ta một chút. Cậu ta còn quá trẻ, chưa từng trải như Aimé hay Yann đâu. Cô hiểu chứ?

Eugénie trợn mắt ngạc nhiên.

- Bà đừng lo, thưa bà chủ. Ông ấy to thế, khỏe thế...

- Nhưng cậu ta chưa quen với phong tục đảo này. Tất nhiên cậu ta có thể đã ngủ với phụ nữ, nhưng cậu ta vẫn còn... ngoan.

- Ôi, bà chủ đừng lo. Chúng cháu cho ông ấy uống rượu chế bằng nước dừa là xong thôi. Thưa bà chủ, vậy bà chủ để ông ấy hộ cháu nhé?

- Đấy đâu phải là quyền của ta. Ta chỉ muốn lễ hội để lại cho John ấn tượng tốt đẹp.

- Ôi, điều ấy thì bà chủ yên tâm.

- Eugénie! Vua của các người có bộ y phục tuyệt đẹp, trong khi ta chưa có gì.

- Bà chủ lầm rồi. Làn da nõn nà của bà chủ là thứ áo đẹp nhất trên đời. Atai cũng như toàn dân Canaque sẽ vô cùng sung sướng nếu bà xuất hiện và để nguyên làn da đó.

- Không được! - Stephanie hốt hoảng nhưng cố gượng cười - Ta muốn có thứ quần áo nào đó. Vua Atai của các người có hoa, có vỏ sò, còn ta? À, phải rồi, ta dùng sợi mây!

- Vâng, cũng được. Bà chủ sẽ có đủ! - Eugénie miễn cưỡng nói.

Sáng hôm sau, lúc Stephanie vẫn khóa thân trên nệm hoa tươi và Yann cũng khóa thân nằm bên cạnh nàng thì một đám con gái chạy đến nhìn. Chúng cười rộ lên vui vẻ ngắm một bà và ông da trắng khóa thân nằm bên nhau.

- Xin lỗi! - Yann ngượng ngịu nói - Eugénie! Dem quần áo lại đây cho tôi! - Anh chỉ áo quần quăng ở góc lều.

Eugénie quỳ xuống, chấp tay, nói giọng khẩn khoản:

- Thưa ông chủ! Em đã hứa với đám con gái kia rồi. Chúng muốn thấy ông chủ như thế này. Xin ông chủ cho chúng nhìn thỏa thích. Chúng muốn được ông chủ làm tình cơ. Nhưng em chỉ cho chúng nhìn thế này.

Yann vùng đứng dậy vươn vai. Ôi, thân thể anh mới đẹp làm sao. Anh chưa kịp với quần áo thì một cô gái Canaque đã ôm áo quần của Yann chạy đi. Yann vội đuổi theo. Thế là cả đám con gái gần như khóa thân áp chặt vào anh, ngăn lại.

Chúng quỳ gối áp chặt anh. Bây giờ Yann mới hiểu chúng đòi mặc quần áo cho anh. Đây cũng lại là một trò chơi của lễ hội. Một trò chơi nguy hiểm và kích thích. Bây giờ các cô gái bắt đầu mặc quần áo cho Yann. Vì là trò chơi nên chúng vừa đưa lưỡi lướt trên khắp thân thể anh vừa mặc vào rồi lại cởi ra, dùng tay, dùng miệng vuốt ve anh.

Stephanie trông rất ngứa mắt, nhưng nàng không muốn làm chúng coi thường đàn bà da trắng ghen tuông nên đành phải cố cười vui vẻ. Nàng rất khó chịu khi thấy các cô gái này, cô nhiều tuổi nhất có vẻ không đến mười bảy, có cô trông chỉ trạc mười hai, vú còn mới nhú, vậy mà cứ quăn quít, sờ mó, nghịch ngợm, áp vú áp đùi vào người tình của nàng.

Đợi đến lúc đám con gái trẻ Canaque đã cài chiếc khuy cuối cùng trên áo Yann, Stephanie đứng phắt dậy, ôm anh, nói:

- Người tình của em!

Như hiểu ý, bọn con gái cười phá lên, kéo nhau chạy ủa hết ra ngoài.

- Eugénie! - Nàng gọi to - Áo của ta đâu? Hôm qua cô đã hứa với ta?

- Áo bằng sợi mây? Bà chủ yên tâm. Bà chủ sẽ có một tấm áo tuyệt đẹp.

Ban ngày hôm ấy không có gì đặc biệt. Đám dân Canaque tập nập dựng và trang trí bãi chơi.

Stephanie ngồi với Yann trong lều xem họ làm. Yann nói:

- Em nhìn kìa. Đối với thổ dân ở đây, mọi thứ đều đơn giản chừng nào. Họ hòa nhập vào thiên nhiên và để nguyên mọi thứ như thiên nhiên. Hai chúng ta cũng được sống như thiên nhiên.

Stephanie thở dài:

-Đúng là như nằm mộng. Khốn nỗi, lại vẫn cứ có Nouméa, có các mỏ, có công việc kinh doanh, có nước Pháp và có... Paris!

- Anh căm thù cái Paris của em!

- Nhưng biết làm sao được? Paris vẫn cứ tồn tại. Dù anh muốn hay không thì nước Pháp vẫn tồn tại. Paris vẫn tồn tại. Hồi triển lãm kinh tế thế giới, Paris như đá nam châm, thu hút người từ khắp bốn phương trên trái đất kéo đến.

- Em vẫn tha thiết với chồng em lắm à? - Yann hỏi giọng khàn đặc và uất ức.

- Anh đừng nghĩ vớ vẩn. Em với René thế là hết rồi. Mỗi tình ấy đã có những lúc tuyệt đẹp, nhưng nó chết rồi. Bây giờ em chỉ có anh. Một mình anh thôi.

- Vậy em ở lại đây chứ? - Yann thăm thì nói.

- Yann, em còn có gia đình, có những đứa con. Em có bốn phận với họ.

- Còn anh?

- Anh vẫn mãi mãi là Yann, người tình cuối cùng của em.

- Nhưng còn trước đó?

Ôi, sao đàn ông hay ghen tuông đến thế! Họ ân ái, hạnh phúc với người họ yêu nhưng họ vẫn cứ ghen với những người tình trước đó của nàng! Stephanie biết nếu nàng nhắc đến một người tình nào đó trước đây, chẳng hạn Boris với hai mươi năm kỷ niệm. Một tấm thân tuyệt mỹ, với những ngày ân ái say đắm với nàng hồi ở Sebastopol và gần đây ở Paris nàng biết Yann sẽ không chịu nổi.

- Không có gì hết. Chỉ khi gặp anh em mới hiểu thế nào là tình ái. Em là người phụ nữ nghị lực, mạnh mẽ nhưng bên anh, em thấy em nhỏ bé, yếu đuối biết bao... Nàng nghĩ đến một ngày kia, con tàu Araucaria sẽ đưa nàng rời đảo này. Nàng dụi dụi nói tiếp:

- Yann thân yêu của em! Người tình tuyệt vời của em! Chính anh vừa nói, trên đảo này mọi thứ đều đơn giản. Mọi thứ đều trôi chảy cũng như mặt trời kia không bao giờ dừng lại. Luật thiên nhiên là như thế. Sinh ra, lớn lên, lụi tàn. Tình yêu cũng vậy. Chúng ta hãy hưởng hiện tại...

Càng nói Stephanie càng cảm thấy Yann sắp bùng lên sự phản đối. Nhưng may thay, Aimé đã bước vào vẽ mặt tươi vui và mãn nguyện. Theo sau là John, vẽ mặt lúng túng, ngượng ngùng.

Stephanie không tiện hỏi tại sao chàng kỹ sư trẻ lại ủ dột như vậy. Nàng hỏi ngay:

- Atai đâu? Sao tôi không thấy ông ta?

- Ông ta đang ở với thánh thần - Aimé vui vẻ nói.

- Thánh thần? Nghĩa là sao?

- Bà chủ quên rồi chẳng? Hôm trước, khi Atai đến lễ mời bà dự lễ hội, bà chủ chẳng yêu cầu ông ta là không làm “đêm tình ái” hay sao? Ông ta đang khẩn thánh thần về dự buổi nghi lễ đêm nay. Một buổi nghi lễ tôn giáo thật sự, không có trống phách điên loạn, không có làm tình tập thể...

- Ra vậy - Stephanie thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên nàng thấy hơi tiếc.

Eugénie đem vào cho Nữ chủ soái tắm áo nàng yêu cầu. Cô ta đã nghĩ ra kiểu áo Stephanie mong ước, đan bằng những sợi mây nhỏ. Cô ta cùng Aravihi mặc cho nàng. Stephanie bỗng thấy mình “quái đản”. Nàng như bọc trong một cái giỏ đan, tuy nhiên được đan rất khéo, vừa ôm thân thể nàng vừa cho phép nàng cử động thoải mái.

Tắm áo bằng sợi mây đan thưa, vẫn lồ lộ da thịt nàng nhưng cũng làm Stephanie thấy đỡ ngượng khi ra trước dân chúng. Lúc nàng bước ra khỏi lều, Aimé nhìn bà chủ, tấm tắc khen:

- Ôi, đẹp quá! Rất tiếc là bộ này bà chủ không thể mặc để dự những dạ hội ở Paris.

Atai đến đón nàng, ngắm rất lâu bộ áo đầy sáng tạo. Hôm nay ông ta có dáng điềm tĩnh, trịnh trọng và nghiêm trang đến mức làm Stephanie ngạc nhiên. Nhưng nàng chợt nhớ, Atai không chỉ là vua của thổ dân Canaque mà còn là giáo chủ của họ!

Lần này Atai không đưa tay cho nàng khoác mà chỉ bước chân chậm chậm bên cạnh nàng. Đêm lễ hội đã bắt đầu. Tiếng trống, tiếng đàn sáo cũng trang trọng, trầm trầm. Đám dân chúng Canaque tuy trên người hầu như không có áo quần, nhưng thái độ cung kính lạ thường.

Khi Stephanie đã ngồi trên bục, Atai bước ra quỳ xuống đồng thời kéo nàng quỳ bên cạnh. Hai tay ông ta chấp lại, mặt ngửa lên trời cất tiếng hát bằng tiếng Canaque mà Stephanie chỉ hiểu được rất ít từ. Dân chúng Canaque nhảy múa và hát theo. Điệu nhảy của họ hôm nay trang nghiêm. Dưới ánh sáng những ngọn đuốc cháy bùng bùng, trong tiếng nhạc trầm trầm. Stephanie thấy một cảm giác rất lạ. Nàng tưởng như mình lạc vào một nhà thờ...

Khi nghi lễ kết thúc, Atai kéo nàng cùng đứng lên, đặt bàn tay lên bàn tay nàng nói:

- Hỡi Nữ hoàng da trắng, từ nay bà đã thành người Canaque! Nghi lễ vừa qua đã chấp nhận bà làm thành viên của cộng đồng chúng tôi. Ta xin chúc mừng bà.

- Cảm ơn ông - Stephanie xúc động nói - Tôi rất vinh hạnh được dự buổi lễ hôm nay.

Yann nói nhỏ vào tai nàng:

- Em cáo lỗi đi!

Stephanie nói:

- Thưa Atai, nghi lễ đã xong. Tôi có thể về nghỉ được chưa?

Atai nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Nếu bà thay đổi ý kiến, bà có thể ở lại. Sau đây đến phần hội tình ái.

Stephanie vội vã lắc đầu:

- Cảm ơn ông!

Yann đưa nàng vào lều. Họ kéo tấm vải dùng làm cửa lại. Bên ngoài, tiếng trống, tiếng sáo nổi lên đậm đặc y hệt lần trước. Stephanie nhìn xung quanh:

- Mọi người đâu cả rồi?

- Ai? - Yann mỉm cười hỏi.

- Aimé, John, Eugénie Aravihi?

- Anh đã cho phép họ cùng vui chơi với mọi người.

Sáng hôm sau Atai dẫn đoàn khách ra đến thung lũng, rồi cáo từ để đám chiến binh của ông ta đưa khách về.

Dọc đường, mấy lần Stephanie muốn hỏi John tại sao mặt anh ta lại rầu rĩ như vậy. Nàng thầm nghĩ, hay anh ta không có khả năng làm tình và bây giờ ngượng? Vô lý, không thể có chuyện đó. Vậy thì tại sao? Bởi nàng biết trong lễ hội vừa rồi, đám con gái Canaque đã khai thác chất đàn ông của John đến cùng. Chính nàng đã nhìn thoáng thấy họ đang lột áo quần John, tuy sau đó nàng quay đi để anh ta tự nhiên.

Về đến mỏ Thio, Stephanie càng ngạc nhiên về thái độ của John Doolitt. Anh ta giảm hào hứng làm việc đi rõ rệt. Nàng đoán thấy anh

kỹ sư trẻ người Anh kia có vấn đề gì đó trong lòng. Nguyên nhân ở đâu? Phải chăng do hai đêm lễ hội ở thung lũng Canaque?

Hai hôm sau, lúc cùng với Stephanie đi thăm công trường mỏ Thio, đột nhiên John nói khẽ:

- Thưa bà chủ, tôi e... không tiếp tục làm việc ở đây được.

Stephanie đã chờ đợi từ lâu một câu gì tương tự như vậy, nhưng nàng không ngờ lại là câu xin thôi việc. Nàng điềm tĩnh nói:

- Chuyện đó ta bàn sau, anh bạn thân mến. Nhưng trước mắt hãy làm cho tôi một bản tường trình chi tiết về tình trạng khai thác hiện nay và những ý kiến đề xuất của anh. Hai ngày nữa chúng ta sẽ về Eugénie bằng tàu Maraamu!

TÀU ARAUCARIA CẬP BẾN

Tàu Maraamu đang rẽ sóng trên biển. Maru cầm lái. Napoleon và Maurice điều khiển những cánh buồm dưới sự chỉ huy của Yann. Aimé ngồi trên boong ngắm phong cảnh. Stephanie ngồi ở cuối tàu trò chuyện với John Doolitt. Nàng yêu cầu chàng kỹ sư trẻ nêu những nguyên nhân khiến cậu ta không muốn ở lại đây.

Doolitt đưa ra toàn những lý do mà nàng thừa biết là không thật. Nào cậu ta trẻ quá chưa đủ kinh nghiệm và chín chắn để đảm nhiệm một khối lượng công việc quá lớn.

- Tôi không tin - Stephanie nghiêm nghị nói - Tại sao mới cách đây ít ngày anh còn sôi nổi đến thế, vậy mà bỗng nhiên mất mọi hào hứng như vậy? Tôi xin nhắc là anh đã ký hợp đồng làm việc cho công ty Dytteville một năm và nếu không có lý do chính đáng thì anh buộc phải làm cho hết hợp đồng đó. Nhưng tôi hỏi thật. Tinh thần anh suy sụp từ sau hôm dự lễ hội thổ dân Canaque về. Anh nói thật đi. Tại sao? Ở đó đã xảy ra chuyện gì? John thân mến, hãy nhìn thẳng vào mắt tôi và nói đi.

John đột nhiên ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt nàng rồi nói bằng giọng run rẩy:

- Thú thật là lúc nào tôi cũng nghĩ đến bà. Tôi yêu bà ngay từ hôm đầu tiên nhìn thấy bà. Tôi không thể yêu được ai khác, vậy mà hôm đó tôi đã bị nhor nhuốc... Nhor nhuốc ngay trước mắt bà.

Hai chữ “nhor nhuốc” làm Stephanie sững sốt. Nhưng lời ngỏ tình yêu của John lại làm nàng ngỡ ngàng. Stephanie thầm nghĩ, trước khi hỏi xem như thế nào mà anh ta bảo là “bị nhor nhuốc” thì cần tạo cho anh ta tin cậy mình và cần phải an ủi anh ta đã. Nàng thấy tội nghiệp

chàng trai này. Có lẽ đây mới tình đầu của anh ta chăng? Bởi trông vẻ non nớt trên khuôn mặt, chứng tỏ có lẽ anh ta chưa thật sự yêu một cô gái nào. Làm tình thì có thể nhưng yêu thì chưa.

Stephanie dịu dàng đặt bàn tay lên vai John, bàn tay thông cảm. Nàng nhẹ nhàng nói:

- John! Tôi rất cảm động nghe thấy câu anh vừa nói. Một phụ nữ chỉ có thể cảm động khi nghe lời thú nhận tình yêu của một chàng trai suýt soát tuổi con mình. Tôi rất tiếc là tình cảm của cậu lại hướng về tôi. Giả sử tôi tự do tôi tin rằng cậu cũng không tính đến chuyện cưới tôi, đúng vậy không? Cậu yêu tôi... trong khi chờ đợi. Bởi đến lúc một cô gái trẻ trung xuất hiện, cậu sẽ cưới cô ta. Cậu yêu tôi, tôi không nghi ngờ gì tình cảm ấy, nhưng tôi biết tôi chỉ có thể là nhân ngãi của cậu mà thôi. Cho nên tôi nghĩ chúng ta không trở lại vấn đề này nữa và cậu cũng đừng nghĩ đến chuyện rời đảo này.

John trân trân nhìn nàng, nhìn mắt nàng, cặp môi nàng, như muốn chìm vào đó.

- Cậu đồng ý chứ? John? - Stephanie yên trí nói thế là đủ đẹp đi tình cảm bột phát của cậu - Bây giờ cậu kể tôi nghe chuyện gì đã xảy ra ở thung lũng Canaque? Tại sao bảo cậu bị nhỡ nhuốc?

- Ôi, chuyện này khó nói quá! - Lúc này John cụp mắt xuống.

“Người nước Anh thường quá khe khắt về chuyện tình dục. Rõ ràng John Doolitt được giáo dục theo kiểu đạo đức Thanh giáo đây!” Nàng nghĩ vậy và dịu dàng nói:

- Chuyện nam nữ thì có gì mà cậu gọi là “ô nhục”. Đó là chuyện bình thường, nhu cầu tự nhiên của con người. Hôm ấy cậu đã ân ái với các cô gái Canaque chứ gì? Chuyện đó hoàn toàn bình thường. Phong tục của họ là như thế.

- Tôi chưa quen. Với lại chưa hẳn như bà nói. Thế này nhé. Bọn con gái lôi tôi vào trong túp lều bằng lá cây. Chúng đè tôi ra, lột hết quần áo của tôi, sờ soạng vào chỗ kín trên người tôi. Tôi giẫy giụa

nhưng chúng thay nhau giữ chặt chân tay tôi và cứ thế chúng làm lẫn trò hết sức thô bỉ. Tôi lại không tàn tật, không ốm yếu, không bất lực...

John nói và mặt anh ửng đỏ.

- Tôi hiểu.

- Không! Bà không thể hiểu nổi. Tôi thấy những trò đó khiến tôi thấy ô nhục, nhất là bà lại nhìn thấy. Từ hôm đó, tôi phải lẩn trốn họ và không dám nhìn vào mặt bà. Bà sẽ khinh tôi. Trong khi tôi yêu bà, yêu bà như sẽ không bao giờ tôi yêu ai được như thế.

John gục đầu khóc thầm tức. Stephanie trù mếu nói:

- John! Mấy cô gái khỏe mạnh, khao khát tình ái và muốn được khám phá thân thể cậu thì có gì là xấu xa đâu? Không có gì là ô nhục khi một đàn ông được phụ nữ khao khát. Chuyện đó không ai tránh được. Tôi xin nói với cậu, Maurice là con ngoài giá thú của Yann. Và ông Aimé Becave đã để lại hàng đồng con trong cái thung lũng ấy, những đứa con Pháp lai Canaque. Chính những kinh nghiệm và hiểu biết đó sẽ giúp ích cậu rất nhiều trong cuộc sống sau này, khi cậu có gia đình...

- Có thể bà nói đúng, nhưng chuyện xảy ra hôm nọ đã đảo lộn mọi quan niệm của tôi trước đây. Tôi không thể tưởng tượng là người ta có thể ngủ với nhau nếu không yêu nhau.

- Ôi, cậu còn non nớt quá, John. Cậu nên đem chuyện này ra trao đổi với ông Aimé Becave, cậu sẽ hiểu biết thêm đấy.

John không nói gì thêm nữa, chỉ gục đầu ôm mặt. Stephanie nhìn cậu ta một lát rồi ra đứng trên mũi tàu, nhìn ra xa. Biển xanh ngắt. Mặt trời đã lặn. Phương tây ánh hoàng hôn rực rỡ. Nàng bỗng thấy những định kiến Thanh giáo khắc khổ hạn chế biết bao nhiêu, không cho con người được hưởng những niềm vui thiên nhiên dành cho họ.

Lúc Stephanie về đến khách sạn thì bên ngoài trời đã sẫm tối. Yann ghé vào quầy rượu, còn Aimé đứng lại nói chuyện với một người

anh ta quen tại Nouméa. Một mình Stephanie đi nhanh lên phòng sửa lại quần áo, trang điểm. Bỗng lúc đi ngang qua phòng khách một tiếng gọi rất to, đúng là hai tiếng nhưng cùng một lúc:

- Mẹ!

Stephanie lạnh người trong khi hai chàng trai từ vẻ mặt đến dáng dấp giống hệt nhau ôm chầm lấy nàng. Đó là hai con nàng, Armand và Charles! Hai đứa con sinh đôi của nàng. Nỗi sửng sốt làm nàng ngây ra không nói được một lời. Làm sao hai con trai nàng lại ở đây và chúng đến đây làm gì?

- Đến đây chúng con đã biết...

- Là mẹ ở đó...

- Dượng...

- Kể chúng con nghe là...

- Mẹ bị bọn thổ dân bắt cóc...

- Chúng con đã năn nỉ bà nội...

- Bà lo cho mẹ lắm...

- Thế là chúng con lên tàu Araucaria sang đây...

Hai con nàng tranh nhau cướp lời nhau, cả hai đều có giọng nói y hệt giọng nói của Armand, bố chúng, và đều giống bố như đúc.

- Hai con lên đây với mẹ - nàng kéo cả hai con lên thang gác để khỏi làm mọi người chú ý.

Lúc bước lên thang gác, hai con nàng gần như nhấc bổng mẹ lên. Vừa vào đến phòng thì Yann đẩy cửa bước vào.

Stephanie lúng túng giới thiệu:

- Chào ông Kendelec. Đây là người đại diện công ty nhà ta tại Nouméa. Mời ông vào. Còn đây là hai con trai tôi mới ở Pháp mới sang.

- Chào ông! - Hai con nàng cùng nói một lúc.

Yann mỉm cười.

- Rất sung sướng được gặp hai ông. Lúc lên cầu thang tôi có nghe nói về hai ông con trai của bà, thừa phu nhân Dytteville.

- Sao lại Dytteville?

Cả hai cậu con trai nói một lúc và cùng ngạc nhiên nhìn mẹ. Stephanie khẽ nói:

- Bên này người ta gọi mẹ như thế tiện hơn. Ai cũng biết mẹ là chủ công ty Dytteville. Còn cái họ Guinchamp thì chẳng ai biết đến.

- Con cũng không thích cái họ Guinchamp, Charles nói thay cho cả hai anh em.

René không thích làm thân với các con riêng của Stephanie, không phải chỉ Charles và Armand, con của Armand Dytteville, mà cả Maurice và Valentine, con của André de Bourdelles. Chính vì vậy các con riêng của nàng đều không ưa René, thậm chí còn oán chàng đã cướp đi mẹ của chúng.

Thấy cả hai con đều nắm chặt bàn tay Yann về thân thiện, Stephanie bối rối. Chúng chỉ nghĩ Yann là cộng sự của mẹ chúng.

- Mẹ xin lỗi ông Kendelec và xin lỗi hai con, mẹ phải thay quần áo một cái để xuống nhà ăn bữa tối. À, ông thuyền trưởng có dưới đó chứ, hai con?

- Vâng, thưa mẹ. Ông ấy ở dưới đó cùng với mấy thuyền phó - Charles đáp.

- Không ai quên mẹ hết - Armand nói.

- Làm sao quên được kia chứ?

- Người mẹ đẹp nhất trên đời!

- Mẹ chúng con là người mẹ đẹp nhất!

Yann cười vang. Stephanie nhận thấy tiếng cười của anh tối nay trẻ trung, như thể anh muốn làm thân, gần gũi hai đứa con nàng, thật ra chúng không kém tuổi anh là bao. Đột nhiên Stephanie liếc nhìn cả ba: cao bằng nhau, vóc người cường tráng như nhau, chỉ nét mặt khác thôi.

- Hai ông bao giờ cũng cùng nói như vậy sao, thưa hai ông Dytteville? - Yann vui vẻ hỏi.

- Chỉ hai chúng tôi mới làm được như vậy!

- Đây cũng là một thứ trò chơi.

Yann nói luôn:

- Một môn thể thao! Một biệt tài!

- Đúng thế! - Armand và Charles đồng thanh reo lên.

Nhìn thấy ba chàng trai trò chuyện vui vẻ, Stephanie bối rối. Nàng hoảng hốt nghĩ đến lúc hai con nàng biết được chàng trai chỉ hơn tuổi chúng một chút kia lại là nhân tình của mẹ chúng.

Stephanie thầm nghĩ: “Phải giấu kín không cho chúng biết chúng biết. Nếu biết, chúng sẽ nghĩ gì về mình? Chúng quen kính trọng mình, đặt mình lên trên mọi phụ nữ khác, bởi mình sinh ra chúng, ban cuộc sống cho chúng. Nhưng mình vẫn là đàn bà, một người đàn bà khao khát yêu đương. Mình lại có một thân xác đòi được ve vuốt, một trái tim đòi được yêu chiều!”

- Mẹ thay áo quần đã - nàng nói và nhận thấy giọng mình không bình thường, có phần lạnh nhạt, có phần lo âu.

Lúc vào phòng ngủ một mình, Stephanie vẫn lẩm bẩm:

- Không được để chúng biết!

Trong lúc thay quần áo, ngó sang phòng khách, nàng đã thấy Aimé đang trò chuyện vui vẻ với hai con nàng, hỏi thăm tin tức về vợ anh ở Paris.

Charles liền thoảng nói:

- Chị Noémie vẫn khỏe. Chị ấy rất hay sang biệt thự Dytteville, gần như cứ cách một ngày sang một lần.

Stephanie thầm nghĩ: “Chắc để thoát khỏi không khí tẻ nhạt ở biệt thự Guinchamp”.

Aimé trò chuyện vui vẻ với hai con nàng đến nỗi nàng mở cửa gọi đến lần thứ hai anh mới nghe thấy.

- Aimé! Anh sang đây một chút.

- Vâng, thưa bà chủ.

Lúc Aimé đóng cửa thông sang phòng khách lại, nàng đau đớn nói:

- Anh nghe thấy chúng cười vui vẻ không?

- Chứ sao nữa? Hai cậu được gặp mẹ mừng quá còn gì. Bà chủ không biết đấy. Ngay lá thư đầu tiên ông chỉ huy pháo đài báo về ông chủ Guinchamp, cả nhà ta ở Paris đều hốt hoảng. Hai cậu chủ này cuống cuống lo cho bà chủ. Bà chủ bị bắt cóc, bà chủ mất tích, bà chủ liệu có làm sao không? Lúc đó tàu Araucaria đang đậu ở bến Marseille. Thế là hai cậu Armand và Charles năn nỉ cụ Francoise Dytteville cho hai cậu sang đây tìm mẹ. Sang đến đây, nghe tin bà chủ vẫn bình yên hai cậu mới thở phào nhẹ nhõm. Và bây giờ tất nhiên họ vui quá rồi. Họ đều yêu mẹ vô cùng.

Tiếng cười trong trẻo bên phòng khách vẫn vọng sang. Stephanie thăm thì:

- Yann cũng cười như chúng.

- Thì tuổi có chênh nhau là mấy đâu - Aimé nói.

Stephanie không biết Aimé nói thế là sao. Anh ta thanh minh cho Yann hay muốn nhắc khéo nàng rằng hai con trai nàng đã hai mươi tuổi, trong khi Yann mới ba mươi. Stephanie cô lấy giọng bình thản nói:

- Hai con tôi đến đây sẽ làm thay đổi mọi thứ, Aimé!

Vẫn cái tính phũ phàng và thực tế, Aimé nói:

- Đúng thế. Hai cậu có mặt ở đây sẽ làm đảo lộn hết. Hai cậu chủ rất có thể sẽ nhận được thư nặc danh...

Stephanie giật mình:

- Thư nặc danh?

Giọng Aimé vẫn lạnh lùng, không thương xót gì hết.

- Chứ còn gì nữa? Bà chủ đẹp hết mức, giàu hết mức bao nhiêu kẻ ghen ghét với bà chủ. Bao nhiêu đàn ông ở đây khao khát bà chủ, hi vọng bà chủ đoái nhìn đến họ, họ đều uất ức thấy ông Yann Kendelec độc chiếm bà chủ. Bà chủ chỉ biết có ông Yann và không hề ngó ngang đến ai khác. Đàn ông không chịu nổi nhìn thấy một phụ nữ đẹp mà không để cho họ một chút hi vọng nào!

Giọng Aimé mỗi lúc một thêm tàn nhẫn.

- Mỗi tình của bà chủ với Yann làm họ uất hận. Đàn ông đã vậy, đàn bà cũng không yêu gì bà chủ hơn. Ông Yann Kendelec chưa vợ, đẹp trai, cường tráng, bao nhiêu cô gái đang kén chồng hi vọng chài được ông ta. Bao nhiêu đàn bà có chồng sẵn sàng dấn dít ít nhất cũng một đêm với Yann. Nhưng bà xuất hiện, đánh tan mọi hi vọng của họ.

- Ôi, anh đừng nói nữa, tôi điên đầu lên bây giờ.

- Không, nhân danh tình bạn thuở nhỏ, tôi phải ngăn cho bà chủ những tai họa. Tôi phải nói, cho dù bà chủ không muốn nghe đi nữa. Hai cậu con trai của bà chủ đến đây. Còn dịp nào tốt hơn để dân thị trấn bôi xấu bà chủ? Dân ở đây thừa biết mối tình cuồng nhiệt giữa Yann và bà chủ. Trong các thư nặc danh họ sẽ phóng đại lên gấp hàng chục lần.

- Thôi!

- Tôi có thói bao giờ cũng tính đến khả năng tồi tệ nhất để đề phòng và nếu không thì ít nhất khi khả năng đó thành hiện thực cũng không bị bất ngờ, hoang mang. Bà chủ thừa biết tôi rất muốn bảo vệ bà chủ và bảo vệ hai cậu chủ trẻ tuổi. Tôi đề nghị từ giờ phút này bà chủ phải hết sức thận trọng, hết sức kín đáo trong quan hệ với ông Yann. Chỉ ba tuần nữa là xong.

Stephanie đau đớn nói:

- Aimé! Tôi không muốn rời đây bằng chuyến tàu này. Tôi muốn nán lại chuyến sau của tàu Araucaria!

- Không được. Bà chủ phải đi ngay chuyến này. Hiện tàu đang lấy hàng, chỉ ba tuần nữa là nhổ neo.

-Ồ, không! Vậy thì tôi chết mất. Để tôi xem thế nào đã.

- Không được. Bà chủ đâu còn trẻ trung gì? Bà chủ bốn mươi rồi.

- Im! Tôi không muốn nghe anh nói nữa. Hoặc ít nhất thì cũng để lúc khác. Anh ra đi!

Aimé đi rồi, Stephanie run rẩy trang điểm trước gương. Nàng lẩm bẩm: “Không còn cách nào khác nữa thật! Mình có quyền được yêu vậy mà bây giờ mình buộc phải bỏ tình yêu... Thôi mai mình sẽ gặp Yann... Nói để chàng hiểu, mình không thể ở lại đây được nữa. Không thể...”

Nàng vừa bước sang phòng khách, hai con nàng đã reo lên thán phục:

- Ôi, mẹ đẹp quá!

- Mẹ trẻ quá, chỉ như chị chúng con thôi

- Mẹ làm bao nhiêu đàn bà con gái phải ghen đấy.

- Cả sao trên trời cũng phải ghen ấy chứ...

Nghe hai đứa con nói mà Stephanie ruột gan đau nhói. Nàng thầm nghĩ: “Không được để chúng biết!” Nàng phải dùng hết nghị lực để nhoèn nụ cười duyên dáng với các con. Nàng nói:

- À, mẹ chưa kịp hỏi thăm. Hai bác Achille và Amelie với bé Quille thế nào?

- Vẫn bình thường mẹ ạ.

- Còn em René?

René là con của nàng và René Guinchamp.

- Vẫn thế - Charles nói.

- Vẫn đáng yêu thế - Armand nói.

Cả hai đều biết mẹ chúng rất quý đứa con trai nhỏ này.

Ba mẹ con và Yann đã xuống đến chân cầu thang. Aimé ra đón họ vào phòng ăn, nói:

- Tôi đã thay đổi đôi chút thực đơn để tiếp đón hai cậu chủ mới sang.

Hai cậu con trai đồng thanh reo lên:

- Tuyệt vời! Cảm ơn, Aimé! Mẹ ơi, chúng con đói lắm rồi!

Hai cậu đột nhiên sức nhớ, giữ mẹ chúng lại:

- À, lúc này ông Kendelec đến tìm mẹ, chắc có công việc gì quan trọng, mẹ cần tiếp riêng ông Kendelec một lúc không ạ?

-Ồ, không. Tất nhiên ông Kendelec đến là có chuyện quan trọng, nhưng mai mẹ làm việc với ông ấy cũng được.

- Nhưng chuyện quan trọng là chuyện gì đấy, thưa mẹ?

- Mẹ nói sau, mẹ sẽ không giấu hai con thứ gì hết.

- Vậy mẹ nói ngắn thôi.

- Chuyện tậu đất ấy mà - Stephanie nói.

Armand vui vẻ nhìn Aimé:

- Mẹ tôi rất quan tâm đến bất động sản.

Charles tiếp lời:

- Hễ có tiền là mẹ tậu ngay.

Stephanie nói:

- Lúc nào mẹ dẫn hai con đi xem. Ba mẹ con mình sẽ không lúc nào rời nhau hết.

“Lúc nào cũng ở bên nhau, ngăn mọi dư luận độc ác đến tai chúng. Phải rồi, cần ngăn chặn không cho chúng tiếp xúc với bất cứ ai!”

19.

MOISE

Việc hai chàng trai dòng họ Dytteville đến Nouméa tạo cho thành phố có một sự chuyển biến kín đáo nào đó. Trong những xứ chan hòa ánh nắng, bầu trời bao giờ cũng xanh thắm và ban đêm nóng bức, người ta rất thích ra khỏi nhà, ngồi với nhau trò chuyện và mọi tin tức đều lan truyền nhanh chóng. Chuyện nhỏ biến thành lớn và mọi chuyện bình thường cũng trở nên quan trọng.

Từ hôm Charles và Armand Dytteville đến, hình như các quán hàng đông đúc thêm, các sân ngoài trời chật chội thêm. Bàn ở các cửa hiệu đều chật cứng.

Không khí tò mò háo hức, bàn tán về những chuyện riêng tư của người khác Stephanie đã nếm mùi hồi nàng đến đây lần đầu. Hai con của nàng ngạc nhiên nhìn dân thị trấn kéo đến khách sạn, “xem mặt” hai con trai của bà chủ kiêu diễm Stephanie Dytteville. Hai cậu thích thú hỏi mẹ:

- Ở đây tối nào cũng nhộn nhịp thế này ạ?

Aimé đáp thay Stephanie:

- Gần như vậy. Vì mẹ hai cậu rất nổi tiếng ở đây nên người ta thích đến đây chiêm ngưỡng bà. Hai cậu được hưởng lây vinh quang của phu nhân Dytteville đấy.

Niềm vui của hai con cũng lan sang mẹ. Stephanie vui vẻ trò chuyện với hai con, nồng nhiệt tiếp chuyện ông thuyền trưởng và hai thuyền phó tàu Araucaria cùng mọi người có mặt trong phòng ăn, rồi sau đó là phòng khách. Nàng đã quên hẳn mất những khó khăn do việc hai con sang đây có thể gây cho nàng.

Tối khuya, Yann trở về làng. Trông cung cách anh nhảy lên lưng ngựa, giật dây cương, Stephanie hiểu rằng anh hết sức bức dọc.

- Xin chào tất cả! Chúc ngủ ngon! - Yann nói gần như quát.

“Ta biết anh đang rất khổ tâm. Nhưng ta đâu có sung sướng gì hơn? Thế là hết! Hết những đêm ân ái nồng nhiệt!”

Sau khi chia tay hai con để về phòng riêng, Stephanie mệt mỏi lê bước. Vào đến nơi, nàng nằm vật ra giường rời rã. Vừa mệt, vừa lo lắng, vừa đau khổ, Stephanie thấy không còn muốn cất nhắc chân tay gì nữa.

Nàng đưa tay lên đầu sờ mái tóc rồi giận dữ giật chiếc trâm nạm ngọc ra.

- Tôi không giúp gì được cho bà chủ - Aimé thì thầm.

- Thôi, anh đi ngủ đi. Hôm nay thế là đủ.

- Bà chủ cần tôi làm giúp thứ gì không?

- Anh tháo cho tôi cái móc sau lưng áo là đủ. Tôi sẽ tự làm nốt. Ôi, Aimé, tôi đang rối bời ruột gan. Tôi quá khao khát tình ái. Tôi quá ham hưởng cuộc sống!

Stephanie đưa tay chẹn cổ họng để khỏi bật ra tiếng khóc.

- Anh đi đi... Để mặc tôi...

Aimé ra rồi, Stephanie cởi nốt áo quần, chui vào chăn. Bao ý nghĩ quay cuồng trong đầu óc. Đã lâu lắm rồi nàng không phải ngủ một mình. Hôm nay kèm thêm tâm trạng lo âu, Stephanie thấy mình quá cô đơn. Nàng khao khát có Yann bên cạnh. Khao khát được nép vào người anh, được vuốt ve tấm thân cường tráng trẻ trung của anh, ao ước được thân thể anh đè lên thân thể mình, hòa nhập vào thân thể mình.

“Em hứa với anh, em sẽ đến nhà anh và hai ta sẽ ân ái với nhau một lần cuối cùng. Một đêm thôi, đêm cuối cùng. Em hứa sẽ dâng hiến hoàn toàn cho anh, sẽ cùng anh tận hưởng một đêm hạnh phúc nhất trong cuộc đời chúng ta, để không bao giờ chúng ta có thể quên được.

Để sau này dù ngủ với bất cứ người đàn bà nào, anh cũng sẽ nghĩ đến em và tưởng như đang ngủ với em. Ôi, trái tim em, ký ức em sẽ đầy chật những kỷ niệm về anh, Yann...”

Đột nhiên những tiếng đập cửa làm nàng choàng thức dậy, thoát ra khỏi những giấc mơ triền miên. Tuy vẫn còn ngái ngủ, Stephanie đã nhận ra ngay đó là Yann và anh đang đập cửa cho đến khi nàng phải mở. Hai con trai nàng không thể nghe thấy vì chúng nằm ngủ ở phòng khá xa, bên kia chỗ ngoặt hành lang.

Hai con trai nàng dính chặt nhau, không chịu rời nhau ra nửa bước. Hồi ở Paris, khi ai định tách hai đứa ra, chúng phản đối dữ dội. Và chỉ ngủ với nhau chúng mới ngủ ngon được.

Nàng quyết định, đành mở cửa cho Yann, giảng giải cho anh hiểu rồi bảo anh về. Stephanie châm đèn. Ba giờ sáng! Tiếng đập cửa vẫn hung hãn. “Anh điên rồi. Làm thế mọi người sẽ thức dậy hết”.

Nàng vội vã vùng dậy, xỏ tay vào ống tay áo choàng mặc đêm, liếc nhanh vào gương, thấy nước mắt làm trôi mất phấn thoa xung quanh mắt. Nàng vội lau nước mắt, làm bông mái tóc, thả xuống hai vai, thoa chút son lên môi.

“Ôi, anh vào lại van vãn, lại trách móc mất thôi! Ôi, sống trên đời thì phải được hưởng tình ái! Sao mình yêu anh đến thế! Tội nghiệp Yann...”

Stephanie kéo áo phủ lên đôi vai trần, ra mở hé cửa, thềm thì:

- Vào đi, nhanh lên...

Nàng chưa kịp nói thêm thì Yann đã ôm chặt nàng, hôn điên cuồng. Anh cởi áo nàng, vừa ve vuốt vừa hôn lên cặp vú nàng.

- Stephanie, Stephanie - anh vừa hỗn hển nói vừa tiếp tục hôn tới tấp lên người nàng.

- Yann! - Nàng năn nỉ.

- Anh không thể chịu được nữa. Anh thèm em quá. Anh quyết định phải đến, phải ôm em. Anh biết em rất sợ nhưng anh van em, hãy

cho anh ở lại, hãy cho anh ân ái. Sáng mai anh sẽ đi từ mờ sáng, không ai biết đâu. Ôi, anh nhìn cặp mắt em, biết là em đang rất sợ. Anh cam đoan không ai biết. Nhất là hai cậu ấy sẽ không biết gì hết...

- Sẽ có kẻ nói với chúng - nàng thì thầm giọng tuyệt vọng.

Phản ứng của Yann vừa bất ngờ vừa dữ dội. Anh kéo chặt nàng áp vào ngực mình, ngửa mặt nàng nhìn thẳng vào mắt nàng, nói giọng đã khàn đặc:

- Sẽ không có kẻ nào dám làm thế! Kẻ nào chỉ hé miệng nói ra hăn coi như đã nhận bản án tử hình! Đám thổ dân Canaque thì sẽ không nói gì rồi. Chúng coi chuyện tình ái là hết sức bình thường và chúng biết anh là ai. Đám da trắng cũng thừa biết tính anh dữ tợn thế nào. Em đừng sợ gì hết, em yêu của anh!

Lòng tin mãnh liệt vào Yann khiến Stephanie thấy dịu đi phần nào nỗi lo sợ nhưng vẫn không hết được.

- Yann! Nghe em nói đã. Nếu các con em sang thì sao?

- Không có lý do chúng sang đây!

- Nhân viên khách sạn?

- Họ còn đang ngủ!

Yann ve vuốt nàng, kích thích cơn khao khát ân ái của nàng. Stephanie biết mình không muốn cưỡng lại và có cưỡng cũng không nổi. Cơn thèm khát của nàng lên cao dần. Yann đã lột hết áo quần trên người nàng, nhắc bổng nàng, đặt lên giường và ngấu nghiến thân thể nàng.

Mọi nỗi lo âu, sợ hãi tan biến. Lòng khao khát hạnh phúc tràn ngập nàng.

- Yann, Yann - Stephanie lẩm bẩm như cầu kinh, nhưng chỉ lát sau tiếng gọi đó đã trở thành tiếng kêu của hạnh phúc, tiếng kêu của ân ái.

Stephanie hoàn toàn buông thả cho người tình, nồng nhiệt hưởng ứng các cử chỉ của anh. Và hai tấm thân đã quyện chặt vào nhau để đi

vào thế giới đam mê...

Lại một lần nữa, Aimé thu xếp vấn đề một cách nghiêm khắc đúng theo qui ước xã hội. Mặt trời vừa mọc, anh đã gõ ba tiếng ám hiệu vào cửa phòng Stephanie.

- Cứ vào - Stephanie vừa nói vừa đẩy Yann ra, lúc này vẫn còn ngả đầu trên ngực nàng - Cái gì thế? - Nàng nhìn thấy cặp hồ sơ Aimé cặp nách.

- Hồ sơ về mảnh đất! Hôm qua hai cậu Armand và Charles đã nghe thấy bà chủ nói về công việc quan trọng cần bàn với ông Kendelec. Các cậu chủ có trí nhớ tốt và đều quan tâm đến công việc của bà chủ. Cho nên bà chủ cần có tập hồ sơ này để giảng giải cho hai cậu!

- Giảng giải cái gì? - Stephanie vẫn còn đang bồng bênh, chưa tỉnh hẳn.

- Bà chủ muốn xây dựng trụ sở mới cho chi nhánh của công ty Dytteville ở đây. Tập hồ sơ này có đủ các đề án các dự kiến về đất đai, các kế hoạch xây cất. Tôi đã lặng lẽ chuẩn bị vấn đề này. Tôi nghĩ tốt nhất là chọn địa điểm ở chỗ đầm tù khổ sai đang san nền ở gần cảng. Chỗ đó tương lai sẽ là một cảng lớn, hiện đại. Tàu thuyền cập bến sẽ thấy ngay trước mắt tấm biển to nạm chữ vàng: “Công ty Dytteville”

Bây giờ đã tỉnh và hiểu Aimé nói gì, Stephanie chăm chú lắng nghe anh.

- Ôi, Aimé! Anh giúp chúng tôi quá nhiều. Anh có công lớn với gia đình tôi, con cái tôi và bản thân tôi. Kế hoạch mua đất và xây trụ sở mới là tuyệt vời, đúng thế. Nhưng anh nói thật đi, anh vào đây lúc này không phải vì chuyện đó. Anh muốn gì, Aimé?

- Tôi không muốn gì, ngoài đề nghị bà chủ bảo ông Yann Kendelec sang ngồi bên phòng khách lúc hai cậu Armand và Charles

sang thăm mẹ. Xà phòng, dao cạo râu để ông Yann dùng đều để sẵn ở trong phòng tắm bên phía tôi.

Choáng váng, Stephanie nói rất khẽ:

- Vậy là anh đã thu xếp chu đáo mọi thứ!

- Điều quan trọng nhất đối với tôi là hạnh phúc và yên ổn của bà chủ. Đã bao nhiêu năm rồi, khi sự việc đụng đến hạnh phúc và an toàn của bà chủ, tôi đã quên thứ gì bao giờ chưa? Xin bà chủ hiểu cho và thứ lỗi.

- Anh là người không thể thay thế. Đúng vậy, nhưng anh cũng...

- Làm bà chủ nhiều lúc tức anh ách. Tôi biết chứ. Nhưng nếu tôi không làm như thế, bà chủ đâu cần đến tôi?

“Aimé nhắc mình không được để hai con mình bắt gặp Yann đang nằm trên giường mình!”

Quả vậy, nửa giờ sau, hai con trai nàng gõ cửa phòng khách.

- Xin mời - Aimé nói to.

Hai cậu nhìn thấy Yann.

- Ông đến sớm vậy sao, ông Kendelec? - Charles nói.

- Việc quan trọng, cần quyết định ngay mà - Armand nói.

Aimé liếc nhìn Yann, mỉm cười mãn nguyện.

Lúc Stephanie bên phòng ngủ sang, nàng kêu lên làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Ôi, ông đã đến rồi à, ông Kendelec?

- Vâng, nhưng tôi bảo ông Aimé đừng đánh thức.

- Vẫn chuyện đất đai chứ gì? Ông đã trao đổi với Aimé chưa?

- Ông Kendelec không có ý kiến gì khác - Aimé nói.

- Vậy để tôi xem lại - Stephanie nói - Ta ăn điểm tâm tại đây.

Aimé, anh xuống bảo khách sạn đem bữa ăn điểm tâm lên đây.

Aimé quay sang hai con trai Stephanie:

- Để lạ miệng, tôi đã bảo họ cho món sò huyết và gỏi cá để hai cậu nếm thử trong bữa điểm tâm sáng nay.

Stephanie, hai con trai sinh đôi, Aimé và Yann đi dưới nắng để đến văn phòng chi nhánh công ty Dytteville.

Hôm nay ông già Yves có mặt, bởi họ thấy Moise ngồi xõm ngoài cửa.

- Kia rồi! - Stephanie trở ngôi nhà giới thiệu với hai con.

- Chỗ có người hành khất đang ngồi phải không mẹ?

- Không phải hành khất đâu, con ạ. Ông ta bị bệnh mất trí nhớ, rất quý cụ Kendelec và không bao giờ xa cụ. Hai con hãy đối xử tốt với ông ấy vì ông ấy rất hiền lành và tận tụy. Ông ấy gần như bị câm, rất hay thích nhìn vào chiếc nhẫn nam xa phía này của mẹ - Stephanie chìa ngón tay ra cho hai con thấy - Mỗi khi nhìn vào chiếc nhẫn đó, ông ta chỉ nói: “Bầu trời!” rồi nín bặt. Tên ông già ấy là Moise.

Điều kỳ lạ khởi đầu từ lúc hai cậu trai sinh đôi mỉm cười chào ông già.

- Chào ông Moise!

Ông ta đứng dậy.

Mọi khi ai chào có bao giờ ông đứng lên đâu? Mọi người lấy làm lạ, đứng hết cả lại nhìn. Moise nhìn chăm chăm vào hai chàng trai rồi chìa tay, ông ta cung kính khẽ nói:

- Chào ông chủ. Ông chủ ngủ ngon chứ?

Stephanie bỗng rùng mình tựa vào người Aimé. Linh cảm báo nàng một điều gì đó khủng khiếp. Moise có vẻ nhận ra hai con trai nàng mặc dù ông ta chưa gặp hai cậu bao giờ và nàng cũng tin chắc hai con nàng chưa bao giờ nhìn thấy Moise trước khi sang Nouvelle Calédonie.

Stephanie rất hay bắt gặp Moise nhìn nàng chăm chú, tò mò bằng cặp mắt vô hồn của ông ta. Mỗi khi thấy ông ta nhìn như thế nàng có

cảm giác rờn rợn. Nàng còn nhớ, hôm Moise đi cùng với ông già Yves đến gặp Atai, buổi tối đêm hội ái tình, ông ta đã lướt cặp môi nhũn lên bàn tay nàng và hôn lên chiếc nhẫn nạm sapphire...

- Ta vào nhà thôi, bà chủ - Aimé nói khẽ với nàng.

Stephanie lo lắng hỏi anh:

- Tại sao ông ta đứng lên chào hai con tôi như vậy?

- Ôi, làm sao tôi biết được và chúng ta sẽ không bao giờ biết. Và lại điều ấy có quan trọng gì?

Stephanie hồi hộp. Hai con nàng sẽ phản ứng ra sao khi gặp ông già Yves. Ông cụ thở ra toàn mùi rượu và cử chỉ run rẩy, chẳng ra vẻ giám đốc một chi nhánh công ty Dytteville chút nào. Trái ngược hoàn toàn với giám đốc chi nhánh của công ty ở London: lúc nào cũng tề chỉnh, cổ cồng, cà vạt, khuôn mặt xanh tái và lạnh lùng. Stephanie định chuẩn bị tinh thần cho hai con nhưng Yann cùng đi với họ và nàng thấy không tiện nói.

May thay, thái độ hai con nàng tỏ ra rất có giáo dục. Và lại sau khi tiếp xúc với ông già kỳ quái Moise thì hai chàng thấy không nên ngạc nhiên về bất cứ thứ gì trên đảo Nouvelle Calédonie nữa. “Đây là đảo kia mà!”.

Ông già Yves niềm nở nói:

- Tôi rất sung sướng được gặp hai cậu, thưa hai cậu Dytteville. Tôi biết nhiều về hai cậu hơn là hai cậu tưởng đấy. Hai cậu đúng là niềm hi vọng của ông nội hai cậu. Cụ Georges viết thư cho tôi rất đều đặn, kể nhiều chuyện về hai cậu, cho biết hai cậu càng lớn càng giống cha như đúc. Tôi còn được vinh dự biết cha hai cậu, ông chủ Armand hồi ông còn trẻ. Bây giờ tôi vẫn còn nhớ hình dáng cha các cậu.

“Lại chuyện dĩ vãng” Stephanie bực bội nghĩ. “Ông cụ lại sắp lải nhải và lên cơn bây giờ!”

Chắc Yann cũng nghĩ như vậy. Anh bước đến gần cha, nói:

- Cha nghỉ đi! Và đừng nhắc chuyện ngày xưa nữa.

- Chúng tôi rất hiếu cụ - Armand nói.

- Chúng tôi rất cảm động nghe cụ nói - Charles nói.

Và cả hai đồng thanh:

- Và nghe cụ nhắc đến kỷ niệm về cha chúng tôi.

Ông già Yves đã điềm tĩnh trở lại, nói khẽ:

- Gọi Moise vào đây! - Rồi cụ quay sang hai chàng trai - Hai cậu giống cả mẹ, bà Stephanie đáng quý. Cặp mắt xanh đầy thông minh và cái cảm bướng bỉnh...

Moise vào, chỉ nhìn cụ Yves Kendelec. Giống con chó trung thành, ông ta ngồi xổm xuống dưới chân cụ Yves. Yves xoa đầu Moise và Moise ngược mắt lên cười với cụ Yves rồi lại ngồi yên. Cặp mắt vô hồn hướng về phía Stephanie và hai con trai nàng. Lúc này ba mẹ con đã ngồi vào ghế. Mắt Moise bỗng nhìn ra tận nơi nào xa lắc.

Ông già Yves bắt đầu nói về hoạt động kinh doanh của chi nhánh tại Nouméa, sự tăng tiến ra sao trong hai chục năm qua. Hai chàng trai sinh đôi lễ phép lắng nghe. Hai chàng hiểu rằng chẳng bao lâu ông già kia sẽ chết và chi nhánh công ty sẽ giao vào tay ông Kendelec, người đang làm việc với mẹ họ về chuyện đất đai và xây dựng văn phòng khác cho chi nhánh. Hai chàng cũng hiểu rằng những mỏ kền hiện nay chẳng bao lâu sẽ quý giá như mỏ vàng.

Ông già Moise lại nhìn ba mẹ con Stephanie. Stephanie rùng mình. Nàng khẽ hỏi ông già Yves Kendelec:

- Tôi muốn hỏi cụ, ông Moise kia gốc gác thế nào?#

- Tôi không biết. Một lần tôi đến đảo Thông để xem lại các loại gỗ ở đấy trước khi quyết định khai thác, tôi nhìn thấy một người ngồi xổm ở chân đồi. Tôi hỏi câu nào, ông ta cũng im lặng, không đáp. Khi tôi lên ca nô rời khỏi bờ một lát tôi quay lại bỗng nhìn thấy ông ta đã nhảy xuống nước, bơi đuổi theo. Tôi hoảng hồn vì vùng đó rất nhiều cá mập. Tôi bèn bảo dừng ca nô lại, kéo ông ta lên tàu. Từ ngày đó

ông ta luôn bên cạnh tôi. Nhưng tôi vẫn chưa rõ ông ta là ai? Một người bị đắm tàu chẳng? Chịu!

- Moise nói tiếng Pháp rất chuẩn - Stephanie nhận xét.

- Ông ta hiểu được cả tiếng Anh, tiếng Đức. Khi nghe người khác nói hai thứ tiếng đó, tôi nhìn mắt Moise, biết ông ta hiểu. Nhưng ông ta không nói hai thứ tiếng ấy bao giờ. Vì vớt được dưới biển lên, nên tôi đặt cho ông ta là Moise.

Nghe đến tên mình, Moise ngược nhìn cụ Yves hỏi:

- Cụ cần gì?

- Không. Ta đang kể về ông. Ông rất tốt và ta rất quý ông.

Moise lại cúi xuống, tựa cằm lên đầu gối, im lặng ngoan ngoãn như con chó.

Tuy không bị cặp mắt Moise làm bối rối, nhưng ấn tượng về cặp mắt ấy vẫn in đậm trong tâm trạng ba mẹ con Stephanie.

Mọi người im lặng. Ông già Yves lên tiếng:

- Bà sẽ đưa hai cậu tham quan thủ phủ Nouméa này chứ?

- Vâng - nàng đáp. Và không hiểu tại sao nàng lại hỏi Moise - Ông đi cùng chúng tôi chứ?

Moise dướn đầu lên, những chỉ để nhìn chiếc nhẫn nạm ngọc sapphire của Stephanie.

- Bầu trời! - ông ta nói rất khẽ.

- Chúng tôi đi chơi. Ông cùng đi chứ? - Stephanie nhắc lại.

Không biết ông ta có nghe hiểu câu nói không. Ông ta nhìn Armand nhiều hơn nhìn Charles. Thấy vậy Armand liền hỏi:

- Ông đi cùng với chúng tôi chứ?

Moise đưa mắt nhìn cụ Yves. Cụ già mỉm cười gật đầu. Thế là Moise đứng lên.

- Nếu ông chủ muốn thế - Moise nói và đi về phía Armand.

Stephanie bỗng sờn gai ốc. Nàng loạng choạng tựa vào vai Aimé cho khỏi ngã.

Trong lòng cảm động, Armand chìa tay định nắm tay Moise nhưng ông già lùi lại như hoảng hốt.

Ông già Yves nói:

- Cậu đừng chạm vào người ông ta. Chỉ có tôi được đụng vào ông ta thôi. Ngoài ra ông ta không cho ai đụng vào người đâu.

Một linh tính kỳ lạ thúc đẩy Stephanie nhìn kỹ vào mặt Moise. Nàng không quen, ai có khuôn mặt giống như thế này. Nét mặt Moise không gợi nàng nghĩ đến ai hết. Tuy nhiên có vẻ ông già quan tâm đến Armand và Charles. Tại sao vậy? Stephanie có cảm giác ông ra nhận thấy khuôn mặt hai con của nàng quen thuộc. Phải chăng ông già thấy hai con nàng giống bố chúng, từ dáng hình đến tiếng nói.

Điều khiến mọi sự lạ kỳ này bắt đầu là khi Armand chào Moise.

- Chào ông Moise!

Lần đầu tiên ông ta đáp lại và từ đấy luôn chỉ nhìn hai chàng trai, đặc biệt là Armand. Chẳng lẽ ngày xưa Moise đã gặp chồng nàng và bây giờ nhìn thấy mặt, nghe thấy tiếng nói cả hai con chàng, ông ta nhớ lại chàng. Hai chục năm rồi! Stephanie nhớ lại bức điện của công ty hàng hải ngày đó:

“Chúng tôi đau lòng phải báo tin với ngài, tàu Nouméa đâm phải đá ngầm ở phía nam đảo và bị vỡ... Ông Armand Dytteville không được thấy trong số những người sống sót”.

Stephanie nhớ lại hồi ấy có ba người sống sót. Cuộc điều tra sau đó khẳng định thêm là chỉ ba người đó thoát chết. Chẳng lẽ Moise là người thứ tư?... Ông ta đã bơi đến đảo Thông do bám được một mảnh gỗ của con tàu bị đắm. Nếu vậy thì biết đâu đến giờ Armand vẫn sống và sống như một con vật hoang dã? Vô lý, không thể có chuyện như vậy được. Ngày nay trên đảo Thông, có khá nhiều tù nhân lưu đầy

được phóng thích, ở lại đó sinh sống. Nếu thấy Armand, tất họ sẽ báo về.

Mấy giây đồng hồ qua thật là khủng khiếp. Stephanie thấy như bóng dáng người chồng đầu tiên của nàng thấp thoáng trong dáng hình hai đứa con sinh đôi của chàng.

Hai anh em Armand và Charles nhìn Moise như bị thôi miên. Họ không hiểu gì hết. Còn Moise thì đắm đắm nhìn vào hai cậu, như thể cố tìm trong đó một bóng dáng xa xưa.

Yann đã đến bên Stephanie định đỡ nàng. Riêng ông già Yves nghiêng ngáp là vẫn mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra.

Ông già hỏi:

- Moise! Ông biết mấy cậu ấy sao?

Moise gật đầu. Nhưng làm sao tin được ông ta. Ông ta mất trí kia mà.

Armand cố lấy giọng điềm tĩnh mỉm cười nói để khỏi làm ông già hoảng sợ :

- Ông đi với chúng tôi chứ?

Lúc đó Moise làm một động tác khiến Stephanie kinh hãi. Ông già rách rưới, bần thủ đó bước ra cửa, mở cánh cửa lễ phép đưa tay mời hai anh em sinh đôi đi ra. Điều làm nàng kinh hãi hơn là nhận thấy cử chỉ ông già rất lịch thiệp, thậm chí lịch thiệp một cách cường điệu nữa kia. Hơn thế nữa, nàng thấy đó không phải cử chỉ của một ông già tuổi như hiện giờ mà ông ta như trẻ lại hai chục tuổi.

- Cảm ơn - Armand nói, lúc đi ra.

- Cảm ơn - Charles cũng nói.

Moise nghiêng mình đáp lễ và đóng cửa lại. Ông ta đi theo hai chàng trai sinh đôi, quên bẵng Stephanie, Aimé và Yann.

Stephanie bước đến trước mặt ông già Yves, chống hai tay xuống bàn, thăm thì khẩn khoản:

- Cụ Kendelec, cụ hãy nói tôi biết...

- Đây là điều bà nghĩ và tôi cũng nghĩ mãi. Ông ta đã đi trên tàu Nouméa ngày đó. Chính vì vậy mà tôi bảo Yann gọi ông ta đến đây. Tôi muốn tiến hành cuộc thí nghiệm. Xem khi nhìn hai cậu con trai bà và nghe họ nói, trong bộ não ông ta có hiện lên mờ một hình ảnh nào không? Đối với ông ta, âm thanh quan trọng hơn hình ảnh.

- Nếu như...

- Khi tôi đưa Moise ở đảo Thông về đây, tôi tin chắc chỉ có mỗi ông ta. Đã nhiều lần tôi hỏi thử “Ông nghĩ đi”. Và tôi thấy ông ta cố lục tìm trong ký ức thứ gì đó. Nhưng ông ta không tìm thấy gì hết.

- Bà chủ - Aimé thì thào vào tai nàng, rồi dịu nàng ngồi xuống - Bà chủ tự hành hạ bản thân bà chủ để làm gì?

Stephanie ngoan ngoãn ngồi xuống, không biết nên nghĩ gì, làm gì, bây giờ? Nàng hơi uất ức với Moise. Làm thế nào moi được trong óc ông ta sự thật bây giờ? Nhưng sự thật ấy nàng biết rõ từ hai mươi năm trước. Đó là Armand không còn sống nữa.

- Khơi lại dĩ vãng ích gì đâu? - ông già Yves lẩm bẩm như một triết gia bạc đầu.

- Cụ không thấy sao? Một người mất trí nhớ bỗng nhiên nói với con trai tôi như nói với cha nó ngày xưa. Vậy mà tôi lạnh như băng sao được?

Aimé đang cúi đầu bên nàng vừa ngẩng đầu lên. Stephanie cảm thấy nàng đủ sức chịu đựng mọi thứ. Ông già Yves đưa mắt nhìn ra nơi xa xăm.

- Phu nhân Stephanie! - Yves Kendelec nói - Bà đừng hỏi gì Moise, đừng làm tan biến những hình ảnh mờ ảo đang dần dần rõ nét trong bộ não ông ta. Cứ để yên, Moise sẽ đột nhiên làm những cử chỉ do thôi thúc từ trong đáy sâu tiềm thức... Chẳng hạn cử chỉ mở cửa mời hai con của bà vừa rồi.

Stephanie đang còn chìm đắm trong những suy tưởng mông lung thì Moise đẩy cửa bước vào, theo sau là Armand và Charles. Nàng

đứng lên. Moise kính cẩn bước đến nghiêng mình chào. Stephanie chìa tay. Moise đỡ lấy, nâng lên rồi hôn vào chiếc nhẫn nạm sapphire. Ông ta quay lại, thấy hai chàng trai đứng bất động chờ. Ông ta cất tiếng, vẫn cái giọng êm ái đặc biệt “của Moise”:

- Hi! - Nói xong ông ta lại như mất trí, đứng đờ đẫn.

“Vậy là ông ta nhận ra Armand!” Stephanie thầm nghĩ.

Nàng cảm thấy một luồng khí lạnh lướt qua huyết quản. Nhưng nàng cố trấn tĩnh và mỉm cười. Moise lại như chìm vào bóng đêm. Ông ta đờ đẫn. Stephanie chỉ ra phía cửa:

- Ta đi chứ?

Moise bước theo nàng, miệng lẩm bẩm:

- Hi... vậy là ông vẫn nằm ngủ.

Stephanie rùng mình. Phải chăng ông già mất trí kia nói đến chồng nàng? Moise lại lẩm bẩm:

- Tôi phải đến. Tôi phải đến...

- Đến đâu? - Yves hỏi.

- Đến đây - Moise buồn rầu nói - Đến chỗ những cành cây.

- Đúng rồi, đến chỗ những cành cây! - Yves bình thản nói - Bây giờ ông đi chơi phố với phu nhân Stephanie và hai cậu ấy chứ?

Không trả lời, Moise xăm xăm đi ra cửa.

Hai tiếng đồng hồ sau, họ trở về văn phòng.

- Cuộc dạo chơi lý thú chứ? - Yves khẽ hỏi Stephanie.

Nàng thở dài:

- Moise không nói gì thêm nữa.

- Hãy kiên nhẫn, con gái của ta, - Yves trù mến nói.

Liên một tuần sau đó, hàng ngày Moise cùng ba mẹ con nàng dạo chơi những vùng xung quanh thị trấn thủ phủ Nouméa. Mấy hôm đầu Stephanie chăm chỉ đi theo ông ta, nhưng những câu nói và cử chỉ của Moise vẫn chỉ như trước, chưa thêm gì mới.

Aimé bao giờ cũng đi theo họ và anh điều khiển cho nên giờ giấc luôn chính xác. Chính vì vậy Stephanie lại gặp gỡ được Yann thường xuyên. Do có Aimé nên nàng không lo bị hai con đột nhiên bắt gặp Yann đang trên giường nàng.

Yann ngày càng điên rồ. Hễ cùng với nàng trong phòng và không có ai khác là anh lại van nài:

- Em đừng đi đâu, Stephanie! Ba tuần quá ít để hai cậu ấy tìm hiểu đảo này. Đừng bắt họ về Pháp vội, cả em nữa, hãy lui lại chuyển sau của tàu Araucaria.

Stephanie áp môi lên môi người tình, âu yếm thì thầm:

- Yann! Anh thừa biết là không thể được. Còn cuộc đời em. Còn gia đình em. Em đang có chồng...

- Guinchamp thiết gì đâu? Em không thấy hai cậu ấy nói hôm đến đây à? Hai cậu ấy ghét Guinchamp và rất tán thành em không dùng mấy chữ “phu nhân Guinchamp”.

- Đây là do cụ Yves và anh yêu cầu.

- Nhưng anh cấm em rời khỏi đây - Yann nói và đã cởi hết áo quần nàng, đẩy nàng nằm xuống giường, hôn tới tấp lên khắp da thịt nàng.

- Anh điên rồi, Yann!

Yann rời môi khỏi ngực nàng, ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt nàng trong khi người anh vẫn áp vào người nàng:

- Anh đã tính toán hết rồi. Ta sẽ đem tất cả các con em sang đây, cả Maurice, Valentine. Anh sẽ yêu quý chúng như yêu quý em. Ta sẽ xây tòa nhà văn phòng mới và chỉ tháng sau công việc phát đạt, họ sẽ không muốn đi đâu nữa. Đảo này chan hòa ánh nắng. Đảo này là nơi thiên đường cho tất cả những ai muốn sống hết mình...

- Còn chồng em? - Stephanie kéo mặt Yann áp vào cổ mình.

- Mặc hử! Mặc mọi lời đàm tiếu của cái đất Paris đạo đức giả và thiển cận kia.

Nhiều lúc tình yêu cuồng nhiệt mê đắm của Yann làm nàng sợ.

Bên cạnh Yann, nàng thấy mình bỗng nhiên yếu đuối, nhu nhược. Nàng trở thành người phụ nữ cam chịu, khuất phục. Ôi, Yann! Người tình tuyệt vời của em.

Chuông đồng hồ báo thức reo vang. Stephanie đẩy Yann ra.

- Dậy thôi. Họ về bây giờ.

Sau cuộc tình, Yann nằm nhắm mắt, đầu gục vào hốc vai Stephanie, tay ôm ngang người nàng. Anh lâu bầu:

- Mới chuông! Còn mười lăm phút nữa kia mà!

Và Yann nhất định không chịu buông nàng. Stephanie chiều anh nhưng mắt vẫn nhìn đồng hồ trên bàn đêm. Bỗng có tiếng gõ cửa. Stephanie không đáp, tay bịt miệng Yann, nhắc anh đừng lên tiếng.

Aimé mở cửa nhìn vào, thấy bà chủ và Yanri đang còn khóa thân trên giường. Anh đóng ngay cửa và Stephanie nghe thấy anh nói với hai con trai nàng:

- Bà chủ không có nhà. Có lẽ bà chủ ra cảng. Ta ra đây đón bà chủ đi. Chắc bà chủ sẽ rất vui thấy hai cậu chủ ra đón bà chủ.

Cả Charles và Armand mừng rỡ reo lên:

- Đúng đấy! Bác Aimé nói rất đúng. Ta ra cảng đi.

Tiếng chân xa dần. Stephanie vùng dậy, mặc quần áo. Trang điểm xong, nàng xuống nhà và đi nhanh ra cảng. Nàng giả vờ xem xét chỗ này, chỗ kia. Khi nhìn thấy hai con và Aimé đang tìm nàng, Stephanie hớn hở bước đến:

- Ôi, hai con cũng ra đây à? Mẹ đã đoán thế, bởi biết hai con rất thích mảnh đất ở vị trí này.

Armand và Charles sung sướng ôm mẹ hôn Stephanie dịu dàng nói tiếp:

- Nhưng rất tiếc là chúng ta sẽ không được xem lúc đặt móng và xây dựng tòa nhà văn phòng mới. Tàu Araucaria chỉ ít hôm nữa là nhổ neo...

Hai con nàng đồng thanh kêu lên:

- Ồ, không. Chúng con muốn ở lại đây.

- Ông chủ!

Đột nhiên Moise nói và đặt tay lên vai Armand. Ba mẹ con và Aimé đều quên rằng là ông ta đứng phía sau.

- Sao, ông Moise? - Armand ngạc nhiên quay sang nhìn ông già mất trí.

- Bóng tối.

- Làm gì có bóng tối? Trời đang nắng mà, Moise?

- Mai, bóng tối sẽ che phủ bầu trời và các vì sao. Biển đen ngòm

- Moise sợ hãi nói. Mưa to. Gió xoáy. Ông chủ... Ông chủ...

Stephanie nhìn ông già đang run rẩy:

- Ông ta mê sảng à?

- Không - Aimé nói - Moise nói đúng đấy. Mai sẽ có cơn lốc.

Moise đã hấp tấp chạy về phía văn phòng, chắc để gặp ông già Yves. Armand bực dọc nói:

- Ông ta điên đấy mà.

- Không - Aimé nhẹ nhàng nói - Ông ta rất thích về thời tiết. Chắc chắn ngày mai sẽ có cơn gió lốc. Hai cậu chưa biết đâu. Vùng nam Thái Bình Dương này lâu lâu lại có những cơn lốc khủng khiếp. Nếu đúng vào trung tâm gió xoáy thì nó cuốn cả nhà cửa, bàn ghế và người nữa lên lưng chừng trời đấy.

- Ta về nhà thôi - Stephanie nói. Nàng sức nhớ, tàu Nouméa chở chồng nàng ngày đó đã gặp hai cơn gió xoáy nên mới bị va vào đá ngầm.

Đêm đó chính Stephanie yêu cầu Yann ở lại. Nàng sợ ngủ một mình. Nàng cần có người bên cạnh. Nàng cần có một tấm thân cường tráng để ôm cho đỡ sợ.

Hôm sau, đúng như Moise dự đoán, khoảng mười giờ, mây đen kéo đến bao phủ bầu trời. Xung quanh tối sầm và đến khoảng 2 giờ trưa thì nổi cơn gió khủng khiếp. May mà khách sạn Ile lợt ra ngoài trung tâm cơn gió xoáy. Nhưng Stephanie nhìn qua cửa sổ ra ngoài, thấy rất nhiều nhà trên phố bị tung mái. Gạch ngói văng ra đầy mặt đường. Trời mưa tầm tã suốt đêm. Mờ sáng Yann dậy mặc quần áo rồi bảo anh phải về làng xem tình hình ở đó ra sao.

Lúc điểm tâm, ba mẹ con ngồi sôi nổi bàn tán về cơn lốc khủng khiếp đêm qua. Bỗng tiếng cửa bật mở. Moise và Aimé lao vào.

Moise hét lên:

- Ông chủ! Ông chủ! - ông ta quỳ xuống ôm chân Armand, nói thêm - Đất liền! Đất liền!

Mặt Armand tái mét. Cậu vội nhắc Moise đứng lên:

- Ông nói gì, Moise?

- Moise? - Ông già nhắc lại, mặt ngơ ngác.

- Erik! - bỗng Stephanie thốt lên.

Mọi người sửng sốt quay cả lại nhìn nàng. Stephanie nhắc lại:

- Erik! - không hiểu tại sao cái tên đó lại lơ mờ thoát hiện lên trong ký ức nàng.

Moise buông Armand, bước đến kéo tay Aimé, chỉ vào chiếc nhẫn sapphire trên tay Stephanie:

- Bầu trời - ông già nói, mặt hớn hờ.

Stephanie chìa tay. Moise đỡ bàn tay và lại kính cẩn hôn lên chiếc nhẫn của nàng. Rồi chẳng biết vì sao, ông ta liếm lên bàn tay nàng như con chó liếm bàn tay chủ.

- Erik! - Stephanie khẽ nói và rút bàn tay lại.

- Phu nhân tôi yêu cô. Cô đẹp lắm. Nhưng hôm đó cô không đến xem nhố neo.

“Xem nhõ neo?” Nàng nhớ lại, hôm tàu Nouméa rời cảng, nàng đã không đến tiễn. Lúc đó nàng đang có thai hai đứa con hiện giờ đang ở đây. Stephanie lơ mờ nhớ lại người đàn ông cao gầy đi cùng với Armand, chồng nàng, đến văn phòng ở phố Vivienne. Nàng có mời ông ta ăn bữa tối với vợ chồng nàng. Tên ông ta là Erik, người Na Uy. Hôm ngồi ăn, ông ta nhìn chiếc nhẫn sapphire của nàng, nói: “Bầu trời!”, ý nói màu xanh ngọc xa phía giống như màu da trời...

- Erik - Stephanie thầm thì nhắc lại.

Kỷ niệm cách đây hai mươi năm vụt trở lại.

Nàng nhớ sau đấy Erik có đến phố Vivienne tìm nàng. Stephanie biết ông ta mê nàng, nhưng lúc đó nàng đang say mê chồng, không quan tâm đến bất kỳ người đàn ông nào khác, thậm chí cả René Guinchamp, người tình đầu tiên của nàng. Stephanie cố nhớ lại chàng trai cao gầy, tóc vàng nhạt gần như trắng do sinh trưởng ở gần Bắc cực, bắp thịt rắn chắc như của nhà thể thao. Theo Stephanie nhớ lại thì bấy giờ Erik đã có vợ và trạc tuổi hai lăm hai bảy gì đó.

- Erik! Ông muốn gì? - Nàng dịu dàng hỏi.

- Tôi muốn chúng ta ra đó - ông ta rạng rỡ nhìn nàng rồi nhìn hai con trai nàng.

- Đúng thế. Chúng ta sẽ ra đó - Aimé nói. Anh bao giờ cũng chấp nhận mọi điều Moise yêu cầu.

- Không - Stephanie hốt hoảng nói - Tôi sẽ không ra đảo Thông, nếu không có Yann, Maurice, Napoleon và Maru.

- Vậy ta ra cảng ngay - Aimé nói.

Trời lại nắng rất đẹp. Hai bên đường phố là những ngôi nhà không có mái. Tuy người ta đã dọn dẹp nhưng hậu quả của cơn gió xoáy hôm qua vẫn còn gần như nguyên vẹn.

Tàu Maraamu đậu trên bến cảng đã sẵn sàng lên đường. Tại đó có Yann, Maurice, Napoleon và Maru cùng vài thổ dân Canaque nữa. Stephanie ngạc nhiên thấy trong khoang tàu đã có hai con lợn, mấy

lồng gà vịt và những thứ cây cỏ gì đó mà nàng không biết. Thì ra Yann đã chuẩn bị đầy đủ. Hay là ông già Yves? Nhưng mang những thứ này đi làm gì?

- Để cho ai? - nàng nhìn Yann hỏi.

- Cho họ, thừa phu nhân Dytteville! Đây là gợi ý của cha tôi. Ngoài đảo Thông, hiện có tám chục tù nhân được ân xá đang ở lại đó khai thác. Cuộc sống của họ còn khó khăn. Ta không nên ra đó với hai bàn tay trắng. Và chắc chắn họ sẽ đón tiếp chúng ta rất nhiệt tình đấy, vả lại... cũng cần đề phòng trường hợp xấu nhất.

“Xấu nhất”? Stephanie rùng mình. Xấu nhất nghĩa là sao? Họa chăng chỉ Moise - Erik - biết được thôi.

ĐẢO THÔNG

Tàu Maraamu rẽ sóng tiến về phía đảo Thông. Hòn đảo nhỏ đang hiện dần lên phía chân trời.

Dọc đường, Stephanie cũng như hai con trai nàng không lúc nào rời mắt khỏi Moise, trong khi ông ta không rời mắt khỏi dải đất xanh biếc đang nhô dần trên nền sóng biển hiền hòa. Hôm nay trời rất đẹp. Năng chiếu xuống những ngọn sóng lăn tăn, lấp lánh như dát vàng.

Khi những ngọn thông cổ thụ thẳng tắp đã tới gần, Moise kéo hai chàng trai sinh đôi đến đứng bên cột buồm chính. Stephanie lắng lắng xem ông già làm những trò gì. Nàng có cảm giác ông đang dàn dựng một vở kịch và mọi người, kể cả nàng đều là diễn viên.

Stephanie đã thấy rõ những hình người trên bãi tắm.

- Ông chủ! Ông chủ - đột nhiên Moise thét lên rồi với chiếc rìu, xăm xăm chạy đến lan can tàu, bổ xuống.

- Cứ để yên xem ông ta làm gì - Yann nói với đám thổ dân Canaque - Ông ta nhớ lại chuyện xưa và đang tái hiện lại.

Từ lúc lên tàu, Moise hoạt bát hẳn lên và Stephanie đôi lúc có cảm giác ông ta đã hết điên. Aimé có nói với nàng, điện tích cao trong những cơn gió xoáy thường có tác dụng đến não. Phải chăng, bệnh mất trí nhớ của Moise đã bắt đầu khỏi? Ông ta đang bổ rìu lên thanh gỗ to làm lan can tàu, chặt ra một khúc dài. Ông ta vác khúc gỗ to hai người khiêng không nổi ấy, ném xuống biển. Mọi người chưa kịp phản ứng gì thì Moise đã kéo tay Armand và cùng nhảy xuống biển.

Đến lúc này Stephanie mới giật mình hốt hoảng. Nàng nhìn thấy một lưng cá mập đang vây quanh khúc gỗ, nơi Moise và Armand đang bám. Maurice nhanh nhẹn cầm sợi dây thừng nhảy xuống theo và kéo

léo buộc dây vào khúc gỗ. Bây giờ tàu Maraamu vừa chạy vừa kéo khúc gỗ theo.

Trên tàu Yann đã túm một con lợn, thọc mũi dao găm vào cổ nó. Máu vọt cả lên váy Stephanie. Yann quăng con lợn xuống biển. Đàn cá mập thấy máu xô cả lại. Những vệt máu loang trên mặt nước và đàn cá đớp lấy đớp để. Cả một vùng biển tung bọt lên.

Tàu Maraamu kéo theo khúc gỗ cùng Moise, Armand và Maurice, vẫn đang chạy nhanh về phía bờ. Yann quăng con dao găm dính máu ra biển rồi rút con dao cài trên lưng một tên Canaque đứng cạnh đó, nhảy xuống biển nốt. Anh bám vào khúc gỗ, dùng dao chiến đấu với những con cá mập đang bắt đầu tấn công Moise và Armand. Maurice cũng đứng trên khúc gỗ, cầm dao cùng cha chiến đấu. Stephanie bấu chặt vào lan can tàu, mắt nhìn như mê đi. Nàng chưa kịp thấy sợ vì sự việc diễn ra quá nhanh.

Đột nhiên tàu chững lại, vì mũi tàu đã chồm lên bãi cát. Moise nắm tay Armand kéo lên bờ, theo sau là Yann và Maurice, cả bốn may không bị thương tích gì nhưng mặt tái mét vì tình huống khủng khiếp vừa qua. Căng thẳng đến tột độ, Stephanie khuyu gối ngã lăn ra sàn tàu.

Lúc tỉnh dậy nàng thấy đang nằm trên hai cánh tay Charles.

- Ôi, cảm ơn con - Stephanie thì thầm nói và định đứng lên.

- Mẹ nghỉ đi.

- Không. Mẹ đến đây không phải để nghỉ. Mẹ muốn xem Moise làm những gì.

Nàng thấy Moise đứng trên bờ đang nắm chặt tay Armand kéo đi.

- Erik! - Armand hét lên.

Moise đứng lại ngơ ngác nhìn Armand, nói:

- Đi thôi, ông chủ!

Charles đưa mắt nhìn Stephanie. Nàng không nói gì, leo qua lan can tàu định tụt xuống. Lúc nàng buông tay để rơi, Yann giơ hai tay đỡ

nàng. Charles cũng nhảy xuống bãi cát theo mẹ. Đám dân cựu tội phạm đang có mặt trên bãi cát, chạy lại reo hò đón họ và tíu tít hỏi đủ thứ. Moise một tay nắm Armand, một tay nắm Charles lôi đi.

- Chúng tôi có chút quà biếu các bạn - Yann nói với đám người vây quanh. Anh gọi to - Napoleon!

- Vâng, thưa ông chủ!

Napoleon vào khoang, xách ra những lồng gà vịt quăng xuống bãi cát.

Moise vẫn kéo hai chàng trai sinh đôi lên dốc. Stephanie xắn váy bước theo. Hai bên nàng là Yann và Aimé. Nàng hồn hển nói với họ:

- Tôi hồi hộp quá! Không biết cái gì đang chờ tôi ở phía kia!

Stephanie vẫn bước, không rời Moise lúc này xăm xăm trèo lên sườn đồi thoải thoải, kéo theo Armand và Charles.

- Bà chủ yên tâm. Không có chuyện gì đáng phải lo lắng đâu - Aimé nói.

Họ đi như thế khoảng một tiếng đồng hồ thì Moise đứng lại bên một tảng đá rất to. Ông quay nhìn hai chàng trai sinh đôi, nói:

- Thưa ông chủ! Ông chủ đã nằm ở đây, nhưng Chúa đã hồi sinh cho ông chủ.

- Không...! - Stephanie hét lên. Nàng hiểu rằng Armand nằm dưới chân tảng đá kia. Mặt nàng đầm lệ.

Moise vẫn đang bối cát, hai bàn tay vội vã.

- Không! Hãy giữ lấy tôi. Tôi muốn nhìn thấy. Tôi muốn đi đến cùng!

Aimé và Yann giữ chặt hai cánh tay nàng, bởi Stephanie người mềm oặt, chỉ chực khuỵu xuống. Dần dần cơ bắp trên người nàng rắn lại và những giọt nước mắt khô dần. Nỗi đau khổ đã vượt qua giới hạn và bây giờ nàng lạnh lùng như băng giá. Bây giờ nàng đủ sức chịu đựng mọi xúc động mãnh liệt nhất.

Moise đã bới xong lớp cát bên trên. Bên dưới là những cành cây khô. Ông nhẹ nhàng nhấc từng cành lên, như thể sợ làm đau người nằm dưới. Rồi xương cốt bắt đầu hiện ra: chiếc sọ trắng phau, các khúc xương. Cuối cùng, toàn thể bộ xương hiện ra. Cát khô đã giữ nguyên tư thế Armand lúc chàng được đặt xuống đây.

Aimé định tiến lên, nhưng Stephanie gạt anh ra. Nàng từ từ bước đến bên Moise, chậm rãi quỳ xuống trước bộ xương giữa những cành khô bị gạt sang hai bên.

- Tôi thật điên rồ... Nhưng tôi muốn xác minh đây đúng là chồng tôi...

Stephanie cúi xuống nhấc chiếc thắt lưng da đã mốc meo và quần lại. vẫn còn nhãn hiệu “Humann Tailor”, hiệu may cắt y phục ưa thích của Armand và của cả quận công Morny nữa... Stephanie nhấc sợi dây bằng kim loại kéo ra. Đầu sợi dây là chiếc đồng hồ quả quít vẫn nằm trong túi quần đã nát bươm. Nàng run rẩy cố dùng móng tay mở nắp đồng hồ. Nhưng han rỉ làm nàng cố mãi không mở nổi.

Stephanie cố mở và móng tay nàng bật máu!

- Mẹ! Mẹ! - Hai con trai nàng vội quỳ xuống hai bên mẹ, định giúp nàng.

- Không, để yên!

Nắp đồng hồ đã bật ra. Mặt đồng hồ khắc hai chữ cái quấn nhau với dòng chữ bên dưới: “Trái tim em cũng là trái tim anh”. Chiếc đồng hồ này là quà tặng đầu tiên của nàng cho chồng.

Bàn tay của Aimé đặt lên vai Stephanie:

- Bà chủ! Thượng đế chỉ đòi hỏi con người làm những gì trong khả năng chịu đựng của họ.

- Cảm ơn anh! - Stephanie nói rất khẽ - Nhờ anh và nhờ chồng tôi, tôi đủ gan góc để chịu đựng mọi thứ. Bởi anh ấy muốn thế. Và cũng là ý của Chúa! - Ta về thôi - nàng đứng dậy, nói.

John Doolitt nói:

- Thừa bà chủ. Đêm qua tôi đã ngồi với ông Moise suốt đêm. Tôi đã bàn với cụ Yves và ông Yann Kendelec đây. Chúng tôi thấy chuyện này cần phải giữ bí mật. Nhà chức trách có thể yêu cầu tiến hành điều tra, có thể không cho chúng ta đem hài cốt này đi. Sẽ có trăm thủ tục rắc rối...

Stephanie vẫn chăm chú nghe. Aimé nói tiếp:

- Chúng tôi bàn tính và quyết định ta sẽ đưa hài cốt ông chủ lên tàu Maraamu rồi chuyển sang tàu Araucaria. Còn ông Moise, chúng ta rất biết ơn ông và tin rằng trí nhớ của ông bắt đầu hồi phục, ông sẽ trở về với gia đình tại Na Uy và sống hạnh phúc những năm tháng cuối cùng. Bây giờ xin mọi người ra tàu và coi như không có chuyện gì xảy ra. Mọi việc khác để tôi lo.

Stephanie để mặc hai con trai dìu nàng đi. Ra đến gần bãi biển nàng đứng lại, hít một hơi dài rồi chỉnh đốn áo quần, lau nước mắt, cố tạo một khuôn mặt duyên dáng. Đám dân khai khẩn ở đây nhìn thấy họ, reo hò chào đón.

Stephanie ngoái đầu phía sau, thấy Aimé, Yann và Moise đang khiêng một bó củi lớn. Quan tài của Armand!

- Ôi, các vị có thứ gì thế? - Một người dân tò mò hỏi.

Yann mỉm cười rất tươi, thản nhiên đáp:

- Chúng tôi mang về để nghiên cứu cách điều chế tinh dầu thông xem thử thông ở đây có dung suất cao hơn thông nơi khác không.

Con tàu đã rẽ sóng hướng về cảng Nouméa. Yann thì thầm:

- Stephanie!

Stephanie nhìn anh, nói rất khẽ:

- Vĩnh biệt, Yann! Vĩnh biệt người tình của em... người tình đảo xa...

Nàng hiểu rằng sẽ không bao giờ được ân ái với anh nữa, không bao giờ lại thuộc về anh nữa.

NHỮNG NGÀY CUỐI CÙNG

Xinh đẹp, duyên dáng, tự tin, trong bộ y phục tuyệt đẹp với mái đầu được làm công phu, Stephanie xuất hiện như một phụ nữ tràn đầy hạnh phúc, lúc nàng chia tay bạn bè đưa tiễn, chia tay những người thân thiết nhất còn lưu lại trên đảo, bước lên bong tàu Araucaria.

Hôm từ đảo Thông trở về khi con tàu Maraamu tiến đến gần Nouméa, Stephanie đã cho gọi Aimé đến. Bằng giọng phũ phàng, nàng đã nói với anh ta những lời nhằm gạt đi những kỷ niệm có khả năng làm tê liệt cuộc sống của nàng. Stephanie nói:

- Anh hãy thu xếp cách nào tùy anh. Trước hết là làm sao cho hai con trai tôi không nhắc đến cha chúng trước mặt tôi. Chúng ta phải phục hồi lại nếp sinh hoạt bình thường như mọi khi. Tôi muốn thấy nụ cười, thấy không khí vui vẻ, hồn nhiên. Nỗi bất hạnh kia tôi chỉ giữ trong đáy lòng. Anh hãy lo việc đưa hài cốt lên tàu Araucaria và lên bến Marseille... Chuyển đi đó sẽ cực nhọc đấy. Những hai tháng trời. Tôi sẽ rất mệt và tôi không muốn ai làm tôi mệt thêm. Không được có một lời thốt ra về chuyện đó. Không được có một luồng mắt thương hại. Anh hiểu chứ?

- Hiểu. Vậy bà chủ hoàn toàn tuân theo sự điều khiển của tôi?

- Tôi chưa hiểu anh định nói gì? - Stephanie hỏi và ngạc nhiên thấy Aimé vẫn lạnh như băng.

- Khi không còn phút nào rảnh rang, bà chủ sẽ không còn thời giờ để nghĩ ngợi. Tối nay sẽ có một buổi liên hoan “tự phát” tại khách sạn đón bà chủ từ đảo Thông trở về. Sáng mai bà chủ sẽ xin gặp ông chỉ huy quân sự đảo. Cần làm thế nào để công sức của bà chủ với tư cách sáng lập viên của Ủy ban cứu trợ những người bất hạnh được ông ta

chính thức xác nhận. Chiều mai, bà chủ sẽ động viên “bà lớn Berthe” và những thành viên của ủy ban tăng cường hoạt động. Công việc vất vả đấy! Đòi hỏi bà chủ sẽ phải hao tâm tổn lực vào đó.

Stephanie chăm chú nhìn Aimé. Anh vẫn thản nhiên nói tiếp, giọng lạnh lùng:

- Bà chủ phải làm cách nào để từ nay đến khi bà chủ rời đảo, mọi công việc đều vào nề nếp và sau khi bà chủ đi rồi Ủy ban cứu trợ vẫn hoạt động sôi nổi. Chính trong thời gian này bà chủ phải bộc lộ rõ cho mọi người thấy tinh thần trách nhiệm và ý thức danh dự của bà chủ. Tôi sẽ thu xếp mọi thứ. Tôi điều khiển và bà chủ chỉ việc làm theo thời gian biểu do tôi vạch ra. Mà tôi báo trước, thời gian biểu đó sẽ chặt chẽ đấy.

Giọng nói Aimé đầy uy quyền, tuy nhiên Stephanie lại thấy biết ơn anh. Trong tâm trạng hiện nay, nàng thấy mình không tự mình cất nhắc chân tay được. Aimé sẽ lo mọi thứ, nàng chỉ việc tuân theo, còn gì bằng?

Nàng gật đầu nhìn Aimé đi về phía hai con trai nàng và Yann.

Khi tàu Maraamu cập bến, những người quen biết ra đón đứng chật trên bờ. Stephanie tạo cho mình một bộ mặt tươi vui, duyên dáng bước lên bờ. Trả lời những câu hỏi tíu tít của họ, nàng đều đáp bằng giọng thỏa mãn: “Đảo rất đẹp. Những cây thông tuyệt vời. Chúng tôi được hưởng một chuyến đi chơi hiếm có!”.

Các con nàng cũng hòa theo mẹ, ca ngợi hết lời hòn đảo và phong cảnh thần tiên ngoài đó.

Nhưng cuộc sống quay cuồng đã bắt đầu. Dưới sự điều khiển của Aimé nàng không lúc nào rảnh rang. Hết chiêu đãi này đến tiệc tùng khác. Hết hội họp này đến dạ hội kia. Aimé còn tổ chức cả một ngày hội theo phong tục bản xứ ở làng Kendelec, mà anh bảo “không thể không có” để giữ vững uy thế Nữ chủ soái của nàng, và gây uy thế bước đầu cho hai con trai nàng sẽ còn ở lại đảo. Đồng thời cũng tạo

điều kiện cho Armand và Charles tìm hiểu dần hòn đảo Nouvelle Caledonie này.

Thoạt đầu Stephanie chưa hiểu hết tác dụng của ngày hội đó. Nhưng đến nơi thì nàng hiểu. Aimé đã bố trí mời cả Atai cùng nhiều nhân vật quan trọng trong cộng đồng thổ dân Ganaque.

Atai kính cẩn chào nàng và trịnh trọng nói:

- Ta rất sung sướng được biết Nữ hoàng trắng muốn gặp ta trước khi rời đảo. Ta xin nói rằng hình ảnh phu nhân đã in đậm trong tâm khảm ta và ta không bao giờ quên.

Stephanie cũng đáp lại trịnh trọng không kém.

- Ta cũng rất sung sướng được nghe những lời tốt đẹp từ miệng ông, hỡi người Canaque cao quý nhất. Ta sẽ không bao giờ quên vẻ đẹp trai, sức khỏe đặc biệt và thái độ cao thượng dũng cảm của ông. Ta rất mong sớm có dịp trở lại đảo này và gặp ông. Cầu thánh thần và tổ tiên dân tộc Canaque phù hộ cho ông cũng như tất cả dân chúng Canaque.

Việc mời được thủ lĩnh của quân kháng chiến Canaque đồng thời là giáo chủ tôn giáo bản xứ là chuyện hết sức khó. Bởi Atai vẫn đang bị nhà chức trách Pháp truy nã.

Ngoài nỗi mệt nhọc phải tham dự hết việc này đến việc kia hầu như không ngưng nghỉ, Stephanie còn bị nỗi đau khổ riêng dằn vặt. Mỗi lần tình cờ mắt nàng bắt gặp mắt Yann, nàng thấy hiện lên trong cặp mắt người tình nỗi đau đớn không kém gì nỗi đau đớn của nàng. Hai người rất khao khát nhau nhưng hình ảnh xa xăm của Armand Dytteville như luôn hiện diện đâu đó ngăn cách họ.

Stephanie đã tính đến một lần ân ái cuối cùng với Yann, nhưng không thực hiện được. Ngoài hình ảnh Armand luôn luôn hiện lên trong óc nàng, còn có Aimé dùng mọi cách ngăn chặn không cho hai người gặp riêng nhau. Aimé chỉ cần nói một câu ngăn ngui là nàng không thể cưỡng lại anh được:

- Bà chủ không được quên bốn phận của bà chủ...

Một trong những bốn phận quan trọng nhất mà Aimé đề ra và yêu cầu nàng thực hiện là dẫn hai con trai nàng đi thăm mọi người ở đây, tìm hiểu cuộc sống, phong tục tập quán của dân bản xứ. Stephanie đã đưa chúng đến thăm những làng xóm Canaque nghèo khổ trong vùng, nhìn những túp lều lợp lá cọ, dự những bữa ăn nghèo nàn với họ.

Cũng dưới sự gợi ý của Aimé, Stephanie đã làm được một việc lớn là thuyết phục chủ khách sạn Coqfigue bằng lòng cưới chính thức cô gái điếm Yolande. Trong buổi hôn lễ, Stephanie nhìn thấy rõ những giọt nước mắt sung sướng của cô gái bất hạnh nhưng đáng quý kia. Và nàng tin sau khi đổi đời, Yolande sẽ là người vợ tuyệt vời và Coqfigue sẽ thấy rằng lấy cô là đúng.

Đêm cuối cùng Stephanie ở Nouméa được Aimé, bằng bàn tay phù thủy, biến thành một buổi tối vương giả. Khách sạn được trang hoàng lộng lẫy như cung điện, và biến thành buổi chiêu đãi chia tay của phu nhân Dytteville. Các quan chức, các nhà doanh nghiệp lớn đều có mặt. Quan toàn quyền cùng phu nhân Berthe cũng đến dự. Cả viên chỉ huy quân sự đảo cùng vợ cũng đến. Người ta nói rằng lần đầu tiên tại Nouméa có một bữa tiệc linh đình đến như vậy, vượt xa cả những buổi chiêu đãi của quan toàn quyền.

Tối hôm đó, lúc ôm Stephanie trong điệu nhảy, Yann thì thầm:

- Stephanie...

- Đừng nói gì hết, Yann! - Nàng nói khẽ, nhưng vẫn hạ giọng thêm, ghé sát tai người tình nói - Em yêu anh... Em sẽ không bao giờ quên anh, Yann.

Điệu nhạc chấm dứt. Đưa người đẹp về chỗ, Yann thì thầm câu nữa vào tai Stephanie:

- Đừng quên anh, Stephanie! Còn anh, tất nhiên không thể quên được em...

Sau đó anh lịch sự cảm ơn nàng rồi nói to:

- Thừa phu nhân Dytteville, tôi xin lỗi phu nhân. Tôi phải đưa cha tôi về làng.

Nói xong, anh bước nhanh ra cửa. Đêm đó Stephanie thầm hi vọng Yann trở lại, nhưng nàng thừa biết anh sẽ không trở lại... vì nàng, vì quyền lợi và uy tín của nàng.

Mãi vừa rồi, nàng mới được gặp lại Yann, trong cuộc tiễn đưa ngoài bến cảng. Yann bắt tay nàng cũng lịch sự như mọi người khác.

Con tàu ra xa dần. Stephanie vẫy khăn tay chào những khách đưa tiễn. Nàng nhận ra Yann đứng lẫn trong đám đông. Stephanie không khóc lúc này. Phải sau đây, khi nàng đã vào cabin, chỉ có một mình...

STEPHANIE VÀ RENÉ

Stephanie bảo cỗ xe ngựa đỗ lại cách biệt thự Guinchamp khoảng ba chục mét. Nàng bước xuống xe, đi bộ.

Stephanie đã chuẩn bị cho cuộc trở về này bằng cách tiến hành từng chi tiết tỉ mỉ nhất. Ngay trước hôm rời Marseille về Paris, nàng đã gửi một bức điện cho mẹ chồng, Francoise Dytteville, nội dung như sau: *“Con về sáng mai 10 giờ. Đừng ra ga đón. Đừng báo cho ai biết. Con của mẹ: Stephanie”*.

Stephanie đã xúc động trào nước mắt khi về đến biệt thự Dytteville và gặp các con Maurice và Valentine đã thay đổi rất nhiều trong thời gian mẹ chúng đi xa. Bây giờ nàng phải đến biệt thự Guinchamp, nơi chồng nàng đang ở.

Lúc đến nhà bố mẹ chồng, Stephanie thấy Maurice đã mười bốn tuổi, Valentine lên mười. Nàng đã chuẩn bị trước để trả lời mọi câu hỏi của bố mẹ chồng về đảo Nouvelle Calédonie và về gia đình ông già Kendelec. Để khỏi làm cha chồng nghĩ ngợi, nàng đã nói về ông già Yves Kendelec theo cách tốt nhất, không nhắc gì đến chuyện rượu chè, chuyện phụ nữ để trần, chuyện khắp nơi chỗ nào cũng đầy trẻ con ngoài giá thú. Nàng chỉ nói nhiều đến phương pháp khai thác gỗ và khai thác quặng.

Bố chồng nàng, ông Georges, nhận định một cách vắn tắt:

- Con muốn nhìn thấy tận mắt thì con đã thấy. Bây giờ con sẽ đề xuất ý kiến với cha. Ta rất vui thấy con trở về. Khi con đi vắng, cha mẹ rất nhớ con.

Bà Francoise thì biết mặc dù con dâu nói nhiều nhưng thật ra chưa kể gì hết và bà tế nhị không tỏ ra quan tâm đến những chiếc hòm

Aimé cho người khuôn lên phòng.

Ba giờ chiều Stephanie xin cha mẹ chồng cho xe để đến biệt thự Guinchamp. Nàng thản nhiên nói với họ:

- René chắc đang làm việc ở bộ. Con sẽ về đó trước khi anh ấy đi làm về. Cha mẹ có hay gặp anh ấy không?

- Ít lắm. Cha mẹ vẫn gửi thiệp mời anh ấy đến đây nhưng lần nào anh ấy cũng từ chối. Hai đứa con của con đều khỏe mạnh. Sau hôm được tin con mất tích, René rất lo cho con. Mà cha mẹ cũng cuống cả lên. Hai cháu sinh đôi thì phát điên phát rồ. Khi tàu Araucaria sắp nhổ neo, chúng nằng nặc đòi cha mẹ cho chúng sang đó. Mẹ đã cố ngăn nhưng không được.

Stephanie đáp:

- Trong cái không may bao giờ cũng có cái may. Nhờ dịp này mà hai cháu Armand và Charles được biết đảo Nouvelle Calédonie. Tuổi trẻ càng đi nhiều càng thêm hiểu biết. Chỉ có đối với người lớn tuổi thì... nàng định nói là “để tránh mặt một thời gian” nhưng nàng lại nói chỉ coi là những dịp thay đổi không khí.

Trong giọng nói của nàng có gì đó chua chát khiến bà Françoise sẽ nhìn con dâu, khẽ nói:

- Stephanie!

Không bao giờ Stephanie lộ ra một lời than phiền về René. Việc lấy chàng là một sai lầm, nhưng nàng đã cắn răng chịu đựng cho đến cái ngày lá thư của ông già Yves Kendelec tạo cho nàng cái cớ để xa chồng một thời gian. Hôm nay là lần đầu tiên nàng buột miệng để lộ ra tâm sự cay đắng ấy.

- Con phải về đó, bởi con vẫn là vợ anh ấy.

Không để bà Françoise nói thêm một lời nào hoặc để bà trù mến ôm hôn nàng, Stephanie gọi ngay Aimé.

- Anh đã biết những thứ gì ta để lại đây rồi chứ?

Để sau này nàng sẽ nói với mẹ chồng về hài cốt của con trai bà tìm thấy ở Nouvelle Calédonie và về việc đưa hài cốt đó vào hầm mộ của dòng họ. Đưa một cách kín đáo để khỏi làm ai để ý, nhất là nhà chức trách quân sự.

- Sau đây một giờ, Aimé, anh chở hành lý về biệt thự Guinchamp, bằng xe thuê ngoài, làm như anh chở từ ngoài ga về. Mẹ ạ, mai con sẽ lại về đây ăn trưa.

Giờ đây đứng trước biệt thự Guinchamp, Stephanie không biết có nên đẩy cánh cổng bằng sắt kia để vào hay không.

Nàng hoàn toàn không có ảo tưởng. Nàng biết cuộc gặp lại René sắp tới sẽ hết sức khó khăn, nhất là nàng đã quyết định xây dựng cuộc chung sống với chàng từ nay về sau theo một kiểu khác với ngày trước. Bên ngoài vẫn tỏ ra là hai vợ chồng hòa hợp, hạnh phúc, để khỏi ảnh hưởng đến bộ mặt xã hội cũng như vị trí của René trong bộ máy hành chính, đến con đường thăng quan tiến chức của chàng.

Nhưng bên trong, hai người sẽ sống riêng rẽ. Không bị tình yêu ảnh hưởng, Stephanie sẽ lao vào công việc kinh doanh ở phố Vivienne, sẽ tích cực tham gia các hoạt động xã hội, các công cuộc từ thiện, các tổ chức hiệp hội trong và ngoài nước.

Về mặt này Stephanie thấy đủ tự tin để làm được tốt. Tuy nhiên về quan hệ trong gia đình, nàng vẫn thấy khó xử. Sống cùng một nhà với người mình không yêu và không có quan hệ vợ chồng sẽ ra sao?

- Dù sao thì cũng phải vào! - nàng thầm tự nhủ.

Stephanie đẩy mạnh cánh cổng sắt, đi nhanh qua bên ngoài ngôi nhà nhỏ dành cho người bảo vệ. Đến giữa sân thì nàng nghe thấy tiếng chân chị hầu phòng Felibienne gọi to:

- Bà chủ đã về!

Stephanie không đứng lại, vẫn đi tiếp, miệng nói:

- Chào chị.

- Bà chủ thứ lỗi - Fenibienne nói giọng ngượng ngùng.

Stephanie chậm rãi bước lên bậc thềm vào nhà. Như René yêu cầu, bác quản gia lúc nào cũng túc trực ở gian tiền sảnh để đón khách khứa và báo cho chàng biết. Nàng vừa bước vào, bác ta hấp tấp đứng dậy như nhận lỗi. Cũng bị bất ngờ như Felibienne, bác ta lúng túng:

- Bà chủ đã về!

Stephanie vẫn đi tiếp, vừa đi vừa nói:

- Chào bác Anatole. Noémie trên kia phải không?

- Thưa bà chủ, vâng.

“Trên kia” nghĩa là trên gác, nơi có phòng trẻ, phòng dành cho bạn bè đến nghỉ. Nàng định vào phòng đó, đưa đồ đạc riêng lên và ngồi trong đó cho đến khi René về.

Stephanie tìm thấy Noémie trong phòng giặt là, đang là quần áo. Chị đón tiếp nàng bằng giọng nói bình thường nhưng Stephanie thấy rõ tình cảm của chị qua cặp mắt sáng lên và hai bàn tay cứng đờ. Noémie rất yêu nàng và rõ ràng chị vô cùng mừng rỡ thấy bà chủ về.

- Ôi, bà chủ! Tôi rất mừng thấy bà chủ đã về. Tôi định ninh phải nửa tháng nữa kia đấy.

- Ta cũng vui được trở về Pháp - nàng nói - Nhưng ta có cảm giác chị là người duy nhất trong cái nhà này mong ta về.

- Cụ bà Françoise cho tôi biết là tàu Araucaria phải lui lại để chờ bà chủ - Noémie bình thản nói, lại lấy bàn là trên bếp than xuống là tiếp.

- Noémie! Ta sẽ ở phòng dành cho bạn bè. Từ nay ta sẽ ở phòng đó. Chị đem tráp nữ trang của ta lên đặt trên bàn và chuẩn bị nước tắm. Khi nào Aimé về, chúng ta sẽ mở các hòm xiềng, xếp các thứ sau. Mấy đứa trẻ đi đâu?

- Chúng đi dạo với cô giáo Edith, thưa bà chủ.

- Cô Edith?

- Vâng, cô giáo người Anh ông chủ thuê sau khi bà chủ đi được một tháng.

- Tốt lắm - Stephanie hồ hững đáp - Chị sang đây.

Stephanie bước chân vội vã trong tòa nhà to lớn nhưng lạnh lẽo này. Nàng thấy như hơi lạnh đè trĩu lên vai nàng. Để tái hòa nhập vào khung cảnh này, Stephanie thấy phải đi lại, nhìn lên các bức tường, ngắm nghía đồ đạc, dẫm chân lên những tấm thảm, xem lại tất cả các gian phòng. Đồ đạc ở đây được nhặt nhạnh đem về chồng chất, cốt để khoe sự giàu sang, quý phái!

Đang từ hòn đảo Nam bán cầu về, Stephanie thấy mọi thứ ở đây xa lạ đến mức nàng ngỡ ngàng và gò bó, khó chịu. Nơi đây nàng có thể sống tự do, thoải mái bao nhiêu. Về đến đây nàng như thấy thiếu khí trời, thiếu ánh sáng, thiếu mọi thứ nàng yêu thích. Hi vọng có tiếng người sẽ làm nàng dễ thở hơn, nàng cất tiếng hỏi:

- Noemie, chị kể ta nghe, trong thời gian ta đi vắng, tình hình ở nhà có gì lạ?

- Mọi thứ vẫn thế, thưa bà chủ - Noemie bắt đầu nói - Những người thường xuyên đến đây là những người khác. Bạn bè của bà chủ không có mấy...

“Đúng rồi. René không ưa bạn bè của ta”, câu trả lời của Noemie càng làm Stephanie tăng thêm quyết tâm sống theo cách nàng đã dự định. “Anh ấy có cuộc sống của anh ấy, mình có cuộc sống của mình”.

Nỗi lo âu đột nhiên tan biến. Nàng giơ tay ra hiệu cho Noemie. Có tiếng chân bước lên thang gác. René!

- Ông chủ! - Stephanie khẽ nói, tim lạnh băng.

Noemie nhìn bà chủ ngạc nhiên.

Stephanie đã chuẩn bị tinh thần là 6 giờ René mới đi làm về và bây giờ nàng chưa kịp chuẩn bị gì hết. Nàng không muốn bị René bắt gặp đột ngột. Nàng nghiêng rặng tức giận. René bước vào, bộ quân phục thẳng nếp bó sát người, dáng thon và hai vai rộng.

- Ôi, Stephanie, em yêu! Anh mong em quá.

- Anh mong à? - Nàng bối rối, không biết nói thêm gì nữa.

- Tất nhiên rồi...

Giọng René vẫn ấm áp và duyên dáng làm sao. Giọng nói mà khó người đàn bà nào cưỡng lại nổi. Mắt chàng nhìn thẳng vào mắt nàng đầy trù mến và hai bàn tay nắm chặt hai bàn tay nàng thân thiết.

- Anh biết em về đến Paris sáng nay không có hai cậu con trai sinh đôi đi cùng. Em ghé vào biệt thự Dytteville ôm hôn Maurice và Valentine và hai cụ giữ em ở lại ăn bữa trưa. Đúng thế không nào? Nhưng sao em lại có vẻ ngạc nhiên thế kia?

Đúng là Stephanie bị bất ngờ. Hai chân đứng không vững. Hai tay vẫn để nguyên trong tay chồng, miệng không thốt lên được gì thêm. Nàng đứng yên, chờ đợi, để mặc cho René chăm chú nhìn nàng. Stephanie chỉ lơ mơ nghe thấy tiếng cánh cửa phòng nhẹ nhàng khép lại và nàng đã nằm gọn trong vòng tay siết chặt của chàng, môi nàng đã bị cặp môi nồng nàn của René áp chặt.

“Vậy là bắt đầu vở kịch!” Nàng thầm nghĩ. Nàng định chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ kiểu khác, ai ngờ bị động và không kịp thi thố được gì.

Trong khi René chuẩn bị rất kỹ càng nên đã nắm thế chủ động. Bộ quân phục may cắt rất khéo ôm chặt tấm thân trẻ trung như tuổi hai mươi của chàng. Cặp mắt chàng lại toát ra vẻ âu yếm, say mê ngày xưa. Cặp môi chàng lại nồng nàn như trước. René yêu nàng.

Nàng không còn yêu chàng và không muốn ân ái với chàng. Tuy nhiên...

Stephanie yếu ớt đẩy chồng ra, quay mặt đi để tránh cái hôn. Nàng mệt mỏi nói:

- René, em...

- Đừng nói gì hết, em yêu - René nói là lại hôn nàng, bàn tay vạm vỡ ôm chặt lưng nàng và bàn tay kia vuốt ve gáy nàng.

Stèphanie thấy thân thể René áp chặt vào thân thể nàng. Nàng lúng túng không biết gỡ ra cách nào. Trong khi đó René làm như đang

khao khát vợ, dùng mọi cử chỉ động tác đưa nàng vào trạng thái cũng khao khát chồng. Stephanie cảm thấy mình mệt mỏi không đủ sức cưỡng lại và tự giận mình là sao yếu đuối làm vậy. Stephanie đành tìm những lý lẽ để tự an ủi, trong khi miệng nàng hé mở, đón lười chàng. Thân thể nàng mềm đi để mặc chàng tiếp tục vuốt ve.

Stephanie thầm tự thanh minh. “Mình chẳng nên kiên quyết cưỡng lại vợ. Dù sao anh ta cũng là chồng mình. Anh ta có quyền. Rất có thể René sẽ hiểu ra rằng nếu để mình tự do, mình sẽ vẫn tự đến với anh ấy. Rất có thể như thế... Rất có thể René đã hiểu ra và sẽ thay đổi...”

René chỉ cần vài giây đồng hồ diễn vai kịch mà chàng đã chuẩn bị kỹ càng là đủ làm bao dự định của Stephanie chao đảo và đưa vào tâm trí nàng một hi vọng le lói: Chàng sẽ đổi khác, quan hệ giữa hai vợ chồng sẽ không như ngày trước. Stephanie thấy mình đang rơi vào thế bị động, nhưng nàng chưa nghĩ ra được cách gì để lấy lại thế chủ động.

Hơn thế nữa, Stephanie thừa biết chồng nàng có biệt tài chinh phục đàn bà con gái. Tài đó René có từ trong máu. Chàng biết cách tạo cho cặp mắt chàng vẻ say đắm. Và lại như bao nhiêu lần trước, do bị đột ngột, Stephanie lại bị động và bị những cử chỉ khéo léo tinh vi, thành thạo kia đẩy nàng vào thế lúng túng.

René đang cởi dần áo quần nàng. “Bài bản” của René, Stephanie thừa biết. Nhưng nàng không chống cự mà buông thả. René rất giỏi cách điều chỉnh cặp mắt, giọng nói, độ say đắm theo tâm trạng đối phương. Chàng đã khéo léo đưa dần vợ vào trạng thái đam mê, mặc dù Stephanie không muốn, hoặc chưa muốn.

“Thì đã sao kia chứ? Mình để chồng ân ái thì có gì sai đâu? Stephanie tự nhủ và đón cái hôn của René. Bàn tay René khéo léo lách vào những điểm nhạy cảm nhất và Stephanie thấy mình như đang chìm vào một giấc mơ.

Bài bản của René bao giờ cũng là: ôm, hôn miệng, thở dài và những lời lẽ điên cuồng. Những bước đó đã đẩy Stephanie vào trạng thái rạo rực, khao khát đàn ông. René biết thế và chàng đẩy cao thêm bằng những lời thầm thì liên tục, không cho nàng có lúc nào suy nghĩ nữa.

- Ôi, anh đã phải chịu bao nhiêu đêm không có em. Bao nhiêu đêm anh gọi tên em, khao khát được thấy em ở bên cạnh, được ôm ấp tấm thân tuyệt vời của em, được uống hơi thở trong miệng em, được vuốt ve da thịt em. Stephanie! Stephanie, đừng bao giờ đi đâu xa anh nữa nhé. Hai mươi năm rồi mà anh vẫn yêu em hết như buổi đầu. Ôi, nếu em yêu anh cũng mãnh liệt say đắm như anh yêu em thì sung sướng biết bao...

René - người chưa bao giờ rửa nước mắt vậy mà bây giờ hai mắt ướt đầm, kề môi bên môi nàng, thì thầm những lời lẽ cuồng nhiệt. Niềm khao khát tình ái trong nàng dâng lên, dâng lên mãi. Tuy chưa phải đã thật sự yêu chồng, nhưng bản năng giống cái của nàng đã khao khát thể xác đàn ông, mà lúc này đó là René.

“Trên nền tảng mới!” Stephanie thầm nghĩ. Tại sao không thể xây dựng tình yêu với René trên nền tảng mới? Tôn trọng tự do của nhau, đồng thời vẫn trù mến, âu yếm nhau.

- Có những lúc anh vụng về, em hãy tha thứ cho anh.

Nhưng tình cảm của anh vẫn thế, y hệt hai mươi năm về trước... - giọng René da diết vẫn vang vọng bên tai nàng.

“Vụng về!” Vậy là René đã nhận có sai lầm? Chàng đã hiểu ra những sai lầm của chàng? Vậy tại sao ta cứ ương bướng không cho chàng có cơ hội để sửa chữa những sai lầm đó?

- René! - nàng thì thầm - Sao anh biết sáng nay...

René ngẩng mặt lên nhìn vào mắt Stephanie, để đánh giá tâm trạng vợ lúc này. Chàng thấy được sự ngạc nhiên hiện ra qua miệng nàng.

- Mỗi khi tàu Arsfticaria sắp về anh bố trí một đứa trực ở bến cảng Marseille để điện cho anh, anh biết ngay em đi chuyển tàu nào về Paris. Anh lại bố trí một đứa đứng trực ngoài sân ga để báo anh biết lúc nào tàu đến. Đơn giản vậy thôi, Stephanie. Vì anh quá yêu em.

- Nhưng tại sao là tàu Araucaria? - nàng lại hỏi.

- Vì đây là tàu chạy chân vịt duy nhất của công ty em. René nhấn mạnh đại từ “của em” để nói rằng Stephanie, vợ chàng mới thật sự là linh hồn của công ty.

Stephanie sửng sốt. Nàng thầm nghĩ: “Vậy mình bỏ đi là đúng. Do mình bỏ đi mà René nghĩ lại và càng thấy cần thiết có mình bên cạnh hơn”. Bây giờ thì Stephanie không còn chút ý định kháng cự nào nữa.

- René... - nàng thì thầm và đáp lại nụ hôn của chàng. René đã nhắc bổng Stephanie lên, đưa sang phòng ngủ chung của họ. Bây giờ Stephanie không hề cưỡng lại mà sung sướng buông thả cho chồng. Nàng quên hẳn Yann, người trong suốt hai tháng qua lenh đên trên mặt biển lúc nào nàng cũng nhớ thương và khao khát.

René... bây giờ chàng đã nằm đè nửa người lên thân thể nàng giống như sau những cuộc ân ái trước đây. Đầu ngả lên hốc vai nàng, cánh tay co lại đặt trên ngực nàng, một đùi co lại, đè lên bụng nàng, một đùi kẹp giữa hai đùi nàng.

Stephanie nghe rõ tiếng tim René đập, nhưng nàng cũng nghe thấy cả tiếng chân bước ngoài hành lang: Aimé đã về, đang khuôn hành lý của nàng vào phòng dành cho bè bạn. René nằm yên, không nhúc nhích. Stephanie không còn đủ can đảm để nói thẳng với chồng rằng nàng đã quyết định từ nay thay đổi quan hệ với chàng. Mọi dự định của nàng đã tan biến. Stephanie trở thành ngoan ngoãn, vâng chịu đến mức nàng không dám cử động sợ làm René thức giấc. Sau cuộc ân ái, bao giờ chàng cũng ngủ say sưa như thế này.

René hiểu, ngay lúc cùng Stephanie ra hành lang và chàng nhìn thấy cửa gian phòng kia mở toang. Aimé với bác gác cổng đang khuôn

các thứ vào đó.

Stephanie ngược nhìn René và nụ cười trên môi nàng méo xệch. René không hề cau mày, không hề lộ ra một chút trách móc, vẫn nụ cười âu yếm và cặp mắt đồng cảm:

- Sau một chuyến đi dài ngày vất vả, em muốn ngủ một mình. Stephanie! Mười tám tháng mười ngày không một người đàn ông nằm bên cạnh. Em đã quen với sự cô đơn trong khi anh cũng cô đơn. Bây giờ em đã giống như mấy bà lớn, có phòng riêng chứ không dùng chung phòng với chồng.

“René đã tính từng ngày!”

- Em thích như vậy tùy em. Lúc nào em vào gian phòng này - René chỉ gian phòng chung của hai vợ chồng trước đây - tức là em vào với chồng. Còn khi nào anh gõ cửa phòng em, có nghĩa anh yêu em và muốn ân ái với em trước lúc ngủ. Tối nay em định ăn ở đâu, Stephanie?

Stephanie ngơ ngác nhìn chồng, chưa hiểu.

- Tại phòng ông Guinchamp hay tại phòng phu nhân Guinchamp?

René đề nghị bữa tối nay là bữa tình ái và chỉ hai vợ chồng ngồi ăn với nhau. Stephanie khuất phục và cuộc ân ái vừa rồi đã xóa đi mọi kỷ niệm. Nàng quên hẳn đảo Nouvelle Calédonie cũng như cuộc sống địa ngục giữa hai vợ chồng, trong thời gian trước khi nàng sang đó.

- Tùy anh - Stephanie thì thầm, mắt đắm đuối nhìn vào mắt chồng. Nàng lại tìm thấy hạnh phúc tình yêu và tràn đầy hi vọng.

Bỗng Stephanie giật mình. Phải chăng mình lầm? Bởi nàng vừa thoáng nhận thấy lướt qua rất nhanh trong cặp mắt René, một ánh lạnh lùng và tàn nhẫn. Stephanie thầm nghĩ có lẽ mình trông lầm. Không! René thật sự yêu mình và chàng đã thay đổi.

- Anh nói đùa thôi, Stephanie. Chúng ta sẽ ăn tối ở phòng chúng ta. Em sẽ kể anh nghe về chuyến đi của em. Em sẽ nói rằng em rất nhớ

anh... nếu không đúng như thế thật em cũng cứ nói, là em nhớ anh... bởi anh rất yêu em. Anh yêu em vô cùng, Stephanie.

Câu cuối cùng rõ ràng René cường điệu. Nhưng Stephanie đâu nhận thấy? Nàng không còn tỉnh táo nữa. Vai kịch của René lúc này diễn quá giỏi đã làm Stephanie không nghĩ được gì nữa. Nàng trào lên một niềm yêu chồng. Và nàng quên bằng mất rằng, bản tính của con người đâu có thể thay đổi được.

Table of Contents

- [1. LÁ THƯ CỦA YVES KENDELEC](#)
- [2. RA ĐI](#)
- [3. LÀNG KENDELEC](#)
- [4. KHÁCH SẠN ILE](#)
- [5. CHIẾC MŨ CỦA STEPHANIE](#)
- [6. CHUYỂN ĐI](#)
- [7. THUNG LŨNG HÈO LÁNH](#)
- [8. ĐÊM HỘI TÌNH ÁI](#)
- [9. CUỘC ÂM MƯU](#)
- [10. NGỤC TÙ](#)
- [11. TÔI SẼ TRỞ LẠI](#)
- [12. CHUYỆN RẮC RỐI VỚI NGÀI TOÀN QUYỀN ĐẢO](#)
- [13. TIẾN ĐẾN AUSTRALIA](#)
- [14. TRANG TRẠI GIA ĐÌNH O'HARA](#)
- [15. TRỞ VỀ NOUMÉA](#)
- [16. VỤ XÉT XỬ VÀ CHIẾC KHUY TRÊN THẮT LƯNG](#)
- [17. ATAI VÀ ĐÊM HỘI TÔN GIÁO](#)
- [18. TÀU ARAUCARIA CẬP BẾN](#)
- [19. MOISE](#)
- [20. ĐẢO THÔNG](#)
- [21. NHỮNG NGÀY CUỐI CÙNG](#)
- [22. STEPHANIE VÀ RENÉ](#)